

မိုးလေးမောင်

www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC

Graphic : Nya Nya U Gung

www.burmeseclassic.com

မိုးလေးမောင် : ဝါ : ထိုက် ဖျက် ရေး နှင့် မှု ခင် : မျှာ : လျှော နှစ် : အဆင် : ရေး : သို့

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ကိုဒီ ၊ သိဟ်မြလိုင် ၊ စံပြနီ

မျက်နှာဖုံးခေါင်းစီးစာလုံး

ပန်းချီတင်ထွက်

ဖြန့်ချိမှုတာဝန်ခံ

အောင်မိုးလှိုင်

အကြံပေး

စက်ဆက်အောင်

ထုတ်လုပ်မှုတာဝန်ခံ

မိုးမြင့်လှိုင်

အယ်ဒီတာအဖွဲ့ရုံးခန်း

အမှတ် ၁၈၉ ၊ ဒုတိယထပ်

(၃၄ လမ်းအထက်)

ကျောက်တံတားမြို့နယ် ၊

ဖုံး ၀၉၅၁ ၉၆၃၃၁ ၊

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ဇူလိုင်လ ၂၀၁၅

ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး ၇၀၀

အုပ်ရေ ၁၀၀၀

ဦးကျော်ဌေးမင်း

(၀၀၄၃၅)

အောင်သိန်းသန်း

ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၄၄ (၁)

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်း ၊

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ် ၊

ရန်ကုန်တိုင်းတွင် ပုံနှိပ်၍

မိုးကောင်းလှိုင်

(၀၁၁၀၀)

မူခင်းစာပေ

၃ / ၂၆၇ ၊ ခရေပင်လမ်း၊

ဝေဘာဂီ၊

မ / ဥက္ကလာပမြို့နယ် ၊

ရန်ကုန်တိုင်း

True.megazine@gmail.com

ကာတွန်း

စိုးရဲထိုက်၊ အော်တီနောင်
ဖိုးဇော်၊ ကျော်ဖြိုးလွင်၊
ပေါက်ကျိုင်း၊ သခွတ်၊ သူရမိုး
ပန်းချီဒီဇိုင်းသရုပ်ဖော်
ကျော်ဦး၊ မိုးဝေ၊ သီဝံ၊
စက္က၊ ကျော်စိုးညိုနိုး၊
ညီညီလွင်၊
မျက်နှာဖုံးဂရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်း
အောင်မိုးလှိုင်
အတွင်းစာမျက်နှာ

မဆွေ

DTP

အနာဂတ်ကမ္ဘာ

CTP ကမ္ဘာဦး

KabaOo Colour Separation

စိန်စာတ် ညာတယ် ဗူလည်ကြီးရယ်

ဖြစ်ရပ်မှန်အယ်ဒီတာအဖွဲ့ကို အမျိုးစုံသော ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းတွေက တဖွဲဖွဲ ရောက်လာလေ့ရှိသည်။ စာတိုက်မှ စာတို၊ စာရှည်တွေနှင့် ရောက်လာတာရှိသလို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လာရောက်ပြောကြား အကူအညီ တောင်းကြတာလည်း ရှိသည်။

အချို့ဇာတ်လမ်းတွေက ရင်နှင့်စရာကောင်းရုံသာမက သတိသံဝေဂရယူစရာ၊ သင်ခန်းစာရစရာတွေ ပါသလို အချို့ဇာတ်လမ်းတွေကျတော့လည်း ရယ်မောစရာ၊ ဒေါသဖြစ်စရာတွေနှင့် လွမ်းမိုးနေသည်ကို သတိပြုမိသည်။

မှူးယစ်သောက်စား၍ မယားကို နေ့တစ်ခု နှိပ်စက်လေ့ရှိသော လင်သားကိစ္စ၊ အရပ်ထဲတွင် ဆိုးသွမ်းရမ်းကားကာ အေးချမ်းမှုကို ဖျက်ဆီး၊ ပြည်သူကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေသည့် လူ့အဖွဲ့ကိစ္စများအကြောင်း၊ ပြောမနိုင်ဆိုမရ လမ်းမဝါက လောင်းကစားဝိုင်းတွေကိစ္စ၊ ဟိုဘက်လမ်းက ဖဲဝိုင်းကျတော့ဖမ်းပြီး ဒီဘက်လမ်းက ဖဲဝိုင်းကတော့ မဖမ်းသည့်ဖြစ်ရပ်၊ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ပန်းပန်လျက်ရှိသော အရပ်ပုန်းဆိုင်များအကြောင်းမှအစ အထက်က ချမှတ်ပေးသည့် စည်းကမ်းကို မလေးစား၊ ခရီးသွားများကို စော်ကားမြဲ စော်ကားနေသည့် လိုင်းကားဆရာအကြောင်း၊ ဈေးထဲမှာ အလေးခိုးသည့်ကိစ္စ၊ အရပ်ထဲမှာ၊ ဈေးထဲမှာ၊ လမ်းပေါ်မှာ ဖြစ်ရပ်တွေက စုံစုံ၊ များမှများ။ ကိုယ်ကလည်း ဘာကောင်မှမဟုတ်၊ ဟိုခလုပ် ဒီခလုပ်တွေလည်း မနှိပ်တတ်တော့ သူတို့ ရင်ဖွင့်ချက်ကို နားထောင်၊ တတ်သလောက် မှတ်သလောက် အကြံပေး၊ အချို့ကိစ္စများကျတော့ ပြည်သူကို ကူညီနေသည့် ဝမ်းနင်းနင်းကိုညွှန်း၊ ဥပဒေကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ဖြစ်ရပ်မှန်မဂ္ဂဇင်း၏ ဥပဒေအတိုင်ပင်ခံ ရှေ့နေကြီး ဦးမြင့်အောင်၊ ဦးမြတ်နီ တို့ထံသို့လွှတ်၊ လိုအပ်လျှင် ဖြစ်ရပ်မှန်၏ စာမျက်နှာပေါ်တွင်ဖော်ပြ၊ သည်ရွှေ သည်မျှတော့ ကူညီနိုင်ခဲ့ပါသည်။

အထူးသဖြင့် မက်လုံးပြု၍ လိမ်လည်ခံရသူများကိစ္စမျိုးကျတော့ လိမ်သူထက် အလိမ်ခံရသူများ ကိုပင် ကြိမ်လုံးနှင့် ခပ်စိပ်စိပ်လေး ရိုက်ချင်စိတ် ပေါက်ခဲ့ရသည်။

BURMESE CLASSIC

“မှူးယစ်ဆေးဝါး တိုက်ဖျက်ရေးနှင့် မှုခင်းများ လျော့နည်းကျဆင်းရေး” သို့ ဟူသော ဦးတည်ကြွေးကြော် ချက်ဖြင့် ထုတ်ဝေနေသော ဖြစ်ရပ်မှန်မဂ္ဂဇင်းတွင် လူလိမ်အမျိုးမျိုး၊ လူတို့၏ လှည့်ကွက် ရိုက်ကွက်တွေကို ဖော်ပြပေးခဲ့သည်။ လူလိမ်တို့၏ အထာကို သဘောပေါက်၍ အလိမ်မခံရစေရေးကို ရည်ရွယ်၍ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် လိမ်သူတွေလိမ်ဆဲ၊ ခံရသူကလည်း ခံရဆဲပါ။ အလွန်ရိုးဟောင်းလှပြီဖြစ်သည့် ရွှေထုပ်ချ လိမ်နည်းမျိုးကိုပင် ခံရဆဲ ရှိနေသည်ကတော့ လိမ်သူအဖြစ်လား စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေသည်။

- ရေနံကုမ္ပဏီတွင် ဒေါ်လာစား ဒရိုင်ဘာ အလုပ်သွင်းပေးမည်ပြော၍ ပွဲခငွေ ခြောက်သောင်း ကြိုတင်ပေး လိုက်သောသူ၊

- ဂက်စ်မီးဖိုအစိုးရနှုန်းဖြင့် ရမည်ဆို၍ ငွေသုံးသောင်းပေးလိုက်သူ၊ သိမ်ကြီးဈေးမှ ဆိုင်ခန်း ရမည်ဆိုပြီး ငွေသုံးသိန်းပေးလိုက်သူ၊ တယ်လီဖုန်း အမြန်တပ် ပေးမည်ဆိုသဖြင့် ငွေ ၂ သိန်းပေး လိုက်ရသူ၊ ပြည်ပပို့ပေးမည်ဆို သဖြင့် ရှိသမျှ ပုံပေးလိုက်သူ၊ ပြောသမျှပုံ၊ ရှိသမျှ ကုန်ခဲ့ကြသည့် လူတွေအကြောင်းကတော့ ရေးလျှင် ဆုံးအံ့မထင်။

လူလိမ်ဆိုသည်က လမ်းဘေးက လူလိမ်ထက် ကုမ္ပဏီကြီးတွေ၊ လုပ်ငန်းကြီးတွေ၊ အရှိန်အဝါကြီးမား သော လိမ်သူနှင့် တွေ့လျှင် ပို၍ အထိနာတတ်ပါသည်။

လိမ့်သူက လက်ထဲငွေရလျှင် ခြေရာဖျောက်လျှင် ဖျောက်သွားမည်။ နေ့ရွှေ ညရွှေ လုပ်ချင်လုပ်မည်။ အချို့က ရှက်၍ ငြိမ်နေသည်။ တချို့က ခွတ်တရွတ် မရမနေ ပြန်တောင်းသည်။ လှည့်လို့မရသည့်လူမျိုးကတော့ အချို့တစ်ဝိုက် ပြန်ပေးသည်။ ခံရသူကလည်း လုံးဝ ဆုံးတာနှင့်စာလျှင် တစ်ဝက်ပြန်ရသည်ကိုပင် ဝမ်းသာရမည့် အဆင့် ရောက်ခဲ့ရသည်။ အလိမ်ခံရသူများကို လေ့လာကြည့်လျှင် အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးလျက် မလုပ်လေ့ရှိသူ ထင်သူများက လုပ်သွားကြသည်ကို တွေ့နိုင်ပါသည်။

ရိုက်စား ကျရှင်ဆရာတစ်ယောက် တွေ့ဖူးပါသည်။ စာမေးပွဲအောင်အောင် လုပ်ပေးမည်။ မအောင်လျှင် ငွေပြန်ပေးမည်ဟု ရဲရဲတာဝန်ယူကာ တစ်ယောက်သုံးသောင်းနှင့် ကျောင်းသားတော် တော်များထံမှ ငွေယူသည်။ ခုံနံပါတ်ယူသည်။ အောင်စာရင်းထွက်တော့ အောင်သူအောင်သည်။ မအောင်သူပါသည်။ သူဘာသာဖြေနိုင်၍ အောင်သူကို သူလုပ်ပေး၍ အောင်သည်ဟုဆိုကာငွေကို စားလိုက်သည်။ မအောင်သူတွေကျတော့ အချို့တစ်ဝက်သာ ပြန်မေးသည် ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ် ရဲတိုင်မလဲ။ မိမိကိုယ်တိုင်က မဟုတ်တာ လုပ်ထားတော့ ငွေအစွဲခံ၊ ခေါင်းငုံ့ခံကြရုံ ရှိသည်။ မဟုတ်လား။

လူလိမ်ဆိုသည်က ရမည်ဆိုလျှင် ဘနဖူးကိုပင် သိုက်တူးမည့် သူများဖြစ်သည်။ အခု ကွယ်လွန် ခဲ့ပြီဖြစ်သည့် ခရိုင်ရဲဝန် ဦးဘသော် ပြောပြခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ပြန်လည်တင်ပြလို့ လူလိမ်တို့ သဘာဝကို ဖော်ပြပါမည်။

ဌာနဆိုင်ရာ နာမည်ကို အသုံးပြုလျက် ကန်ထရိုက်တာတစ်ယောက်က နေ့စားအလုပ်ကြမ်း သမားခေါ်သည်။ တစ်နေ့ လုပ်ခ ဆုံးကျပ်ဆယ့်ငါးပြားရမည်။ အနည်းဆုံး ၆ လ လုပ်ရမည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုစဉ်က သုံးကျပ်ဆယ့်ငါးပြား သည် မိသားစု တစ်နေ့တာ စိုပြည်စွာ စားနိုင်သည့်အခါ ဖြစ်သည်မို့ အလုပ်ကြမ်းသမား ရာနှင့်ချီ၍လာသည်။ ပွဲခံအဖြစ် ငှားကန်ထရိုက်ဆိုသူကို တစ်ယောက် ၁၅ ကျပ် ကြိုပေးရသည်။ ပေးကြပါသည် အလုပ်က ရှားသည် မဟုတ်လား။ ကန်ထရိုက်က အလုပ်သမားတွေကို မိမိတို့အိမ်မှ ပေါက်တူး၊ ပေါက်ပြား၊ ဓား စသည်များ ယူလာ ခိုင်းသည်။ ဆယ်ရက်တစ်ခါ လုပ်ခရှင်းမည်ဟု ပြောကာ အလုပ်သမားများကို ကားနှင့်တင်ခေါ်သွားသည်။ မင်္ဂလာဒုံဘက်မှ တမျှော်တခေါ်ရှိသည့် သစ်ပင်ခြံနယ်များကို ရှင်းခိုင်းကာ ပြန်သွားသည်။

သုံးရက်ခန့်အကြာတွင် ထိုနေရာမှ နယ်မြေအပိုင်က အရာရှိကြီး ကားနှင့် ဖြတ်အသွားတွင် နေပူကျကျတွင် သီချင်းတကြော်ကြော်၊ ချွေးတစ်လုံးလုံးနှင့် ခြံရှင်းနေသော လူအုပ်ကြီးကို တွေ့သွားသည်။ ဒီနေရာက တပ်က ပိုင်သည့်နယ်မြေဖြစ်သည်။ ဘယ်သူ ရှင်းခိုင်းတာလဲဟု အောက်ပိုင်းကိုမေးသည် ဘယ်သူမှ မဖြေနိုင်၊ ဒီတော့ မြူနီစပယ်မှ တာဝန်ရှိသူကို လှမ်းမေးသည် သူတို့ကလည်း မရှင်းခိုင်းပါ ဆိုသည်။

နောက်ဆုံး ခြံရှင်းသူများကို ခေါ်မေးတော့မှ အဖြစ်မှန် ပေါ်လာသည်။ ခြံရှင်းပွဲကို ရပ်ခိုင်းလိုက်ရသည်။ ကန်ထရိုက်ဆိုသူလည်း ပေါ်မလာတော့ ဘယ်မှာ ရှာရမှန်းမသိတော့၊ အလုပ်သမားများခမြော ပွဲခလည်း ပေးလိုက်ရ သည်။ ပင်ပန်းစွာ ခြံရှင်းလိုက်ရသော လုပ်ခလည်း မရကြရှာ။ နောက်ဆုံး သုံးရက်လောက်နှင့် ဒီကိစ္စကြီး ပေါ်သွားသည်ကိုစင် ကျေးဇူးတင်မိကြသည်။ သို့မဟုတ်ပါက ဘယ်လောက်ဆက်၍ ပင်ပန်းကြလေမည်မသိ လူလိမ်တို့ လှည့်ကွက်၊ ရိုက်ကွက်တွင် ကိုယ်ကျိုးမနည်းစေရေးအတွက် ချင့်ချိန်စဉ်းစား၊ ပြောတိုင်းမယုံဖို့ သတိထားနိုင်ကြပါစေဟူသော စေတနာဖြင့်။

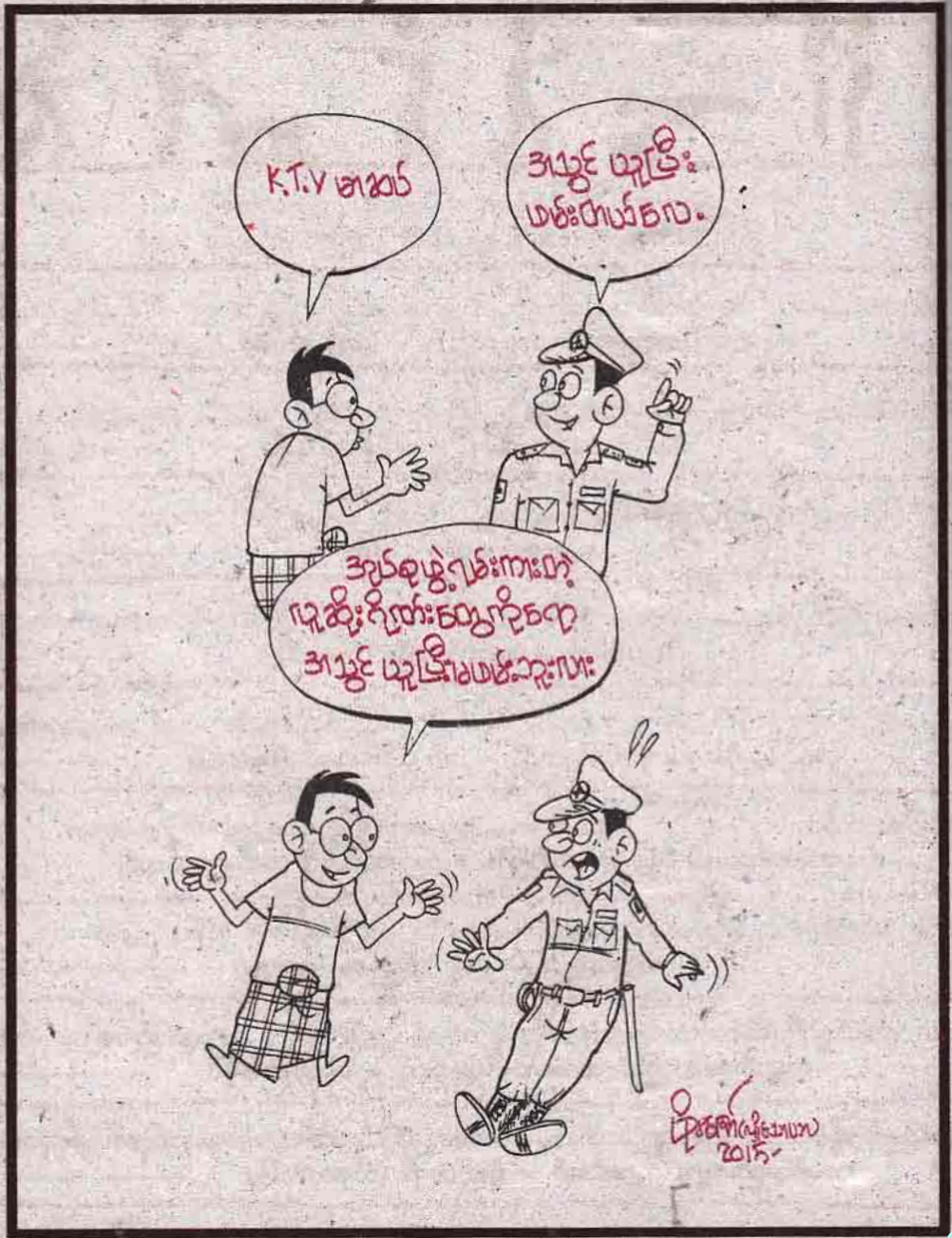
နိလေးမောင်

- လမ်းဘေးကလူလိပ်ထက် ကုမ္ပဏီကြီးတွေ၊ လုပ်ငန်းကြီးတွေ၊ အရှိန်အဝါကြီးမားသော လိပ်သူနှင့်တွေ့လျှင် လိပ်တယ် ညာတယ် လူလည်ကြီးရယ် - နီလေးမောင် ----- ၄
- အမျိုးသားတစ်ဦးကို ဆေးကျွေးပြီး မုဒိန်းကျင့်ဖို့ကြိုးစားတဲ့ အသက်ငွေနှစ်အရွယ်တောင်ကိုးရီးယားအမျိုးသမီး နိုင်ငံတကာသတင်းလွှာ - ကန်ရာဇာ ----- ၁၁
- သားကောင်ဟာထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တယောက်ဖြစ်နေခဲ့ရင်တော့ဒါကိုလုပ်ကြံမှလိုအပ်မယ် အရေးပါသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ လုံခြုံရေးအား စောင့်ရှောက်ခြင်း - ခင်မမမျိုး ----- ၄၂
- ရှေးကျသော လူ့အဖွဲ့အစည်းများတွင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများကို ကြီးလေးစွာ ပြစ်ဒဏ်ထားလေ့ရှိကြသည်။ ပြစ်ဒဏ် - ဦးအောင်သန်းထွန်း (မဟာဝိဇ္ဇာ) ----- ၂၈
- “ဆွဲချ” ဟု အမူသည်အချို့က အမြင်စောင်း ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းနေကြခြင်းများ မရှိသင့်တော့ပေပြီ။ ဆွဲချဆိုတာမျိုးဟာ - နတ္ထလင်းချစ်လွင် ----- ၂၉
- အခင်းဖြစ်ပွားရာနေရာသို့ ပထမဦးဆုံးရောက်လာသော ရဲများမှာ လှည့်ကင်းများပင် ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ရဲ နှင့် သက်သေ - တင်မင်း ----- ၃၄
- အရိုးအပေါ်အရေတင်လို့ပဲ။ တစ်ပတ်အတွင်းသေသွားတာပဲလေ။ ဒီလိုသိပ္ပံပညာခေတ်ကြီး မှာအဲဒီလို တဏှာရူး နှင့် ဂဏန်းရူးကြားက မြေဇာပင် - ခရမ်းပြာ (ရေဦး) ----- ၄၀
- သူများကလက်ဦးလည်း သေသွားပါစေ ခံလိုက်မယ်၊ ဗလကြီးက လက်ဦးလည်း အသေသာမှတ်ဆိုတဲ့ စကား မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် - ချိုမြိုး (နမ့်စန်) ----- ၆၀
- လူသတ်သမားသည် သူမကို အမွေပြုကျင့်ကာ သတ်ပြီးနောက် အေးအေးဆေးဆေး ထွက်သွားပုံရသည်။ လူသတ်သမားလို စဉ်းစားခြင်း - နေဇော်ဦး (ရွှေပြည်သာ) ----- ၇၂
- သူအိပ်တဲ့ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ဘိန်းထုပ်ကိုထားပါတယ်။ အဲဒါစခန်းမှူးကြီးတို့ ဥပဒေအရမ်းဆီးအရေးယူ အရွယ်လွန် မူးယစ်သားကောင် - မောင်မောင်အောင်မင်း (ဒဿနိက) ----- ၈၀
- ည ၁၂ နာရီထိုးပြီဆိုတော့အမြန်သဂြိုဟ်ရမှာပဲ။ ဒီနေ့လကွယ်ညကွ၊ နေသစ်ကူးလို့မရဘူး ညတွင်းချင်းသဂြိုဟ် သချိုင်းမြေမှာတညတာ - ချစ်ပန်းနီ (ပွေးလှ) -----

- ၄ သူ့ရပ်သွင်း၊ သူ့စရိုက်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သတိထား ပေါင်းသင်းရမည့် သူတစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါသည်။
ကိုယ်ကောင်းလျက် ခေါင်းရွေ့ခဲ့ရသော အမှု - ကိုထွန်း (ရေနံ) ----- ၉၈
- ၁၇ အိတ်တစ်တောင်လောက် ကလေးက ကားလမ်းအလယ် တည့်တည့်မှာ ခုန်ဆွခုန်ဆွနဲ့ ပြေးလာနေပါတယ်။
ပရလောကသားများနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း - မောင်မင်းယဉ် (ကူမဲ) ----- ၁၁၄
- ၄၂ ဦးစားခေါ်ရာ လိုက်မိတော့ ဒုက္ခရောက်ရတာပေါ့။ ရည်းစားချိန်းတွေ့တာကလည်း နေရာရှားလို့
ဆိတ်ကွယ်ရာကမုဒိမ်းမှု - နဂါးနီမြောင်းမြ ----- ၁၂၄
- ၂၇ ဆောင်ပိတ်၍ မရခြင်းမှာ စာရင်းရှိဦးရေထက် လူလျော့နည်းနေခြင်းဖြစ်ပြီး လျော့နည်းမှုမှာ
မင်းဘယ်သူလဲ - ကိုဦး ----- ၁၃၆
- ၂၆ လျှင်ရမ်းသည်၊ သတ္တိရှိလေသည်လား၊ မိုက်လေသည်လားမသိ၊ မိုက်ဟန် ဆောင်ကောင်းသည်ကတော့အမှန်။
ပါးစပ်နီမိတ် - နေလင်းထွန်း (ပဗ္ဗဝတီ) ----- ၁၄၆
- ၃၄ မင်းမူးခေါင်းကိုက်တာ၊ မိုက်နာမိုက်အောင်သလို ဖြစ်တာလေးတွေ လူဦးရေမနားကယူပစ်သလိုပျောက်စေနိုင်ခဲ့သည်။
တဏှာမုဆိုး ထောင်ကိုတိုးသည် - ဝင်းထွန်းအောင် (စစ်ဆေး) ----- ၁၅၄
- ၅၀ ခိုက်ကြီးတောင်က ကျုပ် အတွက် အသက်မသေရဘူး၊ ရော့ ခင်ဗျားစားနဲ့ နှစ်ပါးသွားပေတော့။
သွေးအသက်ပေးဆက်ခဲ့ရတဲ့ အကိုကြီး - တမာသင်းခိုင် (စက်မှုလယ်ယာ) ----- ၁၆၈
- ၆၀ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင်ကပင် မိမိဆံပင်ဖားလျားချပါက တစ်ဖက်မှ ကျည်မထွက်ဟု ယုံကြည်နေသူ၊
ခါးပြကျော်စိန် - ကောင်းသူတ (မင်းဘူး) ----- ၁၇၆
- ၇၂ အိတ်သလက်ချက်ဖြစ်နိုင်သလဲ၊ ကလေးမလေး နဲ့ ဘာရန်ညှိုးရန်စရှိလို့လဲ စကားလည်းမပြောတတ်သေး
ကမ္ဘာမီးမလောင်ဘဲ သားကောင်ချနင်းသူ - မောင်လင်းခိုင် ----- ၁၈၄
- ၈၀ အတိုနှစ်ဦးမှာ လွန်ခဲ့သော နာရီအနည်းငယ်ကမှ စတင်တွေ့ဆုံဖူးသူများသာ၊ ရုပ်ရှင်တစ်ပွဲစာ ချစ်သူဘဝကို
သမင်လည်းကျား ကျားသမင် - ရဲရင့်ထက် (သံတောက်) ----- ၂၀၀
- ၈၈ နောက်လည်း မကောင်းဘူးတဲ့၊ မူးယစ်ဆေးဝါးတွေ၊ စိတ်ကြွရှားသွပ်ဆေးတွေကို သူ့ဆန္ဒမပါဘဲ နိုင်ထက်စီးနင်း
ရမ္မက်လွှမ်းသော ငရဲခန်း - တင်ဖေသော် (သထုံ) ----- ၂၀၈

မင်းမင်း

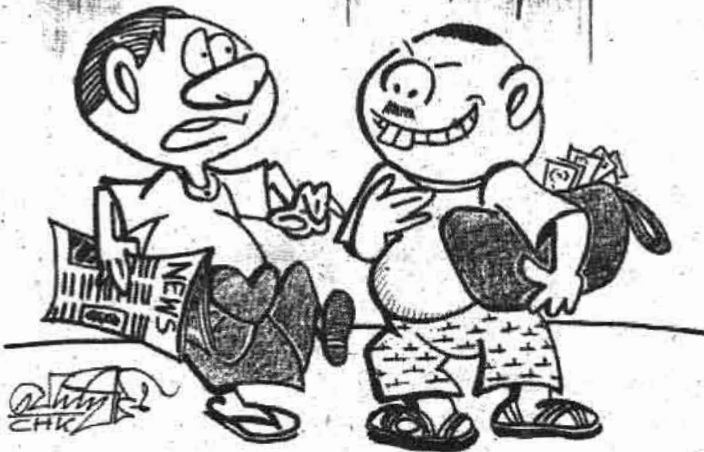
ဒါနဲ့အတူတူပဲ

ဟောတယ်တွေမှာ
ကားနဲ့လောင်းကစား
ပိုင်းတွေနဲ့ပွဲခိုက်
တော့မယ်တဲ။

အဲဒါကလေးလည်း
လူတွေနဲ့မင်းတွေ
ခေါ်ချင်ဖို့နေရာတွေ
များလာတာပေါ့
အဲဒါကလေး

ဟိုလူလုပ်လည်း... အပြစ်မြင်
ဒီလူလုပ်လည်း... အပြစ်မြင်နဲ့
မင်း... အပြစ်မမြင်တုလူ
... ငှိမထားလား...

ခွီတကပေါ့... ငါက
ကွီပွတ်ကွီယကွီတော့...
ဘယ်တော့မှ...
အပြစ်မမြင်ဘူး

ဘာကြောင့် မြတ်ဗုဒ္ဓပြုစုရသနဲ့
မူရင်းကျောင်းကောင်းကောင်း ဘယ်လိုရသနဲ့လဲ

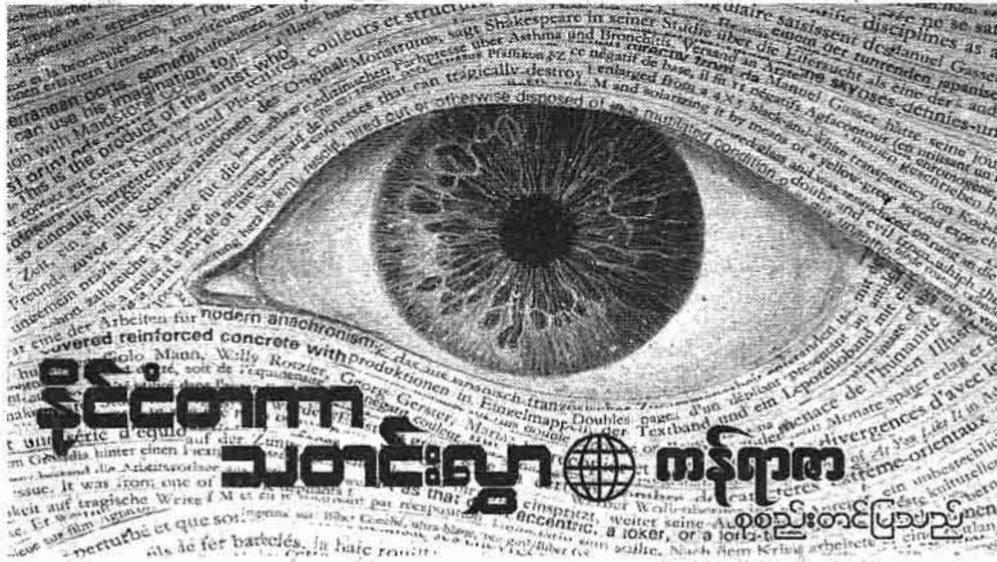
မြတ်ဗုဒ္ဓပြုစုရသနဲ့ အကြောင်းကောင်းကောင်းကောင်း
ရသနဲ့ကောင်းကောင်းကောင်း အကြောင်းကောင်းကောင်း
မြတ်ဗုဒ္ဓပြုစုရသနဲ့ အကြောင်းကောင်းကောင်း
အကြောင်းကောင်းကောင်းကောင်းကောင်း
အကြောင်းကောင်းကောင်းကောင်းကောင်း
အကြောင်းကောင်းကောင်းကောင်းကောင်း

ခါးကြောင့်

အကြောင်းကောင်းကောင်းကောင်းကောင်း
အကြောင်းကောင်းကောင်းကောင်းကောင်း
အကြောင်းကောင်းကောင်းကောင်းကောင်း
အကြောင်းကောင်းကောင်းကောင်းကောင်း

မြတ်ဗုဒ္ဓ
မြတ်ဗုဒ္ဓ

အကြောင်းကောင်းကောင်းကောင်းကောင်း

နိုင်ငံတကာ သတင်းစာ ကန်ရာစာ

အမျိုးသားတိုင်းကို မုဒိန်းကျင့်သည့် မတင်ကိုရီးယား အမျိုးသမီး

အမျိုးသားတိုင်းကို ဆေးကျေးပြီးမုဒိန်းကျင့်ဖို့ကြိုးစားတဲ့ အသက်၄၅နှစ်အရွယ်တောင်ကိုးရီးယားအမျိုးသမီးတိုင်းကိုစွဲချက်တင်ခဲ့တာလို့တောင်ကိုရီးယားဗဟိုတရားရုံးရဲ့အတည်ပြုချက်ကိုကားပြီးစထရိတ်တိုင်းမ် သတင်းကရေးပါတယ်။

တောင်ကိုးရီးယားနိုင်ငံမှာပထမဆုံးစွဲချက်တင်ခံရပြီးဖမ်းဆီးခံရတဲ့ အမျိုးသမီးဖြစ်လာပါတယ်။

ယောက်ျားနဲ့ကွာရှင်းထားပြီးမိသားစုမှာမည်မျှအွန်ဆိုတဲ့ ၄၅ နှစ်အရွယ်အမျိုးသမီးကမတ်လကအမျိုးသားတိုင်းကို မုဒိန်းပြုကျင့်ဖို့ကြိုးစားတဲ့အမှုအပြင် လက်နက်တစ်ခုနဲ့ တိုက်ခိုက်တဲ့စွဲချက်တို့လည်း ရင်ဆိုင်နေရပါတယ်။

ရှင်ကလေးအဖေ အမျိုးသားကအရင်နှစ်လိုင်လကဆက်ဆံရေးကို အဆုံးသတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပြီးနောက်ဆုံး အကြိမ်အနေနဲ့ ဂျီအွန်အိမ်မှာတွေ့ဖို့သဘောတူညီခဲ့တယ်လို့ဆိုပါတယ်။

အိမ်ကိုရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာဂျီအွန်ကအမျိုးသားကိုအိပ်ဆေးထည့်ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်တခွက်ကိုတိုက်ခဲ့တယ်လို့သတင်းမှာ ရေးပါတယ်။

ဒီနောက်မှာတော့ အမျိုးသားကို ကြိုးနဲ့ တုပ်ပြီးလိုင်ဆက်ဆံဖို့ ကြိုးစားရာမှာ အမျိုးသားက နိုးလာတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

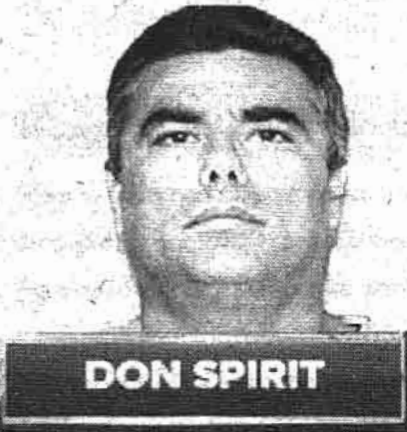

၂၀၁၁ခုနှစ်ကတည်းကကလပ်တခုမှာသူတို့တွေဆုံခဲ့ပြီးချိန်းတွေခဲ့ကြတာဖြစ်သလိုအိမ်ထောင်

ဒီနောက်အမျိုးသားက ထွက်ပြေးဖို့ကြိုးစား
ရာမှာဂျီအွန်ကတူနဲ့ထုခဲ့တယ်လို့ သတင်းမှာဖော်
ပြပါတယ်။ မုဒိန်းကျင့်တယ်ဆိုတာ ပြစ်မှုထင်ရှား
ခဲ့မယ်ဆိုရင် ဂျီအွန်က အနည်းဆုံးထောင်ဒဏ်
နှစ်ကျခံရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ၂၀၁၃ခုနှစ်မှာတောင်

ကိုရီးယားမှာ အမျိုးသမီး မဟုတ်တဲ့သူတွေကို
မတော်မတရား ပြုကျင့်တာကိုကာကွယ်ဖို့ဥပဒေ
ကိုပြောင်းလဲရေးဆွဲခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

အမေရိကန်တွင် အမျိုးသားတဦး သမီးနှင့်မြွေ ၆ ဦးလုံးကိုသတ်ပြီးကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်

အမေရိကန်နိုင်ငံ ဖလော်ရီဒါပြည်နယ်တွင် အသက်
၅၁ နှစ်အရွယ် အမျိုးသားတဦးဟာ သူ့သမီးနှင့်မြွေ ၆ ဦး
ကိုသေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်အပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေမှုစက်
တင်ဘာ၁၈ ရက်နေ့က ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ အာဏာပိုင်တွေက
ပြောပါတယ်။

ဒွန်စပီရစ်လို့ အာဏာပိုင်တွေက သိထားတဲ့ သံသယ
ရှိသူဟာ ၉၁၁အရေးပေါ်ဖုန်းကို ခေါ်ခဲ့အပြီး အခင်းဖြစ်ရာ
ကိုငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေး အရာရှိတွေ ရောက်လာချိန်မှာသူ့ကိုယ်
သူသတ်သေခဲ့တာပါ။

သက်ဆိုင်ရာကအိမ်ကိုရှာဖွေရာမှာ အိမ်ထဲမှာသေနတ်
ဒဏ်ရာတွေကြောင့် သေပုံရတဲ့ အလောင်းတွေကို တွေ့ခဲ့

တယ်လို့ ဂီလ်ခရစ်မြို့ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးအရာရှိက ပြောပါတယ်။

သံသယရှိသူ စပီရစ်ဟာ နယူးဂျာစီပြည်နယ်သား ဖြစ်ပြီး တရားမဝင် လက်နက်ကိုင်ဆောင်မှု၊
ရှိုက်နှက်မှုနဲ့ ကလေးတယောက်ကို စားစရာနေစရာ မပေးဘဲထားမှုတွေအပါအဝင်ရာဇဝတ်မှု သမိုင်း
ကြောင်းတွေ အတွဲလိုက်ရှိသူ ဖြစ်ကြောင်း မှတ်တမ်းတွေက ဖော်ပြပါတယ်။

၂၀၀၁ ခုနှစ်တုန်းကလည်း ၈ နှစ်အရွယ် သူ့သားကို ပစ်သတ်ဖူးပြီး အမေလိုက်တမ်း ကစား
ရာက မတော်တဆဖြစ်တာလို့ ဆုံးဖြတ်ကြောင်း အော်လန်ဒီစန်တီနယ်လ် သတင်းစာက ဖော်ပြဖူး
ပါတယ်။

လက်ဝှေ့ထိုးသတ်မှု ပိတ်ပင်ရန် ဩစတြေးလျ ဆေးပညာရှင်များ တောင်းဆို

ဩစတြေးလျ ဆေးဘက်ပညာရှင်တွေက နိုင်ငံတွင်း လက်ဝှေ့ထိုးသတ်မှုကို ပိတ်ပင်တားမြစ်ဖို့ ပြီးခဲ့တဲ့ မတ် ၁၈ ရက်နေ့က တောင်းဆိုလိုက်ကြပါတယ်။

အသက် ၂၃ နှစ်အရွယ်ဩစတြေးလျလက်ဝှေ့သမား ဘရေဒန် စမစ်သ်ဟာ ကျန်ခဲ့တဲ့သီတင်းပတ်ကုန်ရက်ကလက်ဝှေ့ပွဲအပြီး လဲကျခဲ့လို့ ဘရစ်စဘိန်းဆေးရုံကို တင်ပို့ခဲ့ရာကသတိပြန်လည်မလာတော့ဘဲ မတ်၁၆ရက်နေ့က သေဆုံး

ခဲ့ပါတယ်။

မတ် ၁၄ ရက်နေ့က WBC ဖယ်သာဝိတ်တန်းလက်ဝှေ့ပွဲမှာ ပြိုင်ဘက်ဖိလစ်ပိုင်လက်ဝှေ့သမားကို ရှုံးနိမ့်အပြီး ဂုဏ်ပြုစကားပြောခဲ့တဲ့ ဘရေဒန် စမစ်သ်ဟာ အဝတ်လဲခန်းကို အပြန်လဲကျခဲ့တာပါ။ အဲဒီအချိန်ကစပြီးသေဆုံးချိန်ထိ သတိပြန်မရခဲ့ပါဘူး။ လက်ဝှေ့မထိုးခင်နဲ့ထိုးအပြီးမှာလက်ဝှေ့သမား တွေကိုဆရာဝန်တွေကစစ်ဆေးပါတယ်လို့ ဩစတြေးလျ အမျိုးသားလက်ဝှေ့အသင်းချုပ်က ဂျန်ဟော့ဂျီက ပြောပါတယ်။

ဩစတြေးလျ ဆေးပညာအဖွဲ့ ကွင်းစလန်ပြည်နယ်ဥက္ကဋ္ဌ ဒေါက်တာ ရစ်ချာဒ်ကစ်ဒ်က တော့ 'ဆိုးရွားတဲ့ ဖြစ်ရပ်ပဲ ။ တကယ့်ကိုရက်စက်ဆိုးရွားတဲ့ အားကစားက ဘာလဲဆိုတာလူတွေ တွေးသင့်ရပ်သင့်တဲ့ အချိန်ပဲ' လို့ပြောပါတယ်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ လယ်သမားအရေး တောင်းဆိုဆန္ဒပြပွဲအတွင်း

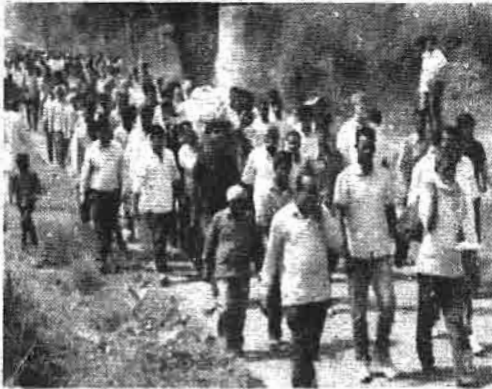
လယ်သမားတဦး ကြိုးခွဲရ သေဆုံးမှု

မြို့တော်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ကာဂျူရီဝလ်ကဝန်ကြီးချုပ်နာရင်းဒရာမိုဒီရဲ့ အငြင်းပွားဖွယ်မြေယာပိုင်ဆိုင်မှု ဥပဒေကြမ်းကို ဆန့်ကျင်ဟောပြောပွဲအတွင်းမှာ ဖြစ်ပွားခဲ့တာပါ။

ဘဝအကျပ်အတည်း ဆိုက်နေတဲ့ရာဂျီစတန်

ပြည်နယ်က လယ်သမားတဦးက သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး အဆုံးစီရင်ခဲ့တာပါ။

အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ တရားဟောပွဲတွေမှာလူတွေဟာသစ်ပင်တွေပေါ် တက်ပြီး အားပေးကြတာကြောင့် သူကိုလူတွေက သတိမထား

ဖြစ်ခဲ့တာ ပါ။ ၁၉၉၅ ခုနှစ် နောက်ပိုင်း ဆင်းရဲကျပ်တည်း တဲ့အိန္ဒိယလယ်သမား ၃ သိန်းကျော်ကိုယ့်ကိုယ် ကိုအဆုံးစီရင်ခဲ့ကြတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဧပြီ ၂၃ ရက်နေ့က မိမိကိုယ်ကိုသတ်သေ သွားတဲ့ လယ်သမားရဲ့ အသုဘအခမ်းအနားကို သူရဲ့ ဇာတိမြေမှာပဲ ပြုလုပ်ခဲ့ပြီး သမီးဖြစ်သူက ဆန္ဒပြပွဲ ကျင်းပခဲ့တဲ့ အတိုက်အခံ အေအေပီပါတီ အဖွဲ့ဝင်တွေကို အပြစ်တင်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီလယ်သမား သေဆုံးခဲ့အပြီးအိန္ဒိယနိုင်ငံ ရေးသမား တွေအကြား ပြစ်တင် ဝေဖန်မှုတွေ လည်းကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ဝန်ကြီးချုပ်မိုဒီရဲ့ မြေယာပိုင်ဆိုင်မှုဥပဒေဟာ လယ်သမားတွေ ဘဝကိုပိုမို ကျပ်တည်းစေမယ် လို့အတိုက်အခံပါတီတွေက ဝေဖန်နေကြပြီးအိန္ဒိယအစိုးရကတော့ အိန္ဒိယနိုင်ငံရဲ့ စီးပွားရေးတိုးတက်စေမယ့်အစီအစဉ်လို့ ပြောဆိုပါတယ်။

အဲဒီဥပဒေကြမ်းကိုအိန္ဒိယအောက်လွှတ်တော်က အတည်ပြုထားပြီး ဖြစ်ပေမယ့် အထက်လွှတ်တော်ကတော့ အတည်မပြုရသေးပါဘူး။

ကွယ်လွန်သွားတဲ့ လယ်သမားကြီးမှာကလေး ၃ ဦးရှိပြီး ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ရာသီဥတုကြောင့်ကောက်ပဲသီးနှံတွေ ဆုံးရှုံးခဲ့တဲ့အတွက် အိမ်ကနေနှင်ချခံရတယ်လို့ ဓာတုတကြောင်းရေးသားထားတာကိုလည်း တွေ့ရှိခဲ့ပါတယ်။

ကနေဒါအာရပ်သူတစ်ဦးကို အမှုပြုကျင့်မှုနဲ့

ဗြိတိန်တော်ဝင်ရေတပ်မှ တပ်ပွဲဝင် ၄ ဦးအား ကနေဒါစစ်တပ်က ဖမ်းဆီးခဲ့

၎င်းတို့မှာအသက် ၂၄ နဲ့ အသက် ၃၅ နှစ်ကြားအရွယ်တွေ ဖြစ်ကြပြီး Nova Scotiaပြည်နယ် Dartmouth မြို့အနီး စစ်အခြေစိုက်စခန်းမှာဖြစ်ပွားခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

တပ်မတော် ဟော့ကီပြိုင်ပွဲအတွက်ပြည်နယ်ကိုရောက်ရှိ နေကြတာလို့လည်း ဆိုပါတယ်။

ဗြိတိန်ရေတပ်ကတော့ ဒီကိစ္စကို အထူးအ

လေးထားပြီး ကနေဒါ အာဏာပိုင်တွေနဲ့ ပူးတွဲ
ဆောင်ရွက်မယ်လို့ ပြောဆိုပါတယ်။

သူတို့ကို အာမခံနဲ့ ပြန်ပို့ဖို့ ဧပြီ ၂၀ ရက်နေ့
ဆွေးနွေးမယ်လို့ ကနေဒါအစိုးရ ရှေ့နေကပြော

ဆိုပါတယ်။

သူတို့ဟာ ဗြိတိန်ကို ပြန်ကြရမှာဖြစ်ပေမယ့်
ကနေဒါနိုင်ငံမှာပဲ ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းထား
တယ်လို့ အစိုးရရှေ့နေက ပြောဆိုပါတယ်။

**USA လော့အိန်ဂျလိစ်မြို့ ကျောင်းသူတဦး
ဦးခေါင်းထဲက အသားပိုဆိုပြီး ခွဲထုတ်ခဲ့ရာ
အသားပိုမဟုတ်ပဲအမွှာသန္ဓေသားချင်းဖြစ်နေ**

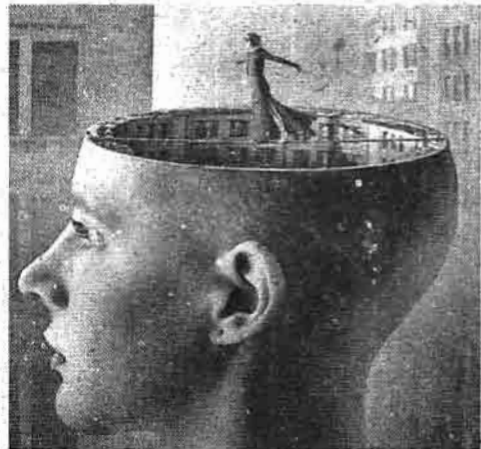
အတော့်ကို ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ ထူးဆန်းတဲ့
ဖြစ်ရပ်ဖြစ်သလို ဆံပင်တွေ၊အရိုး နဲ့ သွားတွေ
တောင်ပါရှိတယ်လို့ ဆရာဝန်တွေကပြောဆိုပါ
တယ်။

အင်ဒီယားနားပြည်နယ်က အသက် ၂၆ နှစ်
ပီအိတ်ချ်ဒီ ကျောင်းသူ ယာမင်နီ ကာရာနမ်း
ကတော့ ခွဲစိတ်မှုမခံယူခင်ခေါင်းမူးခေါင်းကိုက်
ဝေဒနာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံစားလာရပြီးဘယ်အ
ရာကိုမှ အာရုံစိုက်လို့ မရခဲ့ဘူးလို့ ပြောဆိုပါ
တယ်။

ဆရာဝန်တွေက ဦးခေါင်းခွံကို လက်မဝက်
အပေါက်ဖောက်ပြီး ခွဲထုတ်တဲ့နည်းသစ်ကိုသုံးခဲ့
တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။တကယ်လို့ ခွဲစိတ်မှုမခံယူ
ရင် ကာရာနမ်း ဟာအသက်ဆုံးရှုံး မှာဖြစ်တယ်
လို့လည်း ဆရာဝန်တွေကပြောဆိုပါတယ်။

အခုတော့ ရာနှုန်းပြည့် ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာ
မယ်လို့ မျှော်လင့်ရပါတယ်။

ကာရာနမ်း ကတော့ အိန္ဒိယနိုင်ငံကနေအမေ

ရိကန်နိုင်ငံကို လာရောက်ပညာသင်ကြားနေသူ
ကျောင်းသူဖြစ်ပြီး ၂၆ နှစ်ကြာ ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့
အတော့်ကို ဆိုးတဲ့အမွှာသားချင်းလို့နောက်ပြောင်
ပြောဆိုခဲ့ပါတယ်။

ကနေဒါနိုင်ငံသားတဦးက တရုတ်ကျောင်းသားတဦးကိုသတ်ပြီး အစိတ်အပိုင်းများကို စာတိုက်မှပို့

ကနေဒါနိုင်ငံသားတဦးဟာတရုတ်ကျောင်းသားတဦးကို သတ်ဖြတ် အပိုင်းပိုင်းခုတ်ထစ်ပြီး သူ့ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းတွေကို စာတိုက်ကနေ ကနေဒါ နိုင်ငံရေးပါတီတွေနဲ့ ကျောင်းတွေဆီကို ပေးပို့ခဲ့ကြောင်း စက်တင်ဘာ ၂၉ ရက်နေ့က တရားရုံးမှာဝန်ခံလိုက်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သူ့ရှေ့နေကတော့ အမှုသည်ဟာ စိတ်ဝေဒနာ တမျိုးကို ခံစားနေရလို့ ရာဇဝတ်မှု အတွက် တာဝန်မရှိဘူးလို့ ခုခံလျှောက်လဲခဲ့ပါတယ်။

အစိုးရရှေ့နေကတော့ အသက်၃၂နှစ်အရွယ် ကနေဒါနိုင်ငံသား လူကမဂ်နောတာဟာတရုတ်ကျောင်းသား ဂျန်လင်ကို မွန်ထရီရယ် မြို့မှာမသတ်ခင်အနည်းဆုံး ၆ လလောက်က လူသတ်

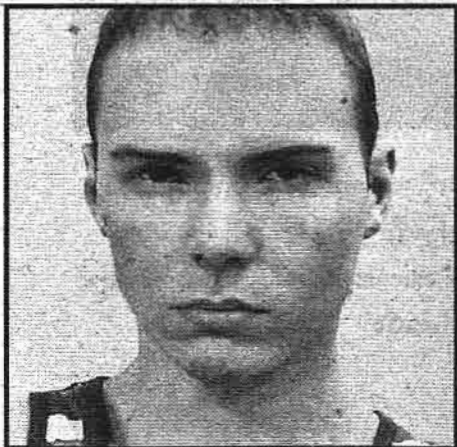
ဖို့စတင်စီစဉ်ခဲ့ပြီး စီစဉ်ပုံကိုပါ ရုပ်ရှင်မှတ်တမ်း လုပ်ထားခဲ့ကြောင်း သက်သေတွေကပြနေတယ်လို့ပြောပါတယ်။

မက်ဂ်နောတာကို ဖမ်းဖို့ နိုင်ငံတကာကရှာနေချိန်မှာ ပြည်စုံတဲ့အသေးစိတ် ရှင်းပြချက်တွေကိုလူသိရှင်ကြား ဖွင့်ချခဲ့ဖူးပါတယ်။ မက်ဂ်နောတာကိုပထမအဆင့် လူသတ်မှု၊ လူခန္ဓာကိုယ်ကို ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့အောင် မဖွယ်မရာ လုပ်မှုနဲ့ မဖွယ်မရာရုပ်သံကို ထုတ်လွှင့်မှုတွေနဲ့တရားစွဲထားပါတယ်။

ဒီအမှုဟာ ကမ္ဘာတလွှား ခေါင်းကြီးပိုင်းသတင်းဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ စွဲချက် ၅ ခုလုံးကို မက်ဂ်နောတာက သူလုပ်တာလို့ ဝန်ခံခဲ့ပေမယ့်အပြစ်မရှိဘူးလို့လည်း ပြောပါတယ်။

ဒီတရားစီရင်မှုကို အသတ်ခံရသူလင်ရဲ့ဖခင်လင်ဒီရန်က တရုတ်နိုင်ငံကနေ လာရောက်ကြားနာပါတယ်။

မက်ဂ်နောတာကို တကမ္ဘာလုံးက ပိုင်းရှာခဲ့ပြီးဂျာမနီနိုင်ငံ မြို့တော်ဘာလင်က အင်တာနက်ကဖေးဆိုင်မှာ သူ့သတင်းကို သူပြန်ဖတ်နေတဲ့အချိန်ဖမ်းမိခဲ့ပါတယ်။

လူကမဂ်နောတာ(foto AFP)

သေဒဏ်စီရင်ခံရမည့် ဘာလီနိုင်ငံ

အကျဉ်းသားတစ်ဦး ထောင်ထဲတွင် ထိမ်းမြားလက်ထပ်

အင်ဒိုနီးရှား နိုင်ငံတွင် မူးယစ်ဆေးဝါး သယ်ဆောင်မှု ဖြင့် သေဒဏ်စီရင်ခြင်းခံရတော့မည့် ဘာလီနိုင်ငံအကျဉ်းသား နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးသည် ၎င်း၏ ချစ်သူနှင့်အတူ ထောင်ထဲတွင် ယနေ့ ထိမ်းမြား လက်ထပ် လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းများ အရ သိရသည်။

အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေများနှင့် မိသားစုဝင်များရှေ့တွင် သေဒဏ်စီရင်ခြင်းခံရမည့်အကျဉ်းသားတစ်ဦး ဖြစ်သည့် အန်ဒရူးချန်က ၎င်း၏ချစ်သူ ဖက်ရန်တီဟီတီလာနှင့်အတူ ထောင်တွင်းထိမ်းမြားလက်ထပ်ပွဲကို ကျင်းပခဲ့သည်ဟု အန်ဒရူးချန်၏အကိုဖြစ်သူ မိုက်ကယ်ချန်က ဆိုသည်။

အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ၏ 'သေမင်းတမန်ကျွန်း' ဟုတင်စားခေါ်ဝေါ်ကြသည့် လုံခြုံရေးတင်းကျပ်သော အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် အန်ဒရူးချန်နှင့် အပေါင်းပါဖြစ်သူ မျူရယ်စူကူမာရမ်တို့သည် ဧပြီ ၂၈ ရက် ညသန်းခေါင်အချိန်တွင် သေနတ်ဖြင့်ပစ်ကာ ကွက်မျက်ခြင်းခံရမည်ဖြစ်သည်။

၎င်းတို့အား ၇၂ နာရီအတွင်းကွက်မျက်ရန် တရားဝင်အကြောင်းကြားစာကို ဧပြီ ၂၅ ရက်က ရရှိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

"သမ္မတအနေနဲ့ သူတို့ကို သနားရင် သေဒဏ်ကနေ လွှတ်ပေးလို့ရတယ်။ သူတို့တွေရဲ့ အသက်ဟာ သမ္မတ လက်ထဲမှာရှိတယ်" ဟု မိုက်ကယ်ချန်က ဆိုသည်။

၂၀၀၅ ခုနှစ် ဧပြီ ၁၇ရက်က အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံမှ ဩစတြေးလျနိုင်ငံသို့ဒေါ်လာ ၃ ဒသမ ၁ သန်း တန်ဖိုးရှိ ဘိန်းဖြူ ၈ ဒသမ ၃ ကီလိုဂရမ် သယ်ဆောင်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့သည့်အတွက် ဩစတြေးလျနိုင်ငံသား တို့ဦးအား အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ ဘာလီကျွန်းတွင် ဖမ်းဆီးရမိခဲ့သည်။

ယင်းတို့အနက် အန်ဒရူးချန်နှင့် မျူရယ်စူကူမာရမ်တို့မှလွဲပြီး ကျန်ခဲ့နှစ်ဦးအား ထောင်ဘဲနံ ၁၈ နှစ်မှ တသက်တကျွန်းကျခံရန် စီရင်ချက်ချမှတ်ခဲ့သည်။ အန်ဒရူးချန်နှင့် မျူရယ်စူကူမာရမ်တို့ကို သစ်သား ပျဉ်ပြားအရည်များပေါ်တွင် ကြိုးနှင့်ချည်နှောင်ထားပြီး ရဲအရာရှိ ၁၂ ဦးက ၎င်းတို့နှလုံးနေရာသို့

နေရာသို့ သေနတ်ဖြင့်ပစ်ကာကွက်မျက်မည်ဖြစ်သည်။

နိုင်ငံအတွင်းတွင် မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲမှုအရေအတွက် မြင့်တက်နေချိန်ဖြစ်သဖြင့် သေဒဏ်စီရင်ခြင်းခံရမည့် အန်ဒရူးချန်နှင့်မျူရယ်စုကမ္ဘာရပ်တို့အား ကရုဏာထားပြီးလွှတ်ပေးရန်မဖြစ်နိုင်ကြောင်း အင်ဒိုနီးရှား သမ္မတက ဆိုသည်။

ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်မှာ တတိယပြောက် ဘလော့ဂါ အသတ်ခံရ

ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်နိုင်ငံမှာ ဘာသာရေးနဲ့ နိုင်ငံရေးကို သီးခြားထားသင့်တယ်လို့ အယူအဆရှိသူဘလော့ဂါတစ်ယောက်ကိုမျက်နှာဖုံးစွပ်လူအုပ်စုတစ်စုကခုတ်ထစ်သတ်ဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါဟာ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်မှာတစ်နှစ်အတွင်း တတိယအကြိမ် ဘလော့ဂါအသတ်ခံရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

Ananta Bijoy Das ဆိုသူ ဘလော့ဂါဟာ နိုင်ငံအရှေ့မြောက်ပိုင်းက Sylhetမြို့မှာတိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်

ခံခဲ့ရတာလို့ ရဲတွေက ပြောပါတယ်။

သူဟာ Mukto-Mona ဆိုတဲ့ ဝက်ဆိုက်မှာ စာတွေ ရေးသားသူ ဖြစ်ပြီး အဲဒီဝက်ဆိုက်ကို တာဝန်ယူ တည်းဖြတ်သူ ဖြစ်တဲ့ Avijit Roy ဟာလည်း ပြီးခဲ့တဲ့ ဖေဖော်ဝါရီလက ဒါကာမြို့တော်မှာ အသတ်ခံခဲ့ရပါတယ်။

မစ္စတာ Das ဟာ ဆွီဒင်နိုင်ငံမှာ ပြုလုပ်မယ့် စာနယ်ဇင်း လွတ်လပ်ခွင့် ဆိုင်ရာပွဲကို တက်ဖို့ ဗီဇာ လျှောက်ထားခဲ့ရာမှာ မအောင်မြင်ဘဲ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်မှာ ရှိတဲ့ ဆွီဒင်သံရုံးက ပယ်ချခဲ့တယ်လို့ ဆွီဒင်စာရေးဆရာများ အသင်းက ပြောပါတယ်။

source: internet

(ကန်ရာက စုစည်းတင်ပြသည်)

ဆာလောင်နေသည့် ခွေးကြီးများက သခင်ကိုပြန်လည် ကိုက်သတ်စားခဲ့

မောင်မောင်သန်း
(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ၊ ဘာဒန်ကျွန်းရှိ အိမ်တစ်အိမ်တွင် အိမ်မွေးခွေးများက အိမ်ရှင်ကို ကိုက်သတ်စားသောက်ပစ်သည့် ဖြစ်ရပ်ဆန်း ဖြစ်ပွားခဲ့ကြောင်း မလေးသတင်းစာ တစ်စောင်၌ ထုတ်ဖော်ရေးသားခဲ့၏။

ယင်းဖြစ်စဉ်မှာ အကိုက်သတ်ခံရသူ အသတ် (၅၀) နှစ်ရှိ ခွေးပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ၊ ဘာဒန်ကျွန်း ပေါ်တွင် နေထိုင်သော မစ္စတာလန်ပေါကျာသည် လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တ (၂) ပတ်ခန့်က မိမိ၏နေရပ်ဌာနီ သို့ သွားရောက်လည်ပတ်ခဲ့၏။

ရက်သတ္တ (၂) ပတ်ခန့် ကြာပြီးနောက် မစ္စတာလန်ပေါကျာသည် မိမိ၏ဌာန ရပ်ဌာနီမှ ဘာဒန်ကျွန်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့သည်။

ရပ်ကွက်မှ ပြောဆိုချက်အရ၊ မစ္စတာလန်ပေါကျာသည် ၎င်း၏နေအိမ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိပြီးသည့် နောက်နေ့တွင် ၎င်းကို ထပ်မံတွေ့ရတော့ဟု ဆိုသည်။

၎င်း၏ ခရီးသွား အိတ်ပစ္စည်းများသည် အိမ်ရှေ့တံခါးဝ၌ စုပုံထားလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် လုံခြုံရေးမှ သင်္ကာမကင်းဖြစ်ကာ မစ္စတာလန်ပေါကျာ၏ အိမ်ရှေ့နှင့် ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထားကို ကြည့်ရှု လေ့လာခဲ့ရာ အပုပ်နံ့ ထွက်လျက်ရှိသောကြောင့် နီးစပ်ရာ ရဲစခန်းသို့ တိုင်ကြားသတင်းပို့ခဲ့သည် ဆိုသည်။

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက ရောက်ရှိလာသောအခါ၌ အရမ်းဟောင်နေသော ဆိုးသွမ်းနေသည့် ခွေး (၃)

ကောင်ကိုဖမ်းဆီးပြီး၊ ခွေးရိုင်းထိန်းသိမ်းရေးစခန်းသို့ပို့အပ်၍ မစ္စတာလန်ပေါကျာ၏ နေအိမ်ကိုဝင်ရောက်ရှာဖွေခဲ့သည်တွင် မီးဖိုချောင် အခန်းထဲ၌ အိမ်ရှင်မစ္စတာ လန်ပေါကျာ၏ ရုပ်အလောင်းကို တွေ့ရသည်။

၎င်း၏ကိုယ်ခန္ဓာမှာ အပိုင်းအပိုင်းပြတ်နေပြီး၊ အပိုင်းအစများ အိမ်ရှေ့၌ ပြန့်ကျဲနေသည်ကို တွေ့ရပြန်၏။ ထို့ပြင် အခင်းဖြစ်ပွားသည်နေရာတွင် ခွေးသေနပ်ကောင်၏ အပိုင်းအစများကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ရဲစခန်းတွင် စစ်ဆေးထွက်ဆိုချက် အရ အရပ်သားများက အစစ်ဆံ ထွက်ဆိုရာတွင် ၎င်းအိမ်၌ဇွေးထားသော ခွေးများမှာ (၇)ကောင်ရှိ၍ အိမ်ရှင် မစ္စတာလန်ပေါကျာမှာ တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်ပြီး အိမ်သားမိသားစု မရှိဟုဆိုသည်။ ၎င်းသည် နေရပ်ရွာနေ တောရွာ သို့ ရက်သတ္တပတ်

(၂) ပတ်ခန့်ကြာ ပြန်သွားသော အခါတွင် ရက်သတ္တပတ် (၂) ပတ်စလုံး ၎င်း၏အိမ်မွေးခွေး (၇) ကောင်သည် မည်သည့်အစားအစာကိုမျှ မစားသောက်ခဲ့ ရ၍ ဆာလောင်ငတ်မွတ်နေခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းကြောင့် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသော အိမ်မွေးခွေးများက ပိုင်ရှင်အပေါ်ထောက်ထား ငဲ့ညှာခြင်းမရှိဘဲ ရက်ရက်စက်စက်ကိုက်သတ် စားသောက် ခဲ့ကြဟန်တူကြောင်း၊ တစ်ဖန် ယင်းဆာလောင် ငတ်မွတ်နေသောခွေးဆိုးများက ၎င်းတို့ခွေးအချင်းချင်းထဲမှ ခွေး (၂) ကောင်ကို ကိုက်သတ်ခဲ့ဟန်တူကြောင်း အသီးသီး ထွက်ဆိုခဲ့ကြသည်ဟု သိရသည်။ အမှုကို မလေးရှား ဘာဒန်ကျွန်း ရဲစခန်းမှ ဆက်လက်စုံစမ်းဖော်ထုတ်လျက် ရှိသည်။

ကေတီအောင်သိန်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

Ref: Sin Cher Daily (Malaysia)

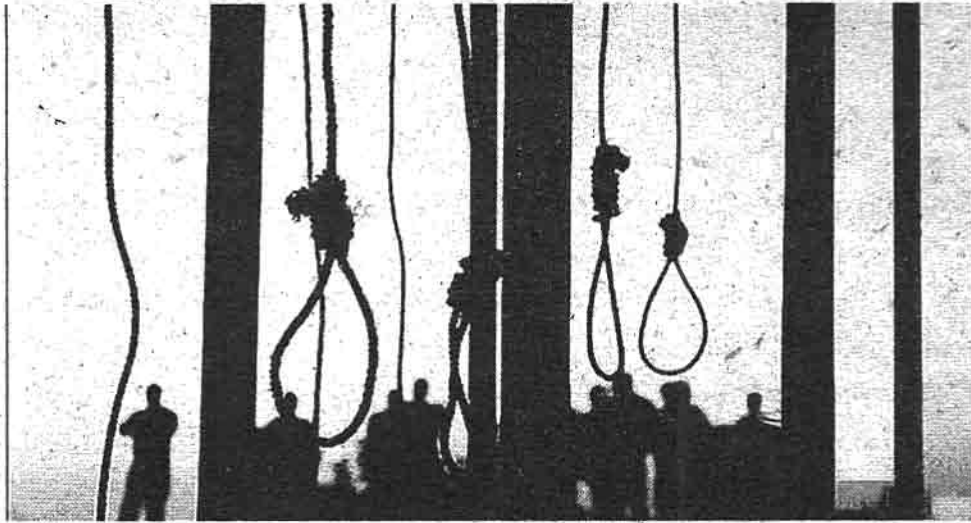
ဂူကုန်ဂူမူပိုင်ရာသတင်းမေးပို့သည့် အရေးယူ ပုန်းလှိပ်များ

(က) နေပြည်တော်	၀၆၇-၄၁၂၅၅၅၊ ၀၆၇-၄၁၂၆၆၆
(ခ) မူဆယ်	၀၉၄၉-၅၅၅၆၆၆
(ဂ) မန္တလေး	၀၉၄၉-၅၅၅၇၇၇
(ဃ) ရန်ကုန်	၀၉၄၉-၅၅၅၈၈၈၊ ၀၉၄၉-၅၅၅၉၉၉

ဦးအောင်သန်းထွန်း

မဟာဝိဇ္ဇာ ၊ ဥပဒေဝိဇ္ဇာ

ပြစ်ဒဏ်

နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ (၀၁) လူ့အဖွဲ့
အစည်း တစ်ရပ်အား ရာဇဝတ်
ပြစ်မှုများသည် မည်မျှထိခိုက်
နစ်နာစေကြောင်းကိုငွေ၊ ထွက်
ကုန်၊ စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်မှု များ
အရတိုင်းတာ၍ပင် ရလောက်
ရာ အကြောင်းမရှိပေ။ တရား
ဥပဒေစိုးမိုးရေးအတွက် ငွေမည်မျှ
အကုန်အကျခံကာ ရဲတပ်ဖွဲ့ရဲစခန်း

များ၊ အကျဉ်းထောင်များ၊ ပြုပြင်
ပြောင်းလဲရေးဂေဟာများ၊ တရား
ရုံးများ စသည်တို့ ထူထောင်ဖွဲ့
စည်းထားရကြောင်းကို ခန့်မှန်း
ကြည့်နိုင်ကြပေသည်။ ထို့ပြင်
ရာဇဝတ်မှုများ ကျူးလွန်ကြခြင်း
ကြောင့် ထိခိုက်အနာတရဖြစ်
ခြင်း၊ အသက် သေဆုံးခြင်း၊ အိမ်
ထောင်များပြိုကွဲ ပျက်စီးခြင်း၊

သားသမီးများ ဒုက္ခ ရောက်ခြင်း၊
စီးပွားရေး ပျက်ပြားခြင်း၊ ကုန်
ထုတ်စွမ်းအား ထိခိုက်ခြင်း၊ လူ
အဖီအား ထိခိုက်လျော့ပါးခြင်း
စသည်ဖြင့် လူ့အဖွဲ့အစည်းအား
မည်မျှထိခိုက် နစ်နာစေသည်ကို
ကောင်းစွာ သိရှိနိုင်ကြပေသည်။
ရှေးကျသော လူ့အဖွဲ့အစည်း
များတွင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ (၀၂)

စည်းကမ်း ဖောက်ဖျက်သူများကို ကြီးလေးစွာ ပြစ်ဒဏ်ထားလေ့ ရှိကြသည်။ ပြင်းထန်သော ပြစ်ဒဏ်ထားပုံများမှာ လည်ပင်းညစ်သတ်ခြင်း၊ မီးလောင်တိုက်သွင်းခြင်း၊ ထိပ်တုံး ခတ်ခြင်း၊ ကိုယ်လက်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းများဖြတ်တောက်ပစ်ခြင်း၊ တံဆိပ်ခပ်နှိပ်ခြင်း၊ ဆီပူလောင်ခြင်းနှင့် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ နှိပ်စက်ခြင်းများဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်းများအရ ပြစ်ဒဏ်ထားခြင်းတွင် ကလေးသူငယ်လူမမယ်များနှင့်တကွ အမျိုးသမီးများပင်လွတ်ကင်းခွင့် မပေးချေ။ သေးငယ်သော ခိုးမှုလေးကစ၍ သေဒဏ်ထားလင့်ကစား ရာဇဝတ်ပြစ်မှုများမှာ လျော့ပါးသွားသည်ဟူ၍ မရှိ

ချေ။ ထို့ကြောင့် ကြီးလေးသော ပြစ်ဒဏ်များထားတိုင်း၊ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုများ ကာကွယ်ဟန့်တားရာ မရောက်ကြောင်း ရာဇဝတ်ဥပဒေနှင့် ရာဇဝတ်မူပညာရှင်များက အဆိုပြုထားချက်မှာ မှန်ကန်ပေသည်။

ပြစ်ဒဏ်ထားခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်များမှာ ဟန့်တားခြင်း၊ စံနမူနာအဖြစ် ပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်းနှင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ၏ ဘဝကို ပြန်လည် ပြုပြင်ပေးခြင်း စသည့်ရည်ရွယ်ချက်များဖြစ်သည်။ ဤရည်မှန်းချက်များအနက် ယနေ့ ၂၀ ရာစုတွင် တိုးတက်သော နိုင်ငံတိုင်း ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ၏ ဘဝပြန်လည်ပြုပြင်ရေးကို ပဓာနထား၍ မျှော်မှန်းဆောင်ရွက်လျက်

ရှိကြသည်။ လူမှုရေးပညာရှင်ကလည်း ပြစ်ဒဏ်ထားခြင်းဖြင့် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ဘဝကို မနစ်မွန်းစေရအောင် သတိဆောင်ရွက်ရန်လိုကြောင်း ညွှန်ကြားသည်။ ထို့ကြောင့် ပြစ်ဒဏ်ထားရာ၌ လူ့ဘဝ မနစ်မွန်းစေရေးအတွက် ပြစ်မှုနှင့် ပြစ်ဒဏ်မျှတရေး၊ ဘဝသစ် ပြန်လည်ထောင်ရေး၊ အကျဉ်းထောင်မှ ပြုပြင်ရေး၊ ပြစ်ဒဏ်ထားခြင်းခံသူများကိုစာရိတ္တ ပြုပြင်ပေးရေးအစမ်းစောင့်ကြည့် ပြုပြင်ပေးစသည့်လုပ်ငန်းများကို ဦးစားဆောင်ရွက်လျက် ရှိကြပေသည်။

ရာဇဝတ်ဥပဒေ

ဦးအောင်သန်းထွန်း

(မဟာဝိဇ္ဇာ၊ ဥပဒေဝိဇ္ဇာ)

ပြစ်ဒဏ်

ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ရာတွင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူပေါ် ကလွဲစားချေသည့် သဘောမဟုတ်ဘဲ ပညာပေးသည့် သဘောလည်း သက်ရောက်စေရမည်။ တစ်ဖက်တွင်လည်း ထိုအပြစ်ဒဏ်သည် ပြစ်မှုကျူးလွန်အား ထပ်မံ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းမှ နောင်ကြဉ်စေရန်နှင့် အလားတူ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရန် ကြံရွယ်သူတို့အား အဟန့်အတား ဖြစ်စေသင့်သည်။ သို့မှသာ ပြည်သူ၏အကျိုးကို စောင့်ရှောက်ရာ ရောက်မည်ဖြစ်ပြီး ရာဇဝတ်ပြစ်မှု ကျူးလွန်ခြင်းမှ ကာကွယ်ရာ ရောက်သည်။

မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး၊ ပြစ်မှုနှင့် ပြစ်ဒဏ် ဘဏ္ဍာရန်

ဆွဲချ ဆိုတာ မျိုးဟာ

**နတ္တလင်း
ချစ်လွင်
ဥပဒေအကျဉ်းချုပ်**

လူဆိုသည်မှာက ဝသူကို ဖက်တီး၊ ဘုတ်အီး၊ ပိန်သူကို အရိုးပဒေသာ၊ ကမ္ဘာဌာန်းရပ်၊ ပိန်သေး၊ ညပ်စိ ထို့အတူ ပုသူကို ဂျာ၊ ရှည်သူကို လန်ဘား၊ အရှည်ကြီးစသည့် နာမည်ပေးခေါ်ကြလျှင် ဟုတ်မှန်သည်ဖြစ်စေ မခံချင်ကြ။ နာမည်ရှိတယ် နာမည်ခေါ်ပါဟု သို့သော်ခေါ်သူတို့ကလည်း နာမည်ကို မေ့နေခြင်း (သို့) အလွယ်ခေါ်တတ်သည့် ဓလေ့ရှိနေခြင်း (သို့) ခေါ်သူအနေဖြင့် ကိုယ့်ထက်သာနေသူဟု ထင်သူကို နှိမ်ချင်ဖို့ချင်၍ မနာလိုစိတ် ရှေ့တန်းတင်ကာ ထိုသို့နာမည်ပြောင်များကို ခေါ်ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မမှန်သည်ဖြစ်စေ တစ်ဖက်သား နာလိုခံခက်ဖြစ်စေသည့် အသုံးအနှုန်းကိုတော့ မသုံးသင့်ပါ။ မိမိဘက်က ထိုသူအပေါ် သဘောရှိနေခြင်း ဆက်ဆံဖို့လိုသည်။ အသုံးအနှုန်း(သို့)အခေါ်ခံရသူသည် မိမိခေါ်ခေါ်သုံးစွဲသည့်အတိုင်း လုပ်ကိုင်ပြုမူဆောင်ရွက်နေပါက တော်သေး၏။ ထိုသူများ(အသုံးခံရသူ) အနေဖြင့်လည်း (ဥပမာ-ခရီးနီ၊ ဘူဇာ၊ ချစ်တီး၊ ဖိုးတွမ်တီး စသည်) သုံးနှုန်းခံနေကြသည်ကို သိသည့်အခါ မိမိကိုယ်ကို ထိုသို့အထင်ခံရသည့် အနေအထားမှ လွတ်မြောက်အောင်ပြုပြင်ဆင်ခြင်မှု ထိုင်သင့်သည်။ အဘယ်ဟူမူ ပုတ်လို့ပေါ်၊ ဟုတ်လို့ကျော်သည် မဟုတ်ပါလား။ စာရေးသူ (သ)

တန်းအောင်၍ တက္ကသိုလ်တက်မည့်နှစ်က ဥပဒေဘာသာရပ် အဓိကယူသည်။ ဖခင်ကြီး၏ မိတ်ဆွေတို့က ဘွဲ့ရပြီးလျှင် မင်းဆွေချလုပ်ပေါ့ကွာ။ ဒါမှမဟုတ်လည်း ရှေ့နေလိုက်တဲ့။ ထိုအချိန်ကစ၍ ဆွေချနှင့် ကျွန်တော် ကျွမ်းဝင်လာသည်။

ဆွေချ ၊ ဆွေချ ။

တကယ်တော့ “ဆွေချ” ဟူသော အသုံးအနှုန်းသည် ကိုလိုနီခေတ်တရားရုံးများ၌ အမှုလိုက်ပုလိပ် (ယခင်ကအသုံးအနှုန်း၊ ယခုရဲ့ “ပြည်သူ့ရဲ့” ဟု အသွင်ပြောင်းခေါ်ဝေါ်ရန် အမိန့်၊ ညွှန်ကြားချက်များ သက်ဆိုင်ရာမှ ထုတ်ပြန်ထား၍ မူလအင်္ဂလိပ်စာလုံး (Police) မှာ “Police” မှ မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့သည် လည်း ခေတ်ဟောင်းတွေက အမူအကျင့်များကို တစတစပြုပြင်ပြောင်းလဲနေပြီဖြစ်သဖြင့် ပုလိပ်ဟုမခေါ်တော့ဘဲ တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးအတွက် သေရဲ၊ တိုက်ရဲ၊ စွန့်ရဲ၊ အနစ်နာခံရဲသည့် “ရဲ” ဟု အဓိပ္ပာယ်လေး နက်မှုကို ခံယူကျင့်သုံးနေပြီ။ “ပုလိပ်” ဆိုသည်ကိုမသုံးနှုန်း၊ မခေါ်ဝေါ်မရှိသလောက် ပျောက်သွားပါပြီ။ ထိုအချက်က တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေး အပိုင်းတွင် ရဲဘော်ရဲဘက်၊ လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက် တစ်ဦးအနေဖြင့် စာရေးသူကြိုဆိုပါ၏။ မုဒိတာပွားပါ၏။

သို့သော် ဥပဒေဝန်ထမ်း (ယခုပြောင်းလဲသုံးနှုန်း-ဥပဒေအရာရှိ) တို့ကိုမူ အရိုးစွဲ “ဆွေချ” “ဆွေချ” ဆိုသည်ကို မမေ့မပျောက်နိုင်၊ အဟောင်းတလည်လည် ဖြစ်နေကြသည်။ အမှုသည်တို့က ရှေ့တွင်တော့ “ဆရာ၊ ဆရာ” ကွယ်ရာတွင်တော့ “ဆွေချ၊ ဆွေချ” ဥပဒေအရာရှိဟုမခေါ် အစိုးရရှေ့နေ လို့လည်းမပြော အလူးအလဲလိုမိမိမိ အခေါ်ခံနေရတာ၊ (အင်းလေ..ကိုယ့်အပေါ် စေတနာ မေတ္တာရှိအောင် လည်း အလုပ်လုပ်ပြသက် နည်းလှသလို) (စကားချပ်)။

တရားရုံးများတွင် ယခင်က အမှုလိုက်ရဲ (Criminal Prosecutor) က ရာဇဝတ်မှု (ယခုအခေါ်ပြစ်မှု) များတွင် အစိုးရဘက်မှ ရှေ့နေအဖြစ် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။ အဆိုပါအမှုလိုက်ရဲများကို တရားခံနှင့် ဆွေမျိုးတို့က တရားခံအပြစ်ကျအောင် လုပ်နေသူဟုမြင်ကြ၊ သတ်မှတ်ကြသည်။ သို့ဖြင့် “ဆွေချ” ဖြစ်လာသည်။ ၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် ပြည်သူ့ဥပဒေအကျိုးဆောင်အဖွဲ့ ပေါ်လာသည်။ တရားရုံးများအနေဖြင့် လည်း ရပ်ကွက်/ကျေးရွာ၊ မြို့နယ်၊ ခရိုင်၊ တိုင်း/ပြည်နယ်၊ တရားရုံးတို့အထိ ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ် များဖြင့် တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့များ ဖွဲ့စည်းလျက် တစ်ဦးထိုင်မဟုတ်တော့ဘဲ (၃)ဦး (နာယက(၁)၊ အဖွဲ့ဝင် (၂)ဦး) တို့ဖြင့် အဖွဲ့ဖြင့်စီရင်သော တရားစီရင်ရေးစနစ်ဖြစ်လာသည်။ ပြစ်မှုများကို နိုင်ငံတော်ဘက် မှ လိုက်ပါဆောင်ရွက်ရန်ကိုလည်း အမှုလိုက်ရဲများအစား အမှုကြီး (၁၁)မျိုး (လူသတ်မှု၊ လူယက်မှု၊ ဓားပြမှု၊ မုဒိမ်းမှု စသည်)တို့ကို ဥပဒေဝန်ထမ်းတို့က လိုက်ပါဆောင်ရွက်၍ ကျန်ပြစ်မှုများကိုအမှုလိုက် ရဲတို့က လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည်။ ဥပဒေဝန်ထမ်းများ အင်အားအလုံအလောက် ရွေးချယ်သင်တန်းပေး ခန့်အပ်ပြီးနောက် အမှုလိုက်ရဲမရှိတော့။

ဗဟိုဥပဒေရုံး(ယခုရှေ့နေချုပ်ရုံး)၏ ၂၅-၂-၁၉၈၃ ရက်စွဲပါ အမှုလိုက်ဆိုင်ရာ ညွှန်ကြားလွှာ ၁/၈၃အရ ပထမအဆင့် ၁၀၅ မြို့နယ်၊ ဒုတိယအဆင့် ၁၀၅မြို့နယ်၊ တတိယအဆင့် ၉၈ မြို့နယ်တို့ကို ယခင်အမှုလိုက် ရဲအရာရှိများ လိုက်ပါဆောင်ရွက် လျက်ရှိသော ပြစ်မှုဆိုင်ရာမူလမှုခင်းများအားလုံးကို မြို့နယ်ဥပဒေရုံးများမှ ဥပဒေအရာရှိများက လွှဲပြောင်း လက်ခံလိုက်ပါဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည့်တိုင် တစ်နည်းဆိုရသော် အမှုလိုက်ရဲအရာရှိ (စီပီအို)တို့ တရားရုံးများတွင် အမှုလိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ခြင်းကဏ္ဍ တစ်ခန်းရပ်သွားသော်လည်း ယင်းတို့ကိုယ်စားတာဝန် လွှဲပြောင်းလိုက်ပါသည့် ဥပဒေအရာရှိများကိုလည်း “ဆွဲချ” စကားလုံးက ပန်းပန်လျက်ပင် တွင်ကျယ် နေဆဲဖြစ်သည်ကို စာရေးသူတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည့် မြို့နယ်၊ ခရိုင်၊ တိုင်း၊ ပြည်နယ်များ၌ အမှုသည် အချို့၏ အပြောအဆိုများက သာဓကပြနေသည်။

စာရေးသူတို့အပေါ် အမှုသည်အချို့ အမြင်မကြည်မလင် ဖြစ်နေသည်ကို ရှင်းပြလိုသည်။ တကယ် ဆိုမူ ဥပဒေအရာရှိများသည် “မောင်ခင်ဗေပါ ၂ နှင့် ပြည်ထောင်စု၊ ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ မတစ (ဗဟိုတရားရုံး) စာ-၁၂” တွင် ပါရှိသည့် “တရားလိုဘက်မှ နိုင်လိုအောင်သက်သေမပြနိုင်ပါဘဲ မူလရုံးနှင့်အယူခံရုံးတို့က လျှောက်ထားသူများအား ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်၍ ထောင်ဒဏ်ချမှတ်ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှားယွင်းပါသည်ဟု ဗဟိုဥပဒေရုံး (ယခုရှေ့နေချုပ်ရုံး) မှပညာရှိဥပဒေဝန်ထမ်း ဦးဘသန်းက ရိုးသားစွာတင်ပြသည်” ဟူ၍ သုံးသပ်ကာ တရားခံနှစ်ဦးအားပြစ်မှုပုဒ်မ ၃၉၂ အရ အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် နှစ်နှစ်စီ ချမှတ်ထားခြင်းမှ အပြီးအပြတ်လွတ်ခဲ့သည်။

အလားတူ “ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်နှင့် ဒေါ်မာမာငြိမ်း၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၄၄” တွင်လည်း “မူလတရားရုံးက တရားခံ၏ထုချေချက်မှာ လက်ခံနိုင်လောက်သော အနေအထားရှိကြောင်း၊ သက်သေခံပစ္စည်းများမှာ တရားခံ၏ပစ္စည်းဟုတ်မဟုတ်၊ သံသယဖြစ်ဖွယ်အခြေ အနေတွေ့ရှိရပေရာ တရားခံဒေါ်မာမာငြိမ်းအပေါ် လောင်းကစားခိုင် ပြုလုပ်သည်ဟုဆိုကာ အပြစ်ပေးရန် မသင့်ဟု ယူဆကြောင်း၊ အမှုလိုက်ဥပဒေအရာရှိက သက်သေခံပစ္စည်းများမှာ တရားခံ၏ပစ္စည်းဖြစ် ကြောင်း၊ တထစ်ချကောက်ယူစွပ်စွဲနိုင်ရန် အနေအထားမတွေ့ရ၍ တရားခံအားအပြစ်ပေးရန် အားမသင့် ကြောင်း၊ တင်ပြလျှောက်ထားခဲ့ကြောင်း စသည်ဖြင့် သုံးသပ်၍ တရားခံအားအမှုမှ အပြီးအပြတ်

လွတ်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရသည့် မူလတရားရုံး၏ သုံးသပ်ချက်သည် မှားယွင်းမှုရှိကြောင်း မတွေ့ရှိရပေ” ဟု ဆိုကာ အယူခံကို ပလပ်ခဲ့ပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် တရားလိုနှင့် သက်သေအချို့တို့သည် အမှန်တရားပေါ်ပေါက် ရေးအတွက် အဖြစ်မှန်အတိုင်း တရားရုံးတွင် ထွက်ဆိုသက်သေခံချက် မပေးကြခြင်းများရှိတတ်ကြရာ အမှုလိုက်ပါဆောင်ရွက်သူ ဥပဒေအရာရှိတို့ကလည်း မိမိလုပ်ငန်းတာဝန်နှင့်အညီ စစ်ဆေးမေးမြန်း၍အမှု မှန် ဖော်ထုတ်ကြသည်ကို “ဆွဲချ” ဟု အမှုသည်အချို့က အမြင်စောင်းခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းနေကြခြင်းများ မရှိသင့်တော့ပေပြီ။

ဥပဒေအရာရှိဟူသည် ဖော်ပြပါစီရင်ထုံးသာဓကများတွင် ပါရှိသကဲ့သို့ တရားခံကို ဥပဒေနှင့်အညီ ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိ၍ အပြစ်ပေးထိုက်သူဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိလျှင် တွေ့ရှိသလို မတွေ့ရှိလျှင်မတွေ့ရှိသလို အမိန့်ချမှတ်မည့် တရားရုံးသို့ တင်ပြလျှောက်ထား၍ အမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်နေကြသူများသာဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ရဲအမှုလိုက်တို့ထံမှ ဆိုးမွေ “ဆွဲချ” သည် ဥပဒေအရာရှိဟု ပြောင်းလဲသော်လည်းနှုတ်ကျိုး၊ ခံတွင်းမြိန်နေပြီဖြစ်၍ ဆွဲချ၊ ဆွဲချ ဖြစ်နေတော့သည်။

တရားခံဘက်မှ အမှုသည်ဆွေမျိုးတို့က မိမိလူ ထောင်ကျသွား၍ “ဒင်းကြောင့်” ဒင်းလုပ်တာဒင်း မကျကျအောင် ဆွဲချတာဟု ကြမ်းပိုးကို လိပ်၊ ဝါးလုံးကိုဝါးခြမ်း မလုပ်ဘဲ အဖြစ်မှန်ပေါ်ပေါက်အောင် လုပ်ငန်းတာဝန်အရ စစ်ဆေးမေးမြန်းရသည်ကို ကိုယ့်လူတို့ မတွက်၊ အမျက်ဒေါသတကြီး “ဆွဲချ”၊ “ဆွဲချ” ဟုပင် ခံတွင်းတွေ့နေသည်။ ထို့ထက် အဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်များကပင်အစည်းအဝေး များ၌ ဆွဲချကြီး၊ ဥပဒေသဘောပြောပါဦးဟု ခင်မင်ရင်းနှီးသလိုခေါ်ခြင်းပြုသည်။ အချို့တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ နာယက (တရားသူကြီး)၊ တရားရေးဝန်ထမ်း (ယခုတရားသူကြီး)တို့ကလည်း ရှေ့နေ၊ အမှုသည်တို့နှင့် ရုံးအပြင်အမှုကိစ္စပြောကြလျှင် ဆွဲချဆီလည်းသွားလိုက်ဦးဟု သုံးနှုန်း၍ စည်းဝါးကိုက်ဖြစ်ရန် တွန်းပို့သည်။

မည်သို့ပင် “ဆွဲချ” ဟု ဖမ်းပန်နေပါစေ။ ထိုအသုံးအနှုန်း ပျောက်ပျက်သွားအောင်လုပ်ဖို့ တာဝန်ကစာရေး သူတို့ အငြိမ်းစားဥပဒေအရာရှိများ အပါအဝင် မျိုးဆက်သစ်ဥပဒေအရာရှိကြီး၊ ငယ်တို့တာဝန်ပါ။ ဥပဒေရုံးအသီးသီးတွင် “ဥပဒေပညာသည်အကျင့်သိက္ခာနှင့် ပြည့်စုံသောပညာဖြစ်သည်” ဟူ၍ ဆိုင်းဘုတ်များ ချိတ်ဆွဲထားခြင်းဖြင့် ဥပဒေပညာကို ဂုဏ်ယူနေသည်။ အဆိုပါဂုဏ်ကိုမညှိုးမှိန် မကွယ် ပျောက်ရန် ယနေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူ ဥပဒေရုံးများမှ တာဝန်ရှိသူများ၊ အောက်ခြေရုံးဝန်ထမ်းတို့ပါ တာဝန်ရှိသည်။ အနိတာဝန်သင်တို့ပုခုံးပေါ်မှာ လေးလံနေပြီ။ ဖယ်ရှားပစ်စေလိုသည်။

ဤနေရာတွင် စာရေးသူတို့က အငြိမ်းစားဥပဒေအရာရှိများဘက်ကိုလည်း စောဒကတက်နိုင်သည့် လူကြီးမင်းတို့က အငြိမ်းစားယူနေပြီပဲ။ ဒီလိုလုပ်ပိုင်ခွင့် အခွင့်အရေးလာဘ်လာဘ မရှိတော့ပြီဘဲ၊ ဒီ စကားပြောနေမှာပေါ့။ တိုက်တွန်းနေမှာပေါ့ဟု ဆိုနိုင်သည်။

စာရေးသူ အပါအဝင် အငြိမ်းစားဥပဒေအရာရှိ အနည်းစု၏အနေအထား ရပ်တည်မှုကို လေ့လာကြည့်၍ အကဲဖြတ်ကြပါ။ လူဆိုသည်မှာ လူသတင်းလူချင်းဆောင်၊ ပန်းသတင်း၊ လေညှင်းဆောင်ပါ၏။ မသေခင်ကအပုပ်နဲ့လှိုင် ကဲ့ရဲ့သပြီဟုခံရသူတွေလည်း ရှိနေပါ၏။ မိစ္ဆာနှင့်သိက္ခာ မလဲခဲ့ကြသူတွေထဲမှာ ကိုယ့်သမိုင်းကိုယ် ကြက်ခြေခတ်သူထဲမှာ ကိုယ်မပါဖို့လိုသည်။ တကယ်တော့ “ဆွေချ” အခေါ်အဝေါ်က ကျောက်စိုင်ကျောက်ခဲလို ခိုင်မာတည်တန့်နေသည် မဟုတ်ပါ။ ပါးပါးလှပ်လှပ် ကလေးဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်မည်သူမပြု မိမိမှုကိန်းပင် အတ္တဟိ၊ အတ္တာဇော နတ္တောဆိုသကဲ့သို့ ထိုမိမိကြွေးတင်သည့် ကိစ္စကို မိမိသာပေးဆပ်ရပါမည်။ မိမိသည်အများ အထင်အမြင်မှား မဖြစ်အောင် နေထိုင်၊ ပြုမူပြောဆိုလုပ် ကိုင်နေခြင်း၊ လုပ်ငန်းတာဝန်အပေါ် သစ္စာရှိရှိ တာဝန်သိသိ လုပ်ကိုင်ခြင်းတို့နှင့် ရပ်တည်သွားမည်ဆိုပါက မိမိတို့ အမည်ပျက်နေသူများသည်လည်း ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ်မသန့်ဖြစ်ပြီး အခေါ်အဝေါ် ရပ်သွားပေမည်။ သို့ဖြင့် ကိုယ့်လုပ်ငန်းတာဝန်ထမ်းဆောင်နေခိုက် ‘ပြင်’၍ အကျင့်သိက္ခာနှင့်ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့က ဥပဒေပညာဖြင့် နိုင်ငံလူမျိုးအကျိုးပြုကြပါဟု တိုက်တွန်းရပါသည်။

နတ်တလင်းချစ်လွင် (ဥပဒေအရာရှိ-ငြိမ်း)

ခြောက်လှန့် တောင်းယူခြင်း မခံရအောင်

- ☐ သူစိမ်းလူက အယုံသွင်း ခေါ်ဆောင်လျှင် မလိုက်ပါနဲ့။
- ☐ သူစိမ်းလူက အယုံသွင်းမိတ်ဖွဲ့လာလျှင် သတိကြီးစွာထားပါ။
- ☐ သူစိမ်းလူက မက်လုံးပြုလျှင် လောဘတက်ပြီး မလိုက်ပါနဲ့။
- ☐ အရွယ်မရောက်သေးသူ ကလေးငယ်များကို အဖိုးတန် လက်ဝတ် လက်စားများ ဝတ်ဆင်ပေးခြင်းကို ရှောင်ကြဉ်ပါ။

ဗင်မင်း

ရဲ

သက်သေ

မိမိအနေဖြင့် ပြစ်မှုတစ်ခု၏ မျက်မြင်သက်သေဖြစ်လာခဲ့လျှင် မိမိကိုသာမက မိမိနည်းတူ အခြားမျက်မြင်သက်သေများကိုပါ ရဲများက အခင်းဖြစ်ပွားရာသို့ လာရောက်ကြည့်ရှုခဲ့သော သူများနှင့် တခြားစီ ခွဲထားလိမ့်မည်မှာ ဧကန်မလွဲဖြစ်ပါသည်။

သည့်နောက် သင်နှင့်တကွ အခြားမျက်မြင်သက်သေများ၏ အမည်များနှင့် လိပ်စာများ အသီးသီး ကိုရဲများက မေးမြန်းမှတ်သားကြပေမည်။ ပြီးလျှင်ပြီးခြင်း မိမိတို့အား တစ်ချိန်လျှင် တစ်ယောက်စီအဖြစ် ခွဲ၍ သတင်းမေးမြန်းကြမည် ဖြစ်သည်။

မေးမြန်းရရှိချက် အသီးသီးကိုလည်း ရဲများကအသံလွှင့်စက်ကိုဖြစ်စေ၊ တယ်လီဖုန်းကိုဖြစ်စေ၊ အသုံးပြုပြီး ယင်းတို့၏ဌာနများသို့ သတင်းပို့မည်ဖြစ်၏။ မပင့်မနွဲ့ ပေးပို့ကြမည်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤသည်မှာ ပဏာမလုပ်ငန်းဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် မိမိထံပြန်ရောက်တာ စုံထောက်များ၏ မေးခွန်းတွေကို ဖြေကြားပေးရန် စောင့်ဆိုင်းခိုင်းပေမည်ဖြစ်၏။

အမှတ်ရစေပို့

မိမိအရေးကြီးသုတ်ပြာ သွားလာစရာရှိနေလျှင် သူတို့၏ အထက်ပါကဲ့သို့ တောင်းဆိုမှုမှာ မိမိအား စိတ်တိုစေမည်ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နောက်ဆုံးမှာတော့ ရဲများအား မိမိမြင်ခဲ့သမျှ ပြောပြပြီး သွားဖြစ်သွားမည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် ရဲစုံထောက်များ လာရောက်မေးမြန်းရန် မလိုတော့အောင် လုံးဝညသုံ အလုံးစုံကို စောစောကတည်းက ပြောပြလိုက်လျှင် မိမိ၏တန်ဖိုးရှိသော အချိန်များ အလဟဿ မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

အခင်းဖြစ်ပွားရာနေရာသို့ ပထမဦးဆုံးရောက်လာသော ရဲများမှာ လှည့်ကင်းများပင် ဖြစ်တတ်ပါသည်။ သူတို့သည် အများအားဖြင့် မြို့ပြ၏မူခင်းဖြစ်ပွားတတ်သော အပိုင်းအတွင်း ကင်းလှည့်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဟိုမှာဘက်အပိုင်း ရောက်နေခိုက် ဤမှာဘက်တွင် မူခင်းတစ်စုံတရာဖြစ်ခဲ့လျှင် ထိုအခင်းဖြစ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ မေးမြန်းကြမည်သာ ဖြစ်သည်။

စုံထောက်ဆိုသော သူများကမူ မြို့ပြ၏မည်သည့်အစိတ်အပိုင်းကိုသာ တာဝန်ယူရသည်ဟူ၍ မရှိချေ။ သို့သော် မြို့ပြတစ်ခုလုံး၏ လူဆိုးများကို ပုံပန်းသဏ္ဌာန်နှင့်တကွ အကျင့်စရိုက်ကိုပါ အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်နေကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် တရားခံမြန်မြန်ဖမ်းမိစေရန် မေးမြန်းကြရသည်။

အကယ်၍ လူများများအနက် တစ်ယောက်ယောက်တွင် အမာရွတ်ကြီး တစ်ခုပါသည်ဆိုလျှင် ကင်းလှည့်ရဲအတွက် ဘာမျှမဟုတ်သော်လည်း ယင်းလူဆိုးသည် မြို့ပြ၏အခြားအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုခုက ဖြစ်ကြောင်း စုံထောက်ကိုအမှတ်ရ မှတ်မိစေမည်ဖြစ်၏။

နောကျနေ

ထိုမှတ်မိသတိရမှုအပေါ် မူတည်ကာ အဆိုပါစုံထောက်က မိမိအား (စာဖတ်သူအား) ဆက်လက် မေးမြန်းသင့်သည်များကို မေးမြန်းပေလိမ့်မည်။ ယင်းလူဆိုးနှင့် ပတ်သက်ပြီး မိမိသိရှိလိုက်ကြ သော်လည်း မေ့လျော့ကာ မပြောမိလိုက်သည်များ ဤသို့မေးမြန်းခြင်းကြောင့် ပေါ်လာကောင်း ပေါ်လာမည်လည်း ဖြစ်သည်။

ဆိုခဲ့ပြီးသော စုံထောက်များမရောက်ရှိလာမီ လှည့်ကင်းမှရဲတို့ဟာ မိမိအား အခြားမျက်မြင်သက်ဆွေများနှင့် စကားစမြည်မပြောရန် တားမြစ်ထားပေမည်။ မျက်မြင်အားလုံးအား မေးစရာမြန်းစရာများ

မေးမြန်း၍ ပြီးဆုံးသည်အထိ ယင်းသို့တားမြစ်ခြင်းဖြစ်၏။

စေ့စပ်သေချာသည့် သတင်းထုတ်နုတ်ယူနိုင်ရန် သက်သေများကို သီးခြားမေးမြန်းပါမှ အမှန်အကန် ရရှိကြောင်းကို ရဲများသည် လုပ်သက်ရှိကာ အတွေ့အကြုံစုံလာသည်နှင့်အမျှ နောက်ကျေနပ်ပြီးသောကြောင့် ထိုသို့ တားမြစ်ခြင်းဖြစ်၏။

ပမာဆောင်ရသော်

ယင်းသို့မှ မလုပ်လျှင် သတင်းအချက်အလက် အတိအကျ အမှန်အကန်ရရှိရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ ဤသည်မှလည်း အကြောင်းကြောင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

ပမာဆောင်ရလျှင် မျက်မြင်သက်သေ တစ်ယောက်သည် အခြားမျက်မြင်သက်သေများထက် အမြင် သန်လျှင် သန်သလို သူတစ်ပါးမမြင်လိုက်သည့်များကို မြင်နိုင်စွမ်းဝေမည်။ သို့ရာတွင် အများရှေ့မှာ ပြောဆိုမိပါက လူဆိုးဂိုဏ်းဆီ စကားပြန်ရောက်သွားမည်ကို ရွံ့တတ်သဖြင့် မပြောချင်တတ်ကြချေ။ အခြားမည်သူမျှ အနီးအနားမရှိဘဲ ရဲများကိုသာ ထွက်ဆိုရမည်ဆိုပါက လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောဆိုကြမည် ဖြစ်၏။

တဖန် အချို့သက်သေများကလည်း သီးခြားမေးမြန်းပါက မိမိသိသမျှ မပြောမိတော့ဘဲ ဖြစ်သွား တတ်ကြသည်။ တမင်ထိန်ချန်သည်တော့ မဟုတ်ပေ။

တစ်ယောက်ယောက်ကို မေးမြန်းနေလျှင်လည်း ဝင်ရောက်ပြီး-

“အင်း ဟုတ်သားပဲ၊ အဲ...အဲဒီလိုဖြစ်တာဗျ”

ဟု ပြောတတ်ချေသေးသည်။ ထိုသို့ပြောဆိုသူက နှစ်ဦးဆိုလျှင် ထိုနှစ်ဦးကို အများရှေ့မှောက် လည်း မဟုတ်ဘဲ သီးခြားစီခွဲ၍ မေးမြန်းပါက ထိုတစ်ယောက်စီတို့သည် သူတို့အမှတ်တမဲ့ မေ့ကျန် ရန်သည့် အမှုအတွက် အရေးကြီးသည့်အချက်များ မှတ်မိပြောဆိုကောင်း ပြောဆိုပေလိမ့်မည်။

ဟုတ်သားပဲ...ဒေါ်

တစ်ယောက်ယောက်ကို မေးနေစဉ်က အဆိုပါနှစ်ဦးက “အင်း...ဟုတ်သားပဲ၊ အဲ...အဲဒီလိုဖြစ်တာ ဗျ” ဟု ရောယောင်လိုက်မိခြင်းမှာ ရဲများ၏တိုက်ရိုက် ဦးတည်မေးမြန်းခံနေရသူ ဖြေကြားသမျှ ဖြစ် ကြောင်း ဖြစ်ရပ်နောက်မှသိစိတ်ဖြင့် ရောနှောပါသွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အခြားတစ်ခုမှာ သီးခြားခွဲမပေးဘဲစု၍မေးလျှင် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဖြင့် သူမြင်လိုက်သည်က တစ်မျိုး၊ ကိုယ်မြင်လိုက်သည်က တစ်ပုံ၊ ရှေ့မှောက်တွင်ပင် အငြင်းအခန့် ဖြစ်သွားတတ်ပါသည်။

သက်သေများ မြင်တွေ့လိုက်သော ဖြစ်ပျက်စဉ်ပြောကြရာတွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတူ

တတ်ကြချေ။ ထိုအမျိုးမျိုးမြင်ပုံကို ရဲက သိချင်လှသည်။

အားပါးတရ အူလိုက်သည်းလိုက် ပြောတတ်သူလည်း ရှိသည်။ ထွက်ဆိုသမျှသည် မှန်တရား နှင့်နီးစပ်ကောင်း နီးစပ်ပေမည်ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် ထိန်း၍ထိန်း၍နှုတ်ဆိတ်နေလိုသည့်ဟန်ဖြင့် ပြောတတ် သူလည်း ရှိသည်။

ကလေးစကားအရေးထား

အမေရိကန်နိုင်ငံ ဝစ်(လ်)တန် (Wilton)ဘဏ် ဖောက်ထွင်းခံရမှုကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့စဉ်က သက်သေ တစ်ယောက်သည် မကြောက်မရွံ့၊ မထိန်မချန်ပြောပြခဲ့သဖြင့် အမှုမှန်ကို အလျင်အမြန် ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။

ပထမမျက်မြင်သက်သေမှာ လမ်းလျှောက်ဈေးသည် တစ်ဦးဖြစ်သည်။ အခင်းဖြစ်ပွားစဉ်က သူသည် လည်း တစ်ဖက်တည့်တည့်၍ မတ်တပ်ရပ်လျက်ရှိခဲ့သည်။

လူယက်သူလူဆိုးများ ကားနှင့်ထွက်ခွာမောင်းနှင်သွားသည်ကို သူမြင်လိုက်ရသည်။ ကားနံပါတ်ကို မှတ်မိလိုက်သည်။ ကားနံပါတ် ၃၇၉၄၅ ဟု သူကပြောသည်။

ရဲကထိုနံပါတ်ကို စုံစမ်းလိုက်သောအခါ ထိုနံပါတ်မရှိသေးကြောင်း ထုတ်ပေးထားခြင်းမရှိသေးကြောင်း သိရသည်။ ရဲများကအဆိုပါ လမ်းလျှောက်ဈေးသည်ကို ထပ်မံမေးမြန်းသည်။ ဤအခါတွင် ဆယ်နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ထွက်ပြေးမောင်းနှင်သွားသော ကားနံပါတ်၏ နောက်ဆုံး နှစ်လုံးမှာ (၅၄) ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလာသည်။

ယင်းကားနံပါတ်သည် (၃၇၉၅၄) ဖြစ်တော့၏။ ရဲများ ကူ ထပ်မံစုံစမ်းကြရာ ယင်းကားသည် တစ်ပတ်ရစ်ကား ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

သိလျှင်သိခြင်း ကားမောင်းအရောင်းဈေးကွက်ကို ခြေရာခံကားပေါ် ထုတ်ဖမ်းဆီးလိုက်နိုင်သည်။ ကလေး စကား အရေးထားလုပ်မိခဲ့သောကြောင့် အမှုကို မြန်မြန် ဖော်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်သောသူ

ရဲများ စစ်မေးခံရသည့်အခါ မိမိအား စိတ်တိုစေသည့် မှာ မိမိအားကိုယ်တိုင်ရေးသား ထွက်ဆိုခိုင်း ခြင်းပင်ဖြစ်

သည်။ ရှေ့တွင်ချက်ခြင်း၊ ရေးခိုင်းခြင်း ဖြစ်၏။ ဤတွင် မေကျန်မိသည်များ ရှိတတ်သည်။

ကြာကြာမေးမြန်းလေလေ ဖြေကြားရသူက မေကျန်လေလေ ဖြစ်သကဲ့သို့ ရေးသားထွက်ဆိုချက်ကို ကြာကြာစောင့်ဆိုင်းနေလေလေ မေကျန်ရစ်တတ်လေလည်း ဖြစ်တတ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် ထွက်ဆိုချက်ပြည့်စုံလေလေ ရဲများအနေဖြင့် အမှုပေါ်ပေါက်ရေးအတွက် ကောင်းလေလေ ဖြစ်သည်။ အကောင်းဆုံးသက်သေဟူသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ မည်သို့မည်ပုံဆိုသည်ကို တပ်အပ် သေချာ ထွက်ဆိုနိုင်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ဘေးလူထက် ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာ၌ ရှိနေသူက ဤကိစ္စမျိုးတွင် ပိုသိလေသည်။

၁၉၃၀ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁၆ ရက်နေ့က လူသတ်မှုတစ်ခု ကျူးလွန်ခဲ့သည်။ ကုန်ထုတ် အရောင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် ဖြစ်ခဲ့၏။ အသတ်ခံရသူမှာ ချားလ်(စ်) ဝါရ်ဖြစ်သည်။ ဆိုင်ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးရှေ့မှောက် တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လူသတ်သမားနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ သူ့ဆိုင်ကယ်နေကျ ဖောက်သည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုလူ၏ အမည်မှာ ပိုဂျက် (Wojak) လိုလိုဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်၌ နေသူဖြစ်သည်ဟုထင်ကြောင်း ဆိုင်ရှင်က ထွက်ဆိုသေးသည်။

ပိုဂိုသီသူ

ရဲများက ရပ်ကွက် (၁၅)တွင် ရွေးချယ်တင်မြှောက်ပွဲဆိုင်ရာ ဆန္ဒမဲရှင် စာရင်းများ သွားရောက်လေ့ လာသည်။ ပိုဂျက် (Wojak) လိုလို အသံထွက်မျိုး နာမည်ယူ၍ ပိုဂျက်(စ်) (Wojezed) ကိုတွေ့ရသည်။

အဆိုပါတွေ့ရှိရသူ၏ လိပ်စာပါအတိုင်းသွားရောက်သည့် အခါတွင်မူ ထိုနာမည်မရှိသူဟူ၍ လုံးဝမရှိ။ သို့သော် ဝတ်(လ်) ဟူ၍ အမည်ရှိသူ (Wood) ကိုတွေ့ရသည်။

ရဲများက သူ့ကိုဖမ်းဆီးလိုက်၏။ စောစောက ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီးကလည်း လူသတ်မှုကျူးလွန်သူမှာ ထိုသူပင်ဖြစ်ကြောင်းဆို၏။

ဤသို့ဖြင့် ရုံးတင်စစ်ဆေးရာ အမှုမှန်ဖြစ်နေသဖြင့် အဆိုပါလူအား ထောင်ဒဏ်ကိုးဆယ့်ကိုးနှစ် ချမှတ်လိုက်လေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာနေရာ၌ ပို၍သိရှိသူဖြစ်ပါသည်။

ဤမျှလောက် ပြောနိုင်လျှင်

ရဲစုံထောက်များအား မိမိသမျှ ပြောပြပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် တစ်စုံတရာ ထပ်မံပြောဆိုချင်သေး သည်ဆိုလျှင်လည်း ပြောကြားနိုင်ကြောင်း ကိုစုံထောက်က လမ်းဖွင့်ပေးတတ်သည်။

စုံထောက်ကောင်းဟူသည့် အမှုအတွက် သဲလွန်စရရှိရန် လက်ဦးပထမကြိုးပမ်းချက် မအောင်မြင်

သည့်တိုင်အောင် စိတ်မပျက်ချေ။ စုံထောက်ကောင်းတစ်ယောက်၌ အစဉ်သည်းခံခြင်းရှိရ၏။

စုံထောက်များ ထပ်ကာတလဲ လာရောက်မေးမြန်းစုံစမ်းလျှင် အနှောင့်အယှက်ဟု သဘောမထားအပ်။ မေးစရာမြန်းစရာပေါ်လာသဖြင့် ထပ်မံမေးမြန်းခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မိမိယခင် မေ့လျော့ခဲ့သည်များပင်လျှင် ပြန်လည် ပေါ်ပေါက်လာတတ်ပါသည်။

သူက မိမိအား ပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူများ၏ ဓာတ်ပုံပြခန်းသို့ ခေါ်သွားချင်ပေဦးမည်။ မိမိမြင်ဖူးလိုက်သော ပြစ်မှုကျူးလွန်သူနှင့် တူသည့်ပုံကို စူးစမ်းခိုင်းချင်ပေမည်။ တဖန်သူက မိမိအား ရဲစခန်းသို့ခိုင်းဆိုကောင်း ခိုင်းဆိုပေလိမ့်မည်။ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူပုံနှင့် အနီးစပ်ဆုံးပုံကို မိမိအား ပြသရန် ဖြစ်၏။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း အဆိုပါပြစ်မှုကျူးလွန်သူနှင့် အနီးစပ်ဆုံးတူနိုင်သည့် ပုံများရယူသွား တတ်ပါသည်။ မိမိအား ပြသကာ မှန်းဆတတ်ရန် ဖြစ်သည်။

သို့တည်းမဟုတ် အခြားပြစ်မှုနှင့် ဖမ်းဆီးမိထားသူများအား တန်းစီပြသကောင်း ပြသမည်ဖြစ်သည်။

ဤလိုအခါမျိုးဆိုလျှင် ဝမ်းပမ်းတသာ သွားလိုက်သာဖြစ်သည်။ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများကို ရုပ်ပုံအနေဖြင့် ကြည့်ရသည်ဖြစ်စေ၊ လူကိုယ်တိုင်တွေ့ရသည်ဖြစ်စေ၊ မည်သူတရားခံနည်းဆိုသည်ကို အဖြေထုတ်နိုင်ပါသည်။ အဖြေရလျှင်ရခြင်း၊ နောက်ထပ်သောက မရောက်နိုင်တော့ချေ။

“ဟော သူပဲ ပုံစံသိပ်တူတာပဲ။ မျက်ခုံးမွေးထူတာနဲ့ နှာခေါင်းကောက်တာ တစ်ခုပဲ”

ဤမျှလောက် ပြောနိုင်ကောင်း ပြောနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ရဲကတိ

ဤမျှလောက် မိမိကပြောပြနိုင်လျှင် စုံထောက်သည် တရားခံဖြစ်နိုင်ကောင်းမည့်သူကို ဦးနှောက်သွင်းစဉ်းစားနိုင်၏။

တစ်ဦးဦး တစ်ယောက်ယောက်ကို ထိုစုံထောက်က ဦးနှောက်ထဲ လက်ခန့်ဝင်လာလျှင် နောက်ယောင်ခံလိုက်ရန်သာ လိုတော့သည်။ ယင်းပြစ်မှုကျူးလွန်သူနှင့် အဆက်အစပ်များကို စုံစမ်းရန် ဖြစ်တော့သည်။

ရဲများက မေးမြန်းစုံစမ်းသည့်အခါ မိမိထွက်ဆိုချက်များအား လျှို့ဝှက်အဖြစ် ထားမည်ဖြစ်ကြောင်းလည်း မိမိအား ကြိုတင်ပြောတတ်ပါသည်။

တစ်ခါတရံတွင်မူ လျှို့ဝှက်ချက်များ အပြင်ရောက်သွားတတ်၏။ ယင်းသည် ရဲ၏ ချွတ်ယွင်းအား နည်းချက်ကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ ရဲများ ထိန်းသိမ်းထားနိုင်မှုအနေအထားထက် ကျော်လွန်သော အခြေအနေ အထားကြောင့်သော်လည်းကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရဲများအနေနှင့် သူတို့ထားရှိသည့် လျှို့ဝှက်ထားရန် ကတိကို အမြဲတန်း စောင့်စည်းထိန်းသိမ်းမှု အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုတတ်ကြပါသည်။

အန္တရာယ်ဖော်ထုတ်

ရဲနှင့်သက်သေထွက်သူအကြား ကတိတည်ရန် အဘယ်မျှအရေးကြီးကြောင်း မည်သူကမျှ ရဲများ လောက် သဘောမပေါက်ချေ။

ဖြစ်မှုကျူးလွန်သူက ဖြစ်စေ၊ သူ့အပေါင်းအသင်းများက ဖြစ်စေ၊ ရဲများအား အမှန်ပြောပြသူ သက်သေအား ဂလဲ့စားချေမည်ကို ထောက်ထား၍လည်းကောင်း၊ ပြည်သူများအား ရဲများအပေါ် ယုံကြည်မှုကျယ်ပြန့်စေရန်လည်းကောင်း၊ သက်သေထွက်ဆိုချက်များကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းသိမ်းကြရပါသည်။

မိမိသိရှိထားသော သတင်းသည် အဘယ်မျှအရေးကြီးကြောင်း မိမိကိုယ်တိုင် အဆုံးအဖြတ်ပြုနိုင်စွမ်းသည် မဟုတ်သောကြောင့် ရဲများဆီသို့ သွားရောက်ပြောပြရန် မိမိကိုယ်မိမိ သတ်မှတ်ထားရပါမည်။

မိမိအနေဖြင့် အရေးကြီးသော သတင်းမဟုတ်ဟု ထင်မှတ်သည့်တိုင်အောင် ရဲများအနေဖြင့် မှုခင်းကြီးတစ်ခု၏ ဆက်စပ်မှုအတွက် အရေးကြီးသော အချက်အလက်လည်း ဖြစ်နေတတ်သည်များ ဖြစ်တတ်ပါသည်။

ယင်းသတင်းက ဖြစ်မှုကျူးလွန်သူ၏ ယုတ်မာမှုကို အလေးတင် ထင်ရှားစေသောအချက်ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမည်။ သို့မဟုတ် ထိုသတင်းအရ ရိုးသားသူများအား အန္တရာယ်အသွယ်သွယ်မှ ကာကွယ်နိုင်ကောင်းပေးနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

တရားသဖြင့် ဖြစ်စေမှုသည် နိုင်ငံ၏ဥပဒေဆိုင်ရာတွင် ရည်မှန်းချက်ကြီးဖြစ်သည်။ ယင်းတရားသဖြင့် ဖြစ်စေမှုအတွက် တကယ့်ဖြစ်ရပ်အမှန်အကန်များကို ရဲများ ရရှိရန် လိုအပ်ပါသည်။

ထိုသို့ရရှိစေရန်အတွက်လည်း မိမိတို့အား မိမိတို့ရရှိသမျှ မည်သည့်သတင်းများကိုမဆို ရဲများထံ ပေးပို့ကူညီခြင်းအားဖြင့် ပြည်သူတို့၏ အသက်စည်းစိမ်အိုးအိမ်ဆိုင်ရာ အန္တရာယ်များ ဖော်ထုတ်ကာ ကွယ်နိုင်ပေသတည်း။

တင်ဖူး

Ref: "Policeman and Witness talk together" by Amol's Miles

လုယက်ခံရချိန်၌ပြုလုပ်စွယ်စာများ

- ☐ ငြိမ်သက်စွာနေပြီး အခြေအနေကို လေ့လာပါ။
- ☐ အန္တရာယ်ပြုနိုင်သည့် လက်နက်ပါရှိပါက အလျင်စလိုမတုန်ပြန်ပါနှင့်။
- ☐ ဒုစရိုက်သမား၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကိုစွဲမြဲစွာမှတ်သားနိုင်သည့်အထိ ထူးခြားချက်ကိုရှာကြံမှတ်သားပါ။
- ☐ ဒုစရိုက်သမား၏ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်နှင့် ထွက်ပြေးရာလမ်းကို မှတ်သားပါ။
- ☐ အခြေအနေပေးပါက ပတ်ဝန်းကျင်သို့ အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းခံပါ။
- ☐ ဒုစရိုက်သမား၏ပျော့ကွက်ကိုတန်ပြန်ခုခံမှုပြုလုပ်နိုင်ပါကပြုလုပ်ပါ။
- ☐ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းခံရပါက အချိန်နှောင့်နှေးမှုမရှိစေဘဲ နီးစပ်ရာ ရဲစခန်းသို့ဆက်သွယ်ပါ။

မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်စွဲ.

**အရေးပါသော ပုဂ္ဂိုလ်များ၏
လုံခြုံရေးအား အနီးကပ်
ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ခြင်း
ခင်မမမပျိုး**

ပဋိပက္ခ ဖြေရှင်းရေး၊ အကြမ်းဖက်မှု နှိမ်နင်းတိုက်ဖျက်ရေးဆိုင်ရာ သင်တန်းတွေမှာ ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာသာရပ်နှစ်မျိုးကို သင်ကြားလေ့ရှိပါတယ်။ ပထမတစ်မျိုးက Critical Infrastructure Protection ဖြစ်ပြီး၊ ဒုတိယတစ်မျိုးကတော့ close protection ဖြစ်ပါတယ်။ လူတစ်ဦးတယောက် (သို့မဟုတ်) အုပ်စုတစ်ခုကို အနီးကပ် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရတဲ့အခါမှာစောင့်ရှောက် ခံရသူ (သို့မဟုတ်) အုပ်စုတစ်ခုမှာ အရေးပါတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် (Very Important Person- VIP) တွေ ပါဝင်နေ တတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ VIP/ Close Protection လို့ လုံခြုံရေး လောကမှာ ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းပါတယ်။

ယေဘုယျအားဖြင့် လူသားတွေဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်လေ့ရှိကြပါတယ်။ ဥပဒေရဲ့ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှုကိုလည်း ခံယူလေ့ရှိကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံရဲ့ အစိုးရ အဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့ အတိုက်အခံ နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်တွေကျတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကာကွယ်စောင့် ရှောက်ရုံနဲ့တင် မလုံလောက်ပါဘူး။ အသက်အန္တရာယ် လုံခြုံရေးကို အနီးကပ်ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ပေး နိုင်သူတွေ၊ သက်တော်စောင့်တွေကို အနီးမှာထားရှိဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ အစိုးရအဖွဲ့ဝင်တွေကတော့ အုပ်ချုပ်ရေး ယန္တရားတွင်းမှာရှိတဲ့ စစ်တပ်၊ ရဲ၊ ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့အစည်းတွေကို အသုံးပြုတတ်ကြပါ တယ်။ အစိုးရအဖွဲ့ဝင်မဟုတ်တဲ့ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသော နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်တွေ၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ရှင်ကြီးတွေကကျတော့ နီးစပ်ရာပါတိုင်၊ အဖွဲ့အစည်းဝင်တွေကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ပရိုက်ဗိတ် လုံခြုံရေးအဖွဲ့များ ကို ငှားရမ်းပြီးပဲဖြစ်ဖြစ် တာဝန်ပေးအပ်ရပါတယ်။ ဒီလိုတာဝန်ပေးအပ်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သက်ဆိုင်ရာ

တိုင်း၊ အဖွဲ့အစည်းဝင်များက မိမိတို့ဘာသာ အသိစိတ်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် အနီးကပ် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှုကို ပြုလုပ်တဲ့အခါ VIP/ Close Protection နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိသင့်သိထိုက်တဲ့ အချက်လေးတွေ ရှိပါတယ်။

လုပ်ကြံမှု သိအိုရီ

လူတယောက်ကို အခြားလူတစ်ယောက်ကဖြစ်စေ၊ လူတစ်စုကဖြစ်စေ သေစေလိုသော ရည်ရွယ်ချက် နဲ့ သတ်ဖြတ်လိုက်တဲ့အခါ ဒါကို သတ်ဖြတ်မှု (murder) လို့ ခေါ်ပါတယ်။ သားကောင်ဟာထင်ရှား ကျော်ကြားတဲ့ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်ဖြစ်နေခဲ့ရင်တော့ ဒါကို လုပ်ကြံမှု (assassination) လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒီလိုလုပ်ကြံတဲ့ အခါမှာ လုပ်ကြံသူတွေအနေနဲ့ ပထမဦးစွာ ပစ်မှတ်ကို ရွေးချယ်သတ် မှတ်ကြပါတယ် (subject selection)။ ပြီးရင် ပစ်မှတ်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို စောင့်ကြည့် လေ့လာပါတယ် (surveillance)။ ပစ်မှတ်သွားလာလေ့ရှိတဲ့ နေရာဒေသတွေရဲ့ ဝန်းကျင်အနေအထားတွေကို သုံးသပ် ပါတယ်။ ပစ်မှတ်နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ သတင်းအချက်အလက်တွေကို စုဆောင်းပါတယ် (intelligence gathering)။ ဒီအချက်တွေ ရပြီးတဲ့အခါမှာ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မှု၊ အစီအစဉ်ကို ချမှတ်ပါတယ် (planning)။ ဒါတွေ အားလုံးပြီးမှ အမှန်တကယ် လုပ်ကြံမှုကို ပြုလုပ်ပါတယ် (execution)။

ဒီလုပ်ကြံမှုဆိုင်ရာ သိအိုရီသဘောတရားတွေကို နားလည်ပြီးမှ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခံရနိုင်တဲ့ risk

ရှိတဲ့ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်မယ့် contra measures တွေကို ချမှတ်အသုံးပြုရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ခေါင်းဆောင်ရဲ့ လုံခြုံရေးတာဝန်ယူထားသူများဟာ -

- (၁) ခေါင်းဆောင်ရဲ့ ဝန်းကျင်အခြေအနေကို သိရပါမယ်။
- (၂) ခေါင်းဆောင်ကို အန္တရာယ်ပြုနိုင်မယ့် ရန်သူအခြေအနေကို သိရပါမယ်။
- (၃) အန္တရာယ် အဆင့်ကို သိရပါမယ် (အသက်အန္တရာယ်၊ ထိခိုက်အနာတရဖြစ်စေမှု အန္တရာယ်၊ ဂုဏ်သိက္ခာ ညှိုးနွမ်းစေမှု အန္တရာယ်)
- (၄) အန္တရာယ်ပြုနိုင်မယ့် လူ (သို့) အဖွဲ့အစည်းတွေကို ခွဲခြားသတ်မှတ်ရပါမယ်။
- (၅) လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မှု ပြုလုပ်နိုင်တဲ့ အလားအလာရှိသူများ ခေါင်းဆောင်အနီးကို ရောက်မလာစေ ဖို့ သတိပြုရပါမယ်။ အလားအလာရှိသူတွေထဲမှာ အထီးကျန်သမားတွေ၊ ပြိုင်ဘက်တွေ၊ စိတ်ဖောက်ပြန် နေသူတွေ၊ အစွန်းရောက်တွေ ပါဝင်ပါတယ်။

ဒီလုပ်ငန်းဆောင်တာတွေကို ထိထိရောက်ရောက် လုပ်နိုင်ဖို့အတွက် အရေးပါသောခေါင်းဆောင်ရဲ့ လုံခြုံရေးကို အနီးကပ်ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးရမယ့် close protection အဖွဲ့တခု ဖွဲ့စည်းထားရှိဖို့ လိုပါတယ်။

Close Protection team

ဒီအဖွဲ့မှာ ယေဘုယျအားဖြင့် အဖွဲ့ငယ် ငါးမျိုးထပ်ခွဲလေ့ရှိပါတယ်။

- (၁) personal escort team
- (၂) advance team
- (၃) ယာဉ်မောင်းအဖွဲ့
- (၄) mobile support team
- (၅) Command team

(၁) personal escort team

ဒီအဖွဲ့ငယ်ဟာ အရေးပါ ပုဂ္ဂိုလ်က နေရာ အကနေ နေရာ ဘီကို သွားတဲ့အခါ နေရာအောက်

ပြန်ရောက်ချိန်အထိ အရေးပါ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဘယ်လိုထိခိုက်မ၊မှ မရှိအောင် တာဝန်ယူရမယ့် အဖွဲ့ငယ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအဖွဲ့ငယ်မှာ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်၊ သက်တော်စောင့်၊ ရှေ့ကနေသွားရမယ့်သူ (point) နောက်မှလိုက်ပါမည့်သူ (tail), ဗယ်တောင်ပံလူ (left flank), ညာတောင်ပံလူ (right flank) ပါဝင်ပါတယ်။ ဒီအဖွဲ့မှာပါတဲ့ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် (Team-Leader) ဟာ တာဝန်အရှိဆုံးလူဖြစ်ပါတယ်။ အရေးပါပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ လုံခြုံရေးကို ထိခိုက်စေမယ့် အရာအားလုံးကို နားရှင်ရှင်၊ မျက်စိရှင်ရှင်နဲ့ သုံးသပ်နိုင်ပြီး၊ လိုအပ်သလို အလျင်အမြန် တုံ့ပြန်ဆောင်ရွက်နိုင်သူ ဖြစ်ရပါမယ်။ သက်တော်စောင့် (Body Guard) ဟာ အရေးပါပုဂ္ဂိုလ် အနီးမှာ အချိန်ပြည့် ရှိနေရမယ့်သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အမျိုးသမီးခေါင်းဆောင်ဖြစ်ခဲ့ရင် အမျိုးသမီး သက်တော်စောင့် ထားရှိသင့်ပါတယ်။ ပျိုင့်၊ တေးလီ၊ ဗယ်တောင်ပံ၊ ညာတောင်ပံ လူတွေပါ ထပ်ထည့် လိုက်ရင် ခြောက်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ အရံလူတစ်ယောက်ပါ ထပ်ထည့်ပြီး များသောအားဖြင့် ခုနစ် ယောက်ပါတဲ့ အဖွဲ့ငယ်လေးတွေကို ဖွဲ့လေ့ရှိပါတယ်။

(၂) advance team

အရေးပါပုဂ္ဂိုလ် မရောက်ခင်မှာ သူသွားမယ့်နေရာဒေသကို ကြိုတင်ရှင်းလင်းရေးလုပ်တဲ့ အဖွဲ့ငယ် ဖြစ်ပါတယ်။ များသောအားဖြင့် အဖွဲ့ဝင် ခြောက်ယောက်ခန့် ပါဝင်လေ့ရှိပါတယ်။ အရေးပါပုဂ္ဂိုလ်က ဟိုတယ်တခုမှာ ညစာစားပွဲသွားတဲ့အခါ ဒီအဖွဲ့ငယ်ဟာ ဟိုတယ်ရဲ့ ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက်၊ ဧည့်ကြိုနေရာ၊ လှေကား၊ ဓာတ်လှေကား၊ ဟိုတယ်ဝန်းကျင် စတာတွေမှာ လုံခြုံရေးအခြေအနေ စိတ်ချရမှု ရှိမရှိ ကြိုတင်လေ့လာ ရှင်းလင်းရေးလုပ်ဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ အရေးပါ ပုဂ္ဂိုလ်ရောက်လာချိန်မှာ ဝန်းကျင်လုံခြုံရေး၊ လူအဝင်အထွက်အခြေအနေ၊ သတင်းထောက်တွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှု၊ စတာတွေကို အကဲခတ်ပြီး၊ personal escort team နဲ့ လိုအပ်သလို ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။

(၃) ယာဉ်မောင်းအဖွဲ့

အရေးပါပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ယာဉ်တန်းတွေမှာ ပါဝင်တဲ့ ကားတွေကို မောင်းနှင်သူများ ဖြစ်ပါတယ်။ ယာဉ်အန္တရာယ်ကင်းရှင်းစွာ မောင်းနှင်နိုင်သူများ၊ အသောက်အစား ကင်းသူများ ဖြစ်ရပါမယ်။ ယာဉ်တန်းကို တိုက်ခိုက်ခံရတဲ့အခါ အရေးပါပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ လုံခြုံရေးကို အဓိကထားပြီး၊ အန္တရာယ်ကြားကနေ ဆွဲထုတ်ရမယ့် အရေးကြီးဆုံး လူဖြစ်ပါတယ်။ အရေးပါ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ကားအရေအတွက် များများ သုံးနိုင်ခဲ့ရင် အသွား၊ အပြန်မှာ ရှေ့ကား၊ နောက်ကားတွေ ပြောင်းလဲ စီးသင့်ပါတယ်။ အသွားမှာ

ဗဟိုဘက်ထိုင်ရင် အပြန်မှာ ညာဘက်ထိုင်တာမျိုးတွေ လုပ်သင့်ပါတယ်။ ဒီလိုလုံခြုံရေးလှည့်စားမှုတွေမှာ ယာဉ်မောင်းတွေရဲ့ အခန်းကဏ္ဍက အရေးကြီးပါတယ်။ ကိုယ့်ကားပေါ်မှာ အရေးပါပုဂ္ဂိုလ် အမှန်တကယ် မပါဘဲ ပါသယောင် မောင်းထွက်ပြီး၊ ရန်သူ့အာရုံကို လှည့်စားရတာတွေလဲ ရှိတတ်တာကြောင့် ယာဉ်မောင်းအဖွဲ့မှာ ပါမယ့်သူများကို စနစ်တကျ ရွေးချယ်ဖွဲ့စည်းရပါမယ်။

(၄) mobile support team

တိုက်ခိုက်ခံရမှုမှာ လက်နက်ပစ္စည်းနဲ့ စက်ကိရိယာ ပံ့ပိုးပေးတဲ့ အဖွဲ့ငယ် ဖြစ်ပါတယ်။ များသော အားဖြင့် အစိုးရအဖွဲ့ဝင်တွေကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေးမှာပဲ အသုံးပြုလေ့ရှိပါတယ်။ ပရိုက်ဗစ်လုံခြုံရေးမှာတော့ အသုံးပြုလေ့ မရှိပါ။

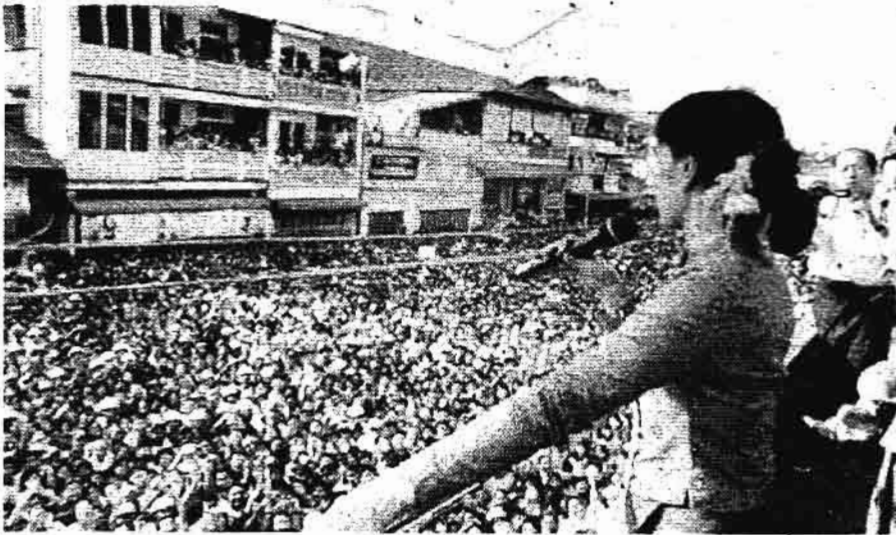
(၅) Operation Commander and administrative team

ဒီအဖွဲ့ငယ်မှာတော့ အနီးကပ်လုံခြုံရေး အဖွဲ့တစ်ခုလုံးကို ကွပ်ကဲရတဲ့ ကွယ်ကဲရေးမှူးနဲ့ နည်းပညာအရ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအရ သူ့ကို ပံ့ပိုးပေးရမယ့် အုပ်ချုပ်ရေးလက်ထောက်များ ပါဝင်ပါတယ်။

Close Protection အဖွဲ့ဝင်

အရေးပါတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်ရဲ့ လုံခြုံရေးကို အနီးကပ်တာဝန်ယူရတဲ့ လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက် မှာ ရှိသင့်ကြောင်းကို အရည်အချင်းတွေနဲ့ ကျင့်ဝတ်တွေ ရှိပါတယ်။ အနီးကပ်လုံခြုံရေး အဖွဲ့ဝင်တွေဟာ သူတို့တာဝန်ယူထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့အတူ အများပြည်သူအကြားကို ဝင်ထွက်သွားလာရမယ့်သူများဖြစ်ပါတယ်။ တစ်နည်းဆိုရင် သူတို့ဟာ အရေးပါ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ public image ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဝတ်စားဆင်ယင်မှု၊ လူအများနဲ့ ဆက်ဆံမှုတွေမှာ သတိရှိဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ သူတို့တတွေဟာ လူအများနဲ့ ဆက်ဆံရေးမှာ ရည်ရည်မွန်မွန် ဆက်ဆံတတ်သူများ ဖြစ်ရပါမယ်။ အရေးပါပုဂ္ဂိုလ်ဟာ လူအများရဲ့ ဝန်းရံမှုကို ခံနေရတဲ့ အခါ (သို့မဟုတ်) သတင်းသမားတွေရဲ့ ဓာတ်ပုံဖိုင်းရိုက်နေခြင်းကို ခံရတဲ့အခါ ရှေ့ဆက်သွားဖို့ လမ်းပိုက်နေတယ်ဆိုရင် လူထုကို အေးဆေးစွာနဲ့ပဲ ဖယ်ရှားခိုင်းဖို့ ကြိုးပမ်းရပါမယ်။ လူထုကို တွန်းထုတ်ခြင်းကို တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ရှားဖို့ လိုပါတယ်။

နိုင်ငံတကာလုံခြုံရေးနဲ့ သံတမန် အသိုင်းအဝိုင်းမှာတော့ close protection အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်မှာ

PPSS ရှိရမယ်လို့ သတ်မှတ်ထားပါတယ်။

(၁) P- Personal

close protection အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ရဲ့ သွင်ပြင်လက္ခဏာဟာ ထက်မြက်တက်ကြွမှု ရှိရပါမယ်။ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု ရှိရပါမယ်။ အပြုသဘောနဲ့ ရှုမြင်တတ်မှု လိုအပ်ပါတယ်။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ခံစားချက်တွေကို ထိန်းချုပ်နိုင်သူ ဖြစ်ရပါမယ်။ စူးစမ်းလေ့လာတတ်သူဖြစ်ပြီး၊ တာဝန်ယူတတ်သူ ဖြစ်ရပါမယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ရှုပ်ထွေးစရာကောင်းတဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာမဆို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းတတ်သူ ဖြစ်ရပါမယ်။

(၂) P- Physical

close protection အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ဟာ ကျန်းမာသန်စွမ်းသူ ဖြစ်ရပါမယ်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်၊ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဝတ်စားနေထိုင်တတ်သူ ဖြစ်ရပါမယ်။ သက်တော်စောင့်ဟာ အရေးပါပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ အလုံး အရပ်တူသူ ဖြစ်သင့်ပါတယ်။

(၃) S- Social

close protection အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ဟာ အရေးပါပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ public image ဖြစ်ပါတယ်။ လူအများကြားမှာ သွားလာလှုပ်ရှားရမယ့်သူ ဖြစ်တဲ့အတွက် လူမှုဆက်ဆံရေး ဗဟုသုတ ရှိသူဖြစ်သင့်ပါတယ်။ စကားကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောတတ်ပြီး၊ လူအများနဲ့ ပြေလည်အောင် ဆက်ဆံနေထိုင်တတ်သူတွေ ဖြစ်ရပါမယ်။ အချိန်တိကျပြီး၊ ယုံကြည်စိတ်ချသင့်တဲ့ လူတွေ ဖြစ်ရပါမယ်။ လူအများနဲ့ ဆက်ဆံရာမှာ လမ်းဘေးစကားများ၊ ရိုင်းပျသောစကားများကို အသုံးပြုမှုမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊ အပြုံးနှင့် ဆက်ဆံခြင်း၊ ကျေးဇူးတင်စကားပြောခြင်း စတဲ့ Professional Courtesy ကို ကျင့်သုံးနိုင်သူများ ဖြစ်ရပါမယ်။ အရေးပါတဲ့ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်အချိန်မှာ အစည်းအဝေးတက်ရမှာလို့ ရှေ့ကနေ လမ်းဖယ်ပေးပါဆိုတာ ထက် လမ်းဖယ်ပေးလို့ ရနိုင်မလားခင်ဗျာ ဆိုတဲ့ စကားလုံးက လူအများနဲ့ ဆက်ဆံရေးကို ပိုကောင်းမွန်စေတတ်ပါတယ်။

(၄) S- Skills

ပေါက်ကွဲစေနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းများအား ခွဲခြားသိမြင်နိုင်မှု၊ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မှု ဖြစ်စေနိုင်သည့် အခြေအနေများကို သိမြင်နိုင်မှု၊ အချိန်အခါနှင့် အခြေအနေပေါ် မူတည်ပြီး လှုပ်ရှားတတ်မှု၊ ရှေးဦးသူနာပြုစုမှု၊ လိုအပ်ပါက အသုံးပြုနိုင်ရန် ကိုယ်လုံပညာများ တတ်ကျွမ်းမှု စတာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

နိဂုံး

ယခုဆောင်းပါးမှာ အရေးပါသော ပုဂ္ဂိုလ်များအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခံရမှုမှ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန် လုံခြုံရေးအဖွဲ့ကို စနစ်တကျဖွဲ့စည်း၍ အဖွဲ့ဝင်များကို တိကျသော တာဝန်ပေးအပ်မှုများ လိုအပ်ကြောင်းနှင့် အဖွဲ့ဝင်များတွင် ရှိသင့်သည့် အရည်အချင်းလိုအပ်ချက်များကို ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ VIP/ Close Protection နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အခြား သိသင့်သိထိုက်တဲ့ venue protection , foot protection , motorcades protection ၊ လမ်းကြောင်းတွင် တိုက်ခိုက်ခံရပါက လုပ်ဆောင်ရမည့် နည်းလမ်းများ၊ သံသယဖြစ်ဖွယ် အန္တရာယ်အငွေ့အသက်များ စသည်တို့ကို သီးခြားဆောင်းပါးများဖြင့် ရေးသားဖော်ပြပါမည်။

ပုံပန်းသဏ္ဌာန်နှင့် အကျင့်စရိုက်

ရာဇဝတ်သားကောင်းများကို မှတ်တမ်းတင်ရာတွင်လက်ဗွေရာ အပါအဝင် အမည်၊ အသက်၊ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်၊ ဓာတ်ပုံ၊ ပြစ်မှု၊ ပြစ်ဒဏ် စသည်တို့ ပါဝင်သည်။

ရာဇဝတ်ကောင်ကို မိတိုင်း လက်ဗွေရာနှင့် ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကိုယူ၍ မှတ်တမ်း ရုံးတွင် တိုက်ကြည့်သည်။ ယင်း မှတ်တမ်းဌာနတွင် မှတ်တမ်းတင် ကတ်ပေါင်း နှစ်သန်းခွဲရှိသည်။ လူဆိုးများသည် နာမည်အမျိုးမျိုး ပြောင်းလေ့ရှိ သည်။ လူတစ်ယောက်တည်းနှင့် နာမည် (၄၀) အထိ ရှိသူ ရာဇဝတ်ကောင် တစ်ဦးသည် သူ၏ အမည်ကို စုစုပေါင်း (၄၄၀) အထိ ပြောင်းလဲခဲ့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကိုယ်အင်္ဂါအမှတ်အသား၊ လက်ဗွေရာ၊ ပုံပန်း သဏ္ဌာန်နှင့် အမူအကျင့် စရိုက်တို့ကိုမူ လုံးဝ ပြောင်းလဲ၍ မရနိုင်ချေ။

ဆာဟာရီးစကော့ရေး 'စကော့တလန်ဟာဒ်' မှ

১৯৬৯

STYLIZ
ART chit 24
2015

တက္ကသိုလ်နှင့် ဂဏန်းရုံးကြားက မြေအပင်

သရုပ်ပြ (ရှေ့ဦး)

ဘိုးတော်ခိုလုံး

ဒီဘိုးတော်ကိုတော့ ရပ်ကွက်ထဲက လူငယ်တချို့က ဂျလေဘီဘိုးတော်လို့ ခေါ်ကြတယ်။ သူ့ဇာတိအမှန်တော့ ဒီမြို့က မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်က ဘယ်လိုရောက်လာတယ် ဆိုတာလည်း တော်ရုံလူတွေ မသိဘူး။ အဲ... ရပ်ကွက်ထဲ ရောက်လာတဲ့အချိန်ကတော့ ခေတ်ကောင်းတဲ့အချိန်လို့ ဆိုရမယ်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့ရောက်လာတဲ့အချိန်က ဘိုးတော်တွေ၊ ဘွားတော်တွေ ခေတ်ကောင်းနေတဲ့အချိန် မဟုတ်လား။ လူတွေက ဟိုဘိုးတော် မှန်တယ်ဆိုပြီး ချွတ်ခနဲပြေးလိုက်၊ ဒီဘွားတော် ဒဲ့ပေးတယ် ဆိုပြီး သုတ်ခနဲပြေးလိုက်၊ ဘာဆရာတော်ညာဆရာ

တော်ဆိုတဲ့ စာရွက်တွေလည်း ပလူပျံ (လောဘသမားတွေဆရာတော်ရဲ့ နာမည်ကို ခုတ်လုပ်ကြတာပါ)

အဲလိုအချိန် ဒီဘိုးတော် ရပ်ကွက်ထဲကို ရောက်လာတာ။ ဘိုးတော်ဆိုပေမယ့် အသက်က သိပ်မကြီးလှသေးဘူး။ သုံးဆယ်လောက် ရှိမယ်။ အသားညို ညိုဂင်တိုတို ဆံပင်က သေသွားတဲ့မင်းသား ဒွေးဆံပင်အတိုင်း။ ဘိုးတော် ယူနီဖောင်းကို ဝတ်လို့။ မီးသီးလောက်ရှိတဲ့ ပုစီးကိုလည်း သွားလေ့ရှာ လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတယ်။ ရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ အိမ်လေး တစ်လုံးရဲ့ အောက်ထပ် အခန်း တစ်ခန်းမှာ ငှားနေတယ်။

ဘိုးတော်က အကောင် သေး

ပေမယ့် မှင်မောင်းဟိတ်ဟန်တော့ အကောင်းသား။ ရောက်ပြီး သိပ်မကြာပါဘူး။ ဘိုးတော် နာမည် ထွက်လာတာပဲ။ ရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သားတွေက မိုးလင်းတာနဲ့ ဂဏန်းရဖို့ ဟိုပြေးဒီပြေး လုပ်နေကြတာ မဟုတ်လား။ ဒီဘိုးတော်ကလည်း မိုးလင်းရင် မေတ္တာပို့ အမျှဝေ နေတတ်တာ။ အကျယ်ကြီးဆိုတာမှ ခုနစ်အိမ်လောက် ကြားအောင် အော်နေတာ။ နောက်တော့ အတိတ်လိုလို နမိတ်လိုလိုပြောရင်းက ဂဏန်းပေးလာတယ်။ သူပြေးတာကလည်း -

“ထက်ထက်မိုးဦး စည်သူလွင်ကိုနမ်းတယ်”
“တောင်လေတိုက်လေ ဘိုးတော်စုန်လေ”

“ငါးခြောက်ကို ချစ်ချစ် စား
ဈေးသုံးကို ငါကရှာ”

အဲဒါမျိုးတွေ။ သူ့ဟာသူ
ပြောချင်တာပြောတယ်။ ထိုးတဲ့
သူကလည်း ကောက်ချင်ရာ
ကောက်ပြီး ထိုးတယ်။ ပေါက်
တဲ့လူလည်း ပေါက်၊ မပေါက်တဲ့
လူလည်းမပေါက်ဘူး။ ပေါက်
တဲ့လူတွေကဘိုးတော် ပေးတာ
မှန်လိုက်တာ ဆိုပြီး လာလှူကြ
ပေါ့။ အဲလိုကစလို့ ဘိုးတော်
ပြောချင်ရာ ပြောတာကို အတိတ်
ကောက်ဖိုးလာကြရော။

မပေါက်လည်း ဘာမှမဖြစ်
ပါဘူး။ ဘိုးတော်ပေးတာမှန်
တယ်။ သူတို့ကောက်တာကို က
လွဲသွားတာ ဘာညာနဲ့ပေါ့လေ။
ရပ်ကွက်ထဲက ပျိုပျိုအိုအိုလေး
တွေနဲ့ ဘိုးတော်မှတစ်ရုန်းရုန်း။
ဖင်ပုတ်ခေါင်းပုတ်။ မိန်းမတွေက
လည်း တဟီးဟီး တဟားဟား
နဲ့ ဘိုးတော်အတွက် ထမင်းလာ
ချက်ပေးသူနဲ့ ဟင်းလာပို့ပေးသူ
နဲ့။ ဘိုးတော်မှာ အဆင်ကိုချော
လို့။

ဘယ်သူမှမသိတဲ့ အကျင့်
တစ်ခုကတော့ ဘိုးတော်က
မိန်းမနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဝါသနာ

ဘိုးတော်က
မိန်းမနဲ့
ပတ်သက်ရင်
ဝါသနာ
ကြီးတယ်။
မှီမောင်း
ကောင်းကောင်းနဲ့
သူ့ဗိုလ်ကတော့
ယူတတ်တယ်။
ဘာပို့တော့
ဘာဘိုတော့
ရွေးကုန်မည့်ဘူး။

ကြီးတယ်။ မှင်မောင်းကောင်း
ကောင်းနဲ့ သူလိုရာရအောင် ယူ
တတ်တယ်။ အပျိုတွေ အအိုတွေ
ရွေးလေ့မရှိဘူး။ မိန်းမဆိုရင်
မျှော့သွေးစမ်းသလို အမူအရာ၊
ပါးစပ်၊ လက်တွေနဲ့စမ်းကြည့်
တယ်။ တစ်ဖက်ကလည်း ခပ်
ကဲကဲ၊ ခပ်သဲသဲတွေနဲ့ တွေ့ရင်
ဘိုးတော်ကဖျာခင်းပြီးသား ဆို
သလိုမျိုး။

ဒေါ်ဝိုင်း...

သူကမုဆိုးမတစ်ယောက်ပါ။
အသက်ကလေးဆယ်ကျော်
ငါးဆယ်နီးပါး။ ရုပ်ရည်က သူ
လိုကိုယ်လို သာမန်ပါပဲ။ အသား
က မဖြူမညို၊ အရပ်က မနိမ့်
မမြင့်။ ယောက်ျားသေသွားပြီး
ကတည်းက ရပ်ကွက်ထိပ်မှာ
မုန့်ဟင်းခါး ရောင်းတယ်။ ဒေါ်
ဝိုင်းမှာ သမီးချည်းနှစ်ယောက်
ရှိတယ်။ သမီးငယ်ကတော့ အခု
အလယ်တန်းကျောင်းသူ သမီး
ကြီးကတော့ တက္ကသိုလ်နောက်
ဆုံးနှစ်ကျောင်းသူ။

ဒေါ်ဝိုင်းရဲ့ အကျင့်တန်းက
နှစ်လုံးသုံးလုံးနောက် သည်းကြီး

မည်းကြီး လိုက်တာပဲ။ ဘိုးတော်
ဘွားတော်တွေ နောက်လည်း
လိုက်တယ်။ အတိတ်တွေ နမိတ
တွေ ပါတဲ့စာရွက်စာတမ်းတွေ
လည်း ဝယ်တယ်။ ကိုယ့်တိုင်
လည်း စာရွက်နဲ့ ဘောလံ
ပင်ကိုလက်ကမချဘူး။ ကျောင်း
ကိုသာ လေးတန်းမအောင်ဖူး
တာ။ သင်္ချာအတွက်အချက်က
တော့ တော်သလားမမေးနဲ့။
တခြားကရတဲ့ ဂဏန်းနဲ့ သူ

တွက်နည်းနဲ့ ကိုက်လိုတော့ ပုံ
အောပြီးသားပဲ။ ပေါက်တဲ့အခါ
လည်း ပေါက်တာပေါ့လေ။

အဲဒီဒေါ်ဝိုင်းရဲ့ အိမ်အောက်
ထပ်မှာပဲ ဘိုးတော်က ရောက်
လာတော့ ဘာပြောကောင်း
မလဲ။ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်က မနက်
ပိုင်းထွက်ဆိုတော့ ဆိုင်သိမ်းပြီး
ရင် ဘိုးတော်အခန်းထဲမှာ တရုန်း
ရုန်းပေါ့လေ။ ထမင်းစားရင်
တောင် ဘိုးတော်နဲ့အတူတူ။ ဘိုး
တော်အတွက်ကတော့ အစား
အသောက်ကိစ္စ ဘာမှမပူပင်ရ
ဘူး။ နေ့လည်နေ့ခင်းဆို အိမ်
မှာက သမီးနှစ်ယောက်ကလည်း
ရှိတာမဟုတ်ဘူးဆိုတော့ အိုးချင်း
ထား အိုးချင်းထိတယ်ပဲ ပြောရ
မလား။ ကြိုးချင်းထား ကြိုးချင်း
ငြိတယ်ပြောရမလား။ တဏှာရှူး
နဲ့ ဂဏန်းရှူးတွေ တယ်ပြောရ
မလား။ လူမသိ သူမသိ တော်
သလင်းစာတိတွေ အခန်းဆက်
ကလေးတော့တယ်။

အိန်ဒိုလေး

သူက ဒေါ်ဝိုင်းရဲ့ သမီးကြီး
ပါ။ အသားဖြူဖြူ အသက်က

နှစ်ဆယ်ကျော်ပါပြီ။ လက်ရှိ
တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ် တက်
နေတာ။ မိန်းမဆိုပေမယ့် ထမီ
တွေ ရင်ပုံးတွေဝတ်တဲ့ မိန်းမမျိုး
တော့မဟုတ်ဘူး။ ယောက်ျားလို
ဝတ်စားပြီး ယောက်ျားလို ပြော
ဆိုနေထိုင်တယ်။ သူ့ကိုကြည့်
လိုက်တိုင်း ဘောင်းဘီရှည် တီ
ရှပ်ဝတ်နေတာချည်းပဲ။ စိတ်ရင်း
သဘောတော့ ကောင်း တယ်။

အမေဖြစ်သူနဲ့ ဘိုးတော်တို့ရဲ့
အနေအထိုင်ကို နီနီက ရိပ်မိသလို
ရှိတယ်။ ကိုယ့်အမေအရင်း
ခေါက် ခေါက်ဆိုတော့ ဘယ်လို
ပြောရမလဲမသိဘူး။ ဘိုးတော်
ကို အိမ်မှာဆက်မထားဖို့ အမေ
ကိုပြောပေမယ့် အမေကိုယ်တိုင်
က လက်မခံတော့ အခက်တွေ့
နေတာပေါ့လေ။

“လစာပေးနေတာပဲ သမီး
ရယ်။ အမေတို့အောက်ထပ်က
လည်း ဒီအတိုင်း အားနေတာပဲ။
ဘိုးတော်ကို ငှားထားတော့ ငွေ
အပိုရတာပေါ့”

ခေတ်ရဲ့သမီးပျိုပဲလေ။ သူ
များပြောတိုင်း လက်ခံယုံကြည်
တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကိုယ့်အမြင်
ရယ် အထင်ရယ်က ရှိလေးတာ

ကိုး။

“အမေ အမေ မွေးထားတာ သမီးချည်းနှစ်ယောက်နော်။ ဘာ ညာဖြစ်တာမျိုး သမီးမကြားချင် ဘူး။ ဒါကြောင့် အမေ အနေ အထိုင် ဆင်ခြင်ပါလို့ပဲ သမီး ပြောချင်တယ်”

ဒီဘိုးတော်ကို နီနီက လုံးဝ ကြည့်ရတာမဟုတ်ဘူး။ ရောက် စက နီနီကိုတောင် ပြီတီတီ လုပ် သေးတာမဟုတ်လား။ နီနီက ယောက်ျားလေးလို ဝတ်စားပေ မယ့် မိန်းမပဲလေ။ မိန်းမတွေမှာ ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့ အရာတွေ အား လုံးရှိပြီးသား။ ပြီးတော့ ဒီ ဘိုး တော်က ဂဏန်းမပေးရတဲ့ အခါ မျိုး ရပ်ကွက်ထဲက ဇယ်ဝိုင်း၊ ဒိုးဇက်ဝိုင်း၊ မသာဖဲဝိုင်း၊ ကြက် ဝိုင်း အနံ့ရောက်နေတာ။ နှစ်လုံး သုံးလုံး ဆိုတာက အဖမ်းအဆီးရှိ လာရှင် ဒိုင်တွေက ပျောက်ကုန် ရော။ ဒိုင်မှ မရှိတော့ ထိုးစရာ လည်း မလိုတော့ဘူးပေါ့။ အဲဒီ အခါမျိုးဆို ဘိုးတော်ခိုလုံး ငုတ် တုတ်မေ့နေရတယ်။

ရပ်ကွက်ထဲ ပတ်ပြီး အလောင်းကစားဝိုင်း အသေးတွေ ရှာတတ်တယ်။ တွေ့ရင်တော့

မထတမ်းပဲ။ ဒါကြောင့် ရပ်ကွက် ထဲက လူငယ်တချို့က ဘိုးတော် ခိုလုံးကို ဂျလေဘီဘိုးတော်လို့ ခေါ်ကြတာပေါ့လေ။ ဒီဘိုးတော် ကြောင်သူတော်ကြီး မှန်း နီနီက သိတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့အမေနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်စေချင် ဘူး။ ပြီးတော့ ဒီ ဘိုးတော်မိန်းမ လိုက်စား တဏှာရှူးကြီးမှန်း သိ တယ်။ မိန်းမတွေဆီက ငွေရော လူရောယူတဲ့ ဘိုးတော်မျိုး။

တစ်နေ့ကတော့ နီနီ ထုံးစံ အတိုင်း ကျောင်းသွားဖို့ ထွက် လာတယ်။ အငယ်မလည်း ကျောင်းသွားပြီပေါ့။ နီနီကိုယ့် စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ်ဖို့ ကျောင်းမသွား ဘဲ အပြင်မှာ အချိန်အတော်လေး နေပြီး အိမ်ကိုတိတ်တဆိတ် ပြန်

လာတယ်။ ဘိုးတော်နေတဲ့ အောက်ထပ်အခန်းက သော့ ခတ်ထားလို့ နီနီခြေသံမကြား အောင် အပေါ်ထပ် တက်သွား တယ်။ အပေါ်ရောက်တော့အမေ အခန်းထဲမှာ နီနီ ထင်ထားတဲ့ အတိုင်း ဘိုးတော်ရယ် သူ့အမေ ရယ် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေကြ တာ။

နဂိုကမှ ယောက်ျားလို နေ တတ်တဲ့သူဆိုတော့ အခန်းထဲ ဝင်ပြီး ခြင်္သေ့တန်းကို ဖြုတ် ပြီးရိုက်ပစ်တာ ဘိုးတော် ခေါင်း ကွဲသွားတယ်။ နောက်ထပ် ရိုက် မယ်လုပ်တော့ အမေက ကုန်း

ရုန်းထပြီး ထဘီတောင် မဝတ်
နိုင်ဘဲ ဝင်ဆွဲတယ်။ အဲဒီအချိန်
ဘိုးတော်လည်း ပုဆိုးကိုယူပြီး
ထွက်ပြေးသွားတယ်။ ဒီကိစ္စ ရပ်
ကွက်ထဲမှာတော့ အော်ကြီး ဟစ်
ကျယ် မဖြစ်လိုက်ပါဘူး။ ကိုယ့်
အမေ အရင်းခေါက်ခေါက်ဆို
တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူး
လေ။

အဲဒီလို ခေါင်းရိုက်ခွဲခံရပြီး
ဘိုးတော် ခဏ ပျောက်သွား
တယ်။ ဘိုးတော် ပျောက်သွား
ပေမယ့် ရပ်ကွက်က သာမန်
ပါပဲ။ ထူးထူးခြားခြား ဘယ်သူမှ
ဂရု မပြုကြပါဘူး။ ဒါပေမယ့်
ခဏပါ။ ခေါင်းကဒဏ်ရာသက်
သာလာတဲ့အချိန် ဘိုးတော် ပြန်
ပေါ်လာတယ်။ ပေါ်လာတယ်ဆို
တာက ဒေါ်ဝိုင်း အိမ်အောက်
ပြန်ရောက်လာတာမျိုး မဟုတ်
ဘူး။ နီနီကျောင်းသွားတဲ့ အချိန်
ဒေါ်ဝိုင်း မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ကို
ရောက်ရောက်လာတာ။ တစ်ခါ
တစ်ခါလည်း ဒေါ်ဝိုင်း အိမ်မှာ
ပေါ့လေ။

တစ်နေ့တော့ ဘိုးတော်နဲ့နီနီ

အိမ်မှာ ပက်ပင်း တိုးပြန်တယ်။
နီနီမှာ ဒေါသတွေထွက်ပြီး ရိုက်
မယ်နှက်မယ် တက်ကဲပေါ့။
ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း သာမန်
အတွေးပဲလေ။ နီနီက စိတ်ဆတ်
တယ် မဟုတ်လား။ ဘိုးတော်
နဲ့ ရိုးရိုးစကားများတယ်ပဲ ထင်
ကြတော့ ဝိုင်းပြီး ဆွဲကြဖျင်ကြ
ပေါ့။

“သူတောင်းစား တဏှာရူး
ကြီး နင်ငါ့ခြံထဲကထွက်သွား
နောက် ငါ့ခြံထဲမှာတွေ့ရင်ငါ
ကိုယ်တိုင် ဓားနဲ့ခုတ်သတ်မယ်”

ဒေါသထွက်နေတော့ ဆဲမိ
ဆဲရာ ပြောမိပြောရာ ပြောပြီပေါ့
လေ။ လူရှေ့သူရှေ့မှာ အဆဲအဆို
ခံရပြီဆိုတော့ ဘိုးတော်ကလည်း
ဘာသားနဲ့ထုထားတာ မှီလို့လဲ။
ဒါကြောင့် နီနီကို ခပ်စိမ်းစိမ်း
စူးစိုက်ကြည့်ပြီး သူ့ပါးစပ်က
ခပ်ကျိတ်ကျိတ်လေးပဲ

“ကောင်မ နင်ငါ့အကြောင်း
ကောင်းကောင်းသိမယ်။ ငါ့ကို
ဘာကောင်များ မှတ်နေသလဲ”

ကြိမ်းပါးတာကိုတော့ ဘယ်
သူမှမသိဘူး။ အဲဒီညကြတော့
သားအမိချင်းပွဲ ဖြစ်ပြန်တယ်။
ကိုယ်စားနေတဲ့ အမေကိုသဲနဲ့
အပက်ခံရတော့ ဒေါ်ဝိုင်းက
ဘယ်ခံမလဲ။ ပြီးတော့ခိုးစားပါ
တယ်ဆိုမှ သမီးအရင်းက ပတ်
ဝန်းကျင်သိအောင် အော်ချက်
လုပ်လိုက်တာကို။

“အမေ လင်အရမ်းလိုချင်
တာလား။ အဲဒီအကောင်
နောက် အခုချက်ချင်းလိုက်သွား။
ဒါ အမေအိမ်မဟုတ်ဘူး။ သမီး
အဖေ့ရဲ့အိမ်။ အဖေ့ရဲ့အရိပ်
အောက်မှာတော့ အမေခွေးဇာတ်
ခင်းတာ သမီးလိုက်ကြည့်မနေ
နိုင်ဘူး”

“ဟဲ့ကောင်မ ငါ့ကြောင့် နင်
လူဖြစ်လာတာ။ နင်က ငါ့ကို
အိမ်ပေါ်က နှင်ချနေတာလား”

“အမေ လုပ်တာရောဟုတ်
လား။ သမီးချည်း နှစ်ယောက်
မွေးထားပြီး အမေ ဒီလိုလုပ်
သင့်သလား။ ကိုယ့်သိက္ခာ မငဲ့
သည့်တိုင် သမီးတွေကို ငဲ့သင့်
တာပေါ့။ အမေ ဒီအိမ်မှာနေ ရင်
အေးအေးနေပါ။ နောက်ဒါမျိုးဆို
လူသတ်မှုဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်”

အဲဒီညတော့ သမီးနဲ့အမေ
ရန်ပွဲ အဲဒီလောက်နဲ့ အဆုံးသတ်
သွားပြန်တယ်။

သမီးဖြစ်သူကလည်း အမေ
ကို အချိန်ပြည့် ဘယ်လိုက်ကြည့်
နေနိုင်မလဲ။ နီနီမှာလည်း
ကျောင်း တစ်ဖက်က ရှိသေး
တယ်မဟုတ်လား။ ဒေါ်ဝိုင်းမုန့်
ဟင်းခါးဆိုင်ကိုတော့ ဘိုးတော်
ရောက်လာတတ်သလို ဘိုးတော်
ရှိတဲ့နေရာလည်း ဒေါ်ဝိုင်းက
ရောက်ရောက်သွားတယ်။

သိပ်မကြာလိုက်ဘူး။ ကောင်း
ပေ့ ကောင်းရက်ကနေ နီနီတစ်
ယောက် စိတ်ဖောက်ပြန်သလို

ပါးစပ်ကလည်း
ပြောချင်ရာ
တောတိတောတိနဲ့
ပြောလို့ ဘာပြောလို့
ပြောမှန်းလည်း
ဘေးလူတွေ
နားမလည်ဘူး။
ကြောင်တောင်
တောင် မျက်လုံးနဲ့
တွေ့ရာ
လျှောက်ကြည့်
နေတာ။

ဖြစ်လာတယ်။ အရင် ကျောင်းနဲ့
အိမ်ကိုသာ သွားတဲ့ လူက ရပ်
ကွက်ထဲ လျှောက်သွားနေပြီး
ပြောချင်ရာပြော၊ လုပ်ချင်ရာ
လုပ်နေတာ။ ညီညလည်း မအိပ်
ဘူး။ အစားအသောက်လည်း
လုံးဝစားလို့ မရသလို လူက
လည်း သိသိသာသာကြီး ပိန်
ကျသွားတော့တယ်။ ပါးစပ်က
လည်း ပြောချင်ရာ တစ်တွတ်
တွတ်နဲ့ ပြောလို့ ဘာပြောလို့
ပြောမှန်းလည်း ဘေးလူတွေ
နားမလည်ဘူး။ ကြောင်တောင်
တောင် မျက်လုံးနဲ့ တွေ့ရာ
လျှောက်ကြည့်နေတာ။

ဘာဖြစ်မှန်းမေးလို့မရ။ ဆေး
ခန်းနေတိုင်း ပြနေပေမယ့် ဘာ
ဆိုဘာမှ မထူးဘူး။ အမေတို့
ညီမတို့ကိုလည်း ကောင်းကောင်း
မမှတ်မိတော့ဘူး။ တစ်ရပ်ကွက်
လုံး အံ့သြလို့ပဲ။ ဒီလောက်ကြီး
ကျန်းမာရေး ဒေါင်ဒေါင်မြည်
နေခဲ့တဲ့ နီနီ။ တော်ရုံ ဖျားနာ
တာမျိုးတောင် မရှိခဲ့ဘဲနဲ့
ကောက်ကာင်ကာကြီး ဖြစ်သွား
တာဆိုတော့ အံ့သြလို့ ပဲလေ။

တစ်ရက်မှာတော့ ဘိုးတော်
ကုပေးမယ်ဆိုပြီး ဗမာဆေးရွက်

ကြီးကို ပြုတ်လို့ မျက်စင်းခတ်ပေးတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ဂါထာလားမန္တန်လား ဘာလားတော့မသိဘူး။ တစ်ထွတ်ထွတ်နဲ့ ရွတ်လို့။ အဲဒီမျက်စင်းခတ်ပြီး မကြာဘူး။ နီနီမျက်လုံးတွေ ပါ ဖွင့်မရလောက်အောင် ဖြစ်သွားတယ်။

နောက်တစ်နေ့တော့ ရပ်ကွက်က အမျိုးမျိုး အကြံပေးတာနဲ့ ဒေါ်ဝိုင်းတစ်ယောက် ပယောဂကုတ် ဆရာတော်ကြီး တစ်ပါးဆီ ခေါ်သွားတယ်။ ဆရာတော်ကြီးကတော့ နီနီကို သေချာကြည့် ရှုစမ်းသပ်ပြီး-

“တစ်ယောက်ယောက်ကသူ့ကို ရူးအောင် လုပ်ထားတာပါ။ ကွမ်းယာ ဒါမှမဟုတ် အစားတစ်ခုခုကျွေးပြီး ပြုစားထားတာပါ။ သူ့ကို အမြန်ဆုံး ကျုပ်ဆရာတော်ကြီးဆီ ခေါ်သွားကြပါ”

လို့ မိန့်လိုက်တယ်။ နီနီက ကွမ်းယာစားစုတ်တော့ ကွမ်းကျွေးပြီး ပြုစားထားသလား၊ လူတွေက သို့လော သို့လောနဲ့လေ။ နီနီလို တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူကအခုလို ပြုစားကြပါ့မလဲ။ ရပ်ကွက်

ထဲမှာလည်း နီနီက အေးအေးဆေးဆေး။ အားလုံးနဲ့ တည့်တယ်။ ကျောင်းမှာလည်း ဘယ်သူနဲ့မှ ပြဿနာမရှိဘူး။

ဆရာတော်ကြီး မိန့်ဆိုတဲ့အတိုင်း နီနီကိုမြို့အတွက် ရွာတစ်ရွာမှာ ကျောင်းထိုင်နေတဲ့ ဆရာတော်ကြီးဆီ ခေါ်သွားတုန်း နီနီလည်း ဘဝတစ်ပါးကို ကူးသွားလေတော့တယ်။ အဖြစ်အပျက်ကတော့ မယုံကြည်ရလောက်အောင်ပဲ။ နီနီစဖြစ်ပြီး တစ်ပတ်အတွင်း လူက ပိန်ခြောက် ကပ်သွားလို့ ဖြူဝင်းခဲ့တဲ့ အသားအရေလည်း မွဲပြာပြီး အရိုးအပေါ်အရေတင်လို့ပဲ။ တစ်ပတ်အတွင်း

သေသွားတာပဲလေ။

ဒီလိုသိပ္ပံ ပညာခေတ်ကြီးမှာ အဲဒီလိုလုပ်လို့ရတဲ့ ပညာရပ်မျိုး ရှိသေးရဲ့လား။ ရှိခဲ့သည့်တိုင်အောင် နီနီကို ဘယ်သူက ဒီလောက်ကြီး ရက်စက်ရတာတဲ့လဲ။ ရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ အဲဒီလို မေးခွန်းတွေ ဟိုကဒီကထွက်လို့။ တချို့ကတော့ ဘိုးတော်ကို သံသယဖြစ်မိကြပေမယ့် နီနီသေပြီးကတည်းက ဘိုးတော်လည်း ဘယ်ရောက် သွားမှန်းမသိဘူး။

ဪ ဒီနေ့တင် နီနီရဲ့ ဆွမ်းကျွေး။ နီနီဆုံးတာတောင် တစ်ပတ်တင်းတင်း ရှိပြီ။ လူတွေ ပါးစပ်ကတော့ နီနီအတွက် ယူကျုံးမရဖြစ်လို့။ ဒေါ်ဝိုင်းမှာတော့ မုန့်ဟင်းခါး လိုက်ထည့်ပေးမယ့် လူတွေနဲ့ မျက်လုံးချင်း မဆိုင်ဝံ့သလို စကားပြောတဲ့အခါ မျက်နှာလေးလွှဲလို့။

ဝန်ခံချက်။ ဖြစ်ရပ်မှန် တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ အထက်ပါ အကြောင်းအရာကိုစာရှုသူများချင့်ချိန်သုံးသပ်နိုင်ရန်တင်ပြလိုက်ပါသည်။

ခရမ်းပြာ(ခရီး)

သည့်ဥပဒေသင်သိပါသလား

နေပြည်တော်
<ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်>

မေး(၁) တစ်ခါတုန်းက နိုင်ငံခြားသတင်းတစ်ပုဒ် ဖတ်ဖူးပါသည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံ နယူးယောက် မြို့မှာဆိုလား အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်သည် လင်ယောက်ျား အဘိုးကြီး နေအိမ်တွင် မရှိခိုက် နေခင်းကြောင့်တောင် ကာမစိတ်သောင်းကျန်းလာကာ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အိမ်မွေးခွေးထီးကြီးနှင့် လိင်ဖောက်ပြန်မှု ကျူးလွန်ခဲ့ရာ လင်ယောက်ျားအဘိုးကြီး အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်နှင့် ပက်ပင်းတိုးသည်တွင် အဘိုးကြီးက ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်း ထွက်ပြီး ၎င်း၏လက်ဝယ်အသင့်ရှိသော လိုင်စင်သေနတ်ဖြင့် အဘွားကြီးကိုပစ်သတ်လိုက်သည်ဆိုသည်။ ၎င်းအဆိုပါ အဘိုးကြီးနှင့် အဘွားကြီးတို့သည် မည်သည့် ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့ပါသနည်း။

မေး (၂) မောင်ထိန်လင်းသည် လိုင်စင်ရအရက်ဖြူ အရောင်းဆိုင်တရုတ်ကြီး၏ နေအိမ် အိမ်နောက်ဖေးသို့ သွားရောက်ပြီး တရုတ်ကြီး၏ အိမ်ဖော်မလေးနှင့် သမီးရည်းစား ချိန်းတွေ့ခဲ့ရာ အိမ်ရှင်အဘွားကြီးက တွေ့ရှိသဖြင့် အတင်းဖမ်းပေးစားတော့သည်။ ၎င်းအိမ်ဖော်မလေးကို မယူလျှင် အိမ်ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုဖြင့် ရပ်ကွက်လူကြီး လက်ထဲသို့အပ်ပြီး တရားစွဲဆိုမည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ပြောဆိုသဖြင့် မောင်ထိန်လင်းက ကြောက်၍ ယူလိုက်ရ၏။ အိမ်ထောင်မကျချင်သေးဘဲ အိမ်ထောင်ကျသွားခဲ့သည်ဆိုသည်။ မောင်ထိန်လင်းသည် ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုအပြင် မိန်းမခိုးမှုဖြင့် တရားစွဲခံရပါမည်လော။

မေး (၃) တစ်ဆက်တည်း မေးချင်တာကတော့ ဝိသမလောဘကြီးသော စက်လှေ၊ သင်္ဘောပိုင်ရှင်၊ ရေယာဉ်အုပ်သည် ပိုက်ဆံပိုမိုရရှိအောင်ဆိုပြီး မိုးတွင်းအခါပါ မရှောင်ဘဲ ခရီးသည်များနှင့် ကုန်စည်ပစ္စည်းများတို့ကို ပိုတင်လေ့ရှိသည်။ (Over Weight) ဖြစ်ခြင်းကြောင့် လှေ၊ သင်္ဘောများ တိမ်းမှောက်လေ့ရှိသည်။ ယင်းသို့ လှေ၊ သင်္ဘောများ တိမ်းမှောက်ခဲ့လျှင် ပြစ်ဒဏ်မည်သို့ရှိပါသနည်း။ မည်သည့်ဥပဒေဖြင့်အရေးယူရပါသနည်း။

အဖြေ စာ သွေ့ သို့

AD
2014

ချိုပြုံး (နမ့်စန်)

မေ့မေ့
ပျောက်ပျောက်

သူ့နာမည်အရင်းက မောင်
ဇွဲ။ နာမည်အရင်း ပျောက်ပြီး
ဗလကြီးတဲ့။ နောက်တော့ ကို
ဗလကြီး ပြောမှပဲ အားလုံး
ကလေးလူကြီးများက သိကြ
တော့သည်။ သူ့ကို ဗလကြီးလို့
ခေါ်တာ တခြားကြောင့် မဟုတ်
ပေ။ လူက ထောင်ထောင်မောင်း

မောင်း ၀၀ခန့်ခန့်ဆိုတော့ ကို
ဗလကြီး ကိုဗလကြီးနဲ့ ခေါ်ရာ
ကနေ နာမည်တွင်သွားတော့တာ
ပါပဲ။ အလုပ်ဆိုလို့ ဘာအလုပ်မှ
ရွေးနေတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ နေ့စဉ်
တောထဲ ထင်းခုတ် ရောင်းဝယ်၊
မီးသွေးဖုတ်တယ်။ ထင်းခုတ်
သွားရင်းနဲ့လည်း တောထဲတွေ့တဲ့

ဟင်းသီးဟင်းရွက် ခူးလာတယ်။
အိမ်ကမိန်းမလုပ်သူက ဟင်းရွက်
စုံလေးတွေ တစ်ပုံစီပုံ လည်
ရောင်း၊ ပျားရည် စစ်စစ် လိုတယ်
ဆို ကိုဗလကြီး ကြိုမှာထားအချိန်
တန် အိမ်ရောက်လာတော့တာ
ပဲ။

အာလုံးက ကိုဗလကြီး

အကြောင်းသိကြတယ်။ သူ့ကို
နောင်ပြောင်ခြင်း မလုပ်ကြဘူး။
သည်းခံစိတ် ရှေ့နောက်စဉ်းစား
ဆင်ခြင်စိတ် မရှိလှဘူး။ ပါးစပ်
ကပြော လက်ကရောက်ပြီ။ တွေ့
ရာနဲ့ ကောက်ရိုက်ထုနှက် ထိုး
ကြိတ်တဲ့ အကျင့်ကအမြဲသူ့မှာ
ရှိတယ်။

“ကိုဗလကြီး ကျွန်တော်
မွေးထားတဲ့ အပင်လေးတွေ
တော့ မခုတ်ပါနဲ့ဗျာ။ ဟိုတစ်
နေ့က ကျွန်တော့်အပင်တွေကို
ဗလကြီး ခုတ်သွားတာ ကျွန်
တော်တွေ့လိုက်တယ်။

“ဘာကွ ချောင်းဘေး သူ
ဟာသူ ပေါက်နေတဲ့အပင်များ
မင်းဟာလေ၊ ဘာလေးနဲ့ ခုတ်
တော့ဘာဖြစ်လဲဆိုပြီး တုတ်နဲ့
ခေါင်းရိုက်ထိုးကြိတ် ပစ်လိုက်
တာ အောင်လှနေရာမှာပဲ မှောက်
သွားပြီး သွေးခိုင်းထဲမှအောင်လှ။
လူများ အပြေးသွားရောက်ကြပြီး
အောင်လှအား သွားရောက်
ကြည့်ရှုရာ အသက်ရှိနေသေး၍
ဆေးရုံသို့ချက်ခြင်းပို့လိုက်တော့
သည်။ ဆေးရုံသို့ သွားရောက်

ကြည့်ရှုကြသူ အများစုက လှုပ်
လည်းမလှုပ်နိုင်၊ စကားလည်း
မပြော အစားကလည်း မဝင်ဆို
တော့ မရတော့တဲ့အနေအထားပဲ
ထင်ကြတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့
အောင်လှတစ်ယောက် သေကံ
မရောက် သက်မပျောက် စကား
လေးက ပြောနိုင်လာ၊ အစာလေး
ကလည်း ဝင်လာဆိုတော့ ဆိုး
ဆိုးဝါးဝါး အဆင့်ထိတော့ မဖြစ်
နိုင်ကောင်းတော့ပါလို့ပဲ ယူဆကြ
ရတော့တယ်။ ခေါင်းကွဲဒဏ်ရာ
အချက်သုံးဆယ် ချုပ်ခဲ့ရတဲ့အပြင်
လက်ခြေနောက်ကျော ပွန်းပဲ့ဒဏ်
ရာတွေ ကုသပြီး ဆေးရုံတွင်
သုံးဆယ်ငါး ရက် တက်ရောက်
ကုသပြီး ဆေးရုံမှ ဆင်းခွင့်ပြု
လိုက်သည်။

အောင်လှမိဘများမှ ရဲစခန်း
သို့ အမှုဖွင့် အရေးယူပေးပါရန်
တိုင်ကြားရာ ရဲစခန်းမှ ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၆ ဖြင့်
အမှုဖွင့်အရေးယူဆောင်ရွက်ခဲ့ ပြီး
အမှုအား ခိုင်မာစွာတည်ဆောက်
ကာ တရားရုံးတော်သို့ သက်သေ
ခံပစ္စည်းများနှင့်တကွ အမြန်ဆုံး
စွဲတင်လိုက်တော့သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပုဒ်မ ၃၂၆

ပုဒ်မ ၃၃၅ ၌ ပြဋ္ဌာန်းထား
သော အချက်မှတစ်ပါး ပစ်ခတ်
ရန် သို့တည်းမဟုတ် ထိုးရန် သို့
တည်းမဟုတ် ခုတ်ဖြတ်ရန်
ကရိယာတစ်ခုခုဖြစ်စေ၊ ရန်မှု
သောလက်နက်အဖြစ်ဖြင့် သုံး
စွဲလျှင် သေစေတန်ရာသောကံ
ရိယာတစ်ခုခုဖြင့် ဖြစ်စေ၊ မီးဖြင့်
သို့တည်းမဟုတ် အပူရှိန်ရှိသော
အရာဝတ္ထုတစ်ခုခုဖြင့် ဖြစ်စေ
အဆိပ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ အဆိပ်ဖြင့် သို့
တည်းမဟုတ် လောင်စေတတ်
သော အရာဝတ္ထုတစ်ခုခုဖြင့်
ဖြစ်စေ၊ ပေါက်ကွဲတတ်သော
အရာဝတ္ထုတစ်ခုခုဖြင့် ဖြစ်စေ ရှူ
ရှိုက်လျှင် သို့တည်းမဟုတ် မျှို
ချလျှင် သို့တည်းမဟုတ် သွေး
ထဲသို့ ရောက်သွားလျှင် လူခန္ဓာ
ကိုယ် အန္တရာယ်ဖြစ်စေတတ်
သော အရာဝတ္ထုတစ်ခုခုဖြင့် ဖြစ်
စေ တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကောင်
ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ မည်သူမဆို တစ်ဦး
တစ်ယောက်သော သူအား မိမိ
အလိုအလျောက် အပြင်းအထန်
နာကျင်စေလျှင် ထိုသူကို တစ်
သက်တစ်ကျွန်း ဒဏ်ဖြစ်စေ
ဆယ်နှစ်ထိ ထောင်ဒဏ်တစ်မျိုး

မျိုး ဖြစ်စေ၊ ချမှတ်ရမည့်အပြင်
ငွေဒဏ်လည်းချ မှတ်နိုင်သည်။

(ရာဇသတ်ကြီး)

ဗလကြီး ထောင်မှ လွတ်
လာပြီဆိုတဲ့သတင်း။ မှန်ပါ
သည်ထောင်လွတ်ရမ်းနှင့် အတူ
သက်ဆိုင်ရာနယ်မြေခံ ရဲစခန်း
သို့ သတင်း သွားရောက်ပို့ပြီး
မိသားစုနှင့်အတူ ကြုံရာ ကျပ်စား
ဆိုသလို လုပ်ကိုင်စားသောက်
နေထိုင်ခဲ့သည်။ မဟုတ်တာမှန်
သမျှတော့ ငဲ့ခံနေမယ့်ကောင်
မဟုတ်ဘူး။ သူများက လက်ဦး
လည်း သေသွားပါစေ ခံလိုက်
မယ်။ ဗလကြီးက လက်ဦး
လည်း အသေသာမှတ်ဆိုတဲ့
စကားအမြဲ ပြောလေ့ရှိတယ်။

ဗလကြီး ညမိုးချုပ် အိမ်
အတွက် သောက်ရေသွားခပ်တဲ့
အချိန် ခွေးတစ်ကောင် အိမ်ဝိုင်း
အတွင်းမှထွက်လာပြီး ဗလကြီး
အား အတင်းဟောင် အတင်း
ကိုက်တော့သည်။ ဗလကြီးက
ဟခွေး ဟခွေးနဲ့ အော်ပြန်တော့
လည်း အိမ်ရှင်မှထွက်မလာ။ ဒီ
တော့အသင့်ပါလာတဲ့ မားရှည်နဲ့

ခွေးလည်ပင်း ဝိုင်းထည့်လိုက်
တာ ခေါင်းတခြား ကိုယ်တခြား။
ဒီတော့မှ အိမ်ရှင်နှစ်ယောက်
ထွက်လာတော့သည်။

“ကခင်ဗျားတို့ ခွေးမြင်တဲ့
အတိုင်းပဲ။ မကျေနပ်ဘူးလား။
မကျေနပ်ရင် အခုချက်ခြင်း ရှင်း
ကြမယ်”

“ကိုဗလကြီးရယ် ကျေး...
ကျေနပ်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ ခွေးကို
က ဆိုးတာပါ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ။
မကျေနပ်တာရှိရင် လူကြီးလည်း
တိုင်နိုင်သလို ရဲစခန်းလည်း
တိုင်နိုင်တယ်။ ဗလကြီးအိမ်မှာ
အမြဲရှိတယ်”

“ဘယ် ဘယ်မှလည်းမတိုင်
ပါဘူး။ ပြီးတဲ့ကိစ္စပြီးပါပြီ”

“ဒါဆိုလည်း
ပြီးတာပဲ”

ဗလကြီးခွေမျိုးသားချင်းထဲ
မှ မင်္ဂလာဆောင်ရှိ၍ သတို့သား
အိမ် ရွာလူကြီးနှင့် ရပ်ဖိရပ်ဖများ
ဖိတ်ကြားပြီးကျွေးမွေး ဧည့်ခံ
အချက်အပြုတ် အစစအရာရာ

တိုင်ပင်ကြသည်။ အကျွေးအမွေး
ကဏ္ဍအနေနှင့် ထမင်းဝက်သား
ချဉ်ရေဟင်း ဘာလချောင်ကြော်
ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး မင်္ဂလာနေ့ရက်
ပါ တစ်ပါတည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်
သည်။

ချက်ပြုတ်ရတော့မည့် နေ့
ရက် ကြက်သွန်နီ၊ ကြက်သွန်ဖြူ

ရွာသူကရွာ၊ ဆန်စပါးလုံးရွေး၊
ငရုပ်သီး ထောင်းသူကထောင်း၊
ပန်းကန်တွေအိုးတွေ ဆေးသူက
ဆေး၊ မီးမွှေးသူမွှေး၊ ထင်း သယ်
သူကသယ်၊ တစ်ယောက်တစ်
လက် လုပ်ကိုင်နေကြသည်။
နေ့လယ် ဆယ်နာရီအချိန်ခန့်
ဝက်သား အချိန်ခုနစ်ဆယ်
ရောက်ရှိလာပြီး အလေးချိန် ပြည့်
မပြည့် ချိန်တွယ်ကြည့်ကြသည်။
ခြောက်ဆယ့်ငါးပိဿာပဲ ရှိပြီး
နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါ သေချာအောင်ပြန်
ချိန်တွယ် ကြည့်ကြသော်လည်း
ငါးပိဿာလျှော့နေသည်။ အလုပ်
ရှုပ်နေသည့် ဗလကြီးထံ ဝက်
သား အချိန်ခုနစ်ဆယ်က ခြောက်
ဆယ့်ငါးပိဿာပဲ ရှိတဲ့အကြောင်း
ငါးပိဿာလျှော့ နေတဲ့အကြောင်း
သွားရောက် ပြောတော့သည်။

“ဒီအတိုင်းထားကြ တောင်း
ထဲ သူတို့ ချိန်ပေးလိုက်တဲ့အတိုင်း
ထား၊ ကျုပ်ပြန်လာမှ လုပ်စရာရှိ
တာ ဆက်လုပ်မယ်။ ဒီဝက်သား
ရောင်ကြီးဗွေခုတ် ချိန်ပေးလိုက်
တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်”

“ကဲ ဒီလိုဆို ကျုပ်သွား
မယ်။ နောက်ပိုင်းက လုပ်စရာ

ရှိတာ အားလုံးကြိုလုပ်ထားကြ။
မကြာပါဘူး။ ကျုပ်ခဏနဲ့ ပြန်
ရောက်ပါတယ်”

ဗလကြီးတစ်ယောက် ပြော
ပြောဆိုဆိုနှင့် ဓားရှည်စလွယ်
သိုင်းပြီး စက်ဘီးနှင့် အပြေးနှင့်
တော့သည်။ ရောက်သည်နှင့်
စက်ဘီးအား ဝက်သားဆိုင်ရှေ့
ရပ်လိုက်သည်။

“စောစောက ကျုပ်ရဲ့တူ
မင်္ဂလာဆောင်အတွက် ဝက်သား
အချိန်ခုနစ်ဆယ် လာဝယ်တယ်
နော်”

“ဟုတ်တယ်လေ ကောင်း
ကောင်းလုပ်ပေးလိုက်တယ်”

“ဒီမယ် ဦးရောင်ကြီးဗွေ
ဝက်သားအချိန် ခုနစ်ဆယ်ကို
ခင်ဗျားတို့ ရောင်းတဲ့ဈေးအတိုင်း
တစ်ပြား တစ်ချပ်မှ စစ်တာ
မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ရောက်ချိန်
ကြည့်တော့ ခြောက်ဆယ့်ငါး
ပိဿာပဲ ရှိတယ်။ ငါးပိဿာလုံး
လျှော့နေတယ်။ ချိန်တာမှ နှစ်ခါ
ပြန်ချိန်ကြည့်ကြတာ။ ဘယ်လို
ပြန်လုပ်ပေးမလဲ”

“ဒီကချိန်ပေးတာ ပြည့်ပါ
တယ်”

“ကျုပ်ပြောမယ် မပြည့်လို့

မပြည့်ဘူးပြောတာ ခြောက်ဆယ့်
ငါးပိဿာဖိုးပဲ ရှင်းပေးမယ်”

“ဘယ်ရမလဲ တစ်ပိဿာ
ငါးထောင် အချိန် ခုနစ်ဆယ် ငွေ
သုံးသိန်းငါးထောင် ရှင်းပေးရမှာ
ပေါ့”

ပေးရမှာပေါ့ဆိုပြီး ဘာမှပြော
မနေဘဲ ဓားအိမ်ထဲမှ ဓားရှည်
အားထုတ်၍ ဝက်သားခုတ်ချိန်
ပေးသူ ရောင်ကြီးဗွေအား အားရ
ပါးရခုတ်မည် ရွယ်လိုက်ချိန်ဝိုင်း
ဆွဲတောင်းယန်ပြီး သေကံမရောက်
ရောင်ကြီးဗွေတစ်ယောက် လူအုပ်
ကြားထဲ ထွက်ပြေးတော့သည်။
လူများ ဝိုင်းအုံနေချိန် ကျေးရွာလူ
ကြီးများ ရုံးသို့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်
ခေါ်ပြီး ပြေလည်အောင် ညှိနှိုင်း
ပေးလိုက်တော့သည်။

အချို့ရွာများတွင် နှစ်စဉ်
ဘုရားပွဲ ကျင်းပကြသည်။ အငြိမ့်
ရံဖန်ရံခါ ဇာတ်ကြီးများ ထည့်ကြ
သည်။ ပွဲဝါသနာရှင်များကအချိန်
မီကြိုတင်ပြီး လှည်းများဖြင့် လာ
ကြသည်။ ပွဲဆိုတော့ ထုံးစံ
အတိုင်း အစားအသောက်နှင့်
မျှား၊ လှည်းကုန် ပစ္စည်းဆိုင်များ

ဖြင့် စည်ကားကြသည်။ အရက် ပုလင်းများ တန်းစီပြီး ပြောင် ပြောင်တင်းတင်း မရောင်းချပေ။ သောက်ချင်တဲ့ အရက်ပြောခရား အိုးထဲ ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ ရှေ့မှာ အကြော်အလှော်

အမြည်းနဲ့ ရေခဲခွေးကြမ်း သောက်နေကြသလိုလိုပေါ့။

သောက်ရင်မမူးနဲ့ မူးရင် မသောက်နဲ့ ဗလကြီးပွဲထဲလှည့် နေသည်။ ဗလကြီးအကြောင်း သိနေကြတော့ အားလုံးငြိမ်။ မူး ပြီး ဆူပူမည့်သူမရှိ။ ပထမတစ် ခါ လူသတ်မှုနှင့် ထောင်ကျပြီး နှစ်စေ့၍ ပြန်လွတ်လာခဲ့သည်။ ဒုတိယတစ်ကြိမ် ရိုက်မှုနှင့် ထောင်ကျပြီး နှစ်စေ့၍ လွတ် မြောက်ခဲ့သည်။ ထိုးကြိတ်ရိုက် နက်ပစ်လို့ ရဲစခန်းမရောက်ဘဲ ကျေးရွာအဆင့်နှင့် ပြီးခဲ့တာတွေ က အကြိမ်ကြိမ်။

တစ်ရက် မနက်ဆယ်နာရီ အချိန်က ကိုသံချောင်းနှင့် ဆယ် နှစ်သားလေး ဖိုးလုံးတို့ ကြက် သွန်အားလူးစိုက်ရက် ချောင်း ထဲမှ ထွန်ရက်ပြီး ပြန်လာကြ သည်။ ဗလကြီးမှ ကိုသံချောင်း ကို ရပ်တန့်စေပြီး သူထွန်ယက်

ထားသော သူဘက်က မြေသုံး လံခန့် ပါနေကြောင်း ပြောပြီး အပြန်အလှန်ပြောကြရင်း ပြောကြ ရင်း ဗလကြီးမှ ကိုသံချောင်းကို ထိုးနှက် လဲကျသွားချိန် ခြေ ထောက်နှင့် ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ ကန်နေစဉ် ပွဲသွားပွဲလာမြင်တွေ့ ရသူများမှ ဗလကြီးအား ဝိုင်းဆွဲ ကြသည်။

ဖအေဖြစ်သူ ကိုသံချောင်းကို ထိုးကြိတ် ပိတ်ကန်နေသည်ကို မြင်တွေ့ရသူ ဆယ်နှစ်သားလေး ဖိုးလုံးငိုလိုက်တာများ ဘယ်ဘက်

လက်လေးနှင့် မျက်ရည်သုတ် လိုက် ညာဘက်လက်လေးနှင့် မျက်ရည်သုတ်လိုက် ရှိုက်ကာ ငိုကြွေးနေသည့် မြင်ကွင်း။ မြင် ရသူအပေါင်း စိတ် မချမ်းသာကြ ပေ။ ကိုသံချောင်းတစ်ယောက် လူးလိုမ့်ထပြီး သားလေးဖြစ်သူ ဖိုးလုံးအား လက်တွဲကာတစ် လှမ်းခြင်း ထော့နဲ့ထော့နဲ့နှင့် အိမ်သို့ ပြန်သွားတော့သည်။

ကိုသံချောင်းတစ်ယောက် မိမိရိုးရာ အလုပ်ကို စိတ်ကုန် သွားဟန်တူသည်။ အခြားလူ ငှားနှင့် လုပ်ကိုင်စေပြီးရှမ်းပြည် တောင်ပိုင်း မိုင်းရှူးသို့ စီးပွား ရှာရန် ဇနီးဖြစ်သူနှင့် သားလေး ဖိုးလုံးတို့အား ထားခဲ့တော့သည်။ ကျောက် အရောင်းအဝယ်က တစ်ဖက် ဆိုင်ကယ်တက္ကစီဆွဲ တာက တစ်ဖက်၊ နေ့စဉ်ဝင်ငွေ ရအောင် အလုပ်မရွေး ကြိုးစား လုပ်ခဲ့သည်။ တောင်ပေါ်က ပစ္စည်း မြို့ထဲပို့ မြို့ထဲက ပစ္စည်း တောင်ပေါ်ပို့ ဘာကိစ္စပုံဖြစ်ဖြစ် နာမည်ပျက်မရှိ စိတ်ချရလေ တော့ နေ့စဉ်ဆိုသလို တစ်မျိုး

မဟုတ် တစ်မျိုး လုပ်ကိုင်နေရတာ နားရတယ်မရှိ။

ရွာမှာကုန်ခဲ့သည့် မိသားစုထဲ လစဉ် ပုံမှန် နှစ်သိန်းလွှဲပေးနိုင်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း မိသားစုကလည်း သူ့အလုပ်နဲ့သူ ဝင်ငွေရှိနေလေတော့ ကိုသံချောင်း လွှဲပေးတဲ့ငွေ မိန်းမလုပ်သူမှ စုဆောင်းထားရှိခဲ့သည်။ တစ်ခါတလေ ငါးလတစ်ကြိမ် ဆယ်သိန်းလွှဲပေးသည်။ ကျောက်အရောင်းအဝယ်လေးက မျက်စိပွင့်နားပွင့် ရှိလာလေတော့ ကျောက်အရောင်းအဝယ်ပါ တွဲလုပ်လာပြန်တယ်။ လစဉ် ငွေပို့မပေးတော့ဘဲ ခြောက်လတစ်ကြိမ် တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်သားဖြစ်သူ ဖိုးလုံးသွားလိုက် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်တင်စိန် သွားလိုက်နှင့် မိသားစု တိုင်တိုင်ပင်ပင် မြေယာဝယ်ထားလိုက် နွားပေါက်ချောချောလှလှလေးတွေ ဝယ်ထားလိုက်၊ ပဲနမ်းဝယ်လှောင်ထားလိုက်နဲ့ စီးပွားရေး တစ်နေ့တခြားဆိုသလို တိုးတက်လာခဲ့တဲ့ မိသားစု။

ကိုသံချောင်း တစ်ယောက် မိမိရိုးရာ တောင်သူအလုပ်များ

မေ့နေပြီလား၊ ရွာမှထွက်သွားသည်မှာ ငါးနှစ်ပင်ကျော်ခဲ့ပြီ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ပြန်မလာ။ စိုက်ပျိုးချိန် စာနဲ့ပဲညွှန်ကြားနေတော့သည်။ ရွာမှထွက်ခွာသွားပြီး ရှစ်နှစ်ထဲရောက်မှ ကိုသံချောင်း ရွာသို့တစ်ခေါက် ပြန်လာခဲ့သည်။ ကိုယ်တိုင်ကြီးကြပ်လုပ်မှဖြစ်မယ့် ကိစ္စဖြစ်တဲ့ အတွက် ပြန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ တခြားမဟုတ် ရွာထဲ လက်ရှိနေအိမ်အား ဖျက်၍ မြို့ပေါ်လက်သမား၊ ပန်းရံများ ငှား၍ နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးဆောက်တော့သည်။ ခေတ်မီ လှပတဲ့ တိုက် ပြီးသွားသည်နှင့် ဖျက်ပုံထားသော အိမ်ဟောင်းအား ရွာအပြင် လမ်းမကြီးဘေး မိမိပိုင်ယာခင်းထဲ ပြန်၍ ဆောက်လိုက်သည်။ အိမ်နောက်တွင် ဆိတ်ခြံဆောက်လုပ်ပြီးသည်နှင့် ဆိတ်မျိုးကောင်းမျိုးသန့်များ ဝယ်ယူထည့်ထားလိုက် ပြန်သေးသည်။ နောက်ပိုင်း လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်သည့်များ ပြီးသည်နှင့် မိုင်းရှူးသို့ ပြန်သွားခဲ့သည်။

မိုင်းရှူးတွင် အိမ်ငှားပြီး လုပ်ငန်းပေါင်းစုံ လုပ်နေတဲ့ ကိုသံ

ချောင်း ရိုးသားမှုဂုဏ်နှင့် လုပ်ကိုင်နေလေတော့ တောင်ပေါ်တောင်အောက် ကိုသံချောင်းဆိုမသိတဲ့ သူကခပ်ရှားရှား။ အရင်းအနှီးက နံတောင့်တင်းလာလေတော့ တပည့်တပန်းတွေတောင် ပေါများနေတဲ့ ကိုသံချောင်းတစ်ယောက်တည်း ချက်ပြုတ်စားနေတဲ့ ကိုသံချောင်း။ ညနေ အလုပ်နားချိန် လုပ်ဖော် ကိုင်ဘက် တပည့်တပန်းတွေ အလည်လာကြတာ ပျော်စရာ ကောင်းရဲ့။

ဒေသအနှံ့က လူများစုစည်းမိကြသည်။ သီချင်းဆိုကောင်းသူပါသည်။ ဂီတမျိုးစုံ တီးတတ်မှုတ်တတ်သူပါသည်။ ကတတ်သူပါသည်။ ရံဖန်ရံခါဆိုသလို တစ်နေ့ကုန်ပင်ပန်းသမျှ စုဝေးပြီး အပန်းဖြေတတ်သည်။ အာသွက်လျှာသွက်ဖြစ်စေရန် ရှေ့ပြေးအဖြစ် ဒေသထွက်ကုန် ဆန်အရက်လေးနှင့် ကြက်ကာလသားဟင်းတို့က မပါအဖြစ်။

မမျှော်လင့်ဘဲ နောက်ပိုင်းက ချစ်ဇနီး နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ပြီး ဆေးရုံ တင်ထားတဲ့အကြောင်း

ဖုန်းဝင်လာတာနဲ့ ရွာကိုချက်ခြင်း ပြန်ခဲ့ရသည်။ မိုးတွင်းကာလ ဖြစ်သည်နှင့် အတော်ပင်ဖြစ်သည်။ ဇနီးဖြစ်သူ ဆေးရုံဆင်းပြီး ကျန်းကျန်းမာမာ ဖြစ်သော်လည်း မိုင်းရှူးကိုမပြန်နိုင်။ ကွန်ယက်စိုက်ပျိုးရန် ဦးဆောင်ရပြန်သည်။

ညနေမိုးချုပ် အိမ်လည်လာကြသည်။

“ကိုသံချောင်းကို ကျုပ်တော့ချီးကျူးတယ်ဗျာ။ ရွာမှာနေပြီး ရိုးရိုးသားသား စိုက်ပျိုးလို့ မိုးကောင်းရင်တော့ ချောင်လည်ပါတယ်။ မိုးခေါင်တဲ့ နှစ်များဆို ကျုပ်တို့တောင်သူတွေ ဒုက္ခ။ အခုလို စွန့်စွန့်စားစား အခြားတစ်မြို့တစ်ရွာသွား စီးပွားရှာလိုက်တာ ဆယ်နှစ်အတွင်းတိုက်လည်း တည်ပြီးသွားတဲ့အပြင် ယာတွေလည်း ထပ်ဝယ် မွေးမြူရေးတွေလုပ်နဲ့ ဒီလိုဘဝမျိုး ဖြစ်သွားတာချီးကျူးပါတယ်။ တို့တော့ ဘယ်မှမသွားမလာ ရွာမှာပဲ ကုပ်ကပ်နေတော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲပေါ့ ကွာ။ စားစားသောက်သောက်ပါပဲ”

“ကိုမိုးကြီးပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ သိတဲ့

မိုးခေါင်လို့
ဘာဆင် မပြု
ရတဲ့ကြားထဲ
ချောင်းထဲ
ယာတွေနီတာ
ဗလကြီးက
သူ မြေထဲ
ပါတယ်ပြောပြီး
ကျုပ်ကို
ထိုးကြိတ်
ပိတ်ကနီတာ
ခင်ဗျားတို့
ဘာသိပဲ

အတိုင်း ကျုပ်လည်း ကိုယ့်ရိုးရာအလုပ်ပဲ ကြီးကြီးကုတ်ကုတ် လုပ်ခဲ့တာပဲ။ မိုးခေါင်လို့ အစဉ်မပြေရတဲ့ကြားထဲ ချောင်းထဲ ယာထွန်တာ ဗလကြီးက သူ့မြေထဲပါတယ်ပြောပြီး ကျုပ်ကို ထိုးကြိတ်ပိတ်ကနီတာ ခင်ဗျားတို့အသိပဲ မဟုတ်လား။ ကျုပ်သားလေးဖိုးလုံး ဆယ်နှစ်သားပဲ ရှိသေးတယ်။ ကျုပ်လည်း ဘဝပြောင်းလွဲအောင် တခြားမြို့ ရွာထွက်ပြီး ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ကြိုးစားရှာဖွေမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ မိုင်းရှူးထိသွားပြီး ကြုံရာတွေရာအလုပ်မရွေး ကြိုးစားခဲ့တာ နောက်ပိုင်း အပေါင်းအသင်းကောင်းနဲ့တွေ့ပြီး ကျောက်အရောင်းအဝယ်လေးပါ တတ်လာတော့ တိုတိုပြောရရင် အခုလိုဘဝမျိုး ရောက်လာတယ်ပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ စကားစပ်မိလို့ ဒီဗလကြီးပဲ ကြည့်ပေါင်း ကြည့်ရှောင်နေရတာ။ အခုလည်း သူသွားလေရာ ဓားခါးထိုးလို့”

“ဒီလိုပေါ့ဗျာ လူတစ်ဖက်သားကို ငါ့အလုပ်သမားပဲ ငါသူတို့နိုင်ချင်သလို နိုင်လို့ရတာ

ပဲဆိုပြီး ပါးစပ်ကတစ်ပြားမတန်
အောင် မအေမခံနိုင် နှမမခံနိုင်
ပက်ပက်စက်စက် ပြောလိုက်
မယ်။ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ထိုး
ကြိတ်လိုက်မယ် အပေါ်စီးကနေ
ပြောချင်ရာပြော၊ လုပ်ချင်သလို
လုပ်လိုက်တဲ့သူက မေ့ချင်မေ့
သွားမယ်။ ပက်ပက်စက်စက်
အပြောအဆိုခံရတဲ့ သူ့အဖို့က
တော့ နှစ်တွေ ဘယ်လောက်
ကြာကြာ ဘယ်မှေမှာလဲဗျာ။ ပေ
ဖြစ်တုန်းခံလိုက်မယ်။ တူဖြစ်ရင်
တော့ ကျားဆိုတဲ့ စိတ် လူတိုင်း
လိုလို ရှိတတ်ကြပါတယ်။ ဗလ
ကြီး ကျုပ်ကိုထိုးကြိတ်ပြီး ခြေ
ထောက်နဲ့ ကန်တာ မနေကလိုပဲ
ထင်မှတ်နေဆဲပဲ။

ကျုပ်ကိုထိုးကြိတ်တာ ခြေ
ထောက်နဲ့ အားရပါးရကန်တာ
ထားလိုက်ပါတော့။ ကျုပ်သား
လေးဖိုးလုံးက ဆယ်နှစ်သား
လေးပဲရှိသေးတယ်။ သူ့အဖေကို
ထိုးကြိတ်နေတာ မြင်ရတော့
ရှိုက်ကြီးတင် ငိုလိုက်တာများ
မျက်လုံးလေး နှစ်ဖက်က ကျ
လာတဲ့ မျက်ရည်ကို ဘယ်ဘက်
လက်လေးနဲ့ သုတ်လိုက် ညာ
ဘက်လက်လေးနဲ့ သုတ်လိုက်နဲ့

ကျုပ်စိတ်မကောင်း ဖြစ်လိုက်
တာဗျာ။ ဝမ်းနည်းတာလည်း
မပြောပါတော့နဲ့ မနေကဖြစ်သလို
ပါပဲ။ လုပ်လိုက်တဲ့ သူ့အဖို့က
တော့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပဲ
ပေါ့။ ခံရတဲ့သူ အဖို့ကတော့
မေ့လို့ ရနိုင်ပါမလားဗျာ။

“ကိုသံချောင်း စောင့်ကြည့်
သူလည်းနိုင်တဲ့သူ ပေါ်လာမှာ
ပါ။ ဒီဗလကြီးက လူသတ်မှုနဲ့
လည်း ထောင်ကျပြီးပြီ။ ရိုက်မှု
နဲ့လည်း ထောင်ကျပြီးပြီ။ ဓား
ထိုးမှုဖြစ်တုန်းကလည်း တစ်ဖက်
က ကျေအေးပေလို့ အချုပ်နဲ့ပဲ
ပြီးသွားခဲ့တယ်။ နောက်ရိုက်တာ
နှက်တာတွေ ရဲစခန်း မရောက်ဘဲ
ကျေးရွာအဆင့်နဲ့ ဖြေရှင်းရတာ
တွေလည်း မနည်းဘူး။ ဖြစ်တိုင်း
ရဲစခန်းတိုင်အမှု ဖွင့်ရမယ်ဆို
ဒီဗလကြီး ထောင်ထဲကကိုထွက်
ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုသံချောင်း
မိုင်းရှူးနေတုန်းက ကိုလှမောင်
သား မောင်ကြိုင်သူ တူမကို
လိုက်စကားပြောတာ လူကြားထဲ
လိုက်ပြောရမလားဆိုပြီး ရန်
ထောင်တာပေါ့။

ဒီစကား ဗလကြီးနားရောက်
သွားတော့ ဓားခါးထိုးပြီး မောင်

ကြိုင်လာလမ်း သစ်ပင်ရိပ်က
ထိုင်စောင့်နေတာ မောင်ကြိုင်
သူငယ်ချင်း ထော်နီက မောင်
ကြိုင်ကို ပြေးပြောပြီး၊ တခြားကို
ရှောင်ပြေးခိုင်းလိုက်တာ အခု
အချိန်ထိပဲ။ မောင်ကြိုင် ဘယ်
ရောက်နေမှန်းကို သိဘူး။

“ဪ ခီလိုလား။ ဒါ
ကြောင့် မောင်ကြိုင်တစ်ယောက်
မမြင်ပါလားလို့ အခုလိုဖြစ်တာ
မသိဘူး။ ခင်ဗျားပြောမှပဲ သိ
တော့တယ်”

“ကဲ စကားပြောကောင်းရဲ့။
ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် မနက်ဖြန်
ညမှပဲလာလည်ပါဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ကိုသံ
ချောင်းတို့ မိသားစုရွာအပြင် အိမ်
တွင် ရောက်ကြပြီး ရွာထဲ တိုက်
အိမ် ညပိုင်း ပြန်အိပ်တတ်ကြ
သည်။ မနက် ရှစ်နာရီခန့် ဇနီးဖြစ်
သူ အိမ်ခြံထဲဝင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်
ကြပြီး ကိုသံချောင်းတစ်ယောက်
စွပ်ကျယ် လက်ပြတ် ပုဆိုးတိုတို
ဝတ်ပြီး ဘယ်ဘက်လက်ကြား
ဆွေးပေါ့လိပ်တို ညှပ်လျှော် အိမ်

ခြံဘေး ရပ်၍ ဆိတ်အုပ်အား
ငေးမော ကြည့်နေသည်။ သား
ဖြစ်သူ မိုးလုံးတစ်ယောက်က
ထယ်ထိုးရန်အတွက် လယ်ထွန်
စက်ထဲ ဒီဇယ်ဆီ ဖြည့်နေသည်။
တခြားမှ ငှားရမ်းပါကလည်း
ကေနှင့် ယူ၍အငှားလိုက်သည်။

“ကိုသံချောင်းတို့ မိသားစု
ကတော့ဗျာ ချမ်းလည်းချမ်းသာ
ပါရဲ့။ တစ်အိမ်လုံး မိုးလင်းတာနဲ့
အလုပ်နဲ့လက် မပြတ်ကြဘူး။
စံနမူနာ ယူလောက်ပါရဲ့ဗျာ”

ကိုသံချောင်း ဆိတ်ခြံဘက်မှ
လှည့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ လွန်
ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်က သူ့ကို ထိုး
ကြိတ်ပြီး ခြေထောက်နဲ့ ပိတ်ကန်
ထားတဲ့ ဗလကြီး။

“ဟာ ဘယ်သူများပါလဲလို့
ကိုဗလကြီးကိုး။ ထိုင်ပါဗျာ ထိုင်
ပါ”

အိမ်ရှေ့စားပွဲ ထိုင်စကား
ပြောကြသည်။ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်
တင်စိန်က ကပြာကယာအကြော်
ပူပူလေး ပြေးဝယ်ရေနှေးကြမ်း
စီးကရက် ဆေးပေါလီပ် စုံပါရဲ့။

“ကိုသံချောင်း ရွာကနေ
မိုင်းရှူးဘက် သွားအလုပ်လုပ်
လိုက်တာ ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်

တော့ ရှိပြီ။ တစ်ခါတည်း တိုက်
တွေ မြေယာတွေ ဆိတ်အုပ်
လယ်ထွန်စက်ကအစ စုံပါရဲ့”

“ဒီလိုပေါ့ ကိုဗလကြီးရာ။
ကိုယ့်ရွာ ကိုယ့်ဒေသရှာဖွေ စား
သောက်ရတာ မိုးလေဝသလေး
မှန်ရင်တော့ တော်ပါသေးရဲ့။
စားလို့တော့ဖြစ်ပါတယ်။ သိပ်ပြီး
ဝိုလျှံတယ်ဆိုတာတော့ မရှိပါ
ဘူး။ ဒါနဲ့ကျေနပ်လည်း တစ်
ရွာမပြောင်း သူကောင်းမဖြစ်ဆို
သလို စွန့်စွန့်စားစား မရောက်
ဖူးတဲ့ ဒေသကို သွားပြီး လုပ်
ကိုင်လိုက်တာ အတော်လေး မှန်
သွားတယ်”

“ဈာန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ လိုက်
ခဲ့ဦးမှထင်တယ်”

ဖအေဖြစ်သူနှင့် ဗလကြီးတို့
နှစ်ယောက် ပြောဆိုနေကြသံ
များ သားဖြစ်သူမိုးလုံး နားစွင့်
နေသည်။

“ကျုပ်လည်း သွားစရာ ရှိ
တာလေး သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

“ဪ ဒါနဲ့ နေပါဦး ကို
ဗလကြီးရဲ့ ကျွန်မတို့မိသားစုက
ကိုဗလကြီး တစ်ယောက်တည်း
ကိုပဲ နည့်ခံ ကျွေးမွေးချင်ပါသေး
တယ်။ ဒီနေ့ညပဲ စီစဉ်လိုက်
မယ်”

“ဘာတွေများလဲ ဒေါ်တင်
စိန်ရဲ့”

“ညနေ ဘိယာလေးနဲ့ကြက်
သားကြော် ငါးကြော်လေးပေါ့။
ပြီးမှ လက်ဆုံစားကြတာ ပါ”

“ဒီအစီအစဉ်ကောင်းတယ်။ သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပေါ့ဗျာ။ ဒါမျိုးတော့ဗလကြီးတို့က ဘယ်လာ မေ့မှားလဲဗျာ စိတ်ချစိတ်ချလာခဲ့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဗလကြီး ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

“အဖေ့အမေ ဒီနားထိုင်ပါဦး။ သားပြောပြမယ် သားငယ်ငယ်က ဒီဗလကြီးဆိုတဲ့သူ အဖေ့ကို လက်သီးနဲ့ ထိုး ခြေထောက်နဲ့ ကန်သားမှတ်မိတယ်။ မမေ့ဘူး”

“အေးပေါ့ငါ့သားရာ အဖေလည်း ဘယ်မေ့မလဲ။ ဆယ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ ဒါပေမယ့် မနေ့က ဖြစ်ခဲ့သလို ခံစားနေရတယ်။ အဖေ့ကိုထိုးကြိတ် မှောက်လဲတဲ့ အထိ ခြေထောက်နဲ့ကန်။ ဘေးကလူတွေ ဝိုင်းဆွဲတောင်းပန်လို့ပေါ့”

“အမေလည်း ခံစားရတာပေါ့ ဆယ်နှစ်ကျော်ကြာခဲ့ပေမယ့် အခုဖြစ်သလိုပဲ။ ချောင်းထဲကြက်သွန်စိုက်ဖို့ ထွန်သွားမွေတာ သူ့ဘက်မြေပါတယ်ပြောပြီး ထိုးကြိတ်ခံခဲ့ရတာ ပြောဆို လုပ်ကိုင်ခဲ့တဲ့ သူ့အဖို့က မေ့မေ့ ပျောက်

ပျောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ခံရတဲ့ သူ့အဖို့ကတော့ ဘယ်မေ့မလဲ သားရယ်။ အားမတန်လို့ မာန်လျှော့ခဲ့ရတာပါ။

ညမိုးချုပ် ဘီယာအရက်ဝိုင်း စတော့သည်။ ဗလကြီးရှေ့ စားပွဲပေါ် ကြက်သားကြော်၊ ငါးကြော်၊ လက်ဖက်သုတ်၊ ဆေးလိပ်စုံနေတော့သည်။ စီးပွားရေး အကြောင်း ပြောလိုက် စိုက်ရေး ပျိုးရေးအကြောင်း ပြောလိုက် မွေးမြူရေး အကြောင်း ရောက်လိုက် စုံလှ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အရက်လေးက များလာတော့ အချုပ်ထဲနေခဲ့ရတဲ့ တွေ့အကြံထောင်ထဲ ခဏခဏ ရောက်တဲ့ အတွေ့အကြုံ အမျိုးမျိုး စုံလှ၏။

“ငါ့သား ထင်းပေါက်တာ ဟိုဘက်လှည့်ပေါက်၊ လူကြီးတွေ စကားပြောနေတယ်။ ပေါက်ဆိန်ကို သေသေချာချာဆောင့်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုဗလကြီး ထမင်းစားတော့မလား။ စားမယ်ဆို ထမင်းပွဲပြင်လိုက်တော့မယ်”

“နေပါဦးဗျာ အခုမှသောက်ကောင်းတုန်း ဘာဟင်းတွေ ချက်ပြုတ်ထားလဲ”

“ဝက်သားနှပ်လို့ ပဲပင်ချည် သုပ်လို့ ငရုပ်သီးအတောင့် လိုက်ကြော်လို့”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ ဒါလေးကုန်မှ စားကြတာပေါ့”

ရယ်ရိုက်မောလိုက်သောက်လိုက်စားလိုက် စကားရိုင်းကောင်းနေသည်။

“သားဖိုးလုံး တော်တော့ ထမင်းစားတော့မယ်”

“ဒီနှစ်ချောင်းပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒါပြီး ပြီးပါပြီ”

“ဟုတ်ပါပြီ ပေါက်ဆိန်ကို သေသေချာချာ ဆောင့်နော်”

ဖိုးလုံးတစ်ယောက် မအေပြောသည့်အတိုင်း ပေါက်ဆိန်ကို ကျွတ်မထွက်အောင် သေသေ

ချာချာဆောင်ပြီး စကားပြောရင်း
မူးနေပြီဖြစ်တဲ့ ဗလကြီးခေါင်း
အားပေါက်ဆိန်ဖြင့် အားရပါးရလွှဲ
ပြီး ခုတ်ထည့်လိုက်သည်။
နောက်တစ်ချက် လည်ပင်းအား
ဆက်ခုတ်ချလိုက်သည်။ လူများ
ဝိုင်းအုံလာကြပြီး လှည်းဖြင့်
ဆေးရုံသို့ တင်သွားရာ ဗလကြီး
တစ်ယောက် ရွာအထွက်မှာ ပင်
ဆုံးတော့သည်။

မကြာမီရဲတပ်ဖွဲ့များ ရောက်

ရှိလာကြပြီး ဥပဒေအရ ဆောင်
ရွက်သင့်သည်များ ဆောင်ရွက်ပြီး
ဖိုးလုံးတစ်ယောက်အား ဖမ်းဆီး
ခေါ်ဆောင်သွားတော့သည်။
မည်သို့ပင်ဖြစ်ကာမူ ဥပဒေက
ပေးတဲ့ ပြစ်ဒဏ်ကိုတော့ မလွဲ
မသွေ ခံယူရပေဦးတော့မည်။
ဖြစ်ရပ်က ဆယ်နှစ်ကျော်။
မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်တောင် ရှိခဲ့
ကြပြီပဲ။

ထောင်ချောက်ထဲမှ လွတ်

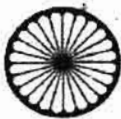
မြောက်အောင် ကြိုးစားခြင်းထက်
ထောင်ချောက်ထဲသို့ ကျရောက်
မသွားအောင် ရှောင်ရှားခြင်းက
ပို၍ပင် ကောင်းသေးသည်။

(ဂျွန်ဒရိုင်းဒင်း)

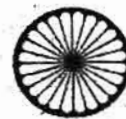
လူတစ်ယောက်ရဲ့ အမှားဟာ
အခြားလူ တစ်ဦးတစ်ယောက်
အတွက် သင်ခန်းစာ ဖြစ်စေသ
တဲ့။

ချိုပြုံး (နမ့်စန်)

ရှိ တာ ဝေ တွ ပြ ည့် ရုံ ဘို့ မိ ဂ ဒါ ဝ န် သ က န် : လှူ ဒါ န် : ရဲ .

မိဂဒါဝန် သင်္ကန်းတိုက်

သင်္ကန်းအမျိုးမျိုးနှင့် သံဃာအသုံးအဆောင်လှူဒါနများ လက်လီလက္ခာရနိုင်ပါသည်။
ရှင်ပြု၊ ရဟန်းခံ၊ ဝါဆို၊ ကထိန်အလှူပတ်လာပွဲမှာ ခန္ဓာအရှိ ဉာဏ်အသိ နဲ့ သတိကပ်ပြီး
လှူဒါန်း မှသာ ကုသိုလ်ရကာ၊ ဘဝ သံသရာမှ လွတ်မြောက်နိုင်မှာ ။

ကိုတိုးဝင် ၊ ပအေးအေးသိန်း
အမှတ် ၇၆၁ ၊ ခြေညီ (B) ၊ မာလာနွယ်လမ်း
ဗေတ္တာညွန့်ရပ်ကွက် ၊ ထာမေမြို့နယ်
ရုံး ဝေ ၅၅၅၄၆၂

To think like a killer
Sean Flynn

နေရော့ဦး ဆွတ်သွား

လူသတ်သမားကို စဉ်းစားခြင်း

To think like a killer နေအော်ဂျိုး နွယ်ညီသာ

Sean Flynn

လူသတ်မှုတစ်ခုကို ကာလတာရှည်စွာ ကုန်ဆုံးပြီးမှ ပြန်လည်စုံစမ်းဖော်ထုတ်ခြင်းသည် ရဲလုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွင် သာမန်အမျိုးအစား မဟုတ်ဘဲ ထူးခြားသော အမျိုးအစား တစ်ခုဟု ပြောနိုင်သည်။

“ကော်နီဖလင်း”၏ နောက်ဆုံးသော ထွက်သက်သည် ဘယ်အချိန်မှာ ထွက်သွားသည်ဟု တိတိကျကျ မပြောနိုင်သော်လည်း ယေဘုယျအားဖြင့် ဩဂုတ်လ (၂၇)၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ် တနင်္ဂနွေ ညနေပိုင်းလောက်တွင် ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ကောက်ချက်ချနိုင်သည်။ “ကော်နီ”၏ မိခင် “ဘာဘရာကွန် ပါချီယို”သည် သမီးနှင့်တနင်္ဂနွေနေ့၏ တယ်လီဖုန်းပေါ်တွင် စကားပြောခဲ့ပြီးနောက် (၂) ရက်ကြာ အင်္ဂါနေ့ ဩဂုတ်လ(၂၇) ရက်နေ့တွင် သူမ၏သား (၂) ယောက်နှင့်အတူ သူမ၏ ဘော်စတွန်မြို့အိပ်ခန်း (၂) ခန်းပါ၊ ဒုတိယအထပ်နေအိမ်တွင် သူမ၏ အလောင်းကို တွေ့ခဲ့သည်။ သူမကို မုဒိမ်းကျင့်သွားပြီးနောက် ဓားနှင့်အသေထိုးသတ်ခဲ့သည်။

ရဲစုံထောက်များသည် သူမကို တိုက်ခိုက်ခဲ့သောလူကို သူမနှင့်သိက္ခာမီးရင်းနှီးနေသည်ဟု ကောက်ချက်ချခဲ့သည်။ သူမသည် အလွန်သေချာသည့် သူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး တံခါးကို အမြဲတမ်း (၂) ထပ်ခတ်လှေ့ ရှိသူဖြစ်၏။ သူမ၏ အိမ်တံခါးမှ သော့များပျက်စီးနေသည်ကိုမတွေ့ခဲ့ပေ။ သူမ၏ (၈) နှစ်အရွယ်သမီးလေး “ကော့တနီ”နှင့်အတူ နေထိုင်ပြီး ထိုနေ့က “ကော့တနီ”သည် အဖွားထံ အလည်သွားနေ၏။ မသိသော လူစိမ်းတစ်ယောက်ကို သူမအနေနှင့် ဘယ်လိုမှအိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ခွင့် ပြုမည်မဟုတ်ပေ။

“ကော်နီ”သည် တိုက်ခိုက်သူကို ပြန်လည် ခုခံသည်ကို မတွေ့ရပေ။ အနည်းဆုံး အောက်ထပ်တွင် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားသော အရိပ်အယောင်များ မတွေ့ရ။ အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းထဲ၌ “ကော်နီ”၏ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုများကို တွေ့ရသည်။ အိပ်ရာပေါ်မှ အိပ်ရာခင်းသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်ရောက်နေပြီး “ကော်နီ”သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက် အနေအထားနှင့်

တွေ့လိုက်ရသည်။ လူသတ်သမားသည် သူမကို အမေ့ပြုကျင့်ကာ သတ်ပြီးနောက် အေးအေးဆေးဆေး ထွက်သွားပုံရသည်။ လက်ဗွေရာတစ်ခုမှ မရခဲ့ပေ။

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် မသင်္ကာသူ (၃)ဦးကို တွေ့ခဲ့သည်။ သူမ၏ ရည်းစားအပါအဝင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့အားလုံးက ပြစ်မှုဖြစ်ပွားချိန်တွင် အခြားနေရာတွင် ရှိနေသည်ကို သက်သေပြနိုင်ခဲ့သည်။ သူတို့ကို လွှတ်ပေးလိုက်ရသည်။ လပေါင်းများစွာ ကြာသွားပြီးနောက် ထိုအမှုသည် သက်သေမရနိုင်သဖြင့် အခြားသော အမှုများကဲ့သို့ တရားခံ မဖော်ထုတ်နိုင်ပေ။

ဩဂုတ်လ ၁၉၉၄ ခုနှစ် အမှုဖြစ်ခဲ့ပြီး (၃) နှစ်ကျော်တွင် ယင်းအမှုကိုအမှုဟောင်းများ စစ်ဆေးဖော်ထုတ်သော အဖွဲ့ကို လွှဲပြောင်းပေးခဲ့သည်။ စုံထောက် “တိမောတိမာရေး” နှင့် “စတီဗင်မာဖီ” ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ အဓိက တာဝန်မှာ တရားခံ မဖော်ထုတ်နိုင်သည့် လူသတ်မှုများကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ရန် ဖြစ်၏။

“မာရေး” (၃၈)နှစ်သည် ဘောစတွန်မြို့တော်၏ အငယ်ဆုံးသော ရဲစုံထောက်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး အလွန်ထူးချွန်သော စုံထောက်တစ်ဦးဟု သတ်မှတ်ခံရပြီး လုပ်သက်ရင့် “မာဖီ” (၅၉)နှစ်သည် အလုပ်ကို ဖြေးဖြေးခြင်း စဉ်းစားလုပ်ကိုင်သူဖြစ်ပြီး လူသတ်မှုအမှုပေါင်း (၁၀၀)ကျော်ကို စုံစမ်းဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

“မာဖီ” သည် သူတို့၏ ဆက်ဆံရေးကို ဤသို့ ဖော်ပြခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်က အတွေ့အကြုံရှိတယ်။ သူက ထူးချွန်မှုရှိတယ်” (၂) ဦး ပူးပေါင်းပြီးမှတ်တမ်းဟောင်းများနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ရဲစုံထောက်များကို ဤအမှုနှင့် ပတ်သက်သော ပြန်လည်မေးမြန်းစုံစမ်းတော့သည်။ ယခင်ကမမြင်ခဲ့သော မသိခဲ့သော အရာများ ဖြစ်ထုတ်ရန်ဖြစ်သည်။

“မာဖီ” သည် သက်သေများနှင့်အမှု ဖြစ်ပွားရာ နေရာကို ကိုင်တွယ်ခဲ့ပြီး “မာရေး” က လူသတ်သမား၏ အတွေးအခေါ်သည် ဘယ်လိုလဲဆိုတာကို ကိုင်တွယ်သည်။ သူ၏ အဆိုအရ

“လူသတ်သမားတစ်ဦးကို ဖမ်းချင်ရင် လူသတ်သမားတစ်ဦးလိုစဉ်းစားရမယ်” ဟူ၍ပင်

တစ်ကြိမ်လျှင် အမှုပေါင်း (၂၅) မှုကို ကိုင်တွယ်ကြသည်။ ထွက်ပြေးတရားခံများနှင့် လက်သည် မပေါ်သေးသည့် လူသတ်မှုများ ဖြစ်သည်။ လက်ရှိ အခြေအနေအရ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေခဲ့သော လူသတ်သမား တရားခံပြေး (၃၇)ဦးကို တရားရုံးသို့ ပို့နိုင်ပြီး ထို (၃၇)ဦးလုံးသည် ပြစ်မှုကြောင့် အကျဉ်းကျခံနေရသည်။ အမှုပေါင်း (၄၄) မှု (အချို့အမှုမှာ နှစ် (၃၀)ကျော်) တွင် (၁၈) မှုသာ ရှင်းရန် ကျန်တော့၏။

“ကော်နီ” ၏ လူသတ်မှုတွင် ဓာတ်ပုံနှင့် အခြားသော မှတ်တမ်းများမှာ အရေးကြီးသော အချက်အလက် အချို့ကို ရခဲ့သည်။ အရေးကြီးဆုံးတစ်ချက်မှာ “ကော်နီ” ၏ အခန်းတံခါးဝတွင် နံရံကပ်ဖုန်းဖြစ်ပြီး ဓာတ်ပုံများအရ စကားပြောခွက်သည် အောက်သို့ တန်းလန်းကျနေပြီး ဖုန်းပလပ်မှာ အောက်ခြေတွင် ဖြုတ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်

ရသည်။ သူတို့၏ အယူအဆအရ-

“အဲဒါကိုကြည့်ရင် ကြိုတင်ကြံစည်မှု ရှိနိုင် ပြီ။ ဒီကြိုတင်ကြံစည်မှုဟာ အတွေ့အကြုံရှိလို့ပဲ။ ဆိုလိုတာက ဒီလိုဖြစ်တာဟာ သူ့ရဲ့ ပထမဆုံးအ ကြိမ်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

စက်တင်ဘာလ(၁၉၉၄) တွင် “မာဖီ” နှင့် “မာရေး” သည် အသတ်ခံရသူ၏မိခင် “ကာဘ ရာ” နှင့် သူမ၏သား “တိုနီ” နှင့် “ဒေးဗစ်” ကို သူတို့၏ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဖိတ်ခေါ်ကာမြှောက်များ စွာသော မေးခွန်းများကို မေးခဲ့ရာမှ သဲလွန်စအချို့ ကို ရခဲ့ပြန်သည်။ သူမ၏ အိပ်ရာဘေး ခုံပေါ်ရှိ ဆေးလိပ်ပြာခွက်ထဲမှ သူမ၏ လက်ဝတ်ရတနာ များ ရှိခဲ့သည်ကို ပြောခဲ့သည်။ ညတိုင်းမအိပ်ခင် သူမမှ ထိုပစ္စည်းများကို ထားလေ့ရှိသည်ဟု ပြော သောကြောင့် သူမသည် လူသတ်သမားတံခါးလာ မခေါက်ခင် အိပ်ရာထဲမှာ ရှိနေသည်ဟု ယူဆနိုင်ခဲ့။

စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု နောက်တစ်ဆင့်အနေနှင့် ရဲ စုံထောက်များမှ “စိတ်တော့မရှိပါနဲ့ အရေးကြီးလို့ ပါ။ အခုခင်ဗျားတို့ (၃) ယောက်လုံး မှတ်မိသ လောက် စဉ်းစားပြီး သူမရဲ့အိမ်ထဲမှာ တွေ့မြင်ခဲ့တဲ့ လူအားလုံးရဲ့ အမည်တွေကို ရေးပေးပါ။ ဘယ်လို ပဲလူဖြစ်ပါစေ။ ရေးသာရေးချပေးပါ”

(၃)ဦးသား ၄င်းတို့ မှတ်မိသမျှ လူများ၏ အမည်စာရင်းကို ချရေးတော့သည်။ သူတို့တွင် ဗုလမသင်္ကာဖွယ် လူစာရင်းများနှင့် ပေါင်းလိုက် သောအခါ ရဲစုံထောက်များ လက်ထဲတွင် လူ (၄၀) ဦး၏ အမည်များ ရလာသည်။

နောက်ရက်များတွင် “မာဖီ” နှင့် “မာရေး”

သည် ဘယ်လိုဖြစ်လာနိုင်ခဲ့သလဲ ဆိုသော သီအိုရီ တစ်ရပ်ကို တွေးတောကြံဆခဲ့သည်။

တံခါးခေါက်သံကြောင့် သူမအိပ်ရာမှထခဲ့ပြီး အောက်ထပ်သို့ လှေကားမှ ဆင်းခဲ့သည်။ သူမ၏ တံခါးရှေ့တွင် ရပ်နေသောသူကို သူမသိကိုသိရ မည် ဖြစ်သည်။ သူမကို ပြောခဲ့နိုင်သည်မှာ သူ့ရဲ့ ကား ပျက်နေတဲ့အတွက်ကြောင့် ဖုန်းပြောချင်သည် ဟု သို့မဟုတ် အခြားဖြစ်နိုင်ခြေ ရှိသည့်အကြောင်း အရာ တစ်ခုကြောင့် ခွင့်တောင်းဟန်ရှိသည်။ ထို့ ကြောင့် သူမသည် သူ့ကိုအထဲဝင်ခွင့်ပြုပြီး ဖုန်းရှိရာ ကို ခေါ်သွားခဲ့သည်။ သူ့အနေနှင့် ဒီမှာနည်းနည်း ကြာနိုင်သည်ဟု ပြောဟန်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူမ က ကိစ္စပြီးရင် သူမသွားဟန်ရှိသည်။ သူသည် ဖုန်းပလပ်ကို ဆွဲဖြုတ်ကာ သူမနောက်မှ အိပ်ခန်း ထဲသို့ လိုက်သွားပြီး အခမ္မာပြုပြီး သတ်လိုက်သည်။ ကောင်းပြီး!

“အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ? ?”

“မာရေး” သည် လိင်မှကိစ္စနှင့် ပတ်သက် ပြီး အဖြစ်နိုင်ဆုံး အကြောင်းကို စဉ်းစားလိုက်သည်။

ပထမဦးဆုံး ပေါ်ပေါက်လာသည်မှာ “အရက်”

ဒါကြောင့် သူ့အနေနဲ့ အရက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ ရှိနေနိုင်သည်။ အရက်နည်းနည်းသောက်ပြီး “ကဲ! ငါအခု ဘာလုပ်မှာလဲ? အင်း! မကောင်းတဲ့မိန်းမ တစ်ယောက်ကို သွားခေါ်မှာလား? အင်း... မကောင်းသေးပါဘူး။ ဟေး! သတိရပြီး...ဟို ကောင်မလေးလေ သူမအကြောင်း ငါစိတ်ကူးယဉ် ခဲ့တာ တော်တော်ကြာခဲ့ပြီလေ...နောက်အဲဒီအိမ် ကို ရောက်သွားတယ်”

၎င်းတို့(၂)ဦးသည် သူတို့ထဲတွင်ရှိသော လူ (၄၀) ကို တဖြေးဖြေးခြင်း စိစစ်တော့သည်။ အရက်မူးယစ်မှုနှင့် အရက်မူးစဉ် ကားမောင်းသော သူ ဖြစ်ခဲ့သော လူစာရင်းများဖြစ်ပြီး အချို့ကို နောက် ကြောင်း ပြန်စစ်ဆေးခြင်းနှင့် အချို့ကို နောက် ယောင်ခံမှုများ လုပ်ခဲ့သည်။

ဘော်စတွန်မြို့ရှိ ရဲစခန်းများနှင့် တရားရုံးများ မှ မှတ်တမ်းများကို အပင်ပန်းခံ ပြန်လည်စစ်ဆေး ရာမှ မသင်္ကာဖွယ် လူတစ်ဦးကို တွေ့ခဲ့ပြီး “ဂျာ ရယ်ကာဖီ”ဆိုသော လူတစ်ဦးသည် ၁၉၈၉ တွင် အမျိုး သမီးတစ်ဦးကို ပြန်ပေးဆွဲ အဓမ္မပြုရန် ကြံ စည်မှုဖြင့် တရားဆိုင်ရခဲ့သော် လည်း သက်သေမစုံသော

ကြောင့် အမှုမှ လွတ်သွားသည်။ ၁၉၉၁ တွင် ပြည်တန်ဆာမ တစ်ဦးကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်မှုကြောင့် တရားစွဲခံရသော်လည်း လွတ် သွားပြန်သည်။ ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် “ကော်နီ” အသတ်ခံရပြီး အဓမ္မကြံစည်မှုကြောင့် ဆိုင်းငံ့ဖြစ် ဒဏ်ခံခဲ့ရသည်။

“ကော်နီ” နှင့် သူမ၏ မိသားစုဝင်များသည် “ဂျာရယ်” ၏ ပြစ်မှုရာဇဝင်ကို မသိခဲ့သောကြောင့် သူနှင့်ပေါင်းသင်းခဲ့ဟန် ရှိသည့် “ကော်နီ” ၏အိမ် သို့လည်း သူမ၏ အစ်ကိုများနှင့် သာမန်လည်ပတ် ခဲ့ဟန် ရှိသည်။

“ကော်နီ” ၏ အိမ်နီးချင်းခြင်းများသည် လူ သတ်ခံရမှုကို ဖမ်းရန် သတင်းပေးပါက ဆုငွေ ၁၀,၀၀၀/-ကို စုပေါင်းအလှူခံသောအခါ သူသည် မိဘများနှင့် အတူ ထိုအိမ်သို့သွားကာ “ကော်နီ” ၏ မိခင် “ဘာဘရာ” ကို စိတ်မကောင်းကြောင်း နှင့် လိုအပ်သော အကူအညီကို အချိန်မရွေးတောင်း ခံနိုင်ကြောင်း ပြောခဲ့သေးသည်။ သူသည် လက် သမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

နိုဝင်ဘာလ ၁၉၉၄ တွင် “မာဖီ” သည် “ဂျာရယ်” အလုပ်မှ ပြန်လည်ချိန်တွင် တွေ့ဆုံပြီး

“ဟေး! အချိန်ရသလား...ငါတို့မင်းကိုနည်း နည်း မေးစရာရှိလို့။ ငါတို့က ဘော်စတွန်ရဲဌာနက ပါ”ဟု ပြောလိုက်သည်။

၎င်းတို့၏ အတွေ့အကြုံအရ ထိုကဲ့သို့သော လူများသည် ရဲများနှင့် တွေ့ဆုံစကားပြောဆိုသည် နှင့် ၎င်းတို့၏ စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်စေ၊ အမှုအရာတွင် ဖြစ်စေ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်စေဆိုတာကို သိသ

သည်။ သို့သော် “ဂျာရယ်” ၏ အပြောအဆိုနှင့် အမူအရာများတွင် တစ်ချက်မှမပြောင်းခဲ့ပေ။ အေးအေးဆေးဆေးပင်။

ရဲစုံထောက်များသည် “ဂျာရယ်” အား သူရဲအမည်ဟာ “ကော်နီ” ရဲ့ လူသတ်မှုစာရင်းထဲမှာ ပါနေတဲ့အတွက် မေးရိုးမေးစဉ်တွေကို မေးရမှာဖြစ်တဲ့အကြောင်းပြောပြီး မေးရာတွင် “ဂျာရယ်” မှလည်း အမူအပင်ကင်းစွာ ပြန်လည်ဖြေကြားခဲ့သည်။

“မင်း...သူမနဲ့ ကာမဆက်ဆံဘူးလား?”

“ဘယ်တော့မှ မဆက်ဆံခဲ့ပါဘူး”

“မင်းအားတဲ့အချိန် ရဲဌာနကို ခဏလောက် လာပေးနိုင်မလား?”

“ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကြိုတင်ရက်ချိန်းတော့ လုပ်ပေးပါ”

အဖြစ်မရှိတဲ့လူတစ်ဦး ကဲ့သို့ပင်။ ၎င်းနောက် သူ့ကိုသွားခွင့်ပြုလိုက်၏။

“မာရေး” က သူ၏ ရဲဘော်ကို မေးလိုက်၏။

“မင်းအမြင်က ဘယ်လိုလဲ”

“ငါအထင်တော့ သူအေးအေးဆေးဆေးပဲ။ ဒီတော့ ဒါမျိုးအတွေ့အကြုံက သူ့အတွက် အပန်းမကြီးတဲ့ပုံ ပေါက်နေတယ်”

သို့သော် ရဲလုပ်ငန်းမှာ ဖြစ်နိုင်ခြေ အများဆုံး ရာနှုန်းရှိသော သူ့ကိုအမြဲသတိထားရမည်ဖြစ်ပြီး “ဂျာရယ်” သည် သူတို့၏ စာရင်းထဲတွင် ရှိသော လူများထဲတွင် ရာနှုန်းအမြင့်ဆုံး သတ်မှတ်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် လပေါင်းများစွာ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ “ဂျာရယ်” ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ခြင်းနှင့်

ရေခြားမြေခြား ဖြစ်ရပ်မှန်

အရက်ဆိုင်ထဲတွင် သူ၏ အပြောအဆို အပြုအမူကို ထောက်လှမ်းလေ့လာကြသည်။ ခေါ်ယူမေးမြန်းခြင်းကိုမူကား မပြုလုပ်ပေ။ သူ့ကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ရန် ဖိအားမပေးပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုသူခြေရာဖျောက်သွားပါက သူတို့လုပ်သမျှ သဲထဲရေသွန် ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ရဲလုပ်ငန်း၏ အခြားအထိက အရာတစ်ခုမှာ “စိတ်ရှည်သည်းခံ” ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဧပြီ(၂၆)ရက် ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် “ဂျာရယ်” နှင့် သူ၏အမေသည် ရဲစုံထောက်များနှင့် ချိန်းဆိုထားသည့် ညနေ (၅) နာရီတွင် ရဲဌာနအတွင်းသို့ ရောက်လာသည်။ “မာရေး” သည် သူတို့(၂)ဦးကို ရင်းနှီးစွာ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ပြီး ရေပက်မဝင်အောင် စကားများ ပြောနေပြီးနောက် အလုပ်များသည့်ဟန် နှင့် “ဂျာရယ်” ကို ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော်အရေးကြီး ကိစ္စတစ်ခုရှိနေလို့ ကျေးဇူးပြုပြီး (၁၀) မိနစ်လောက် ခွင့်ပြုပါ” ဟုဆိုကာ အိတ်ထဲမှ ဒေါ်လာအနည်းငယ်ကို ထုတ်ပြီး!

“ရဲဌာနရှေ့မှာ ကော်ဖီဆိုင်ရှိတယ်။ ကျွန်တော် ကော်ဖီ၊ အအေး တစ်ခုခုတိုက်ပါရစေ?”

“ဂျာရယ်” သည် ယဉ်ကျေးစွာ ငြင်းဆိုပြီး သူ၏အမေနှင့် ကော်ဖီဆိုင်သို့ ကူးသွားသည်။ “မာ

ရေး“နှင့်“မာဖီ”သည် ၎င်းတို့ကို ပြုတင်းပေါက်မှ ရပ်ကြည့်နေသည်။ ၎င်းတို့၏ လုပ်ဆောင်ချက်မှာ သူကို ရဲဋ္ဌာနသို့ ခေါ်ဆောင်ခြင်းမှာ လုပ်ရိုးလုပ်ဆောင်ချက် တစ်ခုသာဖြစ်ပြီး ထိန်းသိမ်းထားမည် မဟုတ်ဘဲ အချိန်မရွေး ထသွားနိုင်သည်ဟု စိတ်ထဲတွင် သက်တောင့်သက်သာ ဖြစ်စေရန် စိတ်ပညာနည်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ ၎င်းနောက် ဒီညနေနောက်ပိုင်း “ဂျာရယ်” ပြောခဲ့သည့်များမှာ သူ၏စိတ်ဆန္ဒအရ ပြောဆိုခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု နောက်ပိုင်းတွင် ငြင်းဆိုနိုင်သည်။

“ဂျာရယ်”နှင့် သူ၏မိခင်ပြန်လာသောအခါ စည်းဝေးခန်း တစ်ခုထဲသို့ ခေါ်သွားသည် ဂိုက်ဘုတ်ပေါ်တွင် “ကော်နီဗလင်း”နှင့် ပတ်သက်သော ပုဂ္ဂိုလ် (၈) ဦး၏ အမည်ကို ရေးထားပြီး ပထမ ၅ ဦး၏ အမည်ဘေးတွင် ကြက်ခြေခတ်ထားသည်။ နံပါတ် (၆) ဦး၏ အမည်မှာ “ဂျာရယ်”၏ အမည်ဖြစ်၏။

“မာရေး”သည် “ဂျာရယ်”ကို ရဲလုပ်ထုံးလုပ်နည်းများကို ရှင်းပြနေစဉ် ရဲလုပ်ငန်းအရ မသင်္ကာဖွယ် လူအမည်များကို ရေးမှတ်ပြီး စုံစမ်းစစ်ဆေးပြီးနောက် အပြစ်မရှိသူများ၏ အမည်စာရင်းကို ပယ်ဖျက်ကြောင်း ရှင်းပြ၏။ “ဂျာရယ်”သည် ဂိုက်ဘုတ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ” ခင်ဗျားအနေနဲ့ “ကော်နီ”အိမ်မှာရှိတဲ့ “ပုလင်းဒါမမဟုတ် မူးတစ်ခုခုနဲ့ သောက်ခဲ့မှာပဲ မဟုတ်လား?”

“ဂျာရယ်”ဖြေလိုက်သည်။ “ဟုတ်ကဲ့”

“နောက်ခင်ဗျား အဲဒီအိမ်ပေါ်ကို ရောက်ခဲ့

တဲ့ အချိန်ကလည်း တရားဝင် လည်ပတ်တယ်လို့ ပြောနိုင်တယ် မဟုတ်လား?”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“လဲ့! အဲဒါဆိုရင် ခင်ဗျားအနေနဲ့ အမှုဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဲဒီအိမ်မှာ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ခဲ့တာတွေနဲ့ တိုက်ရိုက် စစ်ဆေးလို့ ခင်ဗျားရဲ့ သွေးနမူနာနည်းနည်း ပေးနိုင်မလား?”

“ဂျာရယ်”သည် “ဒီအိမ်အေ”စစ်ဆေးခြင်းကို နားမလည်နိုင်သေးသည်ဟု ထင်သည်။ လူတစ်ဦး၏ သုတ်နှင့်သွေးကို ဘယ်လိုမှစစ်ဆေးလို့မရလို့ ထင်မှတ်ကောင်း ထင်မှတ်ပေလိမ့်မည်။ မငြင်းဘဲ သဘောတူခဲ့သည်။ ထိုကြောင့် ဖော်ရင်ဆစ်ခေါ် မူခင်းဆိုင်ရာ ဆေးပညာရှင်တစ်ဦးကို ခေါ်ပြီး သူ၏ သွေးနမူနာကို ယူလိုက်သည်။ “ဂျာရယ်”သည် သူ၏ အခေါင်းကို နောက်ဆုံးသံဖြင့် ရိုက်လိုက်သည်ကို မသိခဲ့ပေ။

စက်တင်ဘာလ (၄) ရက်နေ့တွင် ထိုသွေးနမူနာနှင့် “ကော်နီ”၏ အလောင်းမှ သုတ်နမူနာများ၏ အဖြေကို ရရှိခဲ့သည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင် “မာရေး”နှင့်“မာဖီ”သည် “ဂျာရယ်”ကို သူ၏ ရပိုင်ခွင့်များကို ပြောဆိုပြီး ဒီတစ်ကြိမ်တွင် ရီကော်ဒါကို ဖွင့်ကာ သူ၏ထွက်ဆိုချက်များကို မှတ်တမ်းတင်သည်။

ထွက်ဆိုချက်အရ ဩဂုတ်လ (၂၅) ၁၉၉၁ ညတွင် “ဂျာရယ်”သည် ကိုကင်းနှင့်အရက်ရောသမထားကာ မူးနေပြီ။ “ကော်နီ” တံခါးဖွင့်ပေးခဲ့သည်။ “ဂျာရယ်”သည် ထမင်းစားခန်းထဲမှ ဓားတစ်ချောင်းကို ယူပြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် သူမနဲ့ကားမဆက်ဆံတာကို မှတ်မိတယ်။ ဒါပြီးတော့ ကျွန်တော်ဘာမှမမှတ်မိ တော့ဘူး။”

နောက်နေ့တွင် “ဂျာရယ်” သည် အပြစ်မရှိ ကြောင်း ထွက်ဆိုခဲ့သည်။ တရားရုံးတော်တွင် ခေါင်းငုံ့နေပြီး “ကော်နီ” ၏ မိခင် အစ်ကိုများနှင့် ကွာရှင်းပြတ်ဆဲထားသည့် ကော်နီ၏ ယောက်ျား ဘားလိုးကို မျက်လုံးချင်း ရင်မဆိုင်ဘဲ ကျောပေး ထိုင်ခဲ့သည်။ တရားရုံးတော်မှ သူ့ကိုစိတ်မူမှန်မှု ရှိ မရှိ စစ်ဆေးရန် ဆေးရုံသို့ ပို့ခဲ့သည်။

ရဲများ၏အဆိုအရ “ဂျာရယ်” ၏ သွေးနမူ နာနှင့် အလောင်းမှရရှိသော သုတ်သွေးသည် “ဒီ အမ်အေ” စစ်ဆေးချက်အရ ဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့မရ ဟု သက်သေထွက်ဆိုခဲ့သည်။ ဤအမှုဖြစ်ပြီး (၅) နှစ်နီးပါး ကြာပြီး ဩဂုတ်လ (၁၅)ရက်၊ ၁၉၉၆

တွင် “ဂျာရယ်” သည် မုဒိမ်းမှုနှင့် လူသတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့ကြောင်း ပြောဆိုချက်ပေးခဲ့သည်။

ထိုကြောင့် ဂျူရီအဖွဲ့မှာ ကြားနာစစ်ဆေးပြီး “ဂျာရယ်” အား တစ်သက်တစ်ကျွန်း အပြစ်ဒဏ် ချပြီး နောက်ထပ်ထောင်ဒဏ် (၁၅) နှစ်မှ (၂၀) အထိ ထပ်တိုးခဲ့သည်။

“ကော်နီ” ၏ မိခင် “ဘာဘရာ” သည် ဤဖြစ်မှုအကြောင်းကို ပြန်ပြောတိုင်း တုန်လှုပ် ခြောက်ခြားခဲ့သည်။

“ကျွန်မစဉ်းစားမိတာက ဒီအရူးနဲ့ရှိနေခိုက် မှာ “ကော်နီ” တစ်ယောက် ဘယ်လောက်ထိတ် လန့် တုန်လှုပ်နေမယ် ဆိုတာကို စဉ်းစားမိတယ်။”

နေဇော်ဦး (ရွှေပြည်သာ)

Reader Digest Magazine

"to think like a killer"

sean flynn

ပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူ (habitual offender)

လူယက်တတ်သူ၊ အိမ်ဖေယက်ထွင်းတတ်သူ၊ ခိုးတတ်သူ အစရှိသည့် ပြစ်မှု ကျူးလွန်တတ်သူများအား ရဲအရာရှိက ဝရမ်းမပါဘဲ ဖမ်းဆီးနိုင်ကြောင်း ကျင့်ထုံးပုဒ်မ ၅၅ တွင်ပြဋ္ဌာန်းထား၏။

ပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူ (habitual offender) ဆိုသည်မှာ ပြစ်မှုကျူးလွန်တတ် သူဖြစ်ကြောင်း ကျော်စောသတင်းရှိသူ (reputed habitual offender) ကို ဆိုလိုသည်။

လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို အမျိုးမျိုးသောပြစ်မှုများနှင့် စပ်ဆိုင်ပါဝင်နေသည်ဟု သံသယရှိရုံမျှဖြင့် ဖမ်းဆီးမှုပြုခြင်းသည် ဤပုဒ်မပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ညီညွတ် မှန်ကန်မည် မဟုတ်ပေ။ ရည်ညွှန်း။ 11 AIR, 1924, Mad 555 (557) ARREST Under Criminal Procedure Code

by Kyin oo lu

2015
ART

အိမ်လွန် မှီသော သားကောင်

ဝမ်းဗိုက်ဝမ်းဗိုက် (ဒဿနိက)

မောင်မောင်အောင်မင်း
နိုင်ငံတော်မှ ထောက်ပံ့
သော လစာငွေကိုစားပြီး နိုင်ငံ
တော် တာဝန်ကိုသစ္စာရှိရှိ၊ တာ
ဝန်သိသိဖြင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသော်
လည်း လုပ်ငန်းနယ်ပယ်တွင်း
တစ်ခါတစ်ရံတွေ့ရသည့် အတွေ့
အကြုံ အဖြစ်အပျက်များက ရင်
နင့်စရာ၊ ဝမ်းနည်းစရာ၊ စိတ်
မချမ်းမြေ့မှုတွေက များစွာရှိခဲ့ရ
လေသည်။ ထိုသို့တွေ့ရသည့်
အခါ “ငါများ မှားခဲ့မိလေသ
လား”ဟု မိမိကိုယ်မိမိ အမေး
ပုစ္ဆာများပင် မေးပြီးဖြေခဲ့မိပါ
သည်။ “ရှင်လည်းလျှောက်သာ

ပျားလည်းစွဲသာ” ဆိုသည့်စကား
လုံးက နေရာတကာ သုံးစွဲလို့မရ
သည်ကို တွေ့ရပေသည်။ ဥပဒေ
ပြဋ္ဌာန်းပြီးသားဖြစ်၍ ဥပဒေ
အတိုင်း မဆောင်ရွက်ခဲ့ပါလျှင်
အကြောင်းကြီးငယ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့
ပါလျှင် ဌာနဆိုင်ရာ အရေးယူ
ခြင်းခံရပါက ဆိုသည့်အတွေးက
မိမိကိုယ်မိမိ အမြဲ သတိပေးနေ
သလို ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
ဥပဒေအတိုင်းသာ ဆောင်ရွက်
ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
စာရေးသူသည် မြန်မာ
နိုင်ငံခုံတပ်တွင် တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့်
ဥပဒေကို လေးစားလိုက်နာရပြီး

ဥပဒေကို ချိုးဖောက်သည့်ခုစရိုက်
မှု ကျူးလွန်သူများ တွေ့ရှိပါက
ဥပဒေအတိုင်း အရေးယူခဲ့ရပါ
သည်။ ထိုစဉ် မြန်မာနိုင်ငံတော်
အလံတိုင်ရှေ့တွင် သစ္စာ အဓိဋ္ဌာန်
(၄) ချက်ကို ရွတ်ဆိုနေရသူဖြစ်
သည်။ ထို့ကြောင့် ဥပဒေကို
ကျောခိုင်းဆောင်ရွက်လို့ မဖြစ်နိုင်
ပါ။ ဥပဒေကို လေးစားလိုက်နာ
ပြီး အတတ်နိုင်ဆုံး သတိနှင့်
ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသည့်အတွက်ယနေ့
နိုင်ငံတော်မှ ထောက်ပံ့နေသည့်
အငြိမ်းစားလစာငွေကို ခံစားနေရ
ပါလားဟု တွေးပြီး ဂုဏ်ယူနေရ
လေသည်။

ထိုရင်နှင့်စရာ၊ ဝမ်းနည်း
စရာ၊ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာများထဲ
မှ မှတ်မှတ်ထင်ထင် ဖြစ်ရပ်မှန်
မှုခင်းဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို ဆွဲ
ထုတ်ပြပါဆိုလျှင် ၁၉၉၂ ခုနှစ်
က စာရေးသူ နတ်မောက်မြို့မ
ရဲစခန်းမှူး တာဝန်ဆောင်ရွက်ခဲ့
စဉ်က မူးယစ်ဆေးဝါးမှုဖြင့်အရေး
ယူဖမ်းဆီးခဲ့ရသည့် အမှုပင်ဖြစ်ပါ
သည်။ သတင်းပေးတိုင်ကြားသူ
က ရဲစခန်းသို့ ဖုန်းဖြင့် တိုင်ကြား
ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ကလင်...ကလင်”

“ဟုတ်ကဲ့...အမိန့်ရှိပါ။
ကျွန်တော်စခန်းမှူးပါ။ ဘာများ
ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးရမှာပါလဲ
ခင်ဗျာ”

“စခန်းမှူးကြီးနဲ့တွေ့တာ
အတော်ပဲ။ ကျွန်တော် ရန်အောင်
မြင် ရပ်ကွက်က တာဝန်သိပြည်
သူ တစ်ဦးပါ။ မူးယစ်ဆေးဝါး
အမှုတစ်မှု သတင်းပေးချင်လို့
ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါဗျာ။
ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ပေးပါ
မယ်”

“ရန်အောင်မြင်ရပ်ကွက်၊
အိမ်အမှတ် (-)၊ သစ္စာလမ်းမှာ
နေတဲ့ ဦးမြင့်မောင်ဆိုသူဟာ နေ့
စဉ်ဘိန်းသုံးစွဲနေတာ ကြာပါပြီ။
သူအိပ်တဲ့ ခေါင်းဆုံးအောက်မှာ
ဘိန်းထုပ်ကို ထားပါတယ်။ အဲဒါ
စခန်းမှူးကြီးတို့ ဥပဒေအရ ဖမ်း
ဆီးအရေးယူ ဆောင်ရွက်ပေးစေ
ချင်ပါတယ်။

“သေချာရဲ့လားဗျာ။ သေ
ချာတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့
အမြန်ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

“သေချာပါတယ် စခန်း
မှူးကြီးရယ်။ မသေချာဘဲစခန်း
မှူးကြီးတို့ကို အလုပ်ရှုပ်အောင်

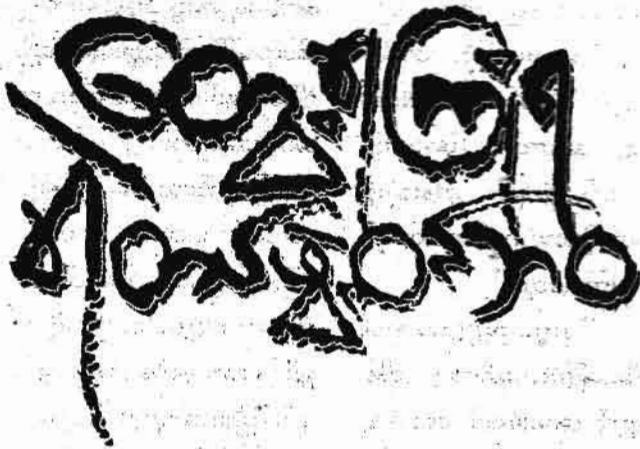
ဘယ်လုပ်ပါ့မလဲ”

“ဒါနဲ့ အခုသတင်းပေးတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အမည်နဲ့နေရပ်လိပ်စာ
လေး ကျေးဇူးပြုပေးပါဦး။ ကျွန်
တော်တို့ သတင်းပေးသူရဲ့ နာ
မည်ကို ထုတ်မပြောဘဲ လျှို့ဝှက်
ထားပါမယ်”

“ကျွန်တော်ကတာဝန်သိ
ပြည်သူတစ်ဦးပါ။ ကျွန်တော့်နာ
မည်ကိုတော့ မပေးပါရစေနဲ့ဗျာ”

ကဲ... မခက်ပါလား။
သတင်းပေးသူရဲ့ နာမည်ကိုမေး
တော့လည်း မပြောချင်။ ဒါက
လည်း သူ၏လိုခြံရေးအတွက်
မပြောလိုခြင်း ဖြစ်သည်ဟု စာ
ရေးသူ နားလည်ပေးလိုက်ပါ
သည်။ မူးယစ်ဆေးဝါး အမှုဆို
သည်ကလည်း တကယ့်အမှု
မဟုတ်ပါလား။ သတင်းပေးသူ
၏ သတင်းပေးမှုကို နားထောင်
လက်ခံမိတော့လည်း ဓလွဲမသွေ
သတင်းမှန်မမှန်ကို အကောင်
အထည်ဖော် အတည်ပြုရပေ
တော့မည်။ သတင်းပေးနှင့် မှန်း
စကားပြောပြီး ဖုန်းကိုချကာရိုက်
မော့ကြည့်တော့ နေ့လည် (၁)
နာရီကျော်နေပြီ ဖြစ်သည်။

“စာရေးကြီး ဦးသန်းစိန်

နယ်ထိန်းနှစ်ယောက် အရပ်ဝတ်နဲ့
ထည့်ပေးလိုက်ဗျာ။ ရန်အောင်
မြင်ရပ်ကွက်ကို စခန်းမှူးနှင့်အဖွဲ့
သတင်းစုံစမ်းရန် ထွက်လို့နေစဉ်
မှတ်တမ်း၌ ဖော်ပြလိုက်ဦး။
ခေတ္တရဲစခန်းမှူး တာဝန်ကို စာ
ရေးကြီးကိုပဲ လွှဲခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ။ ကျွန်
တော်တစ်ခါတည်း နေ့စဉ်မှတ်
တမ်းရေးလိုက်ပါ့မယ်။ ခေတ္တ
ခန်းမှူး အလွှဲအပြောင်းကို ဆရာ
တစ်ခါတည်း လက်မှတ်ထိုးသွား
ပါ။ နယ်ထိန်းနှစ်ယောက်လည်း
ကျွန်တော်အမြန် စီစဉ်လိုက်ပါ
ဃေ”

စာရေးသူလည်း နယ်ထိန်း
နှစ်ယောက်အလာကို ခေတ္တ
စောင့်နေရင်း အရပ်ရပ်နေစဉ်မှတ်
တမ်း၌ ခေတ္တစခန်းမှူးတာဝန်
အလွှဲအပြောင်းကို လက်မှတ်ရေး
ထိုးပြီး ရန်အောင်မြင်ရပ်ကွက်သို့
ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။ ရန်အောင်
မြင်ရပ်ကွက်မှာ ရဲစခန်းနှင့်မတေး
ပါ။ ဆယ်မိနစ်ခန့်လမ်းလျှောက်
သွားလျှင် ရောက်ပါသည်။ ရပ်
ကွက်ဥက္ကဋ္ဌက ဦးအောင်ဆန်းဖြစ်
ပါသည်။ စာရေးသူက ဥက္ကဋ္ဌ
အိမ်သို့ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်ခန့်

ရောက်တတ်ပါသည်။ ရေနွေး
ကြမ်းသောက်ရင်း ရယ်စရာမော
စရာအကြောင်းများ ရပ်ကွက်လုံ
ခြုံရေးကိစ္စများ စသည့်ကိစ္စများ
ကိုသာ အများဆုံးပြောတတ်ကြ
ပါသည်။ ဥက္ကဋ္ဌဦးအောင်ဆန်း
မှာ စီးပွားရေးအဆင်ပြေသူဖြစ်
ပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်သူ
တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ အိမ်
က တိုက်ခံအိမ်လေးဖြစ်ပါသည်
ဥက္ကဋ္ဌအိမ်ရောက်သည်နှင့် အိမ်
ရှေ့ဧည့်ခန်း၌ အသင့်တွေ့ရပါ
သည်။

“ဥက္ကဋ္ဌရှိနေတာအတော်
ပဲ။ အိမ်မှာရှိပါ့မလားလို့ အောက်
မေ့နေတာ”

“စခန်းမှူးကြီးအရေးပေါ်

လာလို့လား။ နယ်ထိန်းစာပည့်
နှစ်ယောက်လည်း နောက်ကပါ
လာလို့ပါလား”

“အရေးပေါ်လို့ပေါ့ဗျာ။
ဆယ်အိမ်မှူး တစ်ယောက်လည်း
ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါဦး ဥက္ကဋ္ဌ။ အိမ်
တစ်အိမ်သွားရှာစရာ ရှိလို့ပါ”

“သွားခေါ်လိုက်ပါ့မယ်။
စခန်းမှူးကြီး။ ကျွန်တော်ရပ်
ကွက်က ဘာပြဿနာများ ဖြစ်
လို့လဲ။ ပြောပြပါဦးဗျာ”

“ပြောပါ့မယ်ဗျာ။ ပြော
ပါ့မယ်”

စာရေးသူက ဥက္ကဋ္ဌအား
ရှာဖွေရမည့် အိမ်၊ လမ်း၊ နာမည်
တို့ကိုပြောပြလိုက်ပါသည်။ ရှာ
ဖွေရမည့် ပစ္စည်းကိုလည်း တစ်

ခါတည်း ပြောပြလိုက်ပါသည်။

“စခန်းမှူးကြီး အိမ်အိမ် ကလူက ဝန်ထမ်းအငြိမ်းစားတစ် ဦးဗျ။ အသက်က (၆၀)ကျော် လောက် ရှိနေပြီ။ ဘိန်းသုံးစွဲ တယ်လို့တော့ ကျွန်တော်တစ်ခါ မှ မကြားမိဘူး”

“ဒုက္ခပဲ ဥက္ကဋ္ဌရယ်။ ဝန် ထမ်းအငြိမ်းစားဆိုတော့ ဘိန်း တွေလို့ အဖမ်းခံရရင် ထောင်ကျ ပြီး ပင်စင်လစာပါပြုတ်မှာ။ တိုင် သူက ဖုန်းနဲ့ အသေအချာတိုင် တာ”

“ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲစခန်း မှူးကြီးရယ်။ တာဝန်နှင့် ဝတ္တရား အရ ရှာရမှာပေါ့။ တိုင်တော့ လည်း မလုပ်လို့မရဘူး မဟုတ် လား”

“ဥက္ကဋ္ဌရေ...ဝန်ထမ်း အငြိမ်းစားဆိုတော့ သက်သေခံ ပစ္စည်း မတွေ့ပါရစေနဲ့လို့ပဲ ဆု တောင်းရတော့မှာပဲ။ သတ္တဝါ တစ်ခု ကံတစ်ခုပေါ့ဗျာ”

လူသွတ်ဆီထားသည့်ဆယ် အိမ်မှူးတစ်ယောက် ရောက်လာ သည်နှင့် စာရေးသူတို့ အဖွဲ့ လည်း အဆိုပါ အတိုင်ခံရသည့် အိမ်သို့ သွားရောက်ကြပါသည်။

နေအိမ်ရှေ့ခန်း၌ ဦးမြင့်မောင်ကို အိပ်ရာပေါ်၌ လဲလျောင်းနေသည် ကို တွေ့ရပါသည်။ စာရေးသူက အကျိုးအကြောင်းကို ရှင်းလင်း ပြောပြလိုက်သောအခါ ဦးမြင့် မောင်၏ မျက်နှာမှာ စိုးရိမ် ကြောင့်ကျမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်သွား ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ ချိုသာ ရွှင်ပြသော မျက်နှာသည် ချက် ချင်း ညှိုးငယ်သွားပါသည်။

“ဦးမြင့်မောင်...ကျွန်တော် တို့ တာဝန်နှင့် ဝတ္တရားအရ သတင်းရလို့ ရှာခွင့်ပြုပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ရှာကြ ပါ”

“ခင်ဗျား ပင်စင်ယူခဲ့တာ ကြာပြီလား”

“သုံးနှစ်ကျော်လောက် ရှိ သွားပါပြီ”

“ဘယ်ဌာနက အငြိမ်းစား ယူခဲ့တာလဲ”

“ကျွန်တော်...ဌာနက ပင်စင်ယူခဲ့တာပါ”

“ကဲ...ခင်ဗျားအိပ်တဲ့ ခေါင်းအောက်ကို ရှာမယ် နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“ဒါက ဘာအထုပ်လေး

လဲ။ ပလတ်စတစ်အိပ်ကလေးနဲ့ ထုပ်ထားပါလား”

“ကျွန်တော်သုံးတဲ့ဆေးပါ ဆရာ”

“ဘာဆေးလဲ ဦးမြင့် မောင်”

“အကိုက်အခဲပျောက်ဆေး ပါ ဆရာ”

“မြန်မာ တိုင်းရင်းဆေး လား၊ အင်္ဂလိပ်ဆေးလား”

“မြန်မာဆေးပါ ဆရာ”

စာရေးသူက ထိုအထုပ် ကလေးကို ကောက်ယူဖြည့်ပြီး နှာခေါင်းဖြင့် အသာနမ်းကြည့် လိုက်ပါသည်။ အနံ့ကတစ်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ဦးမြင့်မောင်အား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးလိုက်ပါ သည်။

“ဦးမြင့်မောင်...ဒါဘိန်း မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် မညာပါဘူး ဆရာ။ ကျွန်တော် အကြောအမြင် တွေ ကိုက်လာတဲ့အခါ အိမ်ဘိန်း ကို သုံးစွဲလိုက်မှ နေသာထိုင်သာ ဖြစ်သွားတယ်ဆရာ။ ကျွန်တော် တာဝန်ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ ရှမ်းပြည် ဒေသမှာ ဆယ်နှစ်ကျော်လေးနေခဲ့ရတော့ စမ်းပြီး သုံးကြည့်

ရင်းနဲ့ အခုလို စွဲသွားခဲ့တယ် ဆရာ”

“ဘယ်လိုမှတော့မအောက် မနေနဲ့ ဦးမြင့်မောင်။ တိုင်သူရှိလို့ ကျွန်တော်တို့လည်း တာဝန်နဲ့ ဝတ္တရားအရ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်း ဆိုတာတော့ နားလည်ပေးစေချင် ပါတယ်ဗျာ”

“ကျွန်တော်နားလည်ပါ တယ်ဆရာ။ တိုင်သူရှိရင် အရေး ယူရမယ်ဆိုတာ ဆရာတို့ရဲ့ လုပ်ငန်းသဘာဝဆိုတာ သဘော ပေါက် နားလည်ပါတယ်ဆရာ”

ဦးမြင့်မောင်သည် စာရေးသူနှင့် အလိုက်အထိုက် စကားတွေ ပြောနေရသော်လည်း ချက် နှာကမူ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်မှုတွေ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုတွေ၊ နောင်တ ရမှုတွေ ငှင်း၏ မျက်နှာပေါ်၌ အထင်သား ပေါ်နေသည်ကိုတွေ့ ရလေသည်။ စာရေးသူလည်း မည်သို့မျှမတတ်နိုင်၊ ဦးမြင့်မောင် ကိုကြည့်ပြီး မိမိ၏စိတ်ထဲ၌ သနားစိတ်၊ ဝမ်းနည်းစိတ်များ ဖြစ်ခဲ့ရသော်လည်း ကူညီဆောင် ရွက်ပေးလို့ မရသည့်ကိစ္စ ဖြစ်နေ လေသည်။ စိတ်ထဲကလည်း “ဒီလူနယ်...ဒီအထုပ်လေးကို

မိတ်ထဲကလည်း

“ဒီလူနယ်...”

ဒီအထုပ်လေးကို

ကြမ်းပေါက်က

အောက်က ပစ်ချ

လို့ကိစ္စပေါ့”

ကြမ်းပေါက်ကအောက် ပစ်ချ လိုက်ရောပေါ့” ဆိုသည့် မိမိ ကိုယ်မိမိ ဥပဒေဘက်တော်သား ဘဝကို ချေပြီး ထိုအတွေးမျိုးပင် တွေးခဲ့မိလေသည်။

ရဲစခန်းသို့ ပြန်ရောက် သည့်အခါ ရှာဖွေပုံစံနှင့်သက် သေခံစားရမည့်ကို ဂိတ်စာရေးကြီး ထံအပ်ပြီး ချက်ချင်းမှတ်ပုံတင် ၃၂ ၌ ရေးသွင်းစေလျက် စာရေး သူမှ တရားလိုပြုလုပ်တိုင်ကြား ပြီး ဦးမြင့်မောင်အား မူးယစ်ဆေး ဝါး လက်ဝယ်တွေ့ရှိမှု၊ မူးယစ် ဆေးဝါး သုံးစွဲမှုများဖြင့် အရေး ယူ ဆောင်ရွက်ပေးရန် တိုင်ကြား ခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့တိုင်ကြားပြီး သော်လည်း စာရေးသူ၏ စိတ် ထဲ၌ ဦးမြင့်မောင်အပေါ် စိတ် မချမ်းမြေ့မှုတွေက ရှိနေဆဲဖြစ်ပါ သည်။ သေချာစွာ ဖြန်လည်စဉ်း စား ဆင်ခြင်ကြည့်သည့်အခါ ယခုကဲ့သို့ ဦးမြင့်မောင်ကို မူး ယစ်ဆေးဝါးအမှုများဖြင့် အရေး ယူရခြင်းမှာ မိမိကလော်လီလို့ ဖြစ်ရခြင်းမဟုတ်ဘဲသူ့အကြောင်း တရားနှင့်သူ ဖြစ်လာရခြင်းကို နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်လိုက်သည့် အခါ စာရေးသူ၏ စိတ်မချမ်း

မြေမှုများ သက်သာသွားသလို ခံစားလိုက်မိပါသည်။

ဦးမြင့်မောင်အား ရီမန်နှစ်ပတ်စေရန် (၂) ရက်အလိုတွင် သက်ဆိုင်ရာများမှ ပြန်ကြားချက်များ ရှိခဲ့ပါသည်။ သက်သေခံပစ္စည်းမှာ ဘိန်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် တိုင်းပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးမှ ဆေးစာပြန်ကြားချက်မှာလည်း “မူးယစ်ဆေးဝါး ရံဖန်ရံခါသုံးစွဲမှုရှိကြောင်း ပြန်ကြားခဲ့ပါသည်။ ထိုအမှုကို တရားရုံးသို့ တရားစွဲတင်ပြီး သုံးလခန့်အကြာ ဦးမြင့်မောင်အား ထောင်ဒဏ် (၅) နှစ်ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်လိုက်ပါသည်။ ဦးမြင့်မောင်အား ဖုန်းဖြင့်တိုင်ကြားခဲ့သူ သတင်းပေးတစ်ယောက် ယခုကဲ့သို့ ထောင်ဒဏ် (၅)နှစ် အမိန့်ချမှတ်ခံရသည်ကို ဝမ်းသာလေမည်လား ဝမ်းနည်းနေမည်လား မသိရသော်လည်း ကိုယ်တိုင်ဖမ်းဆီးခဲ့သူ စာရေးသူအဖို့တော့ ရင်ထဲမချမ်းမြေ့ခဲ့သည်ကတော့ အမှန်။ အသက်က (၆၀) ကျော် ထောင်ထဲ၌ (၅)နှစ်ကြီးများပင် နေရမည့်အရေးကို တွေးပြီး အမှန်တကယ်ပဲ စိတ်ချမ်းမြေ့မှု မရှိခဲ့ပါ။ ဘယ်သူမှကယ်လို့

မရသည့်ကိစ္စ ဖြစ်သလို ကယ်ကောင်းသည့်အရာလည်းမဟုတ်ပါ။ ဥပဒေကို ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်လျှင် ဥပဒေ၏ အဆုံးအမကို ခံရသည်ကလွဲလို့ ဘာမျှမတတ်နိုင်ပါ။ ဆရာမောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ) ရေးသားသည့် “ချစ်သူနှင့်ဝေးရသည့်...က” ဝတ္ထုထဲမှ စာသားကို အငှားသုံးဖော်ပြရလျှင်ဖြင့် “ဘယ်သူမပြုမိမိမှုဆိုတဲ့ ရိုးစင်းလွန်းတဲ့စကား၊ တကယ့်အမှန်တရားပါပဲ” ဟုသာ ဦးမြင့်မောင် နှလုံးသွင်းခံစားတတ်ပါလျှင်ထောင်ထဲ၌နေထိုင်တော့ရပြီး ကိုယ့်အမှားကိုယ် သိ၍ စာရေးသူကို ခွင့်လွှတ်တန်ကောင်းရဲ့ အတွေးရောက်ခဲ့မိပါသည်။

အမှန်တကယ်တော့ လူဆိုသည်က ငယ်ရွယ်စဉ်ဘဝ၌သာမီဘ၊ ဆရာသမားများနှင့် လူကြီးသူမတို့၏ အဆုံးအမကို ခံယူသင့်သည့်အရွယ် ဖြစ်ပါသည်။ အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင်ရောက်သည့်အခါ အမှန်တရားနှင့်အမှားတရားများကို မိမိ၏ကိုယ်ပိုင် အသိဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြားဝေဖန်ဆုံးမရမည့် အရွယ်ဖြစ်သည်ဟု

ထင်ပါသည်။ မည်သူမှလည်း ဆုံးမရနိုင်မည့် အရွယ်မဟုတ်ဟု ထင်သည်။ အရွယ်လွန်နယ်ကျွဲလျှင်ဖြင့် ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံရုံသာရှိပါသည်။ စကားပုံတစ်ခုလည်း ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။ “လည်လွန်းသည့်ဘီး မစင်သင့်” ဟု ဆိုထားလေသည်။

ဤဖြစ်ရပ်မှန် မူးယစ်ဆေးဝါးမူးခင်းမှာ စာရေးသူရဲဝန်ထမ်းဘဝတစ်လျှောက် တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် ရင်တွင်းတံခါးများကို ဖွင့်လှစ်ကြည့်ရှုခဲ့ရသည့် ရင်နှင့်စရာစိတ်မကောင်းစရာ၊ ဝမ်းနည်းစရာ ဖြစ်ရပ်မှန်များထဲမှ တစ်ခုမျှကိုသာ ထုတ်နှုတ်ဖော်ပြ ရေးသားတင်ပြလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

မောင်မောင်အောင်မင်း
(ဒဿနိက)

ကိုတ်ဝိုင်းမှပေါ်ပေါ်ထင်ထင် စည်ကားလာတဲ့

မူးယစ်ဆေးသုံးသူတွေကို နယ်မြေပြည်သူများမှဝင်ရောက်ဖမ်းဆီး

ကချင်ပြည်နယ်၊ မိုးညှင်းမြို့နယ်၊ နန်းမားမှာ ကချင်လူငယ်လူမှုအဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတွေပါဝင်တဲ့အဖွဲ့က မူးယစ်ဆေးသုံးခွဲရောင်းဝယ်သူ ၉၀ လောက်ကို ဖမ်းဆီးပြီး မြို့နယ်ရဲစခန်းကို အပ်နှံခဲ့ပါတယ်။

မေလ ၂ ရက်က နန်းမားတောင်ခြေနားမှာ မူးယစ်ဆေးဝါးရောင်းချသုံးစွဲနေသူတွေကို ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့ ဖမ်းဆီးခဲ့တာဖြစ်တယ်လို့ ဖမ်းတဲ့ထဲပါတဲ့ နန်းမားက ကိုမြင့်ဆွေက ပြောပါတယ်။

‘ညကတည်းက သွားဝိုင်းပြီးဖမ်းလိုက်တာဗျ။ နန်းမားတောင်ခြေမှာ သွားဝိုက်တာ။ အဲဒီမှာ ဘိန်းရှူတဲ့ သူတွေမိတယ်။ ထိုးဆေးပုလင်းပေါင်း ၆၀ မိတယ်။ ဆေးပြားက ၂၀၀ ကျော်တယ်။ သွားဖမ်းတဲ့သူက ၄၀ ကျော်တယ်။ မိလာတာက ၉၀ ကျော်တယ်။ နယ်ပေါင်းစုံကလူတွေပဲ။ ဟိုပင်၊ မိုးညှင်း၊ နန့်ခွင်၊ မန်းနား အဲဒီကလူတွေပေါ့။ ကျောင်းသားတွေလည်း ပါတယ်။ သူတို့က တောင်ခြေတောထဲမှာ ပွဲတော်ကြီးလိုပဲ လုပ်နေကြတာ။’ ဖမ်းမိတဲ့သူတွေကို မိုးညှင်းရဲစခန်းထံ အပ်နှံလိုက်ပြီး ရဲစခန်းက မူးယစ်ဆေး လက်ဝယ်တွေသူ ၁၂ ယောက်ကို အမှုဖွင့်ထားပြီး ကျန်တဲ့သူတွေကိုတော့ ပညာပေးဟောပြောပြီး ပြန်လွှတ်မယ်လို့ မိုးညှင်းရဲစခန်းတာဝန်ကျရဲအုပ်က မေ ၃ ရက်မှာ ပြောပါတယ်။ ‘ပစ္စည်းနဲ့ လက်ဝယ်တွေသူတွေကို အမှုဖွင့်အရေးယူထားတယ်။ ကျန်တဲ့သူတွေကိုတော့ ပညာပေးဟော ပြောပြီး ပြန်လွှတ်မယ်။ အားလုံးပေါင်းက ၈၇ ယောက်၊ အရေးယူထားတာက ၁၂ ယောက်၊ ခံဝန် ကတိနဲ့ ပြန်လွှတ်မှာက ၇၅ ယောက်၊ သူတို့ ဖမ်းလာတဲ့ထဲမှာ အပြစ်မရှိဘဲ ရောယောင်းပြီး ပါလာတဲ့ သူတွေလည်း ရှိတယ်လေ။’

ကချင်ပြည်နယ်ထဲ မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲသူတွေကို အခုလိုပဲ လူမှုအဖွဲ့အစည်းတွေနဲ့ ခိုင်ခံ့အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတွေ ပူးပေါင်းဖမ်းဆီးတာမျိုး မကြာခဏ ဖြစ်ပွားလေ့ ရှိပါတယ်။

source : internet

လိပ်ပြာငယ်အူတစ်ဦး အဖို့ ခြောက်ချား ထိတ်လန့်စရာ
မြစ်ရပ်ကြောင့် ဆည်းခြေပျက်စွဲ ဆွပ်ခဲရခြင်းမှ
ဆင်ခမ်း စာယူစရာ ကျိတ်ဖောက်ပြောင်မှု

အိမ်ထောင်ရေး တစ်သက်

အိမ်ထောင်ရေး | ပြဇာတ် |

ART SKRHW
2015

လူသားသည် ပျော်ရွှင်မှုကို
နှစ်သက်စွာ ခံစားတတ်၏။
ပျော်ရွှင်မှုကိုလည်း ဖန်တီးတတ်
ပြန်သေး၏။ ပျော်ရွှင်မှု၏ အရိပ်
အဖြစ် ရယ်မောရလျှင် ပို၍ပီတိ
သောမနဿကို ခံစားရ၏။ တစ်
ဦးနှင့်တစ်ဦး တွေ့ဆုံကြ သော
အခါ ပြုံးပျော်ရယ်ရွှင်ဖွယ်ရာ
စကားများ ပြောဆိုခြင်းဖြင့် ချစ်

ခင်ရင်းနှီးမှုကို ပိုမိုရယူကြ၏။
ပြုံးပျော်ရယ်မောရသည်ကို လူ
တိုင်း နှစ်သက်ကြသောကြောင့်
ပင်။ ထိုကြောင့် ပျော်စေပျက်
စေ ကလက်စေဟူသော ဆိုရိုး
စကား တစ်ခုရှိနေခဲ့ရသည်။
ထိုသို့ ပျော်စေပျက်စေ ပြောင်
နောက်ပြောဆို ကျီစယ်ရာမှ
နယ်ကျွံပြီး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခွင့်

မလွတ်နိုင်သည့် ကျီစယ်မှုများ ဖြစ်သွားသောအခါ အပြုံးမှသည် အမုန်းသို့ ဦးတည်သွားကြရ တော့သည်။ ထို့ကြောင့် အကျီ စားသန်က ရန်များ၏။ ဆင်ကျီ စားရာ ဆိတ်မခံသာဆိုသော ဆို စကားများက သတိပေးနေသကဲ့ သို့ ရှိနေပြန်သည်။

အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါ ကို ကြည့်၍ ကျီစယ်နောက် ပြောင်မှုသည် လူတိုင်း၏ဘဝင် နှလုံးကို ရွှင်ပြိုးစေသည်။ အခြေ အနေနှင့် အချိန်အခါကို ထည့် မတွက်။ မိမိဆန္ဒ သက်သက်ကို သာ ရှေ့တန်းတင် ကျီစယ်မိလျှင် တော့ ရယ်မောရမည့်အစား ငို မောရသည့် ဘဝများကို ရောက် စေမည်သာ။

မြန်မာရာဇဝင်တွင် အကျီစား လွန်မှုကြောင့် ကြေကွဲဖွယ်ရာ အဖြစ်ဆိုးကြီး တစ်ခုပေါ်ပေါက် ခဲ့ရသည့် မဟုတ်ပါလော။ နရ သီဟပတေ့မင်းနှင့် မိဖုရား စော လုံတို့၏ အဖြစ်အပျက်က ထင် ရှားသည့် သာဓက တစ်ရပ်ပါ။ သမိုင်းမှာ အရပ်ဆိုးစွာ မှတ်တမ်း တင်ခဲ့ရပေတော့သည်။ မြစ်ဆိပ် မှာ ရေကစားရင်း နရ သီဟတော့

မင်းက မိဖုရားစောလုံကို ကျီစယ် လိုသည်။ ထို့ကြောင့် မောင်းမ မိသယံတို့နှင့် ဝိုင်း၍ စောလုံကို ရေပက်ခဲ့သည်။ အလွန်အကျွံ ပက်ကြသည့်အခါ စောလုံမှာ ရေ မွန်းကျပ်သည့်ဒဏ်အပြင် ကာယ အိန္ဒြေလည်း ယိုယွင်းခဲ့ရသဖြင့် ကြီးစွာ အရှက်ရခဲ့သည်။ အရှက် ရတော့ ရင်ထဲမှာ ရှက်စိတ်ကို တစ်နဲ့နဲ့ခံစားရင်း အမျက်သိုခဲ့ ပြီပေါ့။ ထို့ကြောင့် နရသီဟ ပတေ့မင်း၏ ပွဲတော်အုပ်မှာ အဆိပ်ခတ်ပြီး လုပ်ကြံခဲ့သည်။ လုပ်ကြံမှု မအောင်မြင်ဘဲ စော လုံသာလျှင် မင်းပြစ်မင်းဒဏ် အသင့်ခံရပြီး ရက်စက်စွာ ကွပ် မျက်ခံရတော့သည်။

ယခု ဖြစ်ရပ်ကလည်း အခြေ အနေနှင့် အချိန်အခါကို ဆင်ခြင် တိုင်းထွာမှုမရှိဘဲ နောက်ပြောင် ကျီစယ်မှုက လူတစ်ယောက် ၏ ဘဝကို ပျက်စီးကြေမွစေခဲ့ပါ လေပြီ။

“ငြိမ်းမောင်ရေ မင်းဒေါ် လေး အေးမြတော့ မီးဖွားနိုင်လို့ ဆုံးပြီ။ သွားပြီး ကူလိုက်ကြဦး။ ကိုဘတုတ်လည်း လိုက်သွားဦး။ ကျုပ်နဲ့သမီးပဲ အိမ်စောင့်နေတော့

မယ်”

ညနေကတည်းက ဒေါ်ထွေး လူတစ်ယောက် သူညီမ ဒေါ် အေးမြ မီးဖွားရာသို့ သွားရောက် ပြုစုနေခဲ့သည်။ အခုတော့ သူ ညီမ မီးဖွားနိုင်ဘဲ ဆုံးသွားခဲ့ ရသဖြင့် မိမိအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ သည်။ အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ ငို သံပါကြီးဖြင့် မိသားစုအား သတင်းဆိုးကိုပေးသည်။ ထို ခေတ်ထိုအချိန်ကာလက ကျန်း မာရေးအသိက မကျယ်ပြန့်ပေ။ သားဖွားဆရာမလေးများ ရပ် ရွာမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြ ပြီ ဖြစ်သော်လည်း မယုံကြည် ကြ။ အရပ် လက်သည်များကိုပဲ အစွဲအလန်းကြီးစွာ အားကိုး အား ထားပြုနေကြဆဲ ကာလ ဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့် မီးဖွားရန် အခက်အခဲ အနည်းငယ်မျှ ကြုံရ သည်နှင့် သားလောင်းမိခင် များ တိမ်းပါးကြသည်မှာ နှမြောစရာ ကောင်းလှပါတော့သည်။

အဝေးရှိ ရဲစခန်းကင်းမှ ည နာရီသံချောင်းခေါက်သံ (၁၂) ချက်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ တ ပေါင်းလကွယ်ည၏ အပူချိန် အောက်မှာ လူးလွန်ခံစားရင်း

အိမ်ရာထဲဝင်ပြီး လဲလျောင်းနေ
ခဲ့သော ကိုဘတုတ်မှာ ချွတ်
ထားသော အင်္ကျီကို ကောက်ယူ
ဝတ်ရင်း ညည်းညူမိသည်။

“ဒုက္ခပဲကွာ။ အခုတောင်
ည ၁၂ နာရီထိုးပြီဆိုတော့ အမြန်
သင်္ဂြိုဟ်ရမှာပဲ။ ဒီနေ့ လကွယ်
ညကွ။ နေ့သစ်ကူး လို့မရဘူး။
ညတွင်းချင်း သင်္ဂြိုဟ်ရမှာ။ သား
ရှေ့ထကွာ တို့ မြန်မြန် သွားရ
အောင်။ မင်းလည်း ဟိုမှာ ကူ
လုပ်နိုင်တာ ရှိတာ ကူလုပ်ရမှာ
ပေါ့”

ရပ်ခလေ့၊ ရွာခလေ့ကလည်း
ရှိသေးသည်။ မီးနေသည်များ၊
လကွယ်ညမှာဆုံးလျှင် နေ့တစ်နေ့
နေ့သစ်ကို အကူးမခံ။ ချက်ချင်း
သင်္ဂြိုဟ် ရသည်။ ဒီထုံးစံကို ချိုး
ဖောက်လျှင် ရွာမှာသည်ဟု အယူ
အစွဲ ရှိသည်။ ရွာမှာသည်ဆို
သည်မှာ ရွာကို စောင့်ရှောက်နေ
သော အစောင့်အရှောက်များ
စည်းပေါက်၍ မကောင်းဆိုးဝါး
များ ရွာတွင်းသို့ ဝင်ထွက်နိုင်
သည်။ ရွာသားများ အဖျားအနာ
ထူပြောပြီး အပျက်အစီး သေဆုံး
မှုများမည်ဟု အယူရှိကြသည်။
ငြိမ်းမောင်တို့ သားအဖ

ရွာနာသည်
ဆိုသည်မှာ
ရွာကို
စောင့်ရှောက်
နေသော
အစောင့်
အရှောက်များ
စည်းပေါက်၍
မကောင်း
ဆိုးဝါးများ
ရွာတွင်းသို့
ဝင်ထွက်
နိုင်သည်။
ရွာသားများ
အဖျားအနာ
ထူပြောပြီး
အပျက်အစီး
သေဆုံးမှု
များမည်

အသုဘအိမ်ရောက်တော့ ရွာ
သားအချို့ ရောက်နေနှင့်ပြီ။
အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်နိုင်ရေး
အတွက် စီစဉ်လုပ်ကိုင်နေကြ
သည်။

“လာဟော ငြိမ်းမောင်၊ မင်း
က ဗလတောင့်တယ်။ တို့နဲ့
ကျင်းတူးလိုက်ခဲ့”

ငြိမ်းမောင် ငြင်းဦးမည်ဟု
စိတ်ကူးလိုက်သေးသည်။ သူ့မှာ
အတွေ့အကြုံကမရှိ။ အခုလို
အကာလညမျိုး၊ မှောင်မည်း
မည်းထဲမှာ သုဿန်သို့ မလိုက်
လို ကြောက်သည်။ ခက်သည်
က အသုဘရှင်က မိမိအဖေ
လေး အရင်းခေါက်ခေါက်၊ ငြင်း
ရမှာပါးစပ်က ပြောမထွက်။
ကျင်းတူးအဖွဲ့နှင့် လိုက်ခဲ့ရ
တော့သည်။ အားလုံးပေါင်း ၆
ယောက်။ သူက အငယ်ဆုံး။
သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံးမှာ ဝါကျင်ကျင်
နှစ်ခဲထိုး လက်နှိပ်ဓာတ်မီး တစ်
လက်နှင့် လက်ဆွဲရေနံ ဆီမီး
အိမ်ကလေး တစ်လုံးကို အားပြု
လျက် တပေါင်းလကွယ်ညသန်း
ခေါင်ယံ အမှောင်အမှိုက်ကို ထိုး
ဖောက်၍ သုဿန်သို့ ရှေးရှု
လျက်။

ငြိမ်းမောင်မှာ အခု တပေါင်း လဆန်းထဲမှာပဲ ၁၀ တန်းဖြေပြီး ခါစရှိသေးသည်။ တစ်မိပေါက် တစ်ယောက်ထွန်း ရုံမျှမက တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးမှာတို တစ်ယောက်တည်း ထွန်း တောက်ခဲ့သူ။ သူတို့ တစ်ဆွေ လုံး တစ်မျိုးလုံးမှာ ရွာကအလယ် တန်းကျောင်းမှာ ရှစ်တန်းအောင်ခဲ့ သူ တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ လောက်ပဲ ရှိသည်။ ထက်မြက်မှု မရှိသဖြင့် မြို့ကျောင်းသို့ ဆက် မတက်ဘဲ သူတို့ရွာ တစ်ရွာလုံးမှ ၁လည်း ယခုအထိ ဆယ်တန်း အောင်သွားသူ တစ်ယောက်သာ ရှိသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ၁၀ တန်း ကျောင်းသား ငြိမ်းမောင်ကို တစ်မျိုးလုံး တစ်ဆွေလုံးသာမက တစ်ရွာလုံးက မျှော်လင့်သည်။ မိမိရွာမှာ ပညာတတ် တစ် ယောက် ထွန်းပေါက်ဖို့အရေး တစ်ရွာလုံးက မျှော်တွေးကြ သည်။ ငြိမ်းမောင်ကလည်းစာ တော်သည်။ ကြိုးစားသည်။ အတန်းတိုင်းမှာ စာခေးပွဲဖြေလျှင် အဆင့် (၁) မှ ဘယ်တော့မှ မဆင်း။ ထို့ကြောင့် မြို့ကျောင်း အထိ ဆက်လက် သင်စေခဲ့

သည်။ တောင်သူလယ်လုပ် ဓား မခုတ်ဘဲမှ ပညာတတ်အစိုးရ ဝန်ထမ်းအရာရှိ၊ အရာခံတစ် ယောက်အဖြစ် မျှော်လင့်ထားကြ သည်။ ထိုသို့ မြို့ကျောင်းမှာ ကျောင်းနေရသူ၊ ငယ်လည်းငယ် သေးသူ ဖြစ်သည်။ လူကောင်က ထွားနေပေမယ့် အသက်ကငယ် သေးသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ဘဝ မှာ ဤကိစ္စမျိုး မတွေ့ကြုံဘူး သေး။ ကြောက်စိတ်ကလေးက ဝင်နေသည်ပေါ့။

သူတို့ရွာ သုဿန်က ရွာနှင့် နှစ်ဖာလုံးခန့် ဝေးပြီး ရွာနှင့် သုဿန်အကြားမှာ ယာခင်းတွေ ခြားနေသည်။ စိုက်ခင်းများ၏ အနောက်ဘက်တွင် ချုံပုတ် များ ဝိုင်းရံနေသော သုဿန်မြေ၏ အလယ်တွင် မြင့်မားဝေစီလှ သော ညောင်ပင်ကြီးက ထီးထီး မားမား ရှိလှသည်။ အရပ်လေး မျက်နှာ အတော်ဝေးဝေးမှာ မြင် နေရသည်။ ကွင်းပြင်တွင် အဆီး အတားမဲ့ ရှိနေသဖြင့် လေပြည် လေညှင်းလေးလောက် တိုတ် ခတ်လျှင်ပင် ညောင်ရွက်တွေ လှုပ်ခါသံက တပေါ်ဝေါ် တဖျော ဖျော မြည်နေတော့သည်။

ငြိမ်းမောင်ကို ခပ်ငယ်ငယ်က လေးငှတစ်ချောင်းဖြင့် ငှက်ပစ် ထွက်ရင်း သုဿန်နှင့် မနီးမဝေး သစ်ရွက်လှုပ်ခတ်သံက ကျောထဲ ကို စိမ့်ခနဲ စိမ့်ခနဲနေစေခဲ့သည်။ ကြာကြာမနေရ။ အဲဒီဘက်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး မသွားဘဲနေခဲ့ သည်။

ငြိမ်းမောင်တို့ ငယ်စဉ်ရွာ အနောက် ကားလမ်းဘက်ကို ည အချိန်ထွက်မိလျှင် ညောင်ပင် မည်းမည်းကြီးကို မကြည့်ချင်ဘဲ လှမ်းမြင်နေရသည်။ မကြည့် ဖြစ်အောင် နေသည်။ လူဆိုတာ ကလည်းအခက်။ မကြည့်ရဲပါမှ မျက်စိက လိုလိုနေရင်း ညောင် ပင်ကြီးဘက်ကို ကြည့်ဖြစ်နေ သေးသည် သည်ကတော့အမှန်။ ရပ်ထဲရွာထဲက ကာလသားအုပ်စု တွေ စုမိလျှင် တစ်ခါတစ်ရံ တစ္ဆေသရဲ အကြောင်း ပြောမိကြ သည်။ သုဿန်က ညောင်ပင် ကြီးမှာ တစ္ဆေသရဲတွေက ဘယ် လို တွေ့ကြုံခဲ့ကြကြောင်း မဟုတ် တာရော၊ ဟုတ်တာရော ဇာချဲ့၍ ပြောတာကို နားထောင်ရသည်။ ငြိမ်းမောင်တို့ ကလေးတစ်သိုက် ကတော့ အသည်းတထိတ်ထိတ်

ရင်တဖို့မို့နဲ့ နားထောင်ရသည်။
ပြီးလျှင် အိမ်မပြန်ရဲတော့။ ခင်
မင်သူ တစ်ယောက်ယောက်ကို
လိုက်ပို့ခိုင်းရသည်။ ယခုတော့
ကြောက်စရာ ကောင်းလှပါသည်
သူစိတ်စွဲနေသော သုဿန်မြေက
ညောင်ပင်ကြီးဆီသို့ လကွယ်ည
သန်းခေါင်းယံ အချိန်မှာ ရောက်
ခဲ့ရချေပြီ။ စိတ်အားငယ်မိသလို
ကြောက်စိတ်ကလည်း တစ်စ
တစ်စ ပိုလာသည်။ ရှေ့ဆုံးက
လည်း မသွားရဲသလို နောက်ဆုံး
ကလည်း မလိုက်ရဲ။ စောစောက
တည်းက မလိုက်ရဲဟု ပြတ်ပြတ်
သားသွား ငြင်းခဲ့လျှင် အကောင်း
သား။ အခုမှ ဒုက္ခ၊ ပြန်လည်း
မသွားရဲ။ သူနှင့်အတူ ပါလာသူ
များက လူလတ်ပိုင်း၊ လူကြီးပိုင်း
တွေ။ အတွေ့အကြုံ ရှိပြီးသား
တွေ။ ကြောက်ကြဟန်မတူ။
သည်အထိ နောက်ဆုံးက လိုက်
လာသော ကိုဘသောင်းက ထန်း
ရည်ခါး ရတတကို တဝချထား
သဖြင့် အမူးရှိန်က ပြေသေး
ဟန်မတူ။ လမ်းလျှောက်တာက
ပင် ခပ်ယိုင်ယိုင် ခပ်ပေါက်
ပေါက်ဖြင့် သီချင်းထဆိုသည်။
“ထွေးညိုရေ လာမကြုံလေ

သလားလို့ အပြစ်တော် တင်မိခဲ့
တယ်”

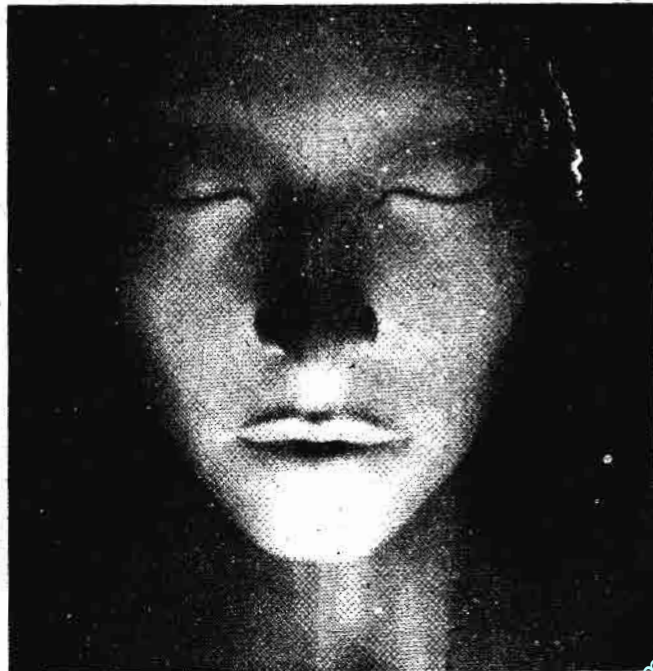
“တော်စမ်း ဘသောင်းရာ။
သူများတွေ စိတ်ဆင်းရဲနေချိန်မှာ
မင်းကတော့မှန်း။ ဒါ ပွဲဈေး သွား
နေတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ သုဿန်
ကို သွားနေတာ”

ဦးကြီး ငွေမောင်၏ သ
ဟောက် သဟန်ပြုမှုကြောင့် ကို
ဘသောင်း တစ်ယောက် အာ
လေး လျှာလေးဖြင့် ဟစ်ကြွေး
လိုက်သော တေးသီချင်းမှာ
တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်သွား

သည်။ သီချင်းသံကြောင့် ငြိမ်း
မော့ စိတ်မှာ ကြောက်စိတ်
နည်းနည်း ပြေသွားသည်။

အကာလ ညသန်းခေါင်က
တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်လှသည်။
ဝိုးပုရစ်သံတို့၏ တိုးညှင်းရှုတစွာ
အော်မြည်နေကြ အသံသာကြား
နေရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရွာထဲ
မှ ခွေးဟောင်သံ တစ်ချက်
တလေသာ ကြားရလေ၏။
ညောင်ပင်ကြီးအနီးသို့ ရောက်
လာ၏။

“ဂီး ဂစ်....ဂစ်ဂစ်”

မီးရောင်နှင့် လူသံတွေ ကြောင့်ထင်။ ညောင်ပင်ကြီး ပေါ်မှ ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင်က စူးစူးရှရှ အော်မြည်ရင်း သူတို့ အပေါ်မှ ဖြတ်ကာ အဝေးသို့ အလန့်တကြား ပျံထွက်သွား သည်။ ငှက်ဆိုးထိုးသံကို ဗြုန်း စားကြီး ကြားလိုက်ရတော့ ငြိမ်း မောင်မှာ ကြက်သည်းတဖြန်း ဖြန်းထကာ ခေါင်းနုပန်းကြီးသွား သည်။ လှမ်းနေသော ခြေလှမ်း ပင် ရပ်သွားသည်။ မိမိသာ မဟုတ် ကျန်သော လူများလည်း တစ်ဖြိုင်တည်း ရပ်သွား ကြ သည်။

“ခွေးမသာ၊ ငှက်လေးခွ များပါရင် လိုက်ပြီး ပစ်လိုက် ချင်သေးတယ်။ ဗြုန်းစားကြီး တော့ လူကို လန့်သွားတာပဲ။ ဟေ့ ငှက်မကလို့ ဘာကြီးလာ လာ ဘသောင်းတို့က မကြောက် ဘူးဟေ့၊ လာခဲ့ကြပါကွာ”

ကိုဘသောင်းက မူးယစ်သံ ဖြင့် ပျံသန်းသွားသော ငှက်ကို ကြိမ်းမောင်းနေပါသေးသည်။

“ကျင်းဟောင်းပဲ ပြန်တူး ကွာ။ အသစ်တူးနေချိန် မရ ဘူး”

ဦးကြီးငွေမောင်က ညွှန်ကြား လိုက်သည်။ သူက သည်အဖွဲ့ ထဲမှာ အသက်အကြီးဆုံး။ သုဿန်မြေက မြေနှိခဲက အလွန် မာသည်။ တူးရခက်သည်။ အပေါ်ယံမြေလွှာ တစ်ထွာခန့် အထိတော့ နည်းနည်းလွယ်သေး သည်။ တစ်ထွာခန့်အောက် ရောက်လျှင်တော့ ကျပ်လုံးခန့် တုတ်ကြီး၊ တစ်လံခန့် အရှည် သံချောင်းကို လုပ်ထားသော သံ တူရွင်းဖြင့် ပစ်ပေါက်၍ တူးရ သည်ပင် တစ်ဆုပ်တစ်ခဲကိုမျှ စေးကပ်မာကျောလှသည်။ မြေ အောက်မှာ ကျောက်တုံးကျောက် ခဲကြီးများ တွေ့လျှင် မရအရ တူးဖော်ရတော့သည်။ ထို့ကြောင့် နှစ်ကြာညောင်းသော ကျင်း ဟောင်းများကို တူးဖော်၍ သင်္ဂြိုဟ်ရသည်က များသည်။ ယခုလို အချိန်မရလျှင် ကျင်း ဟောင်းကိုသာ ပြန်ဖော်ပေရော။

သူတို့တစ်သိုက် တွင်း ဟောင်းကို ရှာဖွေရွေးချယ်၍ တစ်ယောက်တစ်လှည့် ဝိုင်းတူး ကြသည်။ အလုပ်တွင် အာရုံ ရောက်သွားသဖြင့် ကြောက်စိတ် က ခေတ္တခဏ ကိုယ်နှင့်ကင်း

ကွာသွားသည်။ ရေနံဆီမီးအိမ် မှုန်မွှားမွှား အောက်တွင် တူးသူ ကတူး၊ မြေဆယ်တင်သူကဆယ် တင်ဖြင့် တွင်းပင်အတော် ကျ သွားသည်။

“ဝေါ ဖျော့...ဖျော့... ဖျော့”

“အင်း ဟင်း ဟင်း”

တပေါင်းလေပြည် တစ်ချက် အရှေ့တွင် ညောင်ရွက်တွေ လှုပ် ခတ်သံနှင့်အတူ ညောင်ကိုင်းများ တွင် တွယ်ကပ်နေသော ခြံအိမ် ဖက်များ ကြွေကျသံက တိတ် ဆိတ်နေသော ညတွင် ကျယ် လောင်လှတော့သည်။ အလုပ် တွင် စောကပ်နေသော လူများ သည် ထွက်ပေါ်လာသော အသံ များကြောင့် ဆတ်ခနဲတုန်လှုပ် သွားကြပြီး မှောင်မည်းနေသော ညောင်ပင်ကြီးပေါ်သို့ တစ်ဖြိုင် တည်း ကြည့်မိကြသည်။

“လူညည်းသံကြီးဗျ။ ကြောက်စရာကြီး၊ ဦးကြီးငွေ မောင် လုပ်ပါဦးဗျ”

ငြိမ်းမောင် တအားကြောက် သွားသည်။

“လင်ကောင်ဝိုးငှက် အသံ ပါကွာ။ ငှက်က လက်မသာသာ

လောက်ပဲ ရှိတာပါ။ အသံက
ညှို့တော့ ကျယ်တာပေါ့ကွာ။
ညှို့ငှက်တစ်မျိုးပေါ့။ ကြောက်
စရာမဟုတ်ပါဘူး။ ကဲ... ကဲ
ဆက်တူးကြကွာ”

အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေကြ
ရသော်လည်း မီးရောင်ပိုနီပိုနီတွင်
သူတို့မျက်နှာကလေးတွေ ငယ်
နေကြသည်။ ကြောက်ရွံ့မှုက
မသဲမကွဲ မျက်နှာတွေမှာ အထင်း
သား။

“ကဲ ငြိမ်းမောင် နားဦးကွာ။
တစ်ယောက် ဆင်းတူး”

ငြိမ်းမောင် ကျင်းပေါ်တက်၍
နားသည်။ ကျင်းထဲသို့ ဘ
သောင်းခုန်ဆင်းသွားသည်။ ငြိမ်း
မောင်မှာ ကျင်းနှုတ်ခမ်းတွင်
ထိုင်ရင်း မျက်နှာမှ ချွေးများကို
သုတ်နေသည်။ အလုပ်ကြောင့်
ထွက်သောချွေးအပြင် ကြောက်
ချွေးများပါ ထွက်နေသဖြင့်မကြာ
ခဏ သုတ်နေရသည်။

တစ်ခါတရံ စိတ်မလုံသဖြင့်
ညောင်ပင်ပေါ်ကို မော့ကြည့်မိ
သည်။ ဘာမျှမမြင်ရ။ ကျော
မလုံသလို ဖြစ်သဖြင့် ကျော
အက်လှည့်ကြည့်သည်။ ချုံဖုတ်
ဇား၏ အရိပ်မည်းများကိုသာ

ကြယ်ရောင်မှာ ရိုးတိုးရိပ်တိတ်
မြင်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အရိပ်
တစ်ခုကပင် သက်ဝင်လှုပ်ရှား
လာသလို ထင်မိပြီး ဗြဲနဲ့ခနဲ
ကြောက်လန့်သွားပြီး သေချာ
ကြည့်မှ ချုံဖုတ်မှန်း သိရပြီး

ဟင်းချနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့်
ကြက်သီးမွေးညင်းများမကြာခဏ
ထ၍ ခေါင်းနုပန်းကြီးရင်း ကြီး
ရင်း ဖြစ်နေသည်။ ခေါင်းတစ်
ခုလုံး ထူပူနေတော့သည်။ မြန်
မြန်ကျင်းတူပြီး မြန်မြန် ပြန်ရပါ

စေဟု ဆုတောင်းနေမိသည်။

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“ဝေါ ..ဈေး..ဈေး... ဈေး”

“ရော ငြိမ်းမောင် လူပျို သိုး။ အိမ်ရောက်ရင် ဖက်အိပ် ဖို့”

“ဝုတ်”

“အောင်မယ်လေးဗျ”

တိုက်ဆိုင်စွာပင် လင်ကောင် ဖိုးငှက်၏ အသံဆိုးကြီး ထွက် ပေါ်လာသံ။ လေရူး၏တစ်ချက် ဆောင့်အတိုက်မှာ ညောင်ရွက်တို့ လှုပ်ခတ်သံ၊ ညောင်ကိုင်းတို့ လှုပ်ခတ်သံ၊ ညောင်ကိုင်းတချို့ တကျိကျိ ပွတ်တိုက်ကြိတ်ဝါးသံ၊ ကိုဘသောင်းက ကျင်းထဲတွင် ထွက်ပေါ်လာသော လူခေါင်းခွံ ဖြူဖြူကြီးကို မ၊ပြီး ငြိမ်းမောင် မျက်နှာရှေ့သို့ ပြောပြောဆိုဆို ဆတ်ခနဲထိုးပေးလိုက်ချိန်မှာ တစ် ပြိုင်တည်း ကျသွားသလို မီး အိမ်ကလေးကလည်း လေရူး ကြောင့် ငြိမ်းသေသွားတော့ သည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် ငြိမ်း မောင်၏ အာခေါင်ခြစ်မျှ အောင် မယ်လေး ထအော်သံက ပတ် ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ထပ်မျှ

ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။ ညောင် ပင်ထက်မှ ညဉ့်ငှက်များပင် လန် ဖျတ်ပျံပြေးကြပါတော့သည်။

“ဓာတ်မီး ထိုးစမ်းဟေ့။ မီး အိမ်မြန်မြန် ပြန်ထွန်းစမ်း”

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင် ဝါ ကျင်ကျင်က ဦးစွာ ပေါ်လာ သည်။ မီးအိမ်ထွန်းသမားမှာ လည်း ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေ သဖြင့် လက်များတုန်ကာ တော် တော်နှင့် ထွန်း၍မရ ဖြစ်နေသေး သည်။ မီးလင်းသွားတော့ ငြိမ်း မောင်မှာ ဦးကြီး ငွေမောင်ကို အတင်းဖက်တွယ်ကာ တစ်ဆတ် ဆတ် တုန်နေသည်ကို တွေ့ရ သည်။ မျက်နှာကလည်း ချွေး သီးချွေးပေါက်များက ဆီးသီး ကင်းတမျှ မျက်လုံးနှစ်ခုက ပြူး ကြောင်ကြောင်နှင့် ဂနာမငြိမ် စွာနှင့် အလွန်အမင်း ကြောက်ရွံ့ နေသောပုံ။

“ကြောက်တယ် ကြောက် တယ် ပြန်ကြရအောင်”

“ဘသောင်းငမူး၊ မင်းဘယ် လို လုပ်လိုက်တာလဲကွာ။ ငါ လုပ်လိုက်ရတော့ သေတော့ မယ်။ တောက်”

“ကျွန်တော်လည်း ခေါင်း

ခွံထွက်လာတော့ ရယ်ရအောင် ဆိုပြီး စိတ်ကူးပေါက်တာနဲ့ လုပ် လိုက်မိတာ။ အခုလောက် ဖြစ် လိမ့်မယ်လို့ မထင်လို့ပါ”

“ခါမျိုး နောက်ရသလားကွ ခွေးမျိုး။ တောက် ကဲကဲ ကျင်း ကို လက်စသပ်ကွာ။ ပြန်ကြ မယ်”

ငြိမ်းမောင်မှာတော့ တစ် ဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ဦးကြီးငွေ မောင်ကို အတင်းတွယ်ဖက်ကာ မလွှတ်တော့။ အပြန်လမ်း တစ် လျှောက်တွင် နှစ်ယောက်တွဲပြီး သွားရသဖြင့် ငြိမ်းမောင်ရော ဦးကြီး ငွေမောင်ပါ လဲပြိုမလို့ ခဏခဏဖြစ်သည်။ ငြိမ်းမောင် အကြောက်လွန်နေပုံကို မြင်ရ တော့ မည်သူမျှ စိတ်ကောင်း ကြ။ ငြိမ်းမောင်ကို အိမ် အ ရောက် လိုက်ပို့လိုက်ရသည်။

“ငြိမ်းမောင် ရူးသွားပြီတဲ့”

“ဟုတ်တယ်တော့၊ ရေခဲ သွားတာ သံပုံးထမ်း ထားခဲ့ပြီး မြွေဟောက်ကြီး ဖမ်းလာလို့တဲ့ မြွေဟောက်လည်ပင်း ကိုခဲ ထားလို့ တော်သေးတပေါ့။

အဖေဖို့ ငါဖမ်းလာတယ်
ပြော ပြီး သူ့အဖေကိုပေးတော့
ကို တုတ်ကြီးခမျာ ဝါးတောင်း
လောက်မြင့်တဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်
က ခုန်ချပြီ ထွက်ပြေးရတယ်
တဲ့”

“မြွေက လည်ပင်းအဖျစ်
ခံထားရလို့ ကြာတော့ သေသွား
လို့ တော်သေးတာပေါ့။ အဲဒီလို
မဟုတ်ရင် တစ်ယောက်ယောက်
ဖြစ်ဖြစ် ငြိမ်းမောင်ကိုယ်တိုင်
ဖြစ်ဖြစ် အကိုက်ခံရဦးမှာ”

“ငြိမ်းမောင်အဖြစ်က မြွေ
ကိုက်ခံရလို့ သေသွားတာကမှ
ကောင်းပါသေးတယ်အေ”

“သူဒေါ်လေးဆုံးပြီးကတည်း
က ဖျားလိုက်တာ ဆယ့်လေးငါး
ရက်လောက်ကို လူမှန်းသူမှန်း
မသိဘူးတဲ့။ အဖျားပျောက်ပြီး
ကတည်းက စကားမပြော ဘာ
မပြောနဲ့ ကြောင်တောင်တောင်
ဖြစ်နေ၊ ညကျရင်လည်း အိပ်
ရင်းနဲ့ စကားပြောလာရင်လည်း
ကဘောက်ထိ ကဘောက်ချာနဲ့
ဆိုတော့ ဦးတုတ်ကြီးတို့က
ပယောဂပါတယ်ဆိုပြီး ဟိုဘက်
ရွာက ပယောဂဆရာ ပင့်ပြီး ကု
လိုက်တာလေ။ အဲဒီဆရာက

လည်း အရိုက်ကြမ်းတာကတော့
နာမည်ကျော်ပဲ။ သူနဲ့ကုလိုက်ခါ
မှ ငြိမ်းမောင်လေး ပိုဆိုးပြီး လုံး
လုံး ရူးသွားတာတဲ့”

“အေးဟယ် ငြိမ်းမောင်လေး
သနားပါတယ်။ ရုပ်ရည်ကလေး
ကလည်း သန့်၊ ပညာကလည်း
တော်သန့်၊ နှမြောလိုက်တာ
ဟယ်”

အရပ်ထဲမှာ ပြောနေကြတဲ့
စကားသံများ ဖြစ်ပါသည်။
ဟုတ်ပါသည်။ ငြိမ်းမောင် တစ်
ယောက် သွက်သွက်ခါအောင်
ရူးသွားပါပြီ။ အမှန်တော့ လူ
တွေ စိတ်အားငယ်စေတဲ့ အကာ
လ ညအခါမှာ ကြောက်စရာ
သုဿန်မြေ၊ ထိတ်လန့်စရာ လူ
အရိုးခါင်းခွံဖြင့် နောက်ပြောင်
ကျီစယ်လိုက်မှုက ငြိမ်းမောင်

အတွက် သွေးပျက်သည်အထိ
ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်စေခဲ့သည်
မဟုတ်ပါလော။ သွေးပျက်ကာ
စိတ်ဝေဒနာခံစား နေရချိန်မှာ
အယူအဆများ ပယောဂဆရာ
သမား၏ တစ္ဆေထိုးမညာမတာ
ရိုက်နှက်မှုက ထပ်ဆင့်ပြီး ရူး
သွက်သွားစေခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

မိသားစုအတွက် ရပ်ရွာ
အတွက် ဂုဏ်ယူစရာ ထူးချွန်
ထက်မြက်သည့် လူငယ်လေး
တစ်ယောက် ဘဝကြေပြုန်းရ
သလို တိုင်းပြည်အတွက်လည်း
အချည်းနှီးမဲ့ ကြွေလွင့်ခဲ့ရချေပြီ။
ဤသို့ အကျိုးမဲ့ ကျီစယ်မှုပင်
ဖြစ်တော့သည်။

ချစ်ပန်းနီ (မွေးလှ)

ART
2015

မယ်ကောလိပ် အိမ်ကလေး

ကိုထွန်း(ရေနံ)

ဂျီယံကောင်းလျက် ခေါင်းရွှေ ခွဲရသောအဖျာ ကို ထွန် : (ဧ ရ နံ)

(၁)

“လူဖြစ်လာကတည်းက လူသည်တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်၍မရပါ။ လူပတ်ဝန်းကျင် လူအသိုက်အဝိုင်းနှင့် ထိတွေ့ဆက်ဆံရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သည်သို့ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ထိတွေ့ ဆက်ဆံရသည့်အခါ စိတ်ပျော်ရွှင်မှု ဖြစ်သကဲ့သို့ စိတ်နှလုံး ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာများလည်း တွေ့ရတတ်ပါသည်။ အမှန်အားဖြင့် မည်သည့်လူသားမဆို စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့သည့် အဖြစ်မျိုးနှင့်သာ ကြုံတွေ့လိုကြသည်မှာ ဓမ္မတာသာ ဖြစ်ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကိုယ်ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်မလာသည်ကတော့ သေချာပါသည်။ ကိုယ်

ဖြတ်သန်းရမည့် ဘဝလမ်းမှာ “သတိ”လေးတော့ အစဉ်အမြဲ ရှိထားသင့်ပါသည်။ သတိက လေးတစ်ချက် လွတ်ရုံနှင့်ဘဝ ပျက်သည်အထိ ဆိုးကျိုးများ ခံစားသွားတတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကဲ့သို့ဘဝတစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းမသွားစေရေးအတွက် ကျွန်တော့်ကိုယ်တွေ့ အဖြစ်အပျက်ကို ရေးသားတင်ပြလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

(၂)

“ကြာတော့ကြာခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ဘယ်သောအခါမျှ မေ့ပျောက်မရပါ။ နှစ်အားဖြင့် (၁၉၈၂-၈၉) ဝန်းကျင်ကာလတွင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည်မြန်မာ

ပြည် အလယ်ပိုင်းမြို့တော်ကြီး၏ အနောက်ဘက်ကမ်းရှိ အစမ်းတွင်း ရေနံမြေ (Test-Well) တွင် အလုပ်လုပ်နေသော အချိန်ကာလ ဖြစ်ပါသည်။ အစမ်းတွင်းရေနံမြေဖြစ်သည်အတိုင်း ၎င်းတို့သတ်မှတ်ထားသောနေရာ အမှတ်အသားများတွင် တွင်းတူးစက်များ ဖြစ်သည့် (S.M.1) (S.M.2) စက်ကြီးများဖြင့် ရေနံတွင်းများကို တူးဖော်နေဆဲကာလ တူးနေဆဲတွင်းများမှာလည်း ရေနံများ ထွက်သည်ခို့ အလုပ်သမားများကို နေ့ဆိုင်း၊ ညဆိုင်းများဖြင့် မရပ်မနား အလုပ်လုပ်ကြပါသည်။ အမြဲတမ်း ဝန်ထမ်းနှင့် မလောက်၍ ယာယီ နေ့စား ဝန်ထမ်းများကို ခန့်ထားခဲ့ရပါသည်။ ရေနံဝန်ထမ်းများသည်

ဒေသခံများ ရှိသကဲ့သို့ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ လာရောက် အလုပ်လုပ်သော သူများလည်း ရှိနေရာ ဝန်ထမ်းများအတွက် (ဘားတိုက်) ခေါ် အလုပ်သမားများ နေထိုင်ရန် တဲတန်းလျားများကို ဟိုတစ်ခု၊ သည်တစ်ခု ဆောက်လုပ်ထားကြသည်။ တချို့အိမ်ထောင်သည် အလုပ်သမားမိသားစုများသည် အလုပ်အကိုင် နီးရာ မြေလွတ်အချို့တွင် ကိုယ့်ဇာသာ အိမ်ဆောက်ပြီးနေကြသည်။ ၎င်းတို့ (သို့မဟုတ်) အိမ်အစုကလေးများကို ရေနံရွာဟုလည်း ခေါ်ကြပါသည်။

“ရေနံရုံးချုပ်သည် ရေနံရွာနှင့် နီးကပ်စွာတည်ရှိပါသည်။ အုပ်ချုပ်ရေးဌာန၊ လုံခြုံရေးဌာန၊ တွင်းတူးဘူမိဗေဒ စသည်ဖြင့် ဌာနအသီးသီးရှိကြသည်။ ရုံးနှင့် လေ့မ်းမကမ်းတွင် သက်သာထက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရှိပါသည်။ ထိုဆိုင်တွင် အလုပ်သမားဝန်ထမ်းများဖြစ် စည်ကားလျက်။ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်မှ လူပေါင်းစုံ ထာကြသဖြင့် စရိုက်မျိုးစုံ၊ အကျင့်မျိုးစုံ၊ ဝါသနာမျိုးစုံဖြစ်ကြပေရာ ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ် စု

ဘချို့
ဘာပုပိသမားများ
သည့် မိမိကျရာ
လုပ်ငန်းစဉ်မှ
လစ်လျူငြိမ့်သကဲ့
မိမိတစ်ဆင့်စာ
ဘာပုပိပြန်တွင်
စိုးဝှက်
သမ္ပာဒ်ဆောင်ရွက်
ပြုပါသည်။

ပေါင်းပြီး နေထိုင်လျက် တစ်ဦးအကြောင်းတစ်ဦး အကဲခတ်ကာ နေထိုင်ရသော ကာလဖြစ်ပါသည်။

“ရေနံမြေဒေသမှာအလွန်ကျယ်ပြန့်သည့် အလျောက် အလုပ်သမားများကို လုပ်ငန်းခွင်သို့ ကြိုပို့သော ကားများဖြင့် လမ်းမတစ်လျှောက် စည်ကားလျက် ရှိပါသည်။

“(၁၉၈၃)ဝန်းကျင်ကာလကား ရေနံမြေသည် အစမ်းတွင်းရေနံရှာဖွေရေး ကာလဖြစ်သဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဝန်ထမ်းများမှာလည်း စရိုက်မျိုးစုံဖြစ်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရေနံထွက်ပစ္စည်းများ အလေအလွင့်ဖြစ်သည်မှာ မဆန်းပါ။ (ယခုအခါတွင် ရေနံမြေသည် အစမ်းတွင်းကာလကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြီး လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းအလိုအလောက်ရှိသဖြင့် ရေနံထွက်ပစ္စည်းများ အလေအလွင့်မရှိတော့ပါ)

“အချို့အလုပ်သမားများသည် မိမိကျရာ လုပ်ငန်းခွင်မှ လစ်လျူလစ်သလို မိမိတစ်နိုင်ငံစာအလုပ်ပြန်တွင် ခိုးဝှက်သယ်ဆောင်လေ့ရှိပါသည်။ ၎င်းတို့

ပစ္စည်းများကို ရေနံရွာထဲမှာပင် ရောင်းချ၍ ရပါသည်။ ထိုဝယ်သူများကလည်း ပစ္စည်းများကို စုဆောင်းပြီးများသောအခါမှ ရေနံမြေ၏ အရှေ့ဘက်ကမ်းမြို့ကြီးဆီသို့ စက်လှေဖြင့် မှောင်ခိုသွားရောက် ရောင်းချပါသည်။ ထိုသို့ ရောင်းချရာတွင် ဝယ်သူကကိုယ်တိုင်မသွားပါ။ ၎င်းဒေသတွင် တစင်းတည်းရှိသော စက်လှေဖြင့် ပစ္စည်းစာရင်းပေးပြီး စက်လှေဖြင့် တင်ပေးရုံသာ။ ၎င်းစက်လှေပိုင်ရှင်မှာ ကိုခင်သောင်းဖြစ်ပါသည်။ (အမည်မှန်မဟုတ်ပါ)

“ကိုခင်သောင်းသည် ရေနံရွာနှင့်မနီးမဝေးရှိ ၎င်းပိုင်ဥယျာဉ်ခြံအတွင်း မိသားစုနှင့်နေထိုင်ပါသည်။ ၎င်းနောက်ရေနံရွာကလေး ပေါ်ပေါက်လာသောအခါ အကွက်ပြပြီး စက်တပ်ပဲ့ထောင်တစ်စီး ထောင်လိုက်ပါသည်။ ထိုသို့စက်လှေထောင်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် သူ့အတွက်ကော အလုပ်သမားများအတွက်ပါ အဆင်ပြေသွားပါသည်။ တစ်ဖက်မြို့ကြီးသို့ ဈေးဝယ်ထွက်သူများ၊ ခွင့်ပြန်သည့်

အလုပ်သမားများကို အကြိုအပို့လုပ်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“ပထမပိုင်းရိုးရိုးသားသား ခရီးသည်အကြိုအပို့ လုပ်နေရာမှ နောက်ပိုင်းရေနံထွက် ပစ္စည်းများကို တစ်ဖက် ကမ်းမြို့ကြီးသို့ မှောင်ခိုပို့ရသော အလုပ်က သူ့အတွက် အကျိုးပို၍ ဖြစ်ထွန်းသောကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ခရီးသည်ကြိုပို့ လုပ်တတ်ပြီး အများအားဖြင့် မှောင်ခိုလုပ်ငန်းသာ ဆောင်ရွက်ပါတော့သည်။

“ကိုခင်သောင်းသည်

အသက်(၄၀)ဝန်းကျင်ရှိ လူငယ်ပိုင်းအရွယ် ဖြစ်ပါသည်။ အရပ်အမောင်း အသင့်အတင့်ရှိပြီး ကိုယ်ခန္ဓာမှာ သန်မာတောင့်တင်းပါသည်။ မျက်နှာမှာမေးရိုးကားပြီး မေးရိုးလေးထောင့်စပ်စပ် မျက်ပေါက်ကျဉ်းပြီး ဆံပင်က မည်သည့်အခါမှ ဆီလိမ်းသည့်ဟန်မပေါ်သည့် စုတ်ဖွားဖွားသဏ္ဌာန်၊ အဝတ်အစားကိုဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဝတ်တတ်ပါသည်။ သူ့ကြည့်လိုက်လျှင် စက်လှေပိုင်ရှင်နှင့်မတူပါ။ စက်လှေအငှားမောင်းသူနှင့် ပို၍တူပါလိမ့်မည်။ ကိုခင်သောင်းသည် လူတိုင်းနှင့် ဆက်ဆံရာတွင်ကား ပြေပြစ်စေရွေပါသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေကာမူ သူ့ရုပ်သွင်၊ သူ့စရိုက်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သတိထားပေါင်းသင်းရမည့် သူတစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါသည်။”

“ထိုကိုခင်သောင်းကား ယခုရေးသားမည့် ဇာတ်လမ်းတွင် အဓိကအခန်းမှ ပါဝင်ပတ်သက်လာသောသူ ဖြစ်သောကြောင့် အကျယ်တဝင့် ရေးသားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။”

“ကျွန်လော့သည် ထို

ချိန်က မြန်မာ့ရေနံကော်ပိုရေးရှင်းတွင် ပစ္စည်းစောင့်တာဝန်ခံအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေချိန်ဖြစ်ပါသည်။ ရေနံမြေမှာ အလွန်ကျယ်ပြန့်သောကြောင့် အရေးကြီးသောနေရာများတွင် အစောင့်များကို ချထားရပါသည်။

ကျွန်တော်သည်ရုံးကိစ္စဖြစ်သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ဖက်တမ်းရေးသွားဝယ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း စက်လှေဖြင့် မကြာခဏသွားရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဘီစင်သောင်းနှင့် ကျွန်တော်သည် တရင်းတနှီး မဟုတ်သောကြားလည်း ခင်မင်မှုတော့ရှိပါသည်။

(၃)

ညက အတော်ကလေးညှိနက်မှ အိပ်ရသောကြောင့် နက်အိပ်ရာအထဲမှာ အိပ်ရေးမဝဖြင့် လူကလန်းလန်းဆန်းဆန်းနိုးလာပါ။ ရုံးမှာလည်းဝန်ထမ်းချိန်နှင့် ကျွန်တော်သာ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်က ညဆင်းသွား၊ ညက အစောင့်ချထားရသောနေရာများသို့ သွားရောက်စစ်ဆေးရခြင်း ညှိနက်မှ ရုံးသို့

မညီသိပ္ပင်
ဆီဇောကာမူ
သူလူပညာ၊
သူစရိုက်ကို
ကြည့်ခြင်းအားဖြင့်
သတိထား
ပေါင်းသင်းရမည်
သူတစ်ဦးသာ
ဖြစ်ပါသည်။”

BURMESE
CLASSIC

ပြန်ရောက်ပါသည်။ ယခုကျွန်တော်နှင့်လူချင်းလဲမည့်သူ နေတာဝန်ခံမလာသေးသောကြောင့် စောင့်နေရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လူကတော့ ပြန်ချင်လှပြီ။ ကြောပါနေသမားရောက်လာသဖြင့် ၎င်းအားတာဝန်လွှဲအပ်ပြီး ရုံးမှထွက်လာခဲ့ပါသည်။ မည်ကဲ့သို့ဖြစ်နေမှန်းမသိပါ။ ကျွန်တော့်စိတ်က ထိုင်းမှိုင်း လေးလံလျက် ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သက်သာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့ပါသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ကျကျ တစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်ပါသည်။ လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်နေထိုင်ရာ ဘားတိုက်သို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားမိပါသည်။

အမှန်အားဖြင့် ကျွန်တော်သည် အိမ်ထောင်သည်တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး (၂)နှစ်အရွယ်သမီးတစ်ယောက်ရှိပြီး ကျွန်တော့်၏ အမျိုးသမီးမှာလည်း နောက်တစ်ယောက် မွေးဖွားရန် (၂)လလောက်သာ လိုပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်

ဇနီးနှင့် ဘလေးကို ငှင်းမိဘများ ရှိရာ မြစ်အရှေ့ဘက်ကမ်းမြို့ကြီးသို့ ပို့ထားပါသည်။ အကယ်၍ မီးဖွားရာတွင် အခက်အခဲကြုံတွေ့ပါက ဆေးရုံဆေးခန်းရှိသော မြို့ကြီး၌သာ၍ အဆင်ပြေစေသောကြောင့် ပို့ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်နေထိုင်ရာ(ဘားတိုက်) သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းကို တင်ညှိမှ “ဟေ့ကောင် ငါ့ဆီကို လူတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်” မင်း သမီး နေမကောင်း ဖြစ်လို့ ဒီနေ့လာနိုင်ရင် လာခဲ့ပါလို့ မင်း အမျိုးသမီးက မှာတယ်လို့ ပြောသွားတယ်” ကျွန်တော် စိတ်ပူပန်သွားပါသည်။ သမီးလေး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ စိုးရိမ်ရသလား? ကျွန်တော် မဝေခွဲတတ်ပါ။ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ မနက်(၈)နာရီ။ ဒီအချိန်ဟိုဘက်ကမ်းကူးသွားလျှင်ညနေလောက် ပြန်ရောက်နိုင်သည်။ ဟိုဘက်ကမ်းမြို့ကြီးနှင့် ကျွန်တော်နေသည့်နေရာနှင့် စက်လှေနှင့်သွားလျှင်နာရီဝက်သာ ကြာပါသည်။

ကျွန်တော်သည် “ဘား

တိုက်”မှ ခပ်သွက်သွက်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ဘားတိုက်ကျော် လွန်သောအခါ ရေနံရွာကလေးကို ရောက်ပါသည်။ ရေနံရွာကလေးသည် မြစ်ကမ်းဘေးတွင် တည်ရှိပါသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် စက်လှေတစ်စီးကို လှမ်းမြင်ပါသည်။ ထိုစက်လှေသည် ကိုခင်သောင်းစက်လှေသာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒီအနီးအနားတဝိုက် သူ့စက်လှေမှတစ်ပါး အခြားစက်လှေမရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မြစ်ဆိပ်သို့ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားမိပါသည်။ ကျွန်တော်ရောက်တော့ စက်လှေက မြစ်ကမ်းမှခွာစပြုနေပါပြီ။ ကိုခင်သောင်းက ကျွန်တော်လာနေသည်ကို မြင်တော့ စက်လှေကို စက်နှိုးရပ်ထားပြီး စောင့်နေဟန် တူပါသည်။

“ကျွန်တော်စက်လှေနားသို့ရောက်ရောက်ခြင်း ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်မိပါ။ သတိလည်း မထားမိပါ။ စိတ်ကဟိုဘက်ကမ်းကို ရောက်ချင်စောကသာ လွမ်းမိုးနေပါသည်။ ကမ်းနှင့် (၁၀) ပေမျှကွာနေသော စက်လှေ

ဆီသို့ ရေထဲမှဖြတ်သွားပြီး စက်လှေပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်စက်လှေပေါ်ရောက်မှ ကိုခင်သောင်းသည် အင်ဂျင်ကိုစက်နှိုးပြီး မြစ်အရှေ့ဘက်ကမ်းဆီသို့ ဦးတည်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် စက်လှေ၏ ရှေ့ဦးပိုင်းတွင် ထိုင်လျက် လိုက်ပါခဲ့ပါသည်။

BURMESE
CLASSIC

ထိုအချိန်က မြစ်လယ်ကောင်တွင် ကျွန်းကြီးပေါ်ထွန်းလျက်ရှိပါသည်။ ကျွန်းကြီးပေါ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင်အလွန်ကြည်နူးသာယာဖွယ် ကောင်းပါသည်။ စိုက်ခင်းများ စိုက်ပျိုးထားသောကြောင့် ကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံး စိမ်းလန်းစိုပြေနေပါသည်။ တံအိမ်ကလေးများထလည်း တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် အလှမ်းဝေးစွာ တည်ရှိလျက်။ ကျွန်တော်၏ မျက်စေ့ထဲတွင် ကျွန်းကြီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်မှာ အလွန်လှပသောပန်းကူးတစ်ချပ်ကို ကြည့်နေရသကဲ့သို့ စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးမိပါသည်။ တဖန်မြစ်ရေပြင်မှ တိုက်ခိုက်လာသော လေနှုတ်လေးကို ရှုရှိုက်ရသဖြင့် လယ်

ဆန်း ကြည်နူးနေမိပါသည်။

ထိုအခါ မိမိစီးလာသော စက်လှေကလေး ဂရုတစိုက် ကြည့်မိရာ စက်လှေမှာ အတန် အသင့်ကျယ်ဝန်းပြီး လူတစ်ရပ် မရှိတရှိ ပေါင်းစုံတပ်ထားပါ သည်။ စက်လှေ၏လှေဝမ်းထဲ လှမ်းကြည့်မိတော့မှ ကျွန်တော် သည် အံ့သြတုန်လှုပ်သွားမိပါ သည်။ စက်လှေဝမ်းထဲတွင် ဘိ လပ်မြေအိတ်များ ရေနံစိမ်းများ ထည့်ထားသော (၁၀)ဂါလန်ပုံး ဝင် ပလပ်စတစ်ပုံးများ၊ ဒီဇယ် ဆီများ ထည့်ထားသော (၁၀) ဂါလန်ပုံးဝင် ပလပ်စတစ်ပုံးများ အခြားရေနံထွက်ပစ္စည်းများ

ကျွန်တော်သည် အစက သည်ပစ္စည်းများ သတိမထားခဲ့ ပါ။ စိတ်ကဟိုဘက်ကမ်းကို ရောက်လိုသော စိတ်သာရှိပါ သည်။ ယခုမှသာသေချာကြည့် မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခုအချိန် မှာ ကျွန်တော်စိတ်သည် ကြည် နူးလန်းဆန်းမှုမှ လွင့်ပြယ်သွားခဲ့ ပြီး ကြောက်ရွံ့စိတ်သာ ဖုံးလွှမ်း လာပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုခင် သောင်းကို လှမ်း၍ကြည့်မိပါ

သည်။ သူ့အမူအရာကား ဘာမှ ထူးခြားမှုမရှိပါ။ သူ့အဖို့ကား သည်ခရီးသည်လမ်းကို သွားနေ ကျမို့ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိဟု ထင်မိ ပါသည်။ ကိုခင်သောင်းသည် ဤကဲ့သို့မှောင်ခိုများ ပို့နေသည် ကို သတင်းသဲ့သဲ့တော့ ကြားဖူး မိပါ၏။ ကိုယ့်တိုင်ကိုယ်ကျ တော့ တစ်ခါမှမတွေ့ဘူးပါ။ အမှန်က ကိုခင်သောင်းစက်လှေ ကို လိုက်ဖို့ကြံကတည်းက စက် လှေပေါ် ဘာပစ္စည်းပါသည်ကို သတိထား ကြည့်သင့်ပါသည်။ သို့သော် ထိုအချိန်မှာ ကျွန်တော်

သည် ဟိုဘက်ကမ်းရောက်ချင် ဇောက များနေသည့်အပြင် သမီး နေမကောင်းဖြစ်နေသည်ဟူသော စိတ်က လွှမ်းမိုးနေသလားတော့ မသိပါ။ စက်လှေပေါ်ကို သတိ ထားရမည့်ကို သတိမရတော့ပါ။

ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့် တွင် ရှိနေသော ကျွန်းကြီးသည် စောစောက ထင်ထားသကဲ့သို့ လှပမနေတော့ စိတ်ခြောက်ခြား စရာ မြင်ကွင်းအဖြစ် ပြောင်းလဲ မြင်နေမိပါသည်။ တစ်ဖက်ကမ်း သို့ ရောက်ရန် ကျွန်းကြီးကိုကွေ့ ပတ်မောင်းပြီးမှ မြို့ကြီးသို့

ရောက်မည်ဖြစ်ပါသည်။ စက်လှေသည် ကျွန်းကြီးနားသို့ ရောက်ခါနီးမှ ကျွန်းကြီးဘေးတွင် ကပ်ဆိုက်ထားသော မော်တော်တစ်စီးကို လှမ်းမြင်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်မှာ အရှေ့ဘက်ကမ်း မြို့ကြီးသို့ရောက်ချင်စိတ်က များနေပါသည်။ စက်လှေပေါ်မှ မောင်းနှိပ်စဉ်းများသည် ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“မကြာပါ။ ကျွန်တော်တို့ စက်လှေသည် ကျွန်းကြီးဘေးတွင် ကပ်ထားသော မော်တော်ကို ကျော်လွန်ပြီးသွားသောအခါ ဆိုက်ကပ်ထားသော မော်တော်ဘေးမှ စက်လှေတစ်စီးသည် လှစ်ခနဲ မောင်းထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲထင်ကနဲ ဖြစ်သွားပြီး မောင်းထွက်လာသော စက်လှေကိုကြည့်လိုက်ရာ ရှေ့မှာ အလံလွင့်ထူထားသော ရဲပုထောင်ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ရဲပုထောင်ပေါ်တွင် အရာရှိဖြစ်ဟန်တူသူ ရဲအရာရှိတစ်ဦး၊ ရိုးရိုးရဲတပ်သား (၂)ယောက်

ပေါင်း (၃)ယောက်ကို လှမ်းမြင်ရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့စက်လှေနောက် လိုက်လာသော ရဲပုထောင်မှ ကျွန်တော်တို့စက်လှေအား ရပ်ရန်အမိန့်ပေးအော်ပြောသံကို ကြားလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်သည် စက်လှေဦးခေါင်းမှ နေ၍ စက်မောင်းနေသူ ကိုခင်သောင်းကို စက်ရပ်လိုက်ရန် လှမ်းအော်ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်ပြောခါမှပင် ကိုခင်သောင်းက စက်ရိုက်ကို မြင့်ပြီးမောင်းပါတော့သည်။

မြစ်ပြင်လယ်တွင် ကျွန်တော်တို့ ပုထောင်ကရှေ့မှ အားကုန်မောင်းပြေးသလို ရဲပုထောင်ကလည်း နောက်မှအပြင်းမောင်းလိုက်လာသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သည်အချိန်တွင် ကျွန်တော့်စိတ်သည် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားလာပါသည်။ မြစ်ပြင်မှ အေးမြသော လေနှုတ်အေး၏ ထိတွေ့မှုအရသာကိုပင် မခံစားနိုင်တော့ပါ။ ဖြစ်လာမယ့် ပြဿနာအတွက် စိတ်ပူနေမိပါသည်။

“သည်အချိန်မှာပင် ကုန်များတင်ဆောင်လာသော ကျွန်တော်တို့၏ စက်လှေကို ရဲပု

ထောင်မှ ကျော်ဖြတ်ပြီး ရှေ့မှတားဆီးပိတ်ရပ်လိုက်ပါသည်။ သည်တော့မှ ကိုခင်သောင်းသည် စက်ရိုက်ကို လျော့လိုက်ပါတော့သည်။ ရဲပုထောင်စက်လှေသည် ကျွန်တော်တို့၏ စက်လှေနားကပ်လာပြီး ရဲအရာရှိတစ်ဦးနှင့် ရဲသားတစ်ဦး စက်လှေပေါ်သို့ ခုန်တက်လာပါသည်။ နောက်ရဲအရာရှိက စက်လှေမောင်းနေသော ကိုခင်သောင်းအား မြစ်အနောက်ဘက်ကမ်းသို့ ပြန်မောင်းရန် လက်ရိပ်ပြသဖြင့် ကျွန်တော်တို့စက်လှေ ထိုမြစ်အနောက်ဘက်ကမ်းသို့ ဦးတည်ခုတ်မောင်းခဲ့ပါသည်။

“စက်လှေမြစ်ကမ်းဘေးသို့ ဆိုက်ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်နှင့် ကိုခင်သောင်းကို စက်လှေပေါ်မှ ဆင်းခိုင်းလိုက်ပြီး နောက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို လက်ထိပ်ခတ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အံ့သြတုန်လှုပ်လျက် ဘာပြောလို့ဘာကိုင်ရမှန်းပင် မသိတော့။ သူတို့လုပ်ပုံကိုပုံကို မှင်သက်မိသလို ကြည့်နေမိပါသည်။ မြစ်ကမ်းဘေးမှ လူများကလည်း ဝိုင်းအံ့ကြည့်နေ

သည်မှာ ကမ်းလုံးပြည့်မတတ်။ ကျွန်တော်သည် ရှက်သည့်စိတ်ကြောင့် ခေါင်းကိုသာငုံထားမိပါတော့သည်။

မကြာပါ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို မြင်းလှည်းတစ်စီးပေါ် တက်ခိုင်းပါသည်။ နောက်ရဲအရာရှိတစ်ဦးနှင့် ရဲသားတစ်ဦးပါ တက်လိုက်လာပြီး မြင်းလှည်းကို ရဲစခန်းသို့ မောင်းခိုင်းပါတော့သည်။

မြင်းလှည်း သွားရာသို့ ထိုက်ပါခဲ့ရသော်လည်း ကျွန်တော်စိတ်တွင် ဇနီးနှင့်သမီးငယ်လေး မျက်နှာကိုသာ မြင်ယောင်နေမိသည်။ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို နယုသ်လို ခံစားမိပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ တွဲထိုင်နေသော ကိုခင်သောင်း၏ အမူအရာမှာ သောကဖိစီးနေသည့် ဟန်မပေါ်ပါ။

ရဲစခန်းထဲသို့ မြင်းရထားဝင်သောအခါ ကျွန်တော်နှင့် ကိုခင်သောင်းကို ရဲစခန်းထဲသို့ခေါ်သွားပြီး အခန်းထောင့်တွင်ရှိသော တန်းလျားတစ်ခုမှာအထိုင်ခိုင်းပါသည်။

တအောင့်လောက် အကြာ

တွင် ကိုခင်သောင်းကို စခန်းမှူးအခန်းထဲသို့ ရဲသားတစ်ယောက်က လာရောက်ခေါ်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ရဲသားနောက် ပါသွားသော ကိုခင်သောင်း၏ နောက်ကျောပြင်ကို ငေးမောကြည့်နေမိသည်။ စခန်းမှူးက သူ့ကိုခေါ်ပြီး စစ်ဆေးခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သူသာကျွန်တော်အပေါ် ရိုးသားလျှင် အမှန်အကန် ထွက်ဆိုပါက ကျွန်တော့်အနေနှင့် သည်အမှုမှ လွတ်နိုင်ပါသည်။ အာယုံကြောင့်ဆိုသော် စက်လှေပေါ်မှ ပစ္စည်းများနှင့် ကျွန်တော်သည် မည်ကဲ့သို့မျှ ပတ်သက်မှုမရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အမှန်မှာ ကျွန်တော်သည် ပဲ့ထောင်စီးခရီးသည်မျှသာ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

နာရီဝက်မျှအကြာတွင် ကိုခင်သောင်းသည် စခန်းမှူးအခန်းမှ ထွက်လာပါသည်။ သူနှင့်ပါလာသော ရဲသားက ကိုခင်သောင်းကို အချုပ်ခန်းထဲသို့ ခေါ်ယူသွားပါသည်။ မကြာပါ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ရဲသားတစ်ယောက်မှ စခန်းမှူးအခန်းသို့ ဝင်ရန် လာပြောပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှလေးတွဲစွာ ထလျက် စခန်းမှူးအခန်းထဲသို့ မဝံ့မရဲ ဝင်သွားပါသည်။ စခန်းမှူးသည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ထိုင်လျက် ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းကြည့်နေပါသည်။

ကျွန်တော်သူ့အနားရောက်မှ သူ့ရှေ့မှ ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ရန် လက်ဟန်ပြလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် စခန်းမှူးရှေ့မှ

ကုလားထိုင်တွင်ဝင်၍ ထိုင်လိုက်ပါသည်။ စခန်းမှူးသည် သူ၏ စူးရှသော မျက်လုံးများဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ရှင်း အကဲခတ်နေဟန်တူပါသည်။ နောက်စခန်းမှူးသည် ကျွန်တော့်အား-

-ခင်ဗျားနာမည်ပြောပါ။

-လှအောင်ပါ။

-ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ

-မြန်မာ့ရေနံကော်ပိုရေးရှင်းမှာ လုပ်ပါတယ်။

-စက်လှေပိုင်ရှင် ကိုခင်သောင်းက ပစ္စည်းတွေကခင်ဗျား ပစ္စည်းတွေလို့ ပြောနေပါလား။

-မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ဘာမှလည်းမပတ်သက်ဘူး။ ကျွန်တော်ကခရီးသည် တစ်ယောက်သာဖြစ်ပါတယ်။

-ဘာဖြစ်လို့ ကိုခင်သောင်းက ခင်ဗျားပစ္စည်းတွေလို့ ပြောတာလဲ။

-သက်သက်မဲ့ ကျွန်တော့်ကိုပုံချတာပါ။

-သူပြောတာကတော့ ဒီ ပစ္စည်းတွေက ခင်ဗျားပစ္စည်းတွေတဲ့ ခင်ဗျားက အပို့ခိုင်းလို့ပို့ရတာတဲ့။ သူကစက်လှေခသာရ

တာပါလို့ သူက ပြောနေတယ်လေ။

ကျွန်တော်သည် စခန်းမှူးစကားကို ကြားရသောအခါ ဒေါသထွက်မိပါသည်။ ကိုခင်သောင်းကိုလည်း သတ်ပြစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတီးမိပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဖြစ်လာပြီးမှ ဖြေရှင်းရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက် စခန်းမှူးသည် ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည့်ရှင်းမှ-

“အေးဗျာ စိတ်တော့ မကောင်းပါဘူး။ တစ်ဖက်လူက စွပ်စွဲနေတော့ ခင်ဗျားပါ ပူးတွဲတရားခံ ဖြစ်ရတာပေါ့။ ခုတော့ အချုပ်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်ပေါ့ဗျာ။ တရားရုံးကျ ခင်ဗျားကြည့်ရှင်းပေါ့ ဟုတ်လား?”

စခန်းမှူးသည် ရဲသားတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါသည်။ ရဲသားတစ်ဦး ဝင်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို အချုပ်ခန်းဆီသို့ ခေါ်သွားပါသည်။

(၄)

အချုပ်ခန်းများကို ဖြတ်သန်းသွားရာတွင် အခန်းတွင်းမှ

အချုပ်သားများက ကျွန်တော့်အား ဝိုင်းကြည့်နေကြပါသည်။ အခန်းများကို ဖြတ်ကျော်သွားပြီး နောက် အချုပ်ခန်းတစ်ခုရှေ့ အရောက်တွင် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်လာသော ရဲသားက ရပ်လိုက်ပြီး

“ကဲကိုယ့်လူ ဒါခင်ဗျား နေရမယ့် အခန်း(၄)ပဲ အဆင်ပြေအောင်နေပေါ့ဗျာ”

“အချုပ်ခန်းတံခါးမကြီးမှာ လူတစ်ယောက် ဝင်ရုံ တံခါးလေးမှ သော့ခလောက်ကြီးကို ဖွင့်ပေးပြီး ကျွန်တော်သည် ထိုတံခါးပေါက်ကလေးမှ ခါးကုန်းပြီး ဝင်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ နောက်ကျောမှ တံခါးပိတ်သံ၊ သော့ခလောက်ခတ်သံ ထိုမှရဲသားထွက်သွားသည့် ဖိနပ်သံကို ရင်ထိတ်စွာ ကြားမိပါသည်။”

နောက်မှကျွန်တော်ရောက်နေသော အခန်းကို သေသေချာချာကြည့်မိတော့သည်။ အချုပ်သားများက အိပ်သူကအိပ်၊ ကျားကစားသူက ကစား၊ ဝိုင်းစကားပြောသူက စကားပြောကြနှင့် ကျွန်တော်ဝင်လာမှ အားလုံးက စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့် ဝိုင်း

ကြည့်ကြပါသည်။

“ဟေ့ဖိုးတုတ် ဒီကောင်
ကို ပုံစံပြပေးလိုက်စမ်း”

“ကျွန်တော်သည်အသံလာ
ရာသို့ ကြည့်လိုက်မိပါသည်။
အခန်း၏ ထိပ်ဆုံးမှနေရာယူထား
သူက လှမ်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်
ပါသည်။ သူပုံစံကဗလကောင်း
ကောင်း၊ မေးရိုးလေးထောင့်၊
ကျဉ်းမြောင်းသော မျက်စေ့၊ မျက်
မှောင်ကုပ်ကုပ်နှင့် ဘာမဆို တ
စောက်ကမ်းလုပ်တတ်သည့်
သဏ္ဌာန်ရှိသူဟု ထင်မှတ်ရပါ
သည်။”

မကြာပါဘူး။ လူမိုက်ရုပ်
ပေါက်နေသူ “ဖိုးတုတ်” ဆိုသူ
ကျွန်တော့်ရှေ့ ရောက်လာပါ
သည်။

“ဟေ့လူခင်ဗျားပုံစံ
ထိုင်တတ်သလား”
ကျွန်တော်ဘယ်လိုထိုင်ရမှာ
လဲဗျာ။

အော် မင်းကအချုပ်ထဲ
မရောက်ဘူးသေးဘဲကိုး။ ဟုတ်
ပြီ။ ငါပုံစံပြပေးမယ်။

၎င်းအခါမှ ထိုသူက ကျွန်
တော့်အား ပုံစံထိုင်နည်းကိုပြပေး
ပါသည်။ ၎င်းပြသည့်အတိုင်း

ပုံစံထိုင်ပြရသည်။ ကျွန်တော်ပုံစံ
ထိုင်သည်ကို စူးရှသော မျက်လုံး
များဖြင့် စိုက်ကြည့်ရင်း

“မင်းက ဘာအမှုနဲ့လဲ”

ပုဒ်မ(၆)ပါ

ဟေ့ကောင် ပုဒ်မ တပ်
မပြောနဲ့

ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းအလွဲသုံး
စားမှုပါ။

အေးဟုတ်ပြီ။မင်းဒီအခန်း
ထဲမှာ ကောင်းကောင်းနေ။အခန်း
လူကြီးစကား နားထောင်။ ဟို
နေရာသွား။ အဲဒါမင်းနေရာပဲ။
ကျွန်တော်သည် သူညွှန်ပြသော
နေရာအားကြည့်လိုက်မိပါသည်။
အိမ်သာနှင့်ကပ်လျက်နေရာ ဖြစ်
သောကြောင့် စိတ်ပျက်သွားပါ
သည်။ အခန်းကအလျား၊အနံ
လောက် ရှိပါလိမ့်မည်။ တောင်
နှင့်မြောက်ကို ခေါင်းထားအိပ်ကြ
ပြီး အလယ်မှာ လူတစ်ယောက်
လျှောက်သာရုံ လမ်းကလေးရှိပါ
သည်။ အခန်းထဲတွင် လူ(၂၀)
လောက်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းမိပါ
သည်။

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး
နွမ်းနယ်ပင်ပန်းလှပါပြီ။ ခုချိန်မှာ
အိပ်ချင်စိတ်က လွှမ်းမိုးလျက်

အချိန်ခန့်မှန်းကြည့်တော့ နေ့လည် (၁)မှာရှိခန့်သာ ရှိပါလိမ့်ဦးမည်။ သူတို့ညွှန်ပြသော နေရာသို့သွား အိပ်လိုက်ပါသည်။ သို့သော်စိတ် သာရှိပေမယ့် အိပ်မပျော်နိုင်ပါ။ စောစောက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များကို တရေးရေး ပြန်ပေါ်နေပါသည်။

တစ်ဆက်တည်းကျွန်တော် အမျိုးသမီးကလည်း ကျွန်တော် လာမယ်ထင်၍ မျှော်နေပေလိမ့် မည်။ လာချိန်တန်၍မလာလျှင် သူမည်သို့ တွေးမည်နည်း။ သမီး လေးနှင့်အတူ ဆေးရုံဆေးခန်း သွားမည်လား။ ကျွန်တော်မလာ ၍ စိတ်ဆိုးနေမည်လား။ အတွေး ပေါင်းများစွာက ကျွန်တော်ကို နှိပ်စက်နေပါသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေကာမူ ဘယ်သူမပြုမိမိမူ မဟုတ်ပါလား တရားသဘောအရကိုယ်ပြုသည့် ကံ ကိုယ့်ကိုလာ၍ အကျိုးပေးနေ ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ကျောင်းပညာကို ဘွဲ့မရခဲ့ပေ မယ့် နောက်ဆုံးနှစ်အထိ တက် ရောက်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုအချုပ်ထဲသို့ ရောက်ရမည် ဟု စိုးစဉ်းမျှမထင်ခဲ့ပါ။ မထင်

မှတ်ဘဲ ဘာကြောင့်ရောက်ခဲ့ရ သနည်း။ ကျွန်တော်တွင် စူးစမ်း လိုသောစိတ်၊ အရာရာသတိ မထားတတ်သည့် အကျင့်များ က ကျွန်တော်ကိုအချုပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်အောင် ပို့ပေးခြင်းသာဖြစ် ပါသည်။

တွေးရင်းတောရင်း ကျွန် တော်အိပ်ပျော်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်တစ်ရေးနှီးတော့ ညဉ့် (၂)ချက်တီးလောက် ခန့်မှန်းရပါ သည်။ အစာမရှိသောဗိုက်က အခုမှပို၍ ဆာလာပါသည်။ သူ တို့ထမင်းဘယ်အချိန် စားမှန်းပင် မသိပါ။ ကျွန်တော်ကအိပ်ပျော် နေသည် မဟုတ်ပါလား။ ဆာ ဆာနှင့် သောက်ရေအိုးထဲမှ ရေ ကိုတဝကြီးသောက်ဖြစ်လိုက်ပြီး အိပ်ရာထဲ ထိုးအိပ်လိုက်ပါတော့ သည်။

အမှုအခင်းဖြစ်လာလျှင် ဖြေရှင်းရမည့် တာဝန်က ကျွန် တော်တွင် ရှိနေပါသည်။ ကျွန် တော်အမျိုးသမီးသည် သတင်း ကြားသဖြင့် တစ်ဖက်ကမ်းမှ လိုက်လာပါသည်။ သူမျက်နှာ က ပူပင်သောကများ ဖုံးလွှမ်း လျက်။ အမှုအခင်းဖြစ်မှတော့ ဒီ

လိုပဲ ရှိကြစမြဲမဟုတ်လား။ ကို ခင်သောင်းက သူ့အတွက် ရှေ့နေ ငှားထားကြောင်း သတင်းကြား ထားသည်။ သူကဒီဖြစ်မှုအားလုံး ကို ကျွန်တော်အပေါ် ပုံချပြီး ကိုယ်လွှတ်ရုန်းဖို့ ကြံနေပါရော လား။ သည်တော့ ကျွန်တော် ဖက်က ရှေ့နေငှားပြီး ကာကွယ် ရမယ့် အဆင့်ရောက်နေပြီ။ သည်တော့ ကျွန်တော်အမျိုးသမီး ကို ရှေ့နေငှားပေးဖို့ ပြောရ သည်။

ရှေ့ဖြစ်လာမည့် ကံကြမ္မာ ကို မည်သူမျှမြင်နိုင်စွမ်း မရှိပါ။ ကောင်းသည်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆိုးသည် ဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်ရမည်သာ ဖြစ် ပါသည်။ ကိုယ့်ကံကြမ္မာက ဖန် လာခဲ့ပြီကိုး။ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ဝန် မခံတတ်သော ကိုယ့်အဖြစ်ကို သူတစ်ပါးအပေါ် ပုံချတတ်သော ကိုခင်သောင်းလို လူမျိုးကို ရွံနုန်း မိသည်ကတော့ အမှန်ပင်။ ကျွန် တော်ကို ချနင်းပြီး ကိုယ်လွှတ် ရုန်းဖို့ကြံသည့် သူလုပ်ရပ်ကို ကျွန်တော်တစ်သက် ဘယ်တော့ မှ မေ့ပျောက်လိမ့်မည် မဟုတ် ပါ။

ကျွန်တော်အမှုကို မြို့နယ်

တရားရုံးမှာ ရင်ဆိုင်ရသည်။ အချုပ်သားဘဝဖြင့် အမှုရင်ဆိုင်ရသောကြောင့် ရုံးချိန်းတိုင်း အချုပ်ကားပြာကြီးဖြင့် ရုံးသို့သွားရပါသည်။ ထိုသို့သွားရတိုင်း ကားပေါ်တွင် ကိုခင်သောင်းနှင့် အမြဲဆုံရပါသည်။ ဆုံရတိုင်းလည်း သူနှင့်ကင်းနိုင်သမျှ ကင်းအောင် ကျွန်တော်နေခဲ့ပါသည်။

တရားရုံးမှာ အမှုမစစ်ခင် တရားခံများထားရန် အချုပ်ခန်းရှိပါသည်။ ထိုအချုပ်ခန်းကလေးထဲမှ ကိုယ့်အမည်မခေါ်မခြင်းစောင့်ရပါသည်။ ထိုအထဲတွင်လည်း ကိုခင်သောင်းနှင့်ဝေးဝေးနေပြီး သူနှင့်ခပ်ကင်းကင်းနေထိုင်ခဲ့ပါသည်။ သူကတော့ ကျွန်တော့်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေပြီး စကားပြောလိုဟန် ရှိပါသည်။ စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းကျသော သူလိုလူမျိုးကို အမုန်းကြီးမုန်းမိနေသည်ကို သူမသိရောလေသလား။

အမှုကို (၄)လတိတိကြာခဲ့ပါသည်။ (၄)လအတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ အမှုစစ်သည်က (၄)(၅)ကြိမ်မျှသာ တရားသူကြီးများ အလုပ်များနေ၍ ခဏခဏ

ဘေးဆင်းရဲ့
ဘေးဆင်းရဲ့သေ
သည့်အချုပ်ခန်း
ကျဉ်းကျဉ်းထဲမှာ
၄ လကြာမျှ
နေခဲ့ရသော
ဘဝကို
ကျွန်တော်သည့်
မည့်ကဲ့သို့
ကျေနပ်နိုင်ပါ
မည့်နည်း။

ရုံးချိန်းရသောကြောင့် ဤမျှကြာသွားပါသည်။ အချုပ်ခန်းထဲတွင် (၄)လမျှနေခဲ့ရသော နေ့ရက်များကို ကျွန်တော့်ဘဝတွင် တစ်သက်မမေ့နိုင်တော့ပါ။ အချုပ်ခန်းထဲသို့ အိမ်ဦးနှင့်ကြမ်းပြင်ပမာဝင်လိုက်ထွက်လိုက်ဖြစ်နေသူများအတွက်မူ ကျွန်တော်၏ ရေးသားမှုသည် ပိုသည်ဟုထင်မည်လားတော့ မသိ။ ကျွန်တော့်အတွက်မူ အိပ်မက်ပင် မမက်ခဲ့ဘူးသော နေရာကို ရောက်ရသည်မို့ ကျွန်တော့်အတွက် ရေးစရာဖြစ်လာသလားတော့ မပြောတတ်တော့ပါ။

ညအိပ်တိုင်း ပေါများလှသည့် ခြင်များက အိပ်မရအောင် နှိပ်စက်ပါသည်။ ခြင်ကိုက်ခံရသည့်အထဲ ညအိမ်သာသို့သွားချင်သည့်အခါတိုင်း တာဝန်ကျကင်းသမားထံ ခွင့်တောင်းရပါသည်။ သူကသွားဆိုမှ သွားရပါသည်။ ဤဒုက္ခကလည်း တစ်မျိုးစိတ်ဆင်းရဲစရာ ကောင်းပါသည်။

နေ့လည်နေ့ခင်းတွင် ညအိပ်ရသောကြောင့် တစ်ရေးအိပ်ဖို့ စိတ်မကူးပါနှင့် မည်သို့မျှ

အိပ်၍မရအောင် စကားပြောသံ
ငြင်းခုံသံများက နှောင့်ယှက်နေ
ပါသည်။

အဆုံးမတော့ အစားဆင်း
ရ၊ အနေဆင်းရဲသော သည်အ
ချုပ်ခန်း ကျဉ်းကျဉ်းထဲမှာ (၄)
လကြာမျှ နေခဲ့ရသော ဘဝကို
ကျွန်တော်သည် မည်ကဲ့သို့ကျေ
နပ်နိုင်ပါမည်နည်း။

နောက်ဆုံးတော့ကျွန်တော်
၏အမှုသည် ပြီးဆုံးခြင်းသို့
ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုအိမ်နဲ့
ချသောအခါ ကျွန်တော်တရား
ရှင်လွတ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်
ဘက်က သက်သေအဖြစ်လိုက်
ပါခဲ့သော ကျွန်တော့်ရုံးမှအရာရှိ
ရေနံရွာလေးမှ အလုပ်သမား
သက်သေ(၃)ဦး။

ကျွန်တော့်သက်သေများကို
အစိုးရရှေ့နေက မေးခွန်းများထဲ
တွင် ဖမ်းမိသောပစ္စည်းများသည်
ကျွန်တော့်ပစ္စည်းဟုတ်မဟုတ်
မေးရာတွင် ကျွန်တော့်ဘက်က
သက်သေများက ၎င်းပစ္စည်းများ
နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်နှင့်
မည်ကဲ့သို့မျှ မပတ်သက်ကြောင်း
ကို ခိုင်လုံအောင် သက်သေထူ
နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို

ဖမ်းဆီးခဲ့သည့် ရဲအရာရှိကိုယ်
တိုင်က အောက်ပါအတိုင်း
ထွက်ချက်ပေးသွားပါသည်။

ကျွန်တော့်တွင် ကျော်စော
သတင်းမရှိသူ၊ ကိုခင်သောင်းက
ကျော်စောသတင်းရှိပြီး သူယခု
ကဲ့သို့ မှောင်ခိုသွားနေသည်မှာ
သတင်းရထားပြီးဖြစ်ကြောင်း
၎င်းတို့စောင့်ဖမ်းသည့်အခါတိုင်း
၎င်းတို့လစ်ချိန်တွင် သွားတတ်၍
ဖမ်း၍မမိကြောင်း ထို့ကြောင့် စီမံ
ချက်ထားပြီး ကင်းပုန်းဝတ်စောင့်
ဖမ်းခဲ့သောကြောင့် ဤကဲ့သို့မိခဲ့
ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရုံးတော်ကို
ထွက်ဆိုခဲ့ပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော့်
၏ အမှုသည် ပြီးဆုံးခြင်းသို့

ရောက်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော်အမှု
သာ ပြီးဆုံးသွားသော်လည်း
ကျွန်တော်၏ လူမှုရေးဒုက္ခသည်
မပြီးဆုံးသေးပါ။ ကျွန်တော့်အမှု
နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဇနီးသည်မှာ
ဟိုပြေးရဒီလွှားရနှင့် အတော်
လေး ပင်ပန်းသွားရပါသည်။ လူ
တွင်သာမက ရှေ့နေငှားခ၊ သွား
စရိတ်၊ လာစရိတ်စသည်ဖြင့် ငွေ
ကြေးအတော်ကုန်သွား ရပါသည်
ထိုထက်ဆိုးသည်ကား ကျွန်
တော့်အမှုဖြစ်စဉ်က ကိုယ်ဝန်(၈)
လခန့်ရှိရာ ကျွန်တော်အချုပ်ကျ
ပြီး (၂)လအကြာ၌ ကလေးမီး
ဖွားပြန်ရာ ဆေးရုံတက်မွေးရ
သောကြောင့် ငွေကုန်ရပြန်ပါ
သည်။ ကျွန်တော်မရှိပေမယ့် သူ
အမေက ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေး
သဖြင့်သာ တော်ပေသေးသည်။

ထို့အတူ ကျွန်တော့်မှာ
လည်း ဆုံးရှုံးမှုများနှင့် ကြုံခဲ့ရ
ပါသည်။ ကျွန်တော်သည်
လက်ရှိလုပ်ကိုင်နေသော လုပ်
ငန်းကို တွယ်တာမြတ်နိုးပါ
သည်။ ဆရာကောင်း၊ သမား
ကောင်းများနှင့်လည်း ကျွမ်းဝင်
ရှိခဲ့ပါသည်။ မကြာသောကာလ
တွင် ရာထူးတိုးဖို့ မျှော်လင့်သည့်

အဆင့်သို့ပင် ရောက်ရှိနေချိန်ဖြစ်ပါသည်။

သည်သို့သောအချိန်တွင် မမျှော်လင့်သော ကြမ္မာဆိုးဝင်ရောက်လာသောအခါတွင် အဘယ်မျှ စိတ်ထိခိုက်ရမည်ကို တွေးကြည့်လျှင် သိနိုင်လောက်ပါသည်။

လောကပါလတရားအရ မကောင်းမှုပြုသူသည် မိမိပြုသော မကောင်းမှုအလိုက် ဒဏ်ခတ်ခံရမည်မှာ မလွဲမသွေ ဖြစ်ပါသည်။ လူ့ဘဝသည် ကျယ်ပြောလှသည်နှင့်အမျှ ရှုပ်ထွေးလှပါသည်။ လူသည်တစ်ဦးတစ်

ယောက်ထဲနေလို့ မရပါ။ လူအများနှင့်ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ မိမိနှင့် ဆက်ဆံသူတိုင်းသည်လူကောင်းချည်း မဟုတ်သလို လူဆိုးချည်းလည်း မဟုတ်ပါ။ လူကောင်းနှင့် လူဆိုးကို ခဏလေးတွေ့ရုံမျှနှင့် မုန်းဆင်လို့ မရပါ။ ရေရှည်ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံမှသာ အကဲခတ်လို့ ရပါသည်။

မည်ကဲ့သို့ပင်ဆိုစေ မိမိဖက်က “သတိ” ဆိုသောအရာကို ဦးနှောက်ထဲမှာ အစဉ်ထာဝရရှိနေဖို့တော့ လိုပါသည်။ သတိတရားအမြဲ ရှိနေလျှင် တွေ့လာ

မည့် အန္တရာယ်ကို မိမိသတိတရ ဖြင့် ကာကွယ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

ဤသို့မဟုတ်ဘဲ သတိတရားမရှိ အရာရာ မစူးစမ်းမဆင်ခြင်ဘဲ တဖွတ်ထိုးသွားတတ်၊လာတတ်သူများ အတွက် ဘေးဒုက္ခဟူသည် အချိန်မရွေး တွေ့တတ်ပါကြောင်းကို ကျွန်တော်၏ ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်ကို ရေးသားတင်ပြရခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်း ။

ကိုထွန်း(ရန်)

(စာမူရှင်လိပ်စာပျောက်ဆုံးပါသဖြင့် အယ်ဒီတာအဖွဲ့နှင့် ဆက်သွယ်စေလိုပါသည်)

အမှတ် ၁၀၉၊
 နုတိယထပ် (၃၄ထပ်၊ အထက်)
 ကျောက်တံတား၊ မြို့နယ်၊ ဖု. ၀၉၅၁၉၆၃၃၁
 Email ; True.megazine@gmail.com

ART
SARKIN
2015

ကျန်းမာရေးမှူးဘဝအတွေ့အကြုံများ

မောင်မင်းယဉ်(ကုမ)
ပရလောကသားများ
နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

ကျန်းမာရေးမှူးဘဝအတွေးအကြံ ကျွန်တော်နှင့်ပရလောကသားများ

မောင်မင်းယဉ် (ကုမ္ပဏီ)

ယခုရေးတဲ့ အဖြစ်အပျက်
ကလေးဟာ တကယ့် အဖြစ်
အပျက်ကလေး ဖြစ်ပါတယ်။
ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ကျန်းမာရေး
မှူးတစ်ယောက် တွေ့ခဲ့တဲ့ အဖြစ်
အပျက်ကလေးပါ။

လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် နှစ်ဆယ်
လောက်က ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီ
နေ့က မှတ်မှတ်ရရ ကျန်းမာရေး
လုပ်ငန်းများအကြံ့ ဆန်းစစ်တဲ့
ည အကြံ့လုပ်ကြတဲ့ ညမှာပါ။

ကျန်းမာရေးအကြံ ဆန်းစစ်တဲ့ည

ကျန်းမာရေးဌာနက နှစ်ကုန်
ခါနီးတိုင်း ကိုယ်တစ်နှစ်တာလုပ်
ခဲ့တဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို ဆန်းစစ်
ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ခဲ့
တဲ့ မြို့နယ်မှာ ကျန်းမာရေး ဌာန

က ၅ခု၊ တိုက်နယ်ဆေးရုံက ၂
ခု၊ ဆေးရုံကြီးနဲ့ဆိုတော့ အား
လုံးဌာန ၈ ခု ရှိပါတယ်။

အဲဒီနေ့က မြို့နယ်ဆရာဝန်
က ကျန်းမာရေးဌာန အသီးသီး
က ကျန်းမာရေးမှူးတွေနဲ့ တိုက်
နယ်ဆရာဝန်တွေကို ညနေငါးနာ
ရီမှာ အကြံ့ဆန်းစစ်ပွဲလုပ်ဖို့ ဖိတ်
ထားပါတယ်။

အကြံ့ဆန်းစစ်တာကတော့
ဌာနတစ်ခုချင်းစီရဲ့-

၁။ တစ်နှစ်အောက် ကလေး
သေနှုန်း

၂။ မိခင်သေနှုန်း

၃။ ကာကွယ်ဆေးထိုးနှုန်း

၄။ ကျန်းမာရေးပညာပေးမှု

ရာနှုန်း

၅။ ကူးစက်ရောဂါ ဖြစ်ပွားမှု
နှုန်း

၆။ မွေးဖွားနှုန်း/ သေဆုံးနှုန်း
နဲ့ တခြား ဆန်းစစ်ချက်တွေ
အများကြီး ဖြစ်ပါတယ်။

ဌာနတစ်ခုစီရဲ့ ဆန်းစစ်ချက်
ရမှ တစ်မြို့နယ်လုံးရဲ့ ဆန်းစစ်
ချက်ရာနှုန်း ရပါတယ်။ အဲဒီ
ဆန်းစစ်ချက်တွေကိုရမှ ဗဟိုစံ
နှုန်းနဲ့တိုက်ကြည့်ပြီး အားသာ
ချက်၊ အားနည်းချက်တွေကို
ဆန်းစစ်ဆွေးနွေးကြပါတယ်။
ပြီးတော့မှ ရှေ့နှစ်မှာ ဘယ်ရော
ဂါတွေကို အဓိကထားတိုက်ဖျက်
ကြမလဲ။ မြို့နယ်မှာ အဖြစ်
အများဆုံး တိုက်ဖျက်မယ့် ရော
ဂါတွေကို ဦးစားပေးအလိုက်
ရွေးချယ်ကြရပါတယ်။

ဒါနဲ့ ညနေ၅နာရီကနေ ၁၀
နာရီလောက်အထိ တစ်ဌာနချင်း
ရဲ့ ဆန်းစစ်ချက်တွေကို ဘွတ်

ချက်ကြရပါတယ်။ တစ်ဌာနချင်းရဲ့ ဆန်းစစ်ချက်တွေကို စုပေါင်းလိုက်တော့ တစ်မြို့နယ်လုံးရဲ့ ဆန်းစစ်ချက်တွေကို ရကြပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ၁၀ နာရီလောက်မှ ပြီးကြပါတယ်။ အားလုံးပြီးတော့ မြို့နယ်ဆရာဝန်က ဧည့်ခံလို့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ စားကြသောက်ကြပါတယ်။

ပရလောကအကြောင်း

ဆွေးနွေးခြင်း

မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီးက

“ဆရာတို့ ဆိုင်ကယ်တွေ ပါတော့ ဌာနပြန်ကြမလား။ ဆေးရုံမှာ အိပ်ကြမှာလား။ ဆေးရုံမှာအိပ်ရင်လည်း ခုတင်တွေ အသင့်ရှိတယ်။ အိပ်ချင်တဲ့ လူအိပ်ကြ”။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့က တစ်ယောက်က -

“ကျွန်တော်တော့ ပြန်မှာ ဆရာ”

“ဦးကိုကို ခင်ဗျားသွားတဲ့ လမ်းမှာ သင်္ချိုင်းကုန်းတွေ ရှိတယ်။ မကြောက်ဖူးလား”

“ကြောက်လည်း ပြန်ရမှာပဲ ဆရာ” ဒါနဲ့ ဦးမောင်မောင်ဆို

တဲ့ ကျန်းမာရေးမှူးက-

“ကျွန်တော်တော့ သရဲကြောက်တယ်ဆရာ။ မပြန်တော့ဘူး။ ဆေးရုံမှာပဲ အိပ်မယ်”

“ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် သရဲကြောက်တာလဲ”

“ကျွန်တော် တခြားမြို့နယ်မှာတုန်းက သရဲခြောက်ခံရဖူးတယ်ဆရာ”

“ဘယ်လိုခြောက်တာလဲဗျ။ ပြောပြပါဦး”

“ဒီလိုဆရာ ကျွန်တော် တစ်ညမှာ အရက်သောက်ပြီး ဆိုင်ကယ်စီးလာတာ ည ၁၀ နာရီလောက်မှာပေါ့။ ရွာထိပ်ရောက်တော့ သစ်ပင်ပေါ်က မဲမဲအကောင်ကြီး ခုန်ဆင်းလာပြီး ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်ကို တားတယ်ဆရာ”

“ကျွန်တော်က ရပ်မပေးတော့ ဆိုင်ကယ်ပေါ် ခုန်တက်လာတယ်”

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော့် ဆိုင်ကယ် မထိန်းနိုင်ဘဲ ပစ်လဲသွားတယ် ဆရာ။ တော်တော်နဲ့ မထနိုင်ဘူး။ တော်သေးတယ်ဆရာ။ ရွာကလူတွေ တွေ့ပြီး ခေါ်လာကြလို့ အိမ်ပြန်ရောက်တာပါ”

“ဦးမောင်မောင်ရာ ခင်ဗျား မူးပြီး ဆိုင်ကယ်လဲတာဇနာပါ”

“ကဲ ဆရာဦးတင်လှိုင်ရော ဘာတွေဖူးလဲ”

“ကျွန်တော်က တွေ့တော့ တွေ့တယ်။ ဒါပေမယ့်မကြောက်တတ်တော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဆရာတွေဖူးတာ ပြောပြပါဦး”

“ကျွန်တော် ရမည်းသင်းမှာ ဆိုင်ကယ်ဆိုင်မှာ ဆိုင်ကယ်ပြင်တာဆရာ။ ည ၁၀ နာရီမှ ဆိုင်ကယ်လုပ်ပြီးတော့ အလုပ်ရှိလို့ ဆိုပြီးတော့ ည ၁၀ နာရီမှာ ရမည်းသင်းက ပြန်လာတယ်။ ကျွန်တော်က သရဲမကြောက်တတ်ဘူး။ လူဆိုးတွေ အရက်သမားတွေ အုပ်စုလိုက်တွေ့မှာ ကြောက်တာ”

ဒါနဲ့ဆိုင်ကယ်ဆိုင်က ဝါးရင်းတုတ်တစ်ချောင်း တောင်းလာတယ်။ ဆိုင်ကယ်ပြင်ဆိုင်က စက်ပြင်က-

“ဆရာ ယူသွားပါဆရာ။ ဒါပေမယ့် အရက်သမားကို လူမှား ရိုက်မိဦးမယ်နော်”

“ကျွန်တော်က ဘယ်သူမှ ရန်မလုပ်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့်

ကို ရန်လုပ်ရင်တော့ တွယ်ရမှာပေါ့။”

ဒါနဲ့ကျွန်တော် စီးလာတာလမ်းမှာဘာမှ မတွေ့ပါဘူး။ ည ၁၁ နာရီလောက်မှာ ရှမည်းသင်း ရွှေဒါးရွာကို မရောက်ခင်လမ်းဘေးမှာ ကလေးလေးတစ်ယောက် ခုန်ဆွခုန်ဆွနဲ့ ကားလမ်းပေါ်မှာ ပြေးလာတယ်။ အရပ်က တစ်တောင်လောက်ကလေးရှိတယ်။

ဒီတော့ ကျွန်တော်က ဒီနားမှာ ရွာလည်းမရှိ၊ အိမ်ခြေလည်းမရှိ၊ ကလေးကလည်း တစ်တောင်လောက်ကလေးရှိတယ်ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားပေါ့။ ဒီအချိန်ကြီးမှာ ဒီကလေးက ဘယ်က ရောက်လာတာလဲ။ စဉ်းစားနေမိတယ်။

ဆိုင်ကယ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်တော့လည်း ကလေးပေါက်စလေးလို မြင်နေရတယ်။ ကျွန်တော်က မကြောက်တတ်တော့လက်တစ်ဖက်က ဝါးရင်းတုတ် ၂ တောင်လောက်ကို ကိုင်ပြီး ဆက်စီးလာတယ်။

ပါးစပ်ကတော့ ရွတ်နေကြပရိတ်၊ ပဋ္ဌာန်းကို ရွတ်လာပါ

တယ်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ငါတွေတာ မှင်စာများလား၊ ကလေးပေါက်စလေးတွေ သေရင် မှင်စာဖြစ်တယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘုရားစာလည်း ရွတ်မယ်။ တွေ့ရင် ရန်လုပ်လာရင်တော့ ဝါးရင်းတုတ်နဲ့ ရိုက်ရမှာပဲလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။

ဒါနဲ့ အဲဒီတစ်တောင်လောက်ကလေးက ကားလမ်းအလယ်တည့်တည့်မှာ ခုန်ဆွခုန်ဆွနဲ့ ပြေးလာနေပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ဘုရားစာလည်း ရွတ်တယ်။ မထူးဘူးကွာဆိုပြီး ဆိုင်ကယ်နဲ့တိုက်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်တယ်။

ဒါနဲ့ကျွန်တော် ဆိုင်ကယ်ကို ထိန်းစီးပြီး ဆိုင်ကယ်နဲ့ဝင်တိုက်လိုက်ပါတယ်။

“ဝုန်းဒိုင်” လို့မည်ပြီး ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်ပါ လဲသွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်ဟာ တစ်တောင်လောက်မှင်စာကလေးကို မတိုက်မိပါဘူး။ မှင်စာကလေးဘယ်

ပျောက်သွားမှန်းလည်း မသိပါဘူး။ ဆိုင်ကယ်လည်း မလဲပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ဒါနဲ့ဆိုင်ကယ် ဆက်စီးလာပါတယ်။ ဘာမှတော့ မတွေ့တော့ပါဘူး။ ကြောက်တော့ ကြောက်သွားတာပေါ့။ ကြက်သီးလည်း ထသွားတယ်။

ကျွန်တော် ထင်မိတာကတော့ ကတ္တရာစေး လမ်းမဲ့မဲနဲ့ လရောင်ကြောင့် လမ်းပေါ်က သစ်ကိုင်းအရိပ်တွေ ပေါ်နေတာကို ကျွန်တော့်စိတ်က တစ်ယောက်ထဲဆိုတော့ သရဲပေါက်စလို့ ထင်မိတာ နေမှာပါ။

မြို့နယ်ဆရာဝန်က “ဆရာကတော့ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ်ဟုတ်နေတာပဲ”

“နောက်ထပ် အတွေ့အကြုံရှိသေးရင် ဆက်ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော် အဲဒီညက ၃ခုလောက် ဆက်တိုက်တွေ့ရတယ်ဆရာ”

“တစ်ခုက မြွေကြီး ဆရာမြွေကြီး။ အဲဒီညက ကျွန်တော် ရမည်းသင်း ရွှေဒါးဖြတ်ပြီး ပျော်ဘွယ်ပေကုန်း ဖြတ်လာတယ်ဆရာ။ ကျွန်တော်က ပျော်ဖြူ

ကုန်းကျန်းမာရေး ဌာနမှာ လုပ် တာဆိုတော့ ဆိုင်ကယ်ကို ဆက် စီးလာတယ်”

“တစ်ယောက်ထဲဆိုတော့ သိမ်ငယ်ပေမယ့် ပရိတ်၊ ပဋ္ဌာန်း အားကိုးနဲ့ ရွတ်ဖတ်လာတယ်။ ဝါးရင်းတုတ်ကလည်း အသင့်ပါ တယ်ဆိုတော့ သိမ်ငယ်ပေမယ့် သိပ်တော့ မကြောက်ပါဘူး”

ဒါနဲ့ ပျော်ဘွယ်ကျူတောဝ တံတားရောက်တော့ ဆိုင်ကယ် မီးထဲမှာ တံတားပေါ်မှာ ရှည် ရှည်အကောင်ကြီး လမ်းဖြတ် သွားနေတာ တွေ့ရတယ်။ လုံး ပတ်က အချင်း ၁၀လက်မ လောက် ရှိလိမ့်မယ်။ ဧရာမ မြွေကြီးဆရာ။ အကွက်တွေနဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း မိုက်မိုက် ကမ်းကမ်းနဲ့ မြွေကြီးလည်ပင်း ကို ဆိုင်ကယ် ဖြတ်ကြိတ်မယ်လို့ စိတ်ကူးလိုက်တယ်။ ပြီးမှ မြွေ မသေဘဲ ငါ့ဆိုင်ကယ်လဲရင် ငါ သေမှာလို့ သတိရလိုက်လို့ ဆိုင် ကယ်မီးတစ်ကမ်း ရပ်ပြီး ဆိုင် ကယ်မီးနဲ့ မြွေကြီးကို ထိုးကြည့် နေလိုက်တယ်။

“မြွေကြီးကတော့ ကျူတော ဝတံတားကိုဖြတ်ပြီး ဖြည်းဖြည်း

အဲဒီအရင်နေ့
စက်ဘီးနဲ့
ကားတိုက်မိပြီး
စက်ဘီးသမား
သေသွားတာ။
သွေးတွေကို မြွေ
ဖုန်းထားပေမယ့်
မြွေအပုံကြီးက
မြင်နေရသေးတယ်။

ချင်း သွားနေတာ။ ဆယ်မိနစ် လောက် စောင့်နေရတယ်။ မြွေ ကြီးက ကျူတောဝချောင်းထဲ ဆင်းသွားတော့မှ ကျွန်တော် တံတားကို ဖြတ်စီးရဲတော့တယ်။

“ခင်ဗျား ၃ ခုတွေတာဆို။ တစ်ခုက ဘာလဲဗျ။ ဆရာတွေ က ဝိုင်းမေးကြတယ်။

အဲဒါနဲ့ ကျူတောဝတံတား ကျော်တော့ အလည်ကျွန်းရွာနား ကို ရောက်လာတယ်။ အဲဒီနား မှာ အဲဒီအရင်နေ့ စက်ဘီးနဲ့ ကားတိုက်မိပြီး စက်ဘီးသမား သေသွားတာ။ သွေးတွေကို မြွေ ဖုန်းထားပေမယ့် မြွေအပုံကြီးက မြင်နေရသေးတယ်။

“ကျွန်တော်အဝေးက ဆိုင် ကယ်မီးနဲ့ အဲဒီသွေးပုံကြီးကို မရဲ တရဲ သတိထားကြည့်မိတယ်။ တစ်ယောက်ထဲဆိုတော့မကြောက် ပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ နည်း နည်း လှုပ်ရှားနေမိတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သွေးပုံကြီးက မြင့်တက်လာတယ်။ ကုန်းကုန်း ကြီး ထလာတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ သေသွား တဲ့ စက်ဘီးသမားတော့ ငါ့ကို ခြောက်ပြီ ငါဘာလုပ်ရမလဲလို့

စဉ်းစားနေမိတယ်။

ကျွန်တော် မကြောက်တတ်ပါဘူး။ သိုင်းနဲ့ ဘောက်ဆာလည်းတတ်တော့ သရဲနဲ့နပ်းတော့မလုံးဘူး။ ဝါးရင်းတုတ်နဲ့ ပြန်ရိုက်ရမှာပဲလို့ စဉ်းစားထားတယ်။ ပရိတ်ရွတ်၊ ပဋ္ဌာန်းရွတ်ပြီး ဆိုင်ကယ်ပေါ်က ဆင်းလိုက်တယ်။ ဆိုင်ကယ်မီးတော့ ဖွင့်ထားတယ်။

ဒီမှာတင် မြင့်တက်လာတဲ့ သွေးပုံကြီးက ကျွန်တော့်ဆီတက်ကို လာနေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဆိုင်ကယ်လက်ကိုင်ကို လှည့်ပြီး မီးနဲ့ အဲဒီလှုပ်ရှားနေတဲ့ သွေးပုံကြီးကို ထိုးကြည့်လိုက်တယ်။

အဲဒီတော့မှ ခွေးတစ်ကောင်ကို မြင်ရတယ်။ အဲဒီနေရာက အလည်ကျွန်းရွာနဲ့ နီးနေတော့ ရွာထဲက ခွေးတစ်ကောင်ကသွေးစိုးထားတဲ့ အပုံပေါ်မှာ တက်အိပ်နေတာကိုး။

အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်း သက်ပြင်းချပြီး ဆိုင်ကယ်ဆက်စီး လာရပါတယ်။ ကျွန်တော် ကြောက်တတ်ရင်တော့ အဲဒီညက တစ်ယောက်

ထဲ ပျော်ဘွယ်ဘက်ကို ပြန်ပြီး ပြေးလို့ အိမ်ကိုရောက်တော့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။

အဲဒီနေ့ကစပြီး ညမှာဆိုင်ကယ်တစ်ယောက်ထဲစီးရင် လူမပြတ်တဲ့နေရာမှာ ဆိုင်ကယ်ရပ်ပြီး စောင့်ကြည့်ပါတယ်။

ပြီးမှ ကျွန်တော်သွားမယ့် လမ်းကို သွားမယ့် နေ့နေ့မောင်းတဲ့ ကား၊ ဒါမှမဟုတ် ထွေလာဂျီစတာတွေရဲ့ နောက်က ဖြည်းဖြည်း စီးလိုက်ပြီး လိုက်သွားပါတယ်။

ဒါမှလမ်းမှာ မြွေလည်း မကြောက်ရ၊ သရဲလည်းမကြောက်ရ။ လမ်းမှာ သံကြိုးတို့ ဝါးလုံးတို့ ထားပြီး လုမဲ့လူလည်း မကြောက်ရတော့ဘူးပေါ့။

“အားလုံးက ပိုင်လိုက်ပါပေ့ ဆရာလှိုင်ရယ် တဲ့”

ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်တို့ လူစုခွဲပြီး ပြန်တဲ့လူက အိမ်ပြန်ကြ၊ ဆေးရုံအိပ်တဲ့လူက အိပ်ကြပါတယ်။

အဲဒီညက တကယ့်

အဖြစ် အပျက်တစ်ခု

နောက် ၂ရက်လောက်နေတော့ တစ်မြို့နယ်လုံး Evalua-

tion ကျန်းမာရေး ဆန်းစစ်ပွဲ လုပ်ကြပါတယ်။

အဲဒီနေ့မှာ ကျန်းမာရေးမှူး ဦးသောင်းစိန်နဲ့ တွေ့ပါတယ်။ ဦးသောင်းစိန်က ဆရာရေ ဟိုနေ့ညက ဆရာပြောသွားတဲ့ သရဲနဲ့ မြွေကြီးအကြောင်းက တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် တွေရတဲ့ အဖြစ်အပျက်က ပိုထူးဆန်းတယ်ဆရာ”

“ကဲ ပြောပါဦးဗျာ။ ခင်ဗျားတွေ့ရတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေး”

“ဒီလိုဆရာ ကျွန်တော် အဲဒီညက ၁၂နာရီလောက်ကို ယင်းတော်ကျန်းမာရေးဌာနကို ပြန်သွားတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း တစ်ယောက်ထဲဆိုတော့ သိမ်ငယ်တဲ့ စိတ်နဲ့ ဆိုင်ကယ်စီးလာတယ်”

ကျိုးနီသီးကုန်း လမ်းခွဲကျော်လာတော့ ကျွန်တော့်နောက်က ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ကျော်တက်လာတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ နောက်က ထိုင်စီးလာတဲ့လူက လက်ပြသွားတယ်။ သေချာ ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကိုလှဘော် ဖြစ်နေတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က သူငယ်
ချင်းရေ အတူသွားရအောင်ဖြည်း
ဖြည်းစီးပါလို့ လှမ်းပြောလိုက်
တယ်။

သူတို့က ကျွန်တော်နဲ့ ဝါးသုံး
ပြန်အကွာက စီးနေတယ်။ ဒါနဲ့
ကျွန်တော်လည်း သူတို့နောက်
ကို လိုက်သွားတယ်။

ရွှေမျိုင်းနားဆရာတော်ဦးဝိဇ္ဇာ
ဗလရဲ့ ဆားတောင် ဘုရားနဲ့ဆား
တောင်ရွာကို ကျော်လာတော့
လူနေအိမ်ခြေ မရှိတော့ဘူး။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူတို့
နား ကပ်လိုက်မယ်ဆိုပြီး အမြန်
စီးလိုက်တယ်။ သူတို့က ကျွန်
တော်ကို မစောင့်ဘဲ တအား စီး
သွားကြသော ကျွန်တော် ကျန်
နေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ
ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း လှဘော်
ဘာကြောင့် တအားနင်းသွားတာ
လဲလို့ စဉ်းစားလို့မရ ဖြစ်နေ
တယ်။

ဒါနဲ့ သူတို့ဆိုင်ကယ်လည်း
မျက်ခြေပြတ်သွားပြီး ကျွန်တော်
ဆိုင်ကယ်လည်း မီးပျက်သွား
တယ်။ ထိုးရပ်သွားတယ်။

ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်ကိုအကွေ့
မှာ ဆိုင်ကယ်က ကားလမ်းမ

ပေါ် မဟုတ်ဘဲ မြေလမ်းပေါ်မှာ
ရောက်နေပြီး စက်ပျက်နေတယ်။
ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကြောက်
ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ဆိုင်ကယ်ကို
ဟိုနှိုက်ဒီနှိုက် လုပ်ကြည့်တယ်။
ကောင်းမလာဘူး။

ဒါနဲ့ ဘယ်ဘက်ကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်တော့ ရွာတစ်ရွာကို
တွေ့ရတယ်။ မီးခွက်တွေ ထွန်း
လို့ မီးတွေလင်းနေတယ်။ ကျွန်
တော်အားတက်သွားပြီး ရွာထဲက

အိမ်တစ်အိမ်ဝင်ပြီး ဆိုင်ကယ်
ပြင်ပြီးမှ ဆက်သွားမယ်ဆိုပြီး ရွာ
ထဲဝင်လိုက်တယ်။

ရွာထဲသာ ဝင်လိုက်တယ်။
ကျွန်တော် ရွာမှာမည် မသိဘူး
ဖြစ်နေတယ်။ ဒီရွာကို ကျွန်တော်
ဘာလို့ မသိရတာလဲ။

ဒါနဲ့ ရွာက ဥက္ကဋ္ဌကတော့
ငါ့ကိုညိမှာပဲဆိုပြီး ရွာထဲက တွေ့
တဲ့လူကို “ဥက္ကဋ္ဌအိမ် ဘယ်မှာ
လဲ” လို့ မေးလိုက်တယ်။

ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူမှ
အဖက်လုပ် မပြောကြဘူး။ ဒါနဲ့
ကျွန်တော်လည်း ရွာထဲက ပြန်
ထွက်မယ်ဆိုပြီး အထွက်လမ်းကို
လိုက်ရှာတယ်။ ရွာအထွက်လမ်း
လည်း မတွေ့ရဘူး။

ကျွန်တော် ရွာထဲမှာ လှည့်
ပတ်သွားပြီး မီးခွက်ထွန်းထား
တဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ကို ဝင်လိုက်
တယ်။ အဲဒီမှာ အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်က ထဘီရင်ရှားနဲ့
ဟင်းချက်နေတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က

“အစ်မကြီး ရွာထဲက ထွက်
တဲ့ လမ်းက ဘယ်နားမှာလဲ”

အမျိုးသမီးကြီးက ဘာမှ ပြန်
မပြောဘဲ အိမ်ပေါ်တက်သွားတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ဘယ်မှ
မသွားတတ်တော့ အဲဒီအိမ်
သစ်ပင်ဘေးမှာ ပက်လက်ကု
လားထိုင်တစ်လုံး တွေ့တော့
ခဏ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့မှ ဒီရွာကလူတွေက
တစ်မျိုးတွေပဲ။ ငါ့ကိုဘယ်သူမှ

ကုန်တော်ကူးပါးနဲ့
ပဋ္ဌာနီးတရားကို
အသံထွက်
ဂ္ဂုဏ်လျှောက်တယ်။
အဲဒီမှာတင်
အိမ်ပေါ်က
အမျိုးသမီးကြီးက
ဂ္ဂုဏ်လျှောက်လျှောက်
တော် ဘာတွေ
လျှောက်နေ
မှန်းမသိဘူး။
သွားသွားနဲ့
အောက်ကတင်တယ်။

အဖက်မလုပ်ကြဘူးလို့ စဉ်းစား
မိတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်
သူငယ်ချင်းလှဘော် ဒီကောင်
ကလည်း ငါ့ကို ဘာလို့ မစောင့်
ရတာလဲလို့ စဉ်းစားမိတယ်။

ပြီးမှ ကျွန်တော် သတိရမိ
တယ်။ အမလေး ဘုရား ဘုရား
ဒီကောင်လှဘော် ဆုံးသွားတာ
ခုလဲလောက်တောင် ရှိပြီပဲ။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ကြောက်
သွားတယ်။ ဒါနဲ့ ငါတော့ ဒုက္ခ
ရောက်တော့မှာပဲ ဆိုပြီး ပက်
လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်
ရင်း ဂုဏ်တော်ကိုးပါးနဲ့ ပဋ္ဌာနီး
တရားကို အသံထွက် ရွတ်လိုက်
တယ်။

အဲဒီမှာတင် အိမ်ပေါ်ကအမျိုး
သမီးကြီးက ရွတ်ရွတ်ရှက်ရှက်
တော် ဘာတွေ လာရွတ်နေမှန်း
မသိဘူး။ သွားသွားနဲ့ အော်လွှတ်
တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ၁၅ နှစ်သား
လောက် ချာတိတ်တစ်ယောက်
ကျွန်တော် ဘေးနား ရောက်လာ
တယ်။

“ဦးလေး ရွာထဲက မထွက်
တတ်လို့လား။ ကျွန်တော် ရွာ
ပေါက်ကိုပြမယ် လိုက်နဲ့” တဲ့။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ဆိုင်ကယ်
တွန်းပြီး လိုက်သွားတယ်။

“ဦးလေး ဒါရွာပေါက်ပဲ။
အပြင်ထွက်လို့ရပြီ”

ကျေးဇူးပါပဲကွယ် ဆိုပြီး ရွာ
တံခါးပေါက်က ကျွန်တော်ထွက်
လိုက်တယ်။ ကြည့်လိုက်တော့
ခုနု ကျွန်တော်ထိုင်နေတဲ့ ပက်
လက်ကုလားထိုင်နဲ့ ထိုင်နေတဲ့
နေရာနဲ့ ရွာပေါက်က တစ်ဆက်
ထဲ ဖြစ်နေတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ကားလမ်း
ပေါ် ဆိုင်ကယ်တွန်းတင်လိုက်
တယ်။

ကားလမ်းဘေးရောက်တော့
လူနှစ်ယောက် လက်နှိပ်ဓာတ်
မီးနဲ့ ကျွန်တော့်နား ရောက်လာ
တယ်။

“ဆရာ ဆိုင်ကယ် ပျက်နေ
တာလား”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ဒီနား
ရောက်မှ ထိုးရပ်သွားတာ”

“ကျွန်တော် ကြည့်ပေးမယ်
ဆရာ”

သူကဆိုင်ကယ်ကို ကြည့်ပြီး-

“ဆရာ ဝါယာတစ်ပင်လွတ်
နေတာ” ဆိုပြီး ဆက်ပေးလိုက်
တယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ဒီလူအသံ
ကြားဖူးပါတယ်ဆိုပြီး ကြည့်
လိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့
ကျွန်တော် ကွင်းဆင်းရင် ကျွန်
တော့်ဆိုင်ကယ်နဲ့ အမြဲလိုက်
တတ်တဲ့ ဆိုင်ကယ်ပြင်ဆရာ
ကိုမြမင်း ဖြစ်နေတာ တွေ့ရပါ
တယ်။

ကိုမြမင်း ခင်ဗျားက ဘယ်
လိုက ဘယ်လို ဒီကိုရောက်နေ
တာလဲ”

“ကျွန်တော် ဒီရွာရောက်နေ
တာ ဆရာ။ ဆရာ့ကိုမြင်လို့
လာလိုက်တာ”

“ကဲ ကျေးဇူးဘဲ ကျွန်
တော်သွားတော့မယ်နော်”

ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်ပြီး
ယင်းတော်အရောက် ဆိုင်ကယ်
စီးလာပါတယ်။

ဆေးခန်းပြန်ရောက်မှ စဉ်း
စား ကြည့်လိုက်တော့

ဒီကိုမြမင်းကလည်း အရင်
လကမှ ကားတိုက်ခံရပြီး ဆုံး
သွားခဲ့တာပါလား။ ကျွန်တော့်
သူငယ်ချင်း လှဘောဇာကလည်း
သေတာ မကြာသေးဘူး။ ပြီး
တော့ ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့တဲ့ ရွာ

ကလည်း ကျွန်တော့် နယ်ထဲမှာ
မရှိတဲ့ရွာဖြစ်တာကို သိရပါတယ်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်
ရောက်ခဲ့တဲ့ရွာက ကျွတ်တို့ရွာ
ဖြစ်နေပြီး ကျွန်တော် အသိတွေ
ကလည်း ပရလောကသားတွေ
ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီ
ညကတစ်ညလုံး အလင်းပေါက်
ဂုဏ်တော်တွေ ရွတ်နေရတယ်။
ကြောက်သွားလိုက်တာ ဆရာရယ်။

“ကျွန်တော် ခုတော့ နေခင်း
မှာတောင် ကြောက်နေပါတယ်
ဆရာ”

“ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ။ ခင်ဗျား
အဲဒီညက အသောက်များသွား
ပြီး အိပ်ချင်စိတ်နဲ့ ထင်မိယောင်
များ ဖြစ်နေတာ နေမှာပါ။”

“မဟုတ်ဘူးဆရာ ကျွန်
တော့်ကို ဂုဏ်တော်နဲ့ ပဋ္ဌာန်း
တရားက ကယ်လိုက်တာပါ
ဆရာရယ်”တဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
Evaluation ကျန်းမာရေးအကြံ၊
ဆန်းစစ်ပွဲ ညကိုတော့ ကျန်း
မာရေးမှူး ဦးသောင်းစိန် တစ်
ယောက် ဘယ်တော့မှ မေ့လို့ရ
မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး ခင်ဗျား။

မောင်မင်းယဉ်(ကုမ္ပဏီ)

မိဘ၊ ဆရာသမားတွေက
ဖန်ခါခါ တပည့်သားကို ထောင်
နားစံ မငြင်းရအောင် ဆုံးမကြ
ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆယ်ကျော်
သက်အရွယ်တွေဟာ စမ်းသပ်
ချင်စိတ် လွတ်လပ်စွာ နေချင်

စိတ်တွေနဲ့ မိဘ ဆရာသမား
တွေက ပြောတုန်းပဲ နားထောင်
ပြီး မမြင်ကွယ်ရာမှာ ထင်သလို
သွားကြ နေကြ စားကြတာတွေ
အချို့ ကျောင်းသား ကျောင်းသူ
တွေမှာ ရှိကြတာပဲ။ သူငယ်ချင်း

အပေါင်းအသင်း ကောင်းလို့ဆွယ်
လို့ စုပေါင်း ကျောင်းပြေးပြီး
မတော်တဲ့ နေရာတွေမှာ ပျော်မြူး
ကြလို့ ဒုက္ခလှလှကြီးတွေ ကြုံ
တဲ့ အဖြစ်အပျက် ကလေးတို့
ယနေ့ဆိုရှယ်ကျနေတဲ့ လူငယ်

ဆိတ်ကွယ်ရုကာ

မုဒိမ်းမှု

နဂါးနီမြောင်းမြ

ကျောင်းသားများကိုသာမက ဖြစ်ရပ်မှန် စာဖတ်ပရိသတ်များကိုပါ တင်ပြရပါမယ်။

၁၉၅၄ ခုနှစ် ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီး ဦးလှမြိုင် နှစ်ယောက် ပုသိမ်ဆရာ အတတ် သင်သိပ္ပံကျောင်းကို ဆရာဖြစ် သင်တန်း တက်ရောက်ကြရပါ တယ်။ ပထမတော့ ကျွန်တော် နဲ့ ကျွန်တော့်အကိုကြီးတို့ဟာ ဆွဲ ခန့်ဆရာများ အဖြစ်နဲ့ ကျွန်တော် က မြောင်းမြနဲ့ ဒီဘီကုန်း (အ-မ-က) ကျွန်တော့် အစ်ကိုကြီးက ဝါးခယ်မ သော်က (အ-မ-က) ကဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြောင်းမြကနေပြီး မြောင်းမြ သင်တန်းသားတွေပါ စုံစုံညီညီ ပုသိမ်သင်တန်းနဲ့ သွားကြပါ သည်။

ပုသိမ်ရောက်တော့ ပုသိမ် ဆရာအတတ်သင်သိပ္ပံ ကျောင်း ကြီးကို ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ ကိုယ် ဆိုက်ကားများဖြင့် သွားရောက် ကြ၍ ကျောင်းကြီး၏ ရုံးခန်း တွင် သင်တန်းတက်ရောက်ရန် သတင်းပို့၍ ဆရာကြီးရုံးခန်းမှ အိပ်ဆောင်နှင့် စာသင်ဆောင် အခန်းနံပါတ်များကိုယူပြီး မိမိ

တို့နှင့် သက်ဆိုင်သော အဆောင် များသို့ သွားရောက်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ် ယောက်က ဒက္ခိဏာဆောင်ကျ ပါသည်။ ၎င်းအဆောင်တွင် ဧရာဝတီတိုင်းမြို့နယ်များမှ သင် တန်းသားများ ဖြစ်ကြသည်။ သင်တန်းကို ဇွန်လ ၁၇ ရက်မှ စတင်ရသည်။

သင်တန်းတက်၍ ၃ လ လောက်ကြာတော့ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ သင်တန်းသားများ ရင်းနှီးလာကြ၍ ညီအစ်ကို သူ ငယ်ချင်းများသဖွယ် ပြောမနာ ဆိုမနာ ပြောကြဆိုကြ ငြင်းခုံ ကြနှင့် တရင်းတနှီးပျော်ပျော် ပါးပါးရှိကြသည်တွင် ဝါးခယ်မ မှ သင်တန်းသားတစ်ယောက် 'ကြေးမုံ' သတင်းစာ တစ် စောင်ကိုကိုင်၍ ကျွန်တော်တို့ စုစကားပြောနေသော နေရာကို ယူလာပြီး ကဲကဲ မြောင်းမြသား တွေ ဒီမှာကြည့် ဒီမှာကြည့် ခင် ဗျားတို့မြောင်းမြက မင်္ဂလာ သတင်းပဲ။ ကျွန်တော်တို့လည်း မြောင်းမြက သတင်းဆို၍ ၎င်း သင်တန်းသား ကိုညွှန်လက်မှ ကြေးမုံသတင်းစာကို ယူပြီး

ကြည့်လိုက်ရာ မုဒိမ်းကျင့်ခံရ သော ဆယ်ကျော်သက် ကျောင်း သူလေးရဲ့ ဖြစ်အင်ဆိုပြီး ခေါင်း စဉ်နဲ့တွေ့ရ၍ ကျွန်တော်တို့ ရင် တဒိတ်ဒိတ်နှင့် သတင်းစာကို သေသေချာချာယူပြီး ကြည့်လိုက် ရာ မြောင်းမြမြို့ ၁၂လမ်းနေ၊ ဦးဘဘိန်း၊ ဒေါ်မြရှင်တို့၏သမီး ၉ တန်းကျောင်းသူ မ..... ကို မြောင်းမြမြို့ အပြင်ပတ် လမ်းရှိ တောကြီးထဲ၌ (၎င်း တောကြီးမှာ ယခု ပရဟိတ ကလေးများဂေဟာ) အာဇာနည် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၊ ဘိုး ဘွားဂေဟာများ ယခုအခါ တည် ရှိပြီး တောကြီးမဟုတ်တော့ပါ) မေ့မျောနေသော မိန်းကလေးကို ထင်းခွေယောက်ျား တစ်ယောက် တွေ့၍ သူ့ဆိုင်ရာရပ်ကွက် လူကြီးများမှ တစ်ဆင့် မြောင်းမြ ရဲစခန်းသို့ လာရောက်သတင်းပို့ သဖြင့် ရဲစခန်းမှ စခန်းမှူးနှင့်အဖွဲ့ ကားနှင့် အမြန်ဆုံးသွားရောက် ကြည့်ရှုရာ မိန်းကလေးမှာ သတိ မရဘဲနှင့် ကိုယ်ဝတ်များမလုံမခြုံ နှင့် ရှိနေ၍ ၎င်းမိန်းကလေးကို ရဲကားဖြင့် တင်ဆောင်၍ မြောင်း မြ ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးသို့သယ်

ဆောင်လာခဲ့သည်။ ဆေးရုံကြီးသို့ ရောက်သည်အထိ မိန်းကလေးမှာ သတိမရဘဲ ရှိနေသဖြင့် ဆရာဝန်ကြီးများမှ ဂရုတစိုက်ကုသ၍နေရသည်။ ၎င်းမိန်းကလေးမှာ သတိမရသေးသဖြင့် အခြေအနေများကို မသိရသေး၍ ရဲအရာရှိမှ ၎င်းကိစ္စကို အလေးပေး စုံစမ်းလျက်ရှိကြောင်း၊ မိဘနှစ်ပါးမှာ ၎င်းတို့၏ သမီးဖြစ်အင်ကို ကြည့်၍ချီးပွဲချ ငိုလျက် ဆရာဝန်ကြီးများအား ဂရုတစိုက်ကုသပေးပါရန်ငိုယို တောင်းပန်နေကြသည်။ ၎င်းသတင်းမှာ မြောင်းမြမြို့တွင် ပျံ့နှံ့သွားသဖြင့် မြို့တွင်းလူများနှင့် ကျောင်းသူကျောင်းသားများ လာရောက်တိုးဝှေ့လေ့လာ (စပ်စု) ကြကြောင်း။

၎င်းကိစ္စကို သတင်းစာအရသာ သိရပါသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ သင်တန်းသားများ ၎င်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သိချင်စိတ်က ပြင်းထန်လှ၍ ကျွန်တော်တို့ မြောင်းမြ သင်တန်းသား ၃၀ ယောက်စုပြီး ဆရာကြီးအား ၎င်းကိစ္စကို သိရှိလိုလှ၍ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ၂ ရက်မြောင်းမြသို့

ပြန်ခွင့်ပြုပါရန် ဆရာကြီးအား ခွင့်ပန်ရာ ဆရာကြီးမှ တနင်္လာနေ့မနက် ကျောင်းတက်မီအောင် ပြန်ခဲ့ရမည်ဟု ခွင့်ပြုချက်ရ၍ ကျွန်တော်တို့ စုပြီး သောကြာနေ့ညနေ သင်္ဘောဖြင့် မြောင်းမြသို့ ပြန်လာခဲ့ကြပါသည်။

မြောင်းမြရောက်တော့ သင်္ဘောဆိပ် တံတားဘေးတွင် ပွဲရုံဖွင့်ထားသော ဒေါ်လေးမှ ဟဲ့မောင်လှမြိုင်တို့ မောင်ထွန်းကြည်တို့ ပြန်လာကြပြီလား။ ကျွန်တော်တို့ခဏ ပြန်လာကြတာပါ။ မြောင်းမြက ဟိုသတင်းကို သတင်းစာထဲမှာတွေ့လို့ ကျွန်တော်တို့ မြောင်းမြက သူငယ်ချင်းတွေ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြလို့ တိတိပပသိချင်ကြလို့ အခုစနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့ ၂ ရက် ဆရာကြီးဆီမှာ ခွင့်တောင်းပြီး ပြန်လာကြတာပါ။ အေးအေးအိဒီသတင်းကလည်း တစ်မြို့လုံးပျံ့နေပြီ ကောင်မလေးအတွက် စိတ်မကောင်းစရာပဲ။ ရည်းစားဆိုပြီး ရည်းစားခေါ်ရာလိုက်မိတော့ ဒုက္ခရောက်ရတာပေါ့။ ရည်းစားချိန်းတွေ့တာက လည်းဟာယ် နေရာရှားလို့ ခုလို

တောကြီးမျက်မည်း ဟိုအဝေးကြီး သွားတွေ့ကြတာဆိုတော့ လွန်တာပေါ့။ ချိန်းတွေ့စရာတွေ မြို့ထဲမှာ မရှိတော့လို့လားကွယ်။ ကဲ...ကဲ 'မင်းတို့လည်း အနားယူပြီးထမင်းစားကြဦး။ ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး။ ကျွန်တော်တို့ ရေချိုးထမင်းစားကြသည်။ ထမင်းစားပြီး၍ မနားတော့ဘဲ ဟိုကိစ္စစုံစမ်းရအောင် ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီးတို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဒို့ရဲစခန်းကိုသွားပြီး ကိုကြူးဖေ (ရဲစခန်းစာရေးကြီး)ဆီကို သွားမေးရင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိရမှာပဲ။ လာ ရဲစခန်းကိုသွားမယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရဲစခန်းကိုရောက်လို့ ရဲစခန်းပေါ်တက်ပြီး ကိုကြူးဖေကို မတွေ့လို့ ရဲသားတစ်ဦး အားမေးရာ ရဲစာရေးကြီး ထမင်းစားဖို့ အိမ်ပြန်သွားတယ်။ အိမ်မှာရှိလိမ့်မယ်ဆို၍ ကျွန်တော်တို့ ကိုကြူးဖေအိမ်ကို ဆက်လက် သွားရောက်ကြရာ အဆင့်သင့်ဘဲ ကိုကြူးဖေထမင်းစားနေသည်နှင့် တွေ့ရသည်။

ဟောလှမြိုင်တို့ ဘယ်လိုလဲ မင်းတို့ ငါ့အိမ်ကို မျက်မည်းလည်

လာတာလား။ ဘယ်က မျက်စိ
လည်ရမလဲကွာ၊ မင်းဆီကို တိုက်
မိုက်လာတာ စခန်းမှာဝင်မေး
တော့ မင်းထမင်းစားပြန်တယ်ဆို
လို့ မင်းအိမ်ကိုလိုက်လာတာကွ။
(ဦးကြူးဖေနှင့် အစ်ကိုကြီးမှာ
ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြ
သည်) ကဲ ဒါဖြင့်လာ ထမင်း
ဝင်စားကြကွာ။ တို့စားခဲ့ပြီးပြီ
မင်းတို့ဘာကိစ္စလဲ။ ဦး ပုသိမ် မှာ
ဆရာဖြစ်သင်တန်းတက်နေ တာ။
သတင်းစာထဲမှာ ဟို သတင်းပါ
လာလို့။ တို့ မြောင်းမြသင်တန်း
သား သင်တန်းသူတွေ စိတ်မ
ကောင်း ဖြစ်ကြရတယ်။ အဲဒါ
ပြည့်ပြည့်စုံစုံသိချင်လို့ ဆရာကြီး
ကို ခွင့်တိုင်ပြီး လာခဲ့တာ။ ဪ
ဒီလိုလား။ ခဏထိုင်ကြဦးကွ၊
အဲဒီမှာ ရေခွေးကြမ်းနဲ့ လက်ဖက်
စားကြဦး။

ကိုကြူးဖေ ထမင်းစားပြီး
ကျွန်တော်တို့ဆီလာထိုင်ပြီး...
ကလေးတွေ တော်တော်မိုက်
တယ်ကွာ။ သမီးရည်းစား ချိန်း
တွေ့စရာရှားလို့ကွာ ဟိုးအဝေး
ကြီးက တောကြီးထဲမှာ သွားပြီး
ချိန်းတွေ့ရတယ်လို့ကွာ။ ငါ့သား
သမီးဆိုရင် သတ်တောင်ပစ်ချင်

သမီးရည်းစား
ချိန်းတွေ့စရာ
ရှားလို့ကွာ
ဟိုးအဝေးကြီးက
တောကြီးထဲမှာ
သွားပြီး ချိန်းတွေ့
ရတယ်လို့ကွာ။
ငါ့သား သမီးဆိုရင်
သတ်တောင်
ပစ်ချင်တာပါ။

တယ်။ ဇာတ်လမ်းက ဒီလိုကွ-
ယောကျ်ားလေးနာမည်က
မောင်မောင်သန်း (နာမည်လွှဲ)
မိန်းကလေးနာမည်က ဗုဒ္ဓသန်း
(နာမည်လွှဲ) သူတို့နှစ်ယောက်
စလုံး အမှတ် (...) အထက်
တန်းကျောင်းက ဇာတန်းကျောင်း
သူ ကျောင်းသားတွေ။ သူတို့
နှစ်ယောက်က ၇ တန်း ၈ တန်း
ကတည်းက အတူတူ အတန်း
တက်လာကြတာ။ အဲဒီတုန်းက
တော့ ရိုးရိုးသားသား ခင်မင်မင်နဲ့
နေကြတာပါ။ ၉ တန်းရောက်
လာတော့ ပိုမိုရင်းနှီးပြီး သမီး
ရည်းစား ဖြစ်လာကြတယ်ပေါ့
ကွာ။ သူတို့နှစ်ယောက်က
တစ်ခါတစ်ရံ ကျောင်းလစ်ပြီး
ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြတယ်။ စနေ၊
တနင်္ဂနွေမှာလည်း ခဏခဏချိန်း
တွေ့ကြတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့
သမီးရည်းစား နယ်မကျယ်ကြ
သေးဘူးပေါ့။ နောက်တော့
တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နယ်ကျယ်လာ
တယ်။ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ
မြို့နယ် နယ်နမိတ်ကျော်တဲ့နေရာ
တွေကို ချိန်းတွေ့တယ်ပေါ့။ အဲဒီ
မှာ သူတို့ အချစ်နယ်လွန်ကြပြီ
လေ။

ဒီတော့ သူတို့တတွေ ချိန်း
တွေ့တာတွေဟာ ရပ်နားလို့ မရ
တော့လို့... မောင်မောင်သန်းက
မလေးရေ နက်ဖြန်ကျောင်းပိတ်
ရက်မှာ တို့တွေ့ရအောင်နော်။
“ဟာကိုကိုသန်း နောက်အပတ်
မှ တွေ့ရအောင် ခဏခဏ
ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း ထွက်နေ
တာ အိမ်က ဖေဖေကြီးက
မကြိုက်ဘူး။ ဆူကြိမ်းနေတယ်။
နောက်တစ်ပတ် ကျောင်းပိတ်
ရက်မှ တွေ့ရအောင်နော်။”
ဟင်း ကောင်းပါပြီဗျာ။

ဟာ...မူလေး လာလာ ကို
သန်းက မူလေးကို ဒီလက်ဖက်

ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်စောင့်နေတာ
တစ်နာရီကျော်သွားပြီလေ။ မူ
လေးမလာတော့ဘူး မှတ်တာ။
“ကိုကိုသန်းရေ အိမ်မှာပြဿနာ
တက်နေတယ်။ မူလေးရဲ့
ကျောင်းက လစဉ်မှတ်တမ်းမှာ
အမှတ်က ၄၀ ဝန်းကျင်ဘဲ ရှိနေ
လို့ ဖေဖေကြီး အရမ်းဒေါသ
ဖြစ်ပြီး မူလေးကို ဆူတာ တစ်
မနက်လုံး ဆူနေတာ မေမေက
ကြားကလိုက်ထိန်းနေလို့။ ဒါနဲ့
မေမေက စာကိုကြိုးစား အချိန်
တွေမဖြုန်းနဲ့ဆိုပြီး မူလေးကို သူ
ငယ်ချင်းတွေနဲ့ အတူစာကျက်ဖို့
မူလေးသူငယ်ချင်း စန်းစန်းနုတို့
ညီအမအိမ်မှာ စာသွာကျက်ခိုင်း
တာ။ အဲဒါ မူလေးလည်း စာ
ကျက်ဖို့ စာအုပ်တွေယူပြီး အခု
ထွက်လာခဲ့ရတာလေ။ ကိုကို
သန်း အခု မူလေးတို့ ဘယ်ကို
သွားကြမှာလဲ။” တို့တစ်နေရာ

ကိုသွားကြမယ်လေ ဘာဖြစ်
လို့လဲ။ “ဟာကိုကိုသန်း စန်း
စန်းနုတို့ အိမ်မသွားဘဲ သွားရင်
မေမေတို့ သွားမေးလို့ သိသွားရင်
အဲဒါမှ ‘မိုးမီးလောင်မှာနော်။’”
မူလေးက တွေးပြီး ပူပန်လှတယ်
ကွာ။ ဒီလို လုပ်မယ် စန်းစန်းနု
တို့ဆီသွားမယ်။ ငါပါလိုက်ခဲ့
မယ်။ “ဟေ့ ဟေ့ ကိုကိုသန်း
လိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ တော်
ကြာ” ဘာတော်ကြာလဲ တို့နှစ်
ယောက်အကြောင်း စန်းစန်းနုတို့
သိပြီးသားပဲကွာ။ တို့နှစ်ယောက်
ရုပ်ရှင်ကောင်းလို့ သွားကြည့်မလို့
နင်တို့ကော လိုက်ဦးမလားလို့
ပြောပြီး ရုပ်ရှင်ရုံဆိုပြီး သွားကြ
တာပေါ့။ တို့သွားမှာက ရုပ်ရှင်
မပြီးခင် ရောက်မှာပဲမဟုတ်
လား။ “အင်းလေ တော်ကြာ
စန်းနုတို့က သူတို့လည်း လိုက်
မယ်ဆိုရင် ခက်ရောဘဲ။” “အို
မခက်ပါဘူးကွာ ကိုကိုသန်းကိုယ်
တိုင် ပါမှာဆိုတော့ သူတို့ဘယ်
လိုက်တော့မှာလဲမူလေး။ မူလေး
က အတွေးလွန်နေတာပါကွာ။
ကလေး စန်းစန်းနုတို့အိမ်
သွားကြမယ်။ ဟေ့ မူမူ ဘယ်
လဲ အတွဲကြီးနဲ့ပါလား။” အေ

စန်းရေ တို့ဒီနေ့ ရုပ်ရှင်ကြည့်
မလို့။ ကိုကိုသန်းနဲ့ချိန်းထား
တာ။ အဲဒါ စန်းစန်းတို့ကော
လိုက်ကြည့်မလားလို့ တို့လာ
ခေါ်တာပါ။” ဪ အေးအေး
ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မူမူရယ်။
ကိုယ့်အတွဲကြီးနဲ့ပဲ စိတ်ချမ်းသာ
စွာနဲ့ ကြွကြပါနော်။ စန်းတို့က
သာသနာဖျက် မလုပ်တတ်ပါ
ဘူး။” ဟာ စန်းကလည်း တို့
အိမ်က စန်းတို့အိမ်မှာ စာကျက်
ရအောင် ပြောပြီးထွက်လာလို့
စာအုပ်တွေ ပါလာတယ်။ စာ
အုပ်တွေ စန်းဆီမှာထားခဲ့မယ်
နော်။ တို့ရုပ်ရှင်ကပြန်မှ ဝင်ယူ
မယ်။” ကောင်းပါပြီတဲ့ရှင်
ထားခဲ့ပါ။ ကူညီလက်စနဲ့ ကူညီ
ရမှာပေါ့။ ကံ...ကောင်း ကောင်း
သွားကြနော်။

ကဲ မူလေး စက်ဘီးနောက်
ကတက် “နှစ်ယောက်စီးလို့ရ
ပါ့မလား။” ရပါတယ်။ နှစ်ဘီး
စလုံး လေအပြည့် ထိုးလာတယ်
စိတ်ချ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်
ယောက် စက်ဘီးနဲ့ ထွက်ခဲ့ရာ
ရှမ်းလုံး တောင်ဘက်ကို နှစ်
ယောက် မတက်နိုင်လို့ စကြနုနု
ဘုရားကြီး လမ်းဘက်မှ နင်းလာ

တို့နှစ်ယောက်
ချိန်းတွေတာ
လူတွေ
မြင့်မှာစိုးတယ်။
နောက်ပြီး
တို့ပညး
ပွတ်ပွတ်
ပျပ်ပျပ်
ပျော်ပျော်စရာပဲ။
တွေ့ရတာ
အချိန်ပေးကျိ
တန်ဖိုးရှိအောင်

ခဲ့၍ ၁၂ လမ်းထိပ်မှ ကျွန်းတော
ရပ် ကွက်ဘက်ကို ဆက်နင်းခဲ့
သည်။ ကျွန်းတော ရပ်ကွက်ဆို
သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာက
ကျွန်းပင်များ ပေါက်ရောက်နေ
သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုမှ
ဆက်လက်နင်းလာရာ ကုလား
ကုန်းတောင် ဘက်သို့ ရောက်
လာသည်။ “ရပ် ရပ် ကိုကို
သန်း ဘယ်တွေ လျှောက်နင်းနေ
တာလဲ။ ဝေးလှချည်လား။
” စက်ဘီးကို ရပ်ပြီး မူလေးက
ဆင်းပြီး ပြောရာ... မူလေး ဟို
ရှေ့နားဆို ရောက်ပြီ။ တို့နှစ်
ယောက် ချိန်းတွေတာ လူတွေ
မြင့်မှာစိုးတယ်။ နောက်ပြီးတို့
လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်
ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ တွေ့ရတဲ့အချိန်
လေးကို ဟန်ဖိုးရှိအောင် နေကြရ
အောင်လို့ပါ။ ဟိုကုလားကုန်း
တောင်ကုန်း ရောက်ရင် တို့နှစ်
ယောက် အေးအေးဆေးဆေးနေ
လို့ ထိုင်လို့ ရပြီပဲ။ ကဲ တို့စက်
ဘီးတွန်း လျှောက်ရမယ်။
တောင်ကုန်းပေါ် ရောက်တော့မှ
ဆက်ပြီး စီးကြတာပေါ့။

နှစ်ယောက်လုံးက ချစ်တဲ့
စိတ်စောစော ပြင်းထန်ကြလို့

အကြောက်တရားဆိုတာ မေ့
ပျောက်နေကြလေပြီ။

ကုလားကုန်းတောင်ကို နှစ်
ယောက် စက်ဘီးကို တွန်းပြီး
တဖြည်းဖြည်းတက်လာ၍တောင်
ထိပ်ရောက်တော့ ညာဘက်ကို
ချိုးကွေ့၍ မြေပြင်က ညီညီညာ
ညာ တောင်စောင်း လေးဖြစ်နေ
လို့ စက်ဘီးနှစ် ယောက်စီးပြီး
တောင်ဆင်းလေးကို လိုမ့်ဆင်း
သွားရာ အပြင် ပတ်လမ်းခေါ်
အလွန်နက်သော တောကြီးနား
ရောက်သွားသည်။ (၄င်းနေရာ
သည် ယခင်က တောအတိဖြစ်
သည်။ ယခု ဟေမာဝန် ဘုန်း
တော်ကြီးကျောင်း၊ ဝေဠုဝတီ
ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၊ ဘိုးဘွား
ဂေဟာ အာဇာနည်ဘုန်းတော်
ကြီးကျောင်း၊ ပရဟိတ မိဘမဲ့
ကလေးများ ဂေဟာနှင့် လမ်း
တစ်ဘက်တွင် စက်မှုလယ်ယာ
အသေးစား စက်ရုံနှင့် စိုက် ပျိုး
ရေး တက္ကသိုလ်များ ဖြစ်ထွန်းနေ
သည်။

“ကိုကိုသန်း ဘယ်တွေသွား
ဦးမှာလဲ။ မူလေး ကြောက်လာ
ပြီ။” ကိုကိုသန်းတစ်ယောက်
လုံး ပါနေတာ ဘာကြောက်စရာ

လဲ။ မူလေးအတွက် ကိုကိုသန်း
တာဝန်ယူတယ်။ ကဲရောက်ပြီ ဒီ
လမ်းကို မြောင်းမြ အပြင်ပတ်
လမ်းလို့ ခေါ်တယ်။ မြောင်းမြ
မြို့ကို မြူနီစီပယ် ဧရိယာ
အတွင်းမှာ အတွင်းပတ်လမ်း၊
အပြင်ပတ်လမ်းဆိုပြီး နှစ်လမ်းရှိ
တယ်။ ဒါအပြင်ပတ်လမ်းဆို
တော့ ဒီဘက်ကို လူသွားလူလာ
နည်းပါတယ်။ ဒါကြောင့် တို့နှစ်
ယောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ်
နေလို့ရအောင် ကိုကိုသန်း ဒီနေ
ရာကို ရွေးပြီး လာတာ။ မြို့
တွင်းက နေရာတွေက တို့နှစ်
ယောက်အကြောင်း တစ်နေ့
မဟုတ် တစ်နေ့လူကြီးတွေ သိ
သွားမှာစိုးလို့ မူလေးရယ် ကဲ
သိပြီလား။

“သိပါပြီ ကိုကိုသန်းရယ်၊
ဒါပေမယ့် မူလေးကြောက်တယ်
ကွယ်။” ကဲလာ ကိုကိုသန်းတို့
နှစ်ယောက် ပျော်ပျော်ပါးပါး
လွတ်လွတ်လပ်လပ် စားကြပျော်
ကြ စကားတွေပြောကြရအောင်။
ကိုကိုသန်း ဝယ်လာတယ်ဆိုပြီး
မောင်မောင်သန်း စက်ဘီးခြင်းထဲ
မှ မုန့်ထုတ်များ ယူလာပြီး အရိပ်
ကောင်းသော ပိန်းနဲ့ပင်အောက်

တွင် စက္ကူခင်း၍ မုန့်များကို ဖြန့်
၍ ရော့ ဒီမုန့် အရင်စားမူလေး
ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မုန့်တစ်ခုကို
မူလေးပါးစပ်နားကို ပေးခဲ့၍ မူ
လေးမှပြီးရှင်စွာ ယူစားပြီး မူလေး
က တဖန် ‘မုန့်တစ်ခုကိုယူပြီး
မောင်မောင်သန်းပါးစပ် ဖြန့်ပွဲပြန်
သည်။ ချစ်ကြပြီဆိုတော့လည်း
လောကကြီးကို မျက်ကွယ်ပြုကြ
ပြီလေ။ ဒီအချိန်အခါမှာ အမှား
အမှန်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ အချစ်
မှာ မျက်စိမရှိဆိုတာကို လက်
ဝယ် ပိုက်ထားလိုက်တော့ အချစ်
နယ်ကျွံကြပြီပေါ့။ မမြင်ကွယ်
ရာ ရောက်ပြီဆိုတော့လည်း ဖြစ်
ချင်တိုင်းဖြစ်၊ ချစ်ချင်တိုင်း ချစ်
နေတုံးမှာပဲ-

မောင်း....မောင်း.... အား

အား
ခြုံကွယ်နောက်က ဘွားကနဲ
ပေါ်လာသူတစ်ဦးက မောင်မောင်
သန်းကို ပယ်ပယ် နယ်နယ်ရိုက်
ချလိုက်တယ် မောင်မောင်သန်း
စက်ဘီးကိုပင် မယူနိုင်ဘဲ မူလေး
ကိုယ်ပေါ်က ဆင်းပြီး တစ်ချိုး
တည်း လမ်းမကြီးဘက်ကိုထွက်
ပြေးသွားတော့သည်။ မူလေးကို
ပင် ဖြန်မကြည့်တော့ဘဲ ကိုယ်

လွတ်ရုံးသွားသည်။

မူလေး မောင်မောင်သန်း
နောက်လိုက်ရန် လူးလဲထပြီး
လိုက်မည်ပြုသည်။ ထိုက လူက
ပြန်ကိုင် မထိုင်ဘူးလား။ ပြောဆို
ကာ မူလေးလက်ကို ဆွဲပြီး
မြက်ခင်းပေါ်သို့ ဆွဲလှဲလိုက်
သည်။ မူလေးလဲရာမှ ပြန်ထ
သည်။ နောက် အားကိုးရာမဲ့ ဖြစ်
နေ၍ တအား ကုန်းအော်သည်။
“ကယ်တော်မူကြပါ။ ကယ်
တော်မူကြပါ။”.... ထိုလူက
မူလေးပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်
ရိုက်ချလိုက်လို့ မူလေးပါးစပ်မှ
သွေးတွေကျပြီး မြက်ခင်းပေါ်
လဲကျသွားသည်။ နောက်မူလေး
ကိုယ်ပေါ်ကို ခွစီးပြီး ကာမစားမြ
တိုက်တော့သည်။ မူလေးမှာ
သတိ မရတစ်ချက် ရတစ်ချက်နဲ့
ထိုလူပြုသမျှ ငြိမ်ခံနေရတော့
သည်။

ဟေ့ ဟေ့ ဘာလုပ်နေတာ
လဲ။ အသံကြား၍ တောထဲက
လူ မူလေးကိုယ်ပေါ်မှ ဆင်းပြီး
ခြုံတောတိုး၍ လစ်ပြေးတော့
သည်။

ဟာ.. ဟိုကောင်ပြေးပြီ။
ဟိုမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်

လဲနေပါလား။ ဟာ လဲနေတာ
မဟုတ်ဘူး။ မိန်းကလေးမှာ
အဝတ်အစားလည်း မရှိဘူး။
ဒုက္ခပဲ တူလေး မောင်ချစ် သူကြီး
ဦးခင်မောင်ဆီ မြန်မြန်သွား။
စက်ဘီးစီးသွား။ ဟိုမှာ စက်ဘီး
တစ်စီး။ မိန်းကလေး စက်ဘီးဖြစ်
မယ် ယူသွားကွာ။ မြန်မြန်သွား
သူကြီးကိုပြော မိန်းကလေးတစ်
ယောက် တောထဲမှာ ဘာဖြစ်မှန်း
မသိဘူး။ သတိမရ လဲနေတာ
တွေ့တယ်။ အမြန်လိုက်လာပါ

လို့ပြော မြန်မြန်သွား။

၎င်းလူကြီးမှာ ၎င်းတောထဲ
မြောက်ဘက်တောစပ်တွင် ကွမ်း
ခြံလုပ်သော ဦးဖြူဖြစ်သည်။
ဦးဖြူလည်း မိန်းကလေးကို
မကြည့်ရဲ၍ တစ်ဘက်လှည့်ထိုင်
ပြီး နေရရှာသည်။

မောင်ချစ် သူကြီးဦးခင်မောင်
ဆီသွားတာ နာရီဝက်လောက်
ကြာတော့ သူကြီး ဦးခင်မောင်နှင့်
ရပ်ကွက်လူကြီးများ ရောက်လာ
ကြသည်။ သူကြီး ကြာလိုက်

တာဗျာ။ “ဦးဖြူ ကျွန်တော်တို့ က မောင်ချစ်ပြောတာနဲ့ ချက်ခြင်း လိုက်လာလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ အကျိုးအကြောင်း အကြမ်းဖျင်းမေးပြီး မောင်ချစ်ကို ရဲစခန်းကို လွှတ်လိုက်ဖို့ ကျွန်တော်စာရေးပေးရသေးတယ်။ ဒါမှရဲစခန်းက လိုက်လာမှာပေါ့ဗျာ။ ထိုအချိန်မှာ မိန်းကလေးမှာ အင်အင်နှင့် အသံထွက်လာပါသည်။ ဒါပေမယ့် သူကြီးနှင့် လူကြီးများ မိန်းကလေးကို မပြုပြင်ရဲသေး

ပါ။ ခြေရာလက်ရာ ပျက်မှာစိုး၍ မိန်းကလေးကတော့ သတိမရသေးပါ။

မကြာမီ ကားသံကြားရသည်။ ကားကိုအပြင်ပတ်လမ်းတွင် ထားခဲ့ပြီး အခင်းဖြစ်ရာသို့ မောင်ချစ်လမ်းပြပြီး ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ရာ ရဲအရာရှိများနှင့် ရဲသားများ သတင်းထောက် ဦးလှရွှေ (ရှုမဝဓာတ်ပုံတိုက်ပိုင်ရှင်) ဦးကိုကိုကြီးတို့ပါ။ လူစုံတက်စုံ

ရောက်လာကြသည်။ ရဲအရာရှိမှ ဟာ မိန်းကလေးပါလား။ သူသတိရပြီလား... သတိမရသေးဘူး စခန်းမှူးကြီး။ ခင်ဗျားတို့ ပြုပြင်တာတို့ ဘာတို့လုပ်သေးလား။... ခြေရာလက်ရာ ပျက်မှာစိုးလို့ အမြင်မတော်တာတောင် ပြုပြင် မပေးရသေးပါဘူးဗျာ။ သူ့ကို ပထမဆုံးတွေ့တာ ဘယ်သူလဲ... ဦးဖြူမှ ကျွန်တော် အရင်တွေ့တာပါ။ တွေ့ပုံလေး ပြောပြပါဦး။ ခဏနေဦး မပြောနဲ့ဦးဟေ့ ဓာတ်ပုံဆရာတွေ မရိုက်နဲ့ဦး။ မိန်းကလေးကိုလုံခြုံအောင် လုပ်ပေးလိုက်ဦး။ ကဲ ပြီးရင် ဓာတ်ပုံဆရာတွေ ရိုက်ပေတော့။ မြေပုံကြမ်းဆွဲပါ။ လူဆိုးထိန်းနဲ့ ရဲဘော်တွေက အနီးအနားက အခြေအနေကို သက်သေသံလွန်စလေး ရအောင်ရှာပါ။

“ကဲဆရာကြီးဦးဖြူ ပြောပါဦး... ဒီလိုစခန်းမှူးကြီး ကျွန်တော်က ဒီတောဟိုဘက်မြောက်ဘက်မှာ တဲထိုးပြီးနေပါတယ်။ ကွမ်းစိုက်ပါတယ်။ အဲဒါခြံတိုင်ဝါးနည်းနည်းလိုလို ဒီဘက်ကို ခြံတိုင်ဝါးရမလားလို့ လျှောက်လာတာ။ ကယ်ကြပါဦးလို့ ဆိုတဲ့

အသံကြားပြီး ပျောက်သွားတာနဲ့ ကျွန်တော် တူမောင်ချစ်ပါခေါ်ပြီး ဒီဘက်ကို လျှောက်ကြည့်တော့ မိန်းကလေးပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့တော့ ဟေ့ဟေ့ ဘာလုပ်နေတာလဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်ဘက်ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး မိန်းကလေး ကိုယ်ပေါ်ကဆင်းပြီး ဟိုဘက်ခြုံပုတ်ကို တိုးပြီး ထွက်ပြေးသွားတာပဲ။ ဦးဖြူ အဲဒီလူကို သိပါသလား၊ မြင်ဖူးပါသလား။ သိတော့မသိဘူး။ ကျွန်တော် မြင်ဖူးတယ်ထင်တယ်။

ကဲကျွန်တော်တို့ စခန်းရောက်မှပဲ ဆက်ပြီး သေသေချာချာထပ်စစ်ဆေးကြတာပေါ့။

စခန်းမှူးနှင့် ရဲသားများသတိမေ့နေသော မိန်းကလေးအားပွေ့ချီ၍ ကားပေါ်တင်ပြီး သတင်းထောက်များပါ မြောင်းမြပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးသို့ မိန်းကလေးကို ခေါ်သွားကြသည်။ မြောင်းမြဆေးရုံ ရောက်ပေမယ့် မိန်းကလေးမှာ သတိမရသေးပါ။ စခန်းမှူးမှ မိန်းကလေးအား ရဲဆေးစာနှင့် အပ်နှံပြီး ၎င်းမိန်းကလေး၏ မိဘများအား အကြောင်းကြားလိုက်သည်။

ချိန်းတွေ့ စရာ
ရှားလို့
ဟိုတောကြီး
မျက်မည်းမှာ
သွားချိန်း
တွေ့ကြတယ်လို့
မိန်းကလေး
ကလည်း
ချစ်သူဆိုပြီး
ချစ်မိဘီတွေ
မှန်ပြီး ဘာမှ
မစဉ်းစားဘူး
လို့ကိသွားတယ်။

(ဆေးရုံရောက်တော့ မိန်းကလေးကို သိကြသဖြင့် မိဘများထံသွားပြောကြသည်) မိန်းကလေး မိဘများ မကြာမီပင် ရောက်လာကြပြီး သမီးလေး သမီးလေး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွယ်။ စာကျက်ရအောင်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာ အခုတော့ ဒုက္ခတွေ့ ရောက်ပါပေါ့လားသမီးလေးရယ်။

ကျောင်းသားများလည်း တဖြည်းဖြည်း များလာ၍ ဆေးရုံးဝင်းကြီးတွင် လူများပြည့်ကြပ်နေလို့ ရဲမှ မသက်ဆိုင်သူများ ပြန်ကြရန် တောင်းပန်၍ ပြန်လွှတ်ရသည်။

သူငယ်ချင်းရေ ဇာတ်လမ်းက ဒါပဲကွ။ ဘယ်လောက် ဆိုးတဲ့ ဇာတ်လမ်းလဲကွာ။ ချိန်းတွေ့ စရာရှားလို့ ဟိုတောကြီးမျက်မည်းမှာ သွားချိန်းတွေ့ကြတယ်လို့ မိန်းကလေးကလည်း ချစ်သူဆိုပြီး ချစ်စိတ်တွေ့မှန်ပြီး ဘာမှ မစဉ်းစားဘူး လိုက်သွားတယ်။ ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ထဲ ရှက်ရတာဒုက္ခ ရောက်တာမဟုတ်ဘူးကွ။ မိန်းကလေးရော မိဘနှစ်ပါးရော ဆိုကွာ ဆွေတွေချီးတွေပါ လူတွေ

ရွှေ့ မလျှောက်ရဲအောင်
ရှက်ရ ဒုက္ခရောက်ရတယ်ကွာ။

ဒါနဲ့ သူနဲ့အတူရှိတဲ့ ကျောင်း
သားကကော ဘယ်ရောက်နေ
လဲ။ သူ့ကိုကော ပြန်တွေ့ပြီ
လား။ အဲဒါပြောတာပေါ့ကွ။
ချစ်သူရည်းစားဆိုပြီး လိုက်သွား
တော့ ဘဝပျက်တာပေါ့။ အဲဒီ
ကျောင်းသားလေးက ဘာမှ
မကြောက်နဲ့ သူတာဝန်ယူတယ်။
ဖြစ်လာရင် သူရင်ဆိုင်မယ်ပေါ့။
ကဲ အခု သူရင်ဆိုင်သေးလား။
ဟိုမှဒီမီးကောင် တီးလိုက်လို့
ထွက်ပြေးတာ မိန်းကလေးကို
လှည့်တောင်မကြည့်ဘူး။ မိန်းက
လေးတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့
တယ်။ အဲဒါ အာမခံတာပဲပေါ့။
အခုသူ့ကိုလည်း ဖမ်းထားပြီ
အချုပ်ထားမှာ ထည့်ထားတယ်။

ဟိုတောထဲက မုဒိမ်းကောင်
ကော မိပြီလား။ မိမှာပါကွာ။
အဲဒီ မုဒိမ်းကောင်ကို ဟို ဦးဖြူ
ကသိတယ်။ သူနေတဲ့ နေရာကို
တို့သွားပြီးပြီ ဒီကောင် ရှောင်နေ
တယ်။ မလွတ်ပါဘူး ဒီကောင်မိ
မှာပါ။ ဒီကောင် ဝေးဝေး
မရောက်သေးဘူး။ တို့လည်း ဒီ
ကောင်သွားမယ့် နေရာတွေကို

ပိုက်စိတ်တိုက် လိုက်နေပြီ။

သူငယ်ချင်း ဒီကျောင်းသား
ကို တို့သင်တန်းက ကျောင်း
သားတွေကသိတယ်။ သူတို့က
ဒီနှစ်မှ ဂုတန်းအောင်လို့ ဆရာ
ဖြစ်သင်တန်း တက်ကြတာ။ တို့
က ဆရာလုပ်နေရင်းက ပြန်
တက်ရတာ။ ဒါကြောင့် တို့ သင်
တန်းမှာအားလုံးက စိတ်မ
ကောင်း ဖြစ်ကြရတာ။ ကဲ ကဲ
သူငယ်ချင်း ကျေးဇူးတင်တယ်။
ဒို့မနက်ဖြန် ကျောင်းပြန်တက်
ရမယ်။ နက်ဖြန်သင်္ဘောနဲ့ ပုသိမ်
ကို ပြန်မယ်။ ငါတစ်ခါတည်း
နတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်ပြောပြီး ကျွန်
တော်တို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာပဲ
ကျွန်တော်တို့ ပုသိမ်ဆရာအတတ်
သင်သိပ္ပံကျောင်းကို ပြန်တက်ကြ
ရသည်။ ကျောင်းရောက်တော့
မြောင်းမြ သင်တန်းသားများနှင့်
တွေ့ပြီး သိခဲ့သမျှ ပြန်လည်ပြော
ပြရသည်။

ကျွန်တော်တို့ သင်တန်း
မဆင်းမီဘဲ မြောင်းမြရဲစာရေး
ကြီးကိုကြားဖေထံမှ ရဲတပ်ကြပ်
ကြီး ဦးထွန်းကြည် ပုသိမ်ကိစ္စနဲ့
လာရင်း မြောင်းမြ သတင်းကို

ကြားရသည်။ တောတွင်းက
မုဒိမ်းကောင်ကိုမိပြီး ရုံးမှာစစ်
ဆေးချက် အပြည့်အစုံနှင့် ထောင်
ကျသွားပြီဖြစ်ကြောင်း (တပ်ကြပ်
ကြီး ဦးထွန်းကြည်ဟာလည်း
ကျွန်တော်အစ်ကိုကြီး ဦးလှမြိုင်ရဲ့
ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သည်)

ချစ်မေတ္တာဇာတ်လမ်းမှအမှောင်
လမ်းကို ရောက်ခဲ့ရတဲ့ ကျောင်း
သူလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နမူနာကို
ယူပြီး အတောင်မစုံမီ အပျံ့မသင်
ကြပါနဲ့ဦးလို့ မေတ္တာ ရပ်ခံရင်း
နားကြပါစို့။

နဂါးနီမြောင်းမြ

ကျောက်စာတော်နှင့် အပြေ

ဖြေ(၁) အဘိုးကြီးသည် လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁)အရ တရားစွဲဆိုခြင်း ခံရပါလိမ့်မည်။ အဘိုးကြီးကတော့ ဓမ္မတာနှင့်ဆန့်ကျင်သော ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့သဖြင့် အဘိုးကြီးက ပစ်သတ်၍ မသေလျှင် နှစ်ရှည်ထောင်ဒဏ်ကျခံရပါလိမ့်မည်။ မြန်မာနိုင်ငံ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၇၇ အတွင်း ယောက်ျားနှင့် ဖြစ်စေ၊ မိန်းမနှင့်ဖြစ်စေဆိုလိုသည်ကား ယောက်ျားအချင်းချင်း၊ မိန်းမအချင်းချင်း၊ လိင်တူချင်း ဆက်ဆံလျှင်ဖြစ်စေ၊ တိရစ္ဆာန်နှင့်ဖြစ်စေ ဓမ္မတာနှင့် ဆန့်ကျင်သော ကာမစပ်ယှက်မှု ပြုမှု ကျူးလွန်လျှင် ထောင်ဒဏ်တစ်သက် ဖြစ်စေ၊ ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ်အထိ တစ်မျိုးမျိုးဖြစ်စေ ချမှတ်ခံရမည့်အပြင် ငွေဒဏ်လည်း ချမှတ်ခံရ နိုင်ပေသည်။

ဖြေ (၂) မောင်ထိန်လင်းနှင့် အမျိုးသမီးမှာ အရွယ်ရောက်သူများဖြစ်ကြသဖြင့် မိန်းမခိုးမှု မမြောက်ပါ။ အကယ်၍ အမျိုးသမီးဘက်မှ သဘောမတူငြင်းဆိုလျှင် မောင်ထိန်လင်းအဖို့ အပြစ်ကြီး လေးသွားနိုင်ပါသည်။ သွေးဆောင်မှုနှင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အတင်းကြံမှုနှင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှု အပါအဝင် တရားစွဲခံနိုင်ပါသည်။ အကယ်၍ အမျိုးသမီးဘက်က အလိုတူသည်ဆိုလျှင် မောင်ထိန်လင်းတွင် ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှု တစ်မှုပဲ အစွဲခံရပါမည်။ ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုဆိုသည်မှာ နေအချိန်၌ ဆိုပါက အပြစ်ပေါ်ပြီး ညအချိန်တွင် ပိုင်နက်ကျူးလွန်လျှင် အပြစ်ကြီးလေးတတ်ပါသည်။ နေအချိန် အိပ်ပိုင်နက် ကျူးလွန်မှုအတွက် အပြစ်ဒဏ်မှာ ထောင်ဒဏ် (၁) နှစ် အထိသာ ချခံရပါလိမ့်မည်။ (ပြစ်မှုပုဒ်မ ၄၄၈)

ဖြေ (၅) လှေ၊ သင်္ဘော ယိုယွင်းပျက်စီးနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်စေ၊ သဘာဝဘေးဒဏ် (လေမုန်တိုင်း၊ ရာသီဥတုဆိုးဝါး) ခြင်းများကြောင့် ဖြစ်စေ၊ ရေယာဉ်တိမ်းမောက်ခြင်း၊ နစ်မြုပ်ခြင်း စသည်ဖြင့် မတော်တဆဖြစ်ပွားခဲ့ပါက တာဝန်ရှိသောရေယာဉ်အုပ်အနေဖြင့် (၂၄)နာရီအတွင်း စောလျင်စွာ အခင်းဖြစ်ပွားရာ နေရာနှင့်အနီးဆုံး နီးစပ်ရာရေစခန်းသို့ သတင်းပို့ တိုင်ကြာရမည်ဖြစ်၏။ ပျက်ကွက် ခဲ့လျှင် ယင်းရေယာဉ်အုပ်အပေါ်၌ အပြစ်ရှိ၏။ ပြစ်ဒဏ်ထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရလျှင် ထောင်ဒဏ် (၁) နှစ်အထိ ဖြစ်စေ၊ ငွေဒဏ်အနည်းဆုံး (၃) သိန်းမှ(၁၅) သိန်းအထိဖြစ်စေ သို့တည်းမဟုတ် ပြစ်ဒဏ်နှစ်ရပ်စလုံး ဖြစ်စေ ချမှတ်ခြင်းခံရပေမည်။ (ဥပဒေကိုးကားချက်- ပြည်ထောင်စု လွှတ်တော်၏ ပြည်တွင်းရေကြောင်းသွားရေယာဉ် ဥပဒေကြမ်း)

ကေတီအောင်သိန်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

အိမ်

မင်း

မင်း

မင်း

မင်း

မင်းဘယ်သူလဲ

ထောင်ဘဝအတွေ့အကြုံ
ကိုဦး

အကျဉ်းထောင်(သို့မဟုတ်) အကျဉ်းစခန်းတစ်ခုတွင် ထောင်ပိတ်ခြင်းနှင့် ထောင်ဖွင့်ခြင်းသည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ဝင်ရောက်လာသော အဝင်ဦးရေများရှိသကဲ့သို့ တစ်နေ့တာအတွက် အထွက်ဦးရေများလည်း ရှိနေပါသည်။

အဝင်ဦးရေတွင် တရားရုံးများမှ အပြစ်ဒဏ်အမိန့်ချပြီး ရဲလုံခြုံရေးဖြင့် ပို့အပ်သောထောင်ကျ လူသစ်များ၊ အချုပ်သစ်များ၊ မကျန်းမာက ပြင်ပဆေးရုံတက်ပြီး ဆေးရုံမှ ပြန်ဆင်းလာသူများ၊ အခြားသောထောင်/စခန်းများမှ အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် ပြောင်းရွှေ့ပို့အပ်သူများ၊ ရပ်စဲတရားရုံးများသို့ အမှုစစ်ဆေးရန်

အတွက် ရုံးထွက်သွားပြီး ပြန်လည်ပို့အပ်လာသူများ စသည်ဖြင့် ပါဝင်ပါသည်။

အထွက်ဦးရေတွင်လည်း ပြစ်ဒဏ်ကာလ ကုန်ဆုံး၍ ဖြစ်စေ၊ လျှော့ရက်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ အယူခံနိုင်၍ ဖြစ်စေ၊ နိုင်ငံတော် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေး၍ ဖြစ်စေ၊ ထောင်မှလွတ်မြောက်သူများ၊ တရားရုံးအသီးသီးတို့ အမှုစစ်ဆေးရန် ရုံးချိန်းရက်တွင် ထုတ်ပေးရသော အချုပ်တရားခံများ အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် အခြားထောင်/စခန်းများသို့ ပြောင်းရွှေ့ရသူများ၊ ရောဂါအခြေအနေအရ ပြင်ပဆေးရုံကြီးများတွင် တက်ရောက်ကုသမှုခံယူရမည့်သူများ စသည်ဖြင့် ပါဝင်ပါသည်။

အထက်တွင် ဖော်ပြသကဲ့သို့ ထောင်သို့ဝင်လာသူ၊ ထောင်မှထွက်သွားသူများကို ထောင်တံခါးမကြီးမှ သေချာစိစစ်ရေတွက်၍ ရှာဖွေရေးလုပ်ပြီးသွင်းခြင်း၊ ထုတ်ခြင်း ပြုလုပ်ရပါသည်။ ထောင်တွင်းသို့ ဝင်ထွက်သူ မည်သူကိုမဆို တံခါးမကြီးတွင် ထားရှိသော ထောင်ပုံစံ (၂၀၄) မှတ်ပုံတင်စာအုပ်တွင် ဝင်ထွက်ချိန်နှင့် တကွ မှတ်တမ်းရေးသွင်းထားရပါသည်။ မည်သည့် အကျဉ်းထောင်/အကျဉ်းစခန်းတွင် မဆို အဝင်/အထွက် ပြုလုပ်ရန်တံခါးမကြီးတစ်ခုသာထားရှိပြီး ထိုတံခါးမကြီးမှသာ ဝင်ထွက်ခြင်းကို ပြုလုပ်ပါသည်။ ထောင်တစ်ခု၏တာဝန် အချိုးအစား တာဝန်

ခံထောင်ပိုင်မှစ၍ အရာရှိ၊ အခြား အဆင့်ဝန်ထမ်း အားလုံးသည် လည်း ထိုတံခါးမကြီးမှသာ ဝင် ထွက်ကြရပါသည်။ အခြားမည့် သည်နေရာကမျှ ဝင်ထွက်ခြင်းကို ခွင့်မပြုပါ။

ထောင်ပိတ်ခြင်းမှာ တစ်နေ့ တာ အကျဉ်းသား၊ အကျဉ်းသူ၊ အချုပ်သား၊ အချုပ်သူ အဝင် အထွက်စာရင်းအရ စာရင်းပိတ် ပြီး ယနေ့ညတွင်ရှိရမည့် လူဦး ရေနှင့် ထောင်တွင်းအိပ်ဆောင် များတွင် ရေတွက်စစ်ဆေး၍ အမှန်ရှိသော လူဦးရေကိုက်ညီမှု ရှိ/မရှိ စစ်ဆေး၍ ကိုက်ညီမှသာ လျှင် အိပ်ဆောင်တံခါးများသော ခတ် ပိတ်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထောင်ပိတ်ရာတွင် ထောင်ပုံစံ (၅၄)၌ တာဝန်ရှိသူ အသီးသီးက ယနေ့ည မည်သည့်အချိန်တွင်

လူပေါင်းမည်မျှဖြင့် ထောင်ပိတ် ကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုးပြီး နေ့ တာဝန်ကျ ဝန်ထမ်းများက ည တာဝန်ကျဝန်ထမ်းများကို ယနေ့ ညအဖို့ ထောင်တစ်ခုလုံးကို တာဝန် လွှဲပေးခြင်းလည်း ဖြစ်ပါ သည်။

ထောင်ဖွင့်ခြင်းမှာလည်း ည က ထောင်ပိတ်ခဲ့သည့် လူဦးရေ နှင့် နံနက်ရောက်၍ ညတာဝန် ကျဝန်ထမ်းများက နေ့တာဝန်ကျ ဝန်ထမ်းများကို တာဝန်ပြန်လည် လွှဲအပ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထောင်ပိတ်သည့်အခါတွင် ဖြစ် စေ၊ ထောင်ဖွင့်သည့် အခါတွင် ဖြစ်စေ၊ လူပေါင်းစာရင်း ကိုက် သွားပါက ထောင်ပိတ်/ ထောင် ဖွင့် သံချောင်းခေါက်ရပါသည်။ နာရီခေါက်သည့် သံချောင်းကို ပင် ဆက်တိုက် (၃) ချက်ခေါက်

ပြီး အနည်းငယ် ရပ်နားထား၍ နောက်ဆုံးတစ်ချက် ခေါက်ခြင်း ဖြင့် ထောင်ပိတ်ပြီးကြောင်း (သို့ မဟုတ်) ထောင်ဖွင့်ပြီးကြောင်း အသိအမှတ်ပြု အချက်ပေးခြင်း ပင်ဖြစ်ပါသည်။

အကျဉ်းဦးစီးဌာနမှ အရာရှိ/ အခြား အဆင့်ဝန်ထမ်းအားလုံးက ထောင်ပိတ်ပြီး၍ ထောင်ပိတ် သံ ချောင်း ခေါက်သည် ဖြစ်စေ၊ ထောင်ဖွင့်ပြီး၍ ထောင်ဖွင့်သံ ချောင်းခေါက်သည်ဖြစ်စေ၊ အဆို ပါအသံကို မင်္ဂလာရှိသော အသံ ဟု မှတ်ယူကြပါသည်။ မှန်ပါ သည်။ ထောင်တစ်ခု အနေနှင့် ထောင်ပိတ်၍မရလျှင် (သို့မဟုတ်) ထောင်ဖွင့်၍မရလျှင် လူဦးရေ မကိုက်၍ ဖြစ်သည်။ လူဦးရေ မကိုက်လျှင် ပြဿနာတစ်ခုခု တော့ ရှိနေပြီဖြစ်ရာ တစ်နေ့တာ အဖို့ မိုးလင်းသည်နှင့် ကြားရ သော ထောင်ဖွင့်သံချောင်းသံနှင့် ညနေ ထောင်ပိတ်၍ကြားရသော ထောင် ပိတ်သံချောင်းသံသည် မင်္ဂလာသံချောင်း မဟုတ်ပေဘူး လားခင်ဗျာ။

ဤသို့ဆိုပါလျှင် အကျဉ်း ထောင်/ အကျဉ်းစခန်းတစ်ခု

အတွင်း ထောင်ဖွင့်ခြင်းနှင့်ထောင်
ပိတ်ခြင်း လုပ်ငန်းတာဝန်မှာ မည်
မျှအရေးကြီးကြောင်း သိသာနိုင်
ပါသည်။ သာမန်အားဖြင့် ညနေ
(၆)နာရီတွင် ထောင်ပိတ်သော်
လည်း လူပေါင်း မကိုက်လျှင်
တစ်ခါတရံ ည (၉)နာရီမှ (၁၀)
နာရီအထိ ထောင်ပိတ်၍မရသည်
များလည်း ရှိတတ်ပါသည်။ တစ်
ယောက်ပို၍လည်း မရပါ။ တစ်
ယောက်လိုနေလျှင်လည်း ပိတ်
၍မရပါ။

ထောင်ပိတ်၍ မရလျှင်တော့
ထိုနေ့အတွက် ထောင်ပိတ်ရန်
တာဝန်ကျသောအရာရှိနှင့် အခြား
အဆင့် ဝန်ထမ်းများအတွက် 'ဒိုင်
စားသောနေ့' 'ဦးနှောက်စား
သောနေ့' ဖြစ်ပြီးသာ မှတ်ပေ
တော့။ တစ်ခါတရံ ဒိုင်စားရုံ၊
ဦးနှောက်စားရုံထက် မကသော
ပြဿနာအထိ ဖြစ်သွားနိုင်ပါ
သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်
ထောင်ပိတ်၍ မရခြင်းမှာ စာရင်း
ရှိဦးရေထက် လူလျော့နည်းနေ
ခြင်းဖြစ်ပြီး လျော့နည်းမှုမှာအုတ်
ရိုးကျော်တက် ထွက်ပြေးသွား
ခြင်းမျိုး ဆိုလျှင်တော့ ထောင်
တစ်သက် အတွေ့အကြုံတွင်

ဆရာကြီး ရန်အောင်မောင်မောင်
ရေးခဲ့သလို ရွှံ့ရေအိုင်ထဲသို့ ခဲ
တစ်လုံး ပစ်ချလိုက်သလို ဘေး
ပတ်ပတ်လည်ရှိ လူအားလုံး ရေ
စင်သကဲ့သို့ တာဝန်ရှိသူအားလုံး
အရေးယူခံရမည်မှာ သေချာပါ
သည်။

ဤသို့ ထောင်ပိတ်လူပေါင်း
စာရင်းမကိုက်လျှင် အဝင်အထွက်
စာရင်း ပြန်စစ်ရသည့်အပြင်
အဆောင်လိုက် နှစ်ယောက်တွဲ
တန်းစီ ထိုင်ထားသော အကျဉ်း
သား၊ အချုပ်သားအားလုံး အစမှ
အဆုံးထိ ပြန်လည်ရေတွက် စစ်
ဆေးရပါသည်။ တစ်ကြိမ်
မကိုက်လျှင် နောက်တစ်ကြိမ်
ပြန်စစ် မကိုက်ပြန်လျှင် စစ်ဆေး
သူ အချင်းချင်း အဆောင်ချင်းလဲ
လှယ်၍ သူ့အဆောင်ကိုယ်စစ်၊
ကိုယ့်အဆောင်သူစစ် လုပ်ရပါ
တော့သည်။ မကိုက်ပြန်လျှင်
တာဝန်မှူးကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးခြင်း
ထို့နောက် တာဝန်မှူးကြီးထံသို့
သတင်းပို့ခြင်း တာဝန်ခံထောင်
ပိုင်ထံ သတင်းပို့ခြင်းတို့ ဆောင်
ရွက်ပြီး ပင်မအုတ်ရိုးအတွင်း
အပြင် စစ်ဆေးခြင်း၊ ထောင်
တွင်း၌ ခိုနိုင်၊ ပုန်းနိုင်သောနေရာ

များ စစ်ဆေးခြင်းတို့ကို လုပ်ရပါ
တော့သည်။ တစ်ခါတရံ ည
(၁၀) နာရီ (၁၁) နာရီမှ အဖြေ
ရှာတွေ့သည့်များလည်း ရှိသလို
အဖြေရှာမတွေ့ဘဲ ပြဿနာပေါ်
သည်များလည်း ရှိခဲ့ကြပါသည်။

ဤကဲ့သို့ထောင်ပိတ်၍ မရ
သော ထူးဆန်းသော ဖြစ်ရပ်
တစ်ခု ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လွန်ခဲ့
သော (၂၈)နှစ်ကျော်က အရာရှိ
ငယ်ဘဝတွင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်
ကို ယနေ့တိုင် မေ့မရသေးပါ
သဖြင့် ရေးသား တင်ပြလိုက်ပါ
သည်။

ကျွန်တော်ထောင်မှူး (ယခု
အခေါ် ဒုကြီးကြပ်ရေးမှူး၊ ပခုံး
ဘယ်ညာတွင် ကြယ်တစ်ပွင့်စီ
တပ်ဆင်သူ ဘဝတုန်းက တောင်
ကြီးမြို့နယ်၊ တောင်လေးလုံး
စိုက်ပျိုးရေးအလုပ်စခန်း (ယခု
တောင်ကြီး အကျဉ်းထောင်) တွင်
တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ရပါသည်။
တောင်လေးလုံးစခန်းတွင် အိပ်
ဆောင် (၆)လုံးရှိပြီး အကျဉ်းသား
ဦးရေမှာ (၃၀၀) မှ (၅၀၀)
အတွင်း ပျမ်းမျှအားဖြင့် ရှိတတ်
ပါသည်။ စခန်းမှာ ရွှေညောင်
သကြားစက်အတွက် ကျွဲတစ်ကောင်

ကြမ်းသီးနှံဖြစ်သော ကြံစိုက်ပျိုးရသော စခန်းတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ စခန်း တာဝန်ခံ (ထောင်ပိုင်)မှာ ကြယ် (၃) ပွင့်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော် အပါအဝင် (၁) ပွင့်ထောင်မှူး (၅) ယောက်ရှိပါသည်။ တာဝန်မှူးတာဝန်ကို အဆိုပါ ထောင်မှူး (၅)ယောက်က အလှည့်ကျထမ်းဆောင်ရပြီး နေ့တစ်နေ့အဖို့တာဝန်မှူးကျသူသည် ထိုနေ့နံနက် ထောင်ဖွင့်ပြီး ထိုနေ့ည ထောင်ပိတ်ခြင်းကိုလည်း တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ရပါသည်။

၁၉၈၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလဖြစ်သော ဆောင်းရာသီ နေ့တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် တာဝန်မှူးတာဝန် ထမ်းဆောင်ရပါသည်။ ထုံးစံအတိုင်း အကျဉ်းသားများအား ညစာ ထမင်းကျွေးမွေးပြီး၍ ညနေ (၆) နာရီတွင် အိပ်ဆောင်အသီးသီးရှိ အကျဉ်းသားများ (၂) ယောက် တွဲတန်းစီ၍ ထိုင်ကာ ရေတွက်စစ်ဆေးမည့် တာဝန်ကျ ဝန်ထမ်းအလာကို စောင့်နေကြပါသည်။ ထိုနေ့က စာရေးသူ၏ ထောင်ပိတ်အဖွဲ့တွင် တပ်ကြပ်ကြီးသန်းဝင်း၊ တပ်ကြပ်ချစ်ထွေးနှင့် တပ်ကြပ်

အောင်ကြည်တို့ ပါဝင်ပြီးထောင်ပိတ်ရန် အချက်ပေးသော ခရာရှည်မှတ်ပြီးချိန်တွင် တပ်ကြပ်ကြီး သန်းဝင်းတို့အဖွဲ့လည်း တာဝန်ကျရာ အိပ်ဆောင်အသီးသီးသို့ ထွက်သွားကြပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် တံခါးကြီးအတွင်းရှိ တာဝန်မှူးစားပွဲတွင် ထောင်ပုံစံ (၅၄) ထောင်ဖွင့်/ထောင်ပိတ် မှတ်ပုံတင်စာအုပ်ကို ဖွင့်၍ လူပေါင်းစာရင်းယူရန်အသင့် စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ပါသည်။ ဆောင်းရာသီ၏ နေဝင်ပြီး ညချမ်းမှာလည်း ရှမ်းပြည်နယ်၊ တောင်ကြီး ဒေသဖြစ်သည့် အလျောက် အေးစိမ့်စိမ့် ဖြစ်လာသလို ပက်ဝန်းကျင်မှာလည်း မှောင်စပြီးချိန် ဖြစ်ပါသည်။

တံခါးကြီးထဲတွင် ကျွန်တော်နှင့်အတူ တံခါးကြီးသော့ကို တပ်သားမောင်မောင်လွင်တို့ ရှိနေကြပါသည်။ ကျွန်တော်က “မောင်မောင်လွင် ဒီနေ့ လူအတိုးအလျော့ ရှိသလား” ဟု မေးလိုက်ရာ မောင်မောင်လွင်က “မရှိဘူးဆရာ” ဟု ပြန်လည်ဖြေကြားပါသည်။ ကျွန်တော်

လည်း အဆောင်လိုက် လူသွားစစ်နေသော တပ်ကြပ်ကြီး သန်းဝင်းတို့အဖွဲ့ကို စောင့်ဆိုင်းရင်း နေ့စဉ်နံနက် လူပေါင်းစာရင်း (Morning Report) ထောင်ပုံစံ (၅၇) ကို စစ်ဆေးကြည့်ရာဟုတ်ပါသည်။ ယနေ့အဖို့ အတိုးအလျော့မရှိဘဲ နံနက် ထောင်ဖွင့်ခဲ့သည့်အတိုင်း (၃၈၅) ယောက် ဖြင့် ပိတ်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

မကြာမီ တပ်ကြပ်ချစ်ထွေးတံခါးကြီးသို့ ဝင်လာပြီး အိပ်ဆောင်(၁) နှင့် (၂) လူပေါင်းစာရင်းပေးပါသည်။ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့်ဆိုသလိုပင် တပ်ကြပ်ကြီးသန်းဝင်း ထပ်မံရောက်ရှိလာပြီး အိပ်ဆောင် (၃)နှင့် (၄) လူပေါင်းစာရင်းပေးပါသည်။ နောက်ဆုံးရောက်ရှိလာသူမှာ တပ်ကြပ်အောင်ကြည် ဖြစ်ပြီး အိပ်ဆောင် (၅) (၆)နှင့် ထမင်းချက်ဖိုကြီး အခန်းလူပေါင်း စာရင်းပေးရာ ကျွန်တော် လက်ခံရေးသွင်းပြီး လူအရေအတွက် ပေါင်းလိုက်ရာ ပြဿ နာစပါပြီခင်ဗျာ။ ဟုတ်ပါသည်။ လူပေါင်းမှာ (၃၈၆) ဖြစ်နေပြီး တစ်ယောက်ပိုနေပါတော့သည်။ ကျွန်တော် နောက်တစ်ခါ

ပေါင်းကြည့်သော်လည်း (၃၈၆)
ယောက်တိတိပင် ဖြစ်ပါသည်။

တံခါးကြီး လူအဝင်အထွက်
စာရင်းနှင့် နေ့စဉ်နံနက်ထောင်ဖွင့်
လူပေါင်း စာရင်းတို့ကို စစ်ဆေး
ပြီး ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်
နောက်တစ်ခေါက် သေချာစွာ
ပြန်စစ်လိုက်ပါသည်။ မပြောင်း
လဲပါခင်ဗျာ။ အဝင်အထွက်
စာရင်းအရ ယနေ့ည ထောင်
ပိတ်ရာတွင် ရှိရမည့် လူဦးရေမှာ
(၃၈၅) ယောက်ပင် ဖြစ်ပါ
သည်။ ဒီဇင်ဘာဆောင်းည၏
အအေးဒဏ်ကို ဆန့်ကျင်၍
ကျွန်တော် ချွေးပျံ့စ ပြုလာပါ
သည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ငွေစက္ကူ
အရွက်တစ်ရာအုပ်ကို ရေတွက်၍
တစ်ရွက်နှစ်ရွက် ပိုနေလျှင် ပို
နေသည့်ငွေ အိတ်ထဲ ကောက်
ထည့်ထားလိုက်၍ ရပါသည်။
ကျွန်တော်တို့ ထောင်လောကမှာ
လူလိုနေလျှင် ပြဿနာ ရှိသကဲ့
သို့ လူပိုနေလျှင်လည်း ဝမ်းမသာ
ပါနှင့်။ ပြဿနာတစ်ခုခု ရှိနေပါ
လိမ့်မည်။ ထိုပြဿနာသည်သေး
ငယ်ပါသည်ဟု ထင်၍လည်းရ
ပါသည်။ သေးငယ်သည်ဟု
ထင်ထားရာမှ ကြီးမားသော

နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာကြီးများ
လည်း ဖြစ်သွားနိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ထောင်လောက
ရဲ့ ပါရင့် ထောင်ပိုင်ကြီးတစ်
ယောက် ပြောပြဆုံးမခဲ့သော
စကားတစ်ခု ရှိပါသည်။ ငွေကို
တဲ့ထောင်မှူး ငွေလိုရင် ရွာက
အမေ့အိမ်တိုင် ချွတ်ရောင်းပြီး
ငွေလျော်လို့ ရနိုင်ပါသည်။ ရိက္ခာ
ကိုင့်တဲ့ ထောင်မှူးဆန်လိုလျှင်
ရွာက အမေ့စပါးကျီထဲက စပါး
တွေကြိတ်ပြီး လျော်၍ရနိုင်ပါ

သည်။ အကျဉ်းသားများနှင့်
တိုက်ရိုက် တာဝန်ယူထားရသော
ထောင်မှူးလူလိုရင်တော့ ရွာက
သူတွေမျိုးတွေ ခေါ်ထည့်ပြီးလျှင်
၍လည်း မရနိုင်ကြောင်း၊ ဒါ
ကြောင့် အလွန်အရေးကြီးပြီး
သတိထား ဆောင်ရွက်ကြရပါ
သည်။

အကျဉ်းထောင်အတွင်းရှိ လူ
များကိုလည်း ဘယ်တော့မှ
လက်ခံချင်တိုင်း လက်ခံပြီး ထိုး
သိမ်းထားခြင်း ဟုတ်ပါ။

ထောင်ကျ အကျဉ်းသားဆိုလျှင် တရားရုံးများမှ တရားဝင်ထုတ်ပြန်သော ထောင်ကျဝရမ်းပါမှ လက်ခံရသကဲ့သို့ အချုပ်သားဆိုပြန်လျှင်လည်း တရားရုံးများမှ ထုတ်ပေးသော အချုပ်ရီမန်ပါမှ လက်ခံထားရှိနိုင်ပါသည်။ တပ်မတော်မှ စစ်ဥပဒေနှင့် ထောင်ကျသူများဆိုလျှင်လည်း စစ်တရားရုံး၏ အမိန့်နှင့်သာ လက်ခံထားရှိရပါသည်။ အခြားသော မည်သည့် စာရွက် စာတမ်းနှင့်မျှ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ ထောင်တွင်ထားခွင့် မရှိပါ။ ထောင်မှ လွတ်မြောက်သွားသူ အချို့မှာ ပြန်ရမည့်မိမိဒေသက ဝေးလွန်း၍ကား မမှီတော့၍ ဖြစ်စေ၊ သင်္ဘော ရထားမမှီတော့၍ ဖြစ်စေထောင်ထဲမှာ တစ်ရက်လောက် ဆက်နေပါရစေဟု တောင်းဆိုသူများလည်း ရှိခဲ့ပါသည်။ သို့သော် မည်သည့်အကြောင်းနှင့်မျှ လွတ်ပြီးသူကို ထောင်တွင်း၌ ဆက်ထားခွင့် မရှိပါ။

ယခုပြဿနာ၏ အဖြေကို ရှာရန် အိပ်ဆောင်တစ်ခုချင်း၏ လူပေါင်းစာရင်းကို ကျွန်တော်ပြန်

စစ်ကြည့်ရာ ယနေ့အဖို့ အတိုးအလျော့ မရှိသည့်အပြင် အိပ်ဆောင်တစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ လူအချိန်းအပြောင်းလည်း မရှိပါက အိပ်ဆောင်အလိုက် ဦးရေသည် နံနက် ထောင်ဖွင့်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဖြစ်ရပါမည်။ သို့သော် အိပ်ဆောင် (၄) စာရင်းတွင် နံနက် ထောင်ဖွင့်စဉ်က (၇၄) ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ယခုထောင်ပိတ် စာရင်းတွင် (၇၅) ယောက်ဖြစ်နေရာ ထူးခြားသော သဲလွန်စတစ်ခုအဖြစ် ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိပါသည်။

အိပ်ဆောင် (၃) နှင့် (၄) လူပေါင်း စစ်ဆေးရေတွက်သူမှာ တပ်ကြပ်ကြီး ဦးသန်းဝင်း ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်က “ဦးသန်းဝင်း ခင်ဗျား အိပ်ဆောင် (၄) လူဦး ရေစစ်တာ (၇၅) ယောက် သေချာရဲ့လား” ဟုမေးရာ ဦးသန်းဝင်းက “သေချာပါတယ် ဆရာ (၇၅) ယောက်ပါ” ကျွန်တော် သိပ်မယုံသေးသဖြင့် ဦးသန်းဝင်းကို “ခင်ဗျားသောက်ထားပြီလား” ဟု မေးလိုက်ရာ ဦးသန်းဝင်းက “မသောက်ရသေးပါဘူး ဆရာရယ်၊ ဆရာနဲ့ အတူတူ စိုက်

ကွင်းထဲက တပ်ခွဲသိမ်းပြီး ပြန်လာတာ။ ရေလည်း မချိုးရသေးဘူး။ ယူနီဖောင်းလည်း မလဲရသေးပါဘူး” ဟု ပြောပါသည်။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးသန်းဝင်းသည် ကျွန်တော်နှင့်အတူ စိုက်ကွင်းတပ်ခွဲများတွင် တာဝန် ထမ်းဆောင်ရသူဖြစ်ပြီး ယမကာ မှီဝဲတတ်သူ ဖြစ်သော်လည်း တာဝန်ချိန်ပြီးမှ သောက်လေ့ သောက်ထရှိသူဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က သူအရက်သောက်ထားပြီး (၄) ဆောင်ရှိ လူပေါင်း ရေတွက်ရာတွင် မှားယွင်း၍များ ရေတွက်မိလေသလားဟု ထင်မိ၍ မေးမြန်းရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က တပ်ကြပ်အောင်ကြည်ကို “ကဲ ဦးအောင် ကြည်ရေ (၄) ဆောင်ကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် နောက်ထပ်တစ်ခါ လူပြန်စစ်ကြည့်လိုက်ပါ” ဟု စေလွှတ်ရပါတော့သည်။ တပ်ကြပ် ဦးအောင်ကြည်မှာ အလုပ်တာဝန် ထမ်းဆောင်ရာတွင် ဈေးစပ်သေချာသူဖြစ်ပြီး အသောက်အစားလည်း ကင်းသူဖြစ်ပါသည်။ ယနေ့ည ထောင်ပိတ်

အဖွဲ့တွင် ပါဝင်သူများမှာ လုပ်သက်ရင့်အတွေ့အကြုံရှိပြီး သားအသက်အားဖြင့်လည်း ငါးဆယ်ကျော်များ ဖြစ်ကြရာ သူတို့၏ အတွေ့အကြုံနှင့် လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကို ကျွန်တော်ထောင်မှူး ပေါက်စအနေနှင့် အထင်မသေးခဲ့ပါ။ လေးလေးစားစားလည်း ကျွန်တော် ဆက်ဆံခဲ့ပါသည်။

မကြာခင်မှာပင် တပ်ကြပ်အောင်ကြည် ပြန်ဝင်လာပြီး “ဟုတ်တယ်ဆရာ (၄) ဆောင် အဆောင်ပိတ် တန်းစီထားတာ (၇၅) ယောက်ပါ” ဟု ပြောပါသည်။ အဲဒါမှ ပြဿနာပဲ။ အချိန်ကလည်း ည (၇) နာရီကျော်လာပါပြီ။ ကျွန်တော် ထောင်ပိတ်၍မရသေးပါ။ အိမ်ကစနီးကလည်း ညစာထမင်း အတူတူစားရန် မျှော်နေပါတော့မည်။ ကျွန်တော့်မှာတော့ ထမင်း ဆာဖိုဝေးစွာ၊ ဒီပြဿနာကို ဘယ်လိုရှင်းရပါ့မလဲဟု ခေါင်းတွေ ပူပြီး ချွေးတွေပျံ့လာသည်အထိ ပါခင်ဗျား။ ကိုယ်တာဝန်မှူး တာဝန်အလှည့်မှာ အဆင်ပြေချောမောစွာ ထောင်မပိတ်နိုင်ဟု ၍လည်း အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ ရုတ်

မကျတိမကျတိ
 ဒေသဒေသ
 သူများ၍ပါက
 မင်းတို့အတွက်
 မကြာခင်
 ရုက္ခအတွင်း
 ကုသိုလ်
 ကောင်းမှု
 ပြုလုပ်ပေးပြီး
 အမျှပေး
 ဧဝပါမယ်။
 အခုအချိန်
 မှာတော့
 မင်းတို့ဟာ
 ဒီစခန်း
 ဒီအဆောင်နဲ့
 မသက်ဆိုင်
 တောတဲအတွက်
 တို့အလုပ်ကို
 မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့

တရက် ကျွန်တော်၏ခေါင်းထဲသို့ သတိရစရာလေးတစ်ခု ဖြတ်ခနဲ ဝင်လာပါသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ၁၀ ရက်ခန့်က လှုပ်တော်ကိုင်ဖက် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ထောင်မှူး ကိုမြင့်အောင် တာဝန်မှူးကုသည့် နေ့ကလည်း ယခုလိုပင် (၄) ဆောင်၌ တစ်ယောက်ပိုနေ၍ တော်တော်နှင့် ထောင်ပိတ်၍ မရကြောင်း ကျွန်တော့်အား ပြောပြခဲ့သည်ကို သတိရလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော် အချိန်မဆိုင်းဘဲ “ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် (၄) ဆောင်ကို သွားစစ်မယ်။ ဦးသန်းဝင်းနဲ့ ဦးအောင်ကြည် လိုက်ခဲ့ပါ” ဟု ပြော၍ ထောင်တွင်းသို့ ဝင်၍ အိပ်ဆောင် (၄) ကို တန်း၍ သွားလိုက်ပါသည်။ အိပ်ဆောင် (၄) သို့ ရောက်သောအခါအကူဦးသားအဆောင်မှူးအောင်ဝင်းအား “အဆောင်မှူးမင်း အဆောင်ထောင်ပိတ်လူပေါင်း ဘယ်လောက်လဲ” ဟု မေးရာ အောင်ဝင်းက (၇၄) ယောက်ဟု ဖြေလိုက်ရာ ကျွန်တော် နည်းနည်းတော့ အားရှိသွားပါပြီ။ သို့သော် အခုချိန်ထိတော့ အဖြေက မလှေ့သေးပါခင်ဗျား။

ကျွန်တော်က “ဦးသန်းဝင်း နဲ့ ဦးအောင်ကြည် အဆောင်မှူး ပြောတော့ (၇၄)ယောက်ဆို” ဆိုအခါ ဦးသန်းဝင်းနှင့် ဦးအောင်ကြည်က “ကျွန်တော်တို့ သေသေချာချာ စစ်ဆေးတာပါ ဆရာ (၇၅) ယောက်ပါ” ကျွန်တော် စဉ်းစားရပါပြီ။ ကိုမြင့်အောင် ထောင်ပိတ်တုန်းက ဒီ (၄) ဆောင်မှာ လူတစ်ယောက် ပိုနေတာနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် မယုံချင်သော အဖြစ်မျိုး ဖြစ်နေပြီလားဟု သံသယရှိလာပါသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုချလိုက်ပြီး စကား စလိုက်ပါသည်။ “အားလုံးနားထောင်ကြပါ။ ဒီအဆောင် (၄)မှာ နေခဲ့ပြီး ဘဝတစ်ပါးသို့ ကူးပြောင်းသွားသူများ မကျွတ်မလွတ်သေးသော သူများရှိပါက မင်းတို့အတွက် မကြာခင်ရက်အတွင်း ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုလုပ်ပေးပြီး အမျှပေးဝေပါမယ်။ အခုအချိန်မှာတော့ မင်းတို့ဟာ ဒီစခန်း ဒီအဆောင်နဲ့ မသက်ဆိုင်တော့တဲ့ အတွက် တို့အလုပ်ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့လို့ ငါက တောင်းပန်ပါတယ်” ဟု

အသံမြင့်၍ ပြောလိုက်ပါတော့သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ အိပ်ဆောင် (၄) အတွင်းဝင်၍ နှစ်ယောက်တွဲ တန်းစီထားသော လူများကို စစ်ဆေးရာ နှစ်ယောက်တွဲလူအတွဲပေါင်း (၃၇) တွဲရှိပြီး လူပေါင်း (၇၄) ယောက် အတိအကျ ဖြစ်ပါသည်။ ပိုပြီး သေချာအောင် နောက်ကနေပြန်ပြီး ရေတွက်ကြည့်တော့လည်း (၇၄)ယောက်ပါပဲ ခင်ဗျား။

ကျွန်တော်ရင်ထဲက အပူလုံးကြီး ခုမှပင် ကျသွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော် ထောင်ပိတ်ပြီး၍ ထောင်ပိတ်သံချောင်း ခေါက်တော့ ည (၈)နာရီနှင့် မိနစ် (၃၀) ရှိပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ထောင်ပိတ်အဖွဲ့ အိမ်ပြန်ထမင်းစားရန် ထောင်တံခါးမကြီးအပြင်သို့ ထွက်သောအခါ ရှမ်းပြည်နယ် ဒီဇင်ဘာလရဲ့ ရာသီဥတုကလည်း အေးမြမြလေးနှင့်လန်းဆန်းခွေးသွားသလို ပြဿနာတစ်ခုကို အောင်မြင်စွာ အဖြေရှာဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့ခြင်းအတွက် မိမိကိုယ်ကိုမိမိလည်း များစွာကျေနပ်မိပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ တံခါးမကြီးမှ ထွက်လာ

ကြသော တပ်ကြပ်ကြီး သန်းဝင်းနှင့် တပ်ကြပ်အောင်ကြည်တို့က “ကျွန်တော်တို့ သေသေချာချာ စစ်ဆေးခဲ့တာပါဆရာရယ်။ (၃၇) တွဲရဲ့နောက်မှာ အတွဲမရှိတဲ့ တစ်ယောက် ထိုင်နေပါတယ်။ အခု ဆရာနဲ့အတူတူ ကျွန်တော်တို့လည်း ပြန်စစ်ကြတော့ အဲဒီတစ်ယောက် မရှိတော့ဘူး” ဟု ပြောပြရာ ကျွန်တော်လည်း အံ့သြလျှက် “ဒါဆို အဲဒီတစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ” ဟု ပြောလိုက်မိပါတော့သည်။

ကိုဦး (လွှဲကော်)

မှတ်ချက်။ ။ ဤကိစ္စဖြစ်ပြီး (၃) ရက်အကြာတွင် တောင်လေးလုံးစခန်းအတွင်း ဘုန်းကြီး (၅) ပါး ပင့်၍ ဆွမ်းကပ်ခြင်း၊ ပရိတ်ရွတ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ပေးခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းကာလများတွင် (၄)ဆောင်တွင် တန်းဝင်စီသော လူပိုတစ်ယောက် သတင်း မကြားရတော့ပါ။

အယ်ဒီတာ ပြန်ကြားလွှာ

- (၁) ဖြစ်ရပ်မှန်သည် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ စာဖတ်သူတို့၏ ဆန္ဒနှင့်ကိုက်ညီသည့် ကဏ္ဍသစ်နှင့် အစီအစဉ်များကို တိုးချဲ့ဖော်ပြလျက်ရှိပါသည်။
- (၂) တိုးချဲ့ကဏ္ဍသစ်အဖြစ် ဖြစ်ရပ်မှန်မဂ္ဂဇင်းတွင် ရေးသားဖော်ပြ လူကြိုက်များ ခဲ့ဖူးသည့် စာရေးဆရာ ကလောင်ရှင်တို့၏ စာများကို ပြန်လည်ဆန်းသစ်မှု အဖြစ် ရံဖန်ရံခါ ဖော်ပြထားပါသည်။
- (၃) ဤသို့ ပြန်လည်ဆန်းသစ်မှုကဏ္ဍတွင် ဖော်ပြထားသော စာများအတွက် ဉာဏ်ပူဇော်ခကို အိမ်တိုင်ရာရောက် ပို့ပေးမည် ဖြစ်သော်လည်း လက်လှမ်းမီ သော ဆရာများအတွက် ဉာဏ်ပူဇော်ခကို ကိုယ်တိုင်သော်လည်းကောင်း သက်ဆိုင်သူမှသော်လည်းကောင်း ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာဖြင့်သော် လည်းကောင်း မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွင် ထုတ်ယူနိုင်ပါသည်။
- (၄) နယ်မှ စာရေးဆရာ ကလောင်ရှင်များအနေနှင့် ဉာဏ်ပူဇော်ခကို ကိုယ်တိုင် မထုတ်နိုင်ပါက ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာဖြင့် ထုတ်ယူစေလိုပါသည်။
- (၅) ဖြစ်ရပ်မှန်သို့ စာမူများပို့ပေးနေသော အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ စာရေးဆရာ ကလောင်ရှင်များကို ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း ပြန်ကြားရင်း ဖြစ်ရပ်မှန်မဂ္ဂဇင်း အတွက် ပို့ထားသော စာမူများကို အခြား တိုက်များသို့ မိတ္တူယူ၍မပို့ရန် မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။

အယ်ဒီတာ

မြန်မာ့အသံ

၁၉၈၃ ခုနှစ် | ၁၁၀၈ |
၁၁၀၈

ငါကြိုင်းမှာ စန္ဒာရွာ
သားမဟုတ်။ သို့သော် သူများ
အမျိုးကြားတွင် စွာရဲသူ၊ အသက်
အားဖြင့် ငယ်သည်မဟုတ်။ ၅၀
ထံဝင်ပြီ။ ဤမျှအရွယ်ထောက်
သော်လည်း အသောက်အစား
မကင်း။ မူးလျှင်ရမ်းသည်။ သတ္တိ
ရှိလေသည်လား၊ မိုက်လေသည်
လားမသိ။ မိုက်ဟန် ဆောင်
ကောင်းသည်ကတော့အမှန်။

“ဟေ့ သတ္တိရှိတဲ့ကောင်
ထွက်၊ ဘယ်မအေ...မှ ဂရု
မစိုက်ဘူး။ ငါကြိုင်းကွနော်။ သူ
များ အမျိုးကြားထဲမှာ တစ်
ယောက်တည်း လာနေတာ မင်း
တို့ထက် မိုက်လို့သာမှတ်”

ငါကြိုင်း၏ မူးပြီးရွာရိုးစုန်
ဆန် ဆဲနေသံမှာ အများအားမခံ
နိုင်။ သို့သော်ခွေးရူးနှင့် ခွေး
ကောင်းဖက်ကိုက်လျှင် ခွေး
ကောင်းပင် နာမည်မဟုတ်လား။
ငါကြိုင်းက လူသတ်ပြီး ထောင်
ကျ၍ အကြောင်းမဟုတ်။ သူ
က ဆွေမျိုးမရှိ သံယောဇဉ်မရှိ။
အခြားသူများက ဆွေနှင့်မျိုးနှင့်
သံယောဇဉ်နှင့်။ သည်တော့သူ
နှင့်ဖက်၍ မဖြစ်လို။ ဤသည်
ပင်လျှင် ငါကြိုင်းက ရောင့်တက်
လာသည်။

ကျေးရွာက ငါကြိုင်းအပေါ်
အလွန်မုန်းတီးကြသည်။ သို့သော်
အမုန်းမခံလိုကြ။ ငါကြိုင်းကို

ပါးစပ်နီပိတ်

နေလင်းထွန်း (ပဗ္ဗဝတီ)

တရားစွဲလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ
ပုဒ်မ ၂၅၈-အရ အများပြည်သူ
နှောင့်ယှက်မှုဖြင့်သာ စွဲရမည်။
ယင်းပုဒ်မအရ ပြစ်ဒဏ်ရလျှင်
လပိုင်းသာရှိမည် ထောင်က
ထွက်လာလျှင် ပို၍ ရန်မူလာ
မည်ကို စိုးရကြ၏။

ဤသို့အားဖြင့် ငကြိုင်း
ဒဏ်ကို နေ့ရှိသရွေ့ခံနေရသည်။

“သေရဲတဲ့လူ ထွက်ခဲ့စမ်း
ပါ။ ဒီနေ့ကတော့ ငါသေရင်
သေ၊ မသေရင် ရွာသားတစ်
ကောင်နှစ်ကောင် သေရမယ်”

ငကြိုင်း၏ ကြိမ်းမောင်းသံ
က အဆန်း၊ ကြားရသူတိုင်း
ကြက်သီး ထမိတတ်ကြသည်။
သူ့အမြင်ကိုပင် မခံရဲကြ။ ဤ
တွင် ငကြိုင်းက သဘောကျဟန်
ရှိသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

...

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ”

“ကြားရတဲ့ သတင်းက
မင်္ဂလာကို ရှိတယ်ဟေ့”

“သေချာရဲ့လား၊ တော်
ကြာ တို့ပြောသံ ရယ်သံတွေ
ကြားရလို့ ရန်ထောင်နေဦးမယ်
ကွ”

“သေချာတာ မသေချာ
တာတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ငနဲ့
ကြီးတော့ ဟန်မောင့်အိမ်ရှေ့မှာ
ခွေခွေလေး လှုပ်ကိုမလှုပ်တော့
ဘူး”

“ဘယ်သူလာပြောသလဲ”

“ဟန်မောင့်ဇနီး မအုန်း
လေ။ အမောတကော လာပြော
သွားတယ်”

ငကြိုင်းသတင်းတမဟုတ်

ချင်း ပြန်သွားသည်။ ထိုနေ့က
ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ကထိန်ပွဲ
ရှိသည်။ တစ်ရွာလုံးရှိ လူတော်
တော်များများသည် ကျောင်းထဲ
တွင် ရောက်နေကြသည်။ငကြိုင်း
၏ သတင်းကို ကြားရသည်နှင့်
ဝမ်းသာအားရဖြင့်၊ တစ်ယောက်
တစ်ပါး မေးကြပြောကြသည်
မှာ အသံချင်းဆက်၍ သွားလေ
သည်။

အများသူငှာ ကောင်းမှု ကု
သိုလ်ပြုနေချိန်တွင် ငကြိုင်းတစ်
ယောက်က မူးယစ်ရမ်းကား
လျက် သူ့ကို ကြောက်၍တော့
ရှောင်နေကြသည် မဟုတ်။
ဥပဒေကို ကြောက်၍၊ ငကြိုင်းက
ဥပဒေကို မကြောက်။

ယခုသူ့ကို မည်သူ သားခေါ်
လေသနည်း။ ဤမေးခွန်းကို
သတင်းပေးလာသူ အုန်းအား

မေး၍မရ။ အခင်းဖြစ်သည့်နေရာက သူ့အိမ်၊ သူ့အိမ်တွင် သူမနှင့် ခင်ပွန်းဟန်မောင်တို့ နှစ်ယောက် တည်းသာ ရှိသည်။

“ကျွန်မ လာပြောတဲ့ အချိန်က မောင်ဖြူနဲ့ ထွေးလုံး ထွေးလုံး ဖြစ်နေတာပဲ တွေ့ရတယ် ရှင့်”

မအုန်းအပြောက မောင်ဖြူတို့ သူ့ယောက်ျား အကြောင်း မပါ။ လင်နှင့်မယားဆိုတော့လည်း ဒီလောက်တော့ရှိကောင်း ရှိမည်။

မောင်ဖြူကဘယ်သူနည်း။

...

“မောင်ဖြူတော့မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အခင်းဖြစ်ချိန်က သည်ကောင်ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းအောက်မှာ တွေ့သားပဲ”

ကျေးရွာလူကြီးဦးစံသာက အမှုလိုက် ဒု-ရဲအုပ်ဦးမြတ်ထွန်းကို ရှင်းပြနေသည်။ မအုန်းကတော့ မောင်ဖြူကို အတပ်ပြောနေသည်။ အခြားမျက်မြင်သက်သေလည်း မရှိ။

ဦးမြတ်ထွန်းက ငကြိုင်း၏ အလောင်းကို ကြည့်ရင်း အရပ်

က တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောနေသံများကို နားစွင့်နေမိ၏။ မောင်ဖြူ အကြောင်းကလည်း အခိုင်အမာ ဖြစ်နေသည်ကြောင့် တရားခံမှာ ဟန်မောင်ဖြစ်ရလေတော့သည်။

သေသူငကြိုင်း၏ လက်တွင် ၆ လက်မ ဓား၊ မြှောင်တစ်ချောင်း ကိုင်လျက်သား တွေ့ရသည်။ ဓားမှာ ရင်အုံကို ထိုးစိုက်လျက်။ ဓားမရှိသူ၏ ဓားကိုင်ထားသော ညာလက်မှာ အပြင်ဘက်သို့ လန်ပြီး ဘယ်ဘက်ရင်အုံကို ဖိလျက်သား တစောင်းလဲလျက်ရှိသည်။

“ဆရာအုံးငွေကြည့်စမ်းပါဦးဗျ။ ငကြိုင်းလက်ထဲက ဓားမှာ သွေးတွေပေနေတာရယ်၊ ဒဏ်ရာရဲ့ အရွယ်အစား တူနေတာရယ် ဆက်စပ်ရင်ဟောသည့် ဓားဟာ အခင်းဖြစ်တဲ့ ဓားပဲဗျ”

ဦးမြတ်ထွန်းက ဓားနှင့် ဒဏ်ရာများကို တိုင်းရင်းက တပ်ကြပ်ဆရာအုံးငွေကို တိုင်ပင်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်ဆရာ။ တရားခံငကြိုင်းကို ဓားနဲ့ထိုးပြီးမှ သူ့ကိုယ်သူထိုးလေဟန် ဆင်ခဲ့တာ

ဖြစ်မှာပေါ့”

ဆရာအုံးငွေ သုံးသပ်ချက်က ဖြစ်နိုင်သော သုံးသပ်ချက်။ ဦးမြတ်ထွန်းက ငကြိုင်း၏ ဓားဆုပ်ထားသော လက်ကို စမ်းကြည့်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆရာအုံးငွေ။ ဆင်ခဲ့တာ ဆိုရင်သည်လောက် ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထားမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

ဦးမြတ်ထွန်းက အဆုံးအဖြတ်တစ်ခု ပေးလိုက်ပြန်၏။

“ဆရာတို့ ငကြိုင်းလက်ထဲ ဓားကတော့ ငကြိုင်းကိုင်နေကျ ဓားပဲ။ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ဖြစ်တယ်တော့ မပြောတတ်ဘူး။

ရွာသူကြီး ဦးစံသာက ဝင်ထောက်ခံသည်။

“ဒါဆိုရင် သေသူ ငကြိုင်းက စပြီးဓားနှင့် ထိုးမည် အထိုးခံရသူက လှမည်၊ သည်တွင်ကိုယ့်ဓားနဲ့ ကိုယ်ထိကာ သေရှာပြီ။ မောင်ဖြူနဲ့လား ဟန်မောင်နဲ့လား ဆိုတာကိုပဲ အဆုံးအဖြတ်ပေးရမယ်”

ဦးမြတ်ထွန်းက ပထမဆုံး ဖြတ်ချက်ကို ရသွားပြီး ဒုတိယတရားခံ ဖော်ထုတ်မချေဘဲ ထပ်

ရမည့် အလုပ်က ဆက်စပ်သည့် လူများကို စစ်ပေးရန်နှင့် စုံစမ်း ထောက်လှမ်းရန် ဖြစ်သည်။

ပထမဆုံး မေးရမည့်သူမှာ ဟန်မောင်ဇနီး မအုန်း။

မအုန်း ပြောပြပုံမှာ...

...

ထို့နေ့က ကျောင်းတွင် ကထိန်ခင်းရှိသည်။

အခြားသူများ သွားကြ သော်လည်း မအုန်းတို့လင်မယား မသွား။

မအုန်းနှင့် ဟန်မောင်တို့ နံနက်စာ ထမင်းစားနေချိန်တွင် ငကြိုင်းက မအုန်းတို့ အိမ်ပေါ် တက်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် မအုန်းက နောက်ဖေးတွင် ဟင်း သွားခပ်နေသည်။ မအုန်းထွက် လာချိန်တွင် ငကြိုင်းကို တွေ့ လိုက်ရသည်နှင့် ဟင်းပန်းကန် လွှတ်ကျမတတ် ဖြစ်သွား၏။ ဤမျှကြောက်သည်။ သို့သော် ဣန္ဒြေရရနှင့်ပင် ထမင်းစားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ငကြိုင်းက ရမ်းတတ်ရုံ သာမက ဗိုက်ဝတ်ဖြင့် မခန့်လေး စား လုပ်တတ်သည်။ မပြော

ငကြိုင်းက
ဂျမ်းတတ်ကုန်

သာမက

ပျက်ကုန်ပြန်

မစနီလေးစား

လုပ်တတ်သည်။

မပြောမဆိုဘဲ

ထမင်းဟင်းစားလျှင်

စားသွားတတ်သည်။

ကြောက်စွာ

မပြောနဲ့။

မဆိုဘဲ ထမင်းဟင်းစားလျှင် စားသွားတတ်သည်။ ကြောက်၍ မပြောနဲ့။ ငကြိုင်းက စိမ်းစိမ်း ကြည့်သည်ကိုမခံ။ စိန်ခေါ်လိုက် သေး၏။

ယခုလည်း မူး၍တက်လာ သည်။ သူ့ဘာလုပ်ဦးမည်နည်း။

“ဟေ့ကောင် ဟင်းကောင်း ရဲ့လား။”

ငကြိုင်းက ဟန်မောင်ကို ခပ်ထန်ထန်နှင့်ပင် မေးလိုက် သည်။

“မကောင်းပါလား အစ် ကိုကြီး။ ချဉ်ပေါင်ရွက် ကျီစား တယ်။”

ဟန်မောင်က တရိုတသေ နှင့် ပြန်ဖြေသည်။

“တယ်ည့်တဲ့ လင်မယား ပဲ။ ဒီကနေ့ကတော့ ပြောမနေနဲ့ စနားရွာမှာ ငါခေါင်းချမယ့်နေ့ပဲ ဟောသည်မှာ စားကြည့်။”

ငကြိုင်းက လွတ်ကနဲပြော လိုက်ရင်း သူ့ကိုင်နေကျ စား မြှောင်ကြီးကို ဆွဲထုတ်လိုက် သည်။ ဟန်မောင် မျက်လုံးပြူး သွားသည်။ သူ့စကားကလည်း အဆန်း။ ကြောက်စရာကောင်း သည်။ ရှေးလူကြီးများ အယူ

အဆနှင့် ဆိုပါက ပါးစပ်နိမိတ်
ပင် ဖြစ်၏။

ငကြိုင်း၏ ပါးစပ်နိမိတ်
သည် သူ့အတွက်လား သူများ
အတွက်လား။ သူ့အတွက် ဖြစ်
သည့်တိုင် သူများက ကောင်းနေ
ပါမည်လော။ ဟန်မောင်တို့ လင်
မယားမှာ စဉ်းစားရင်း အကြံအစည်
နေသည်။

ထိုစဉ်-

မောင်ဖြူတစ်ယောက်သွား
ကြားထိုးလျက် ဟန်မောင်တို့အိမ်
ပေါ်တက်လာသည်။ ငကြိုင်းက
သူရှိမှန်းသိလျက်နှင့် လာရသော
မောင်ဖြူကို မကျေနပ်။

“မင်းဘာလို့လာရသလဲ”

ငကြိုင်းက လှမ်းမေး၏။

“လာနေကြအိမ်မို့ လာ
တာပဲဗျ”

မောင်ဖြူက ပြောပြလေး
ဖြေလိုက်သည်။ ယင်းအဖြေကို
ငကြိုင်းမကြိုက်။ ငကြိုင်းက သူ
ရောက်နေသော အိမ်ပေါ်မှ မောင်
ဖြူရှိသော ဖိနပ်ချွတ်သို့ ဆင်းလာ
သည်။ မောင်ဖြူက မသိလေဟန်
နေလိုက်၏။ ငကြိုင်းပို၍ ဒေါပွ
လာပြီး သူ့လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်
ဖြင့် ထိုးလိုက်သည်။

မောင်ဖြူက ရှောင်ပေး
လိုက်သည်ကြောင့် မထိ။

“ဘာဖြစ်လို့ ထိုးရတာလဲ
ဗျာ”

မောင်ဖြူက ငကြိုင်းတို့ ခံ
မေးရင်း အိမ်အောက်သို့ ဆင်း
သွားသည်။ ငကြိုင်းက မကျေ
မနပ်ဖြင့် လိုက်သွားပြီး...

“ထိုးချင်လို့ထိုးတာကွာ”

ငကြိုင်းက ငေါက်ဆတ်
ဆတ်ပြောရင်း လိုက်ထိုးလေ
သည်။ ဤတွင် ငကြိုင်းနှင့်
မောင်ဖြူ လုံးထွေးသွားတော့၏။
ဟန်မောင်က ကြောင်နေသည်။
မအုန်းက လူကြီးများရှိရာ ဘုန်း
ကြီးကျောင်းသို့ ပြေးသည်။

လူကြီးများ လိုက်လာချိန်

တွင် ပွဲကပြီးသွားပြီ။

ထိုနေရာတွင် သေသူ
ငကြိုင်းနှင့် ဟန်မောင်သာ ရှိ၏။

“မအုန်းကတော့ သည်
အတိုင်းပဲပြောနေတယ်ခန့်မှန်းပါ”

ဦးမြတ်ထွန်းက မျက်နှာ
တွင် ရောက်လာသော ခန့်မှန်းမှု
ဦးကျော်မင်းအောင်အား မအုန်း၏
ထွက်ဆိုချက်များကို ပြောပြ
သည်။

အခင်းဖြစ် သတင်းကိုရ
လျှင်ရချင်း ဟိုင်းကြီးရဲကင်းတွင်
တာဝန်ကျနေသော အမှုလိုက်
ဦးမြတ်ထွန်းက ခရီးထွက်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဦးကျော်မင်းအောင်
က ကျုံ့ကူးရဲစခန်းမှ လာရခြင်း
ဖြစ်သည်ကြောင့် တစ်ရက်

နောက်ကျသွားသည်။

“အဲသည်အချိန်က မောင်
ဖြူကျောင်းထဲမှာ ရှိနေတာရော
သေချာရဲ့လား” ဦးကျော်မင်း
အောင်က မေး၏။

ကျေးရွာလူကြီးတွေကရော
ကမကထ လုပ်နေကြသူတွေက
ရော အခိုင်အမာ ပြောနေကြ
တယ်။ ထပ် စုံစမ်းခိုင်းထား
တယ်”

ဦးမြတ်ထွန်းက စိတ်
မပျက်သော အပိတ်စကားလေး
ဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။ ဦးကျော်မင်း
အောင်ကလည်း အားကိုးသည်။
လောလောဆယ် အမှုမှန်ဝေါ်ရေး
မှာ ပြည်သူ့ရဲတာဝန်။ ကင်း
လွတ်ခွင့် ရမရမှာ တရားရုံး၏
တာဝန်သာ။

“အချို့ အချက်အလက်
လေးတွေတော့ ပေါင်းစပ်ရထား
ပြီးသားပါ စခန်းမှူး။ ယခုတစ်
ရက်နှစ်ရက်အတွင်း အဖြေထွက်
မှာပါ”

ဦးမြတ်ထွန်း စကား
ကြောင့် ဦးကျော်မင်းအောင်မှာ
အားရှိသွားရပြန်သည်။ သူ
ရောက်ချိန်က အင်္ဂလင်းမှာ
ဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်ပြီဖြစ်၍ သူ

အတွက် အထောက်အပံ့ မရခဲ့။
ဦးမြတ်ထွန်း မှတ်သားချက်
အပေါ်သာ ဝိုင်းဝန်းသုံးသပ်နေရ
သည်။

တရားကို နတ်စောင့်သည်။

...

တရားခံပေါ်ပြီ။

သူ ဘယ်သူလဲ။

ဦးမြတ်ထွန်းက သေသူ
ငါးကြိမ်း၏ လက်အနေအထားကို
ပြန်သုံးသပ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်
တွင် လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းမှုကို
လည်း သုံးခဲ့သည်။

စခန်းမှူး ပြောတဲ့အတိုင်း
သေသူရဲ့လက်ဟာ အပြင်ဘက်
လန်နေတဲ့ အချက်ကို ကျွန်တော်
စဉ်းစားတယ်။ တရားခံဟာ

ဘယ်သန်ဖြစ်လို့သာ ငါ့ကြိုင်းရဲ့
ညာဘက်ကို ရုတ်တရက်ဆွဲ
အဖယ်မှာ အပြင်ဘက်ကိုပါသွား
တဲ့ သဘောပဲ။ ညာသန်ဆိုရင်
အတွင်းဘက်ကို လိမ်ရမယ်”

ဦးမြတ်ထွန်းက ရှင်းပြ
သည်။

“အဲဒါ ကျုပ်ပြောတာ
ပေါ့။ ဒါဖြင့် ဟိုနှစ်ယောက်က
ဘယ်သူက ဘယ်သန်လဲ အကဲ
ခတ်ပြီးပါပြီ”

ဦးကျော်မင်းအောင်ပြော
သည်။

“အကဲခတ်ပြီးပါပြီ။ ဟန်
မောင်နှင့်မောင်ဖြူတို့ နှစ်ယောက်
အနက် မောင်ဖြူက ဘယ်သန်ပါ
နောက်တစ်ချက်က ထမင်းစား
နေတဲ့ ဟန်မောင်နဲ့ဖြစ်ရင် ငါ့ကြိုင်း
လက်မှာ ထမင်းဟင်း အစအန
အထောက်အထားများ တွေ့ရ
မယ်။ အခုတွေ့ရတဲ့အနေအထား
က အဲသည့် အထောက်အထား
တွေ မရှိဘူး။ နောက်ဆုံးသေချာ
တာက...”

ဦးထွန်းမြတ်ကစကားဖြတ်
လိုက်ပြီး ဆရာအုံးငွေဘက်သို့
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အလိုက်
သိသော ဆရာအုံးငွေက သူ့ဘေး

မှ လူကို ရှေ့တိုးပေးသည်။

“ပြောပြ လိုက်စမ်းပါဦး မောင်ပုရ”

ဆရာအုံးငွေ၏ အမိန့်နှင့် အတူမောင်ပုက ပြောပြသည်။

“အခင်းဖြစ်နေက မောင်ဖြူ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ရှိနေပါတယ်။ ထိုစဉ်က ကျေးရွာလူကြီး ဦးစံသာတို့လည်း ရှိပါတယ်။ ကျောင်းတွင် ထမင်းစားပြီးသည် နှင့် မောင်ဖြူက သွားကြားထိုးရင်း ကျောင်းခြံအပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားပါတယ်။ ထိုစဉ်က အားလုံး အလုပ်များနေတာကြောင့် မောင်ဖြူကို ဘယ်သူမှ သတိ မထားလိုက်ကြမိဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ လှသောင်းတို့သာ မြင်လိုက်ရပါတယ်။ မအုန်းပြေးလာပြောလို့ ကျွန်တော်တို့ လိုက်သွားချိန်မှာ မောင်ဖြူကိုကျောင်းဝမှာ ကွေ့ရပါတယ်။ သူအချင်း ဖြစ်နေရာကို ပြန်လိုက်လာခြင်းကို မထွေ့ရတော့ပါဘူး။”

“အစက ဘာကြောင့်ဒီလို မပြောသလဲ”

ဦးမြတ်ထွန်းက ဒေါပသော အမူအရာနှင့် မေးလိုက်သည်။

“ငါ့ကြိုင်းကို ခွဲရုန်းမုန်းပြီး သေစေချင်နေတာရယ် မကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ကြောင့် ကောင်းတဲ့လူမှာ ထပ်ပြီး ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးတာရယ်ကြောင့်ပါ ဆရာ”

ဦးမြတ်ထွန်းက တရားလိုပြ သက်သေအဖြစ် မောင်ပုနှင့် လှသောင်းထံမှဆက်၍ စစ်ချက်ယူရမည်။ မအုန်းပြောပြချက် မှန်သည်။

(ပ)၁၈/၈၁ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ ဖြင့် ဖွင့်ထားသော “ပါးစပ်နီမိတ်”ကြောင့် သေသည့် ငါ့ကြိုင်းအမှုမှ တရားခံ မောင်ဖြူကို ငပုတောမြို့နယ် တရားရုံးသို့ တရားစွဲတင်ခဲ့လေသည်။ တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုအမှတ် ၈၇/၈၁ ဖြင့် လက်ခံ စစ်ဆေးခဲ့သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၉၇တွင် ဆိုထားသည်မှာ ပုဒ်မ ၉၉ ပါ ကန့်သတ်ချက်များကို မဆန့်ကျင်ဘဲ မည်သူမဆို လူကိုယ်ကို ထိခိုက်ကျူးလွန်သည့် ပြစ်မှုကို တားဆီးရန် မိမိနှင့် မည်

သူမဆို လူကိုယ်ကို ထိခိုက်ကျူးလွန်သည့် ပြစ်မှုကို တားဆီးရန် မိမိနှင့် အခြားသူ၏ ကိုယ်ကို ကာကွယ်ရန်ပိုင်ခွင့် ရှိသည်။ ယင်းသို့လျှင်...

တရားရုံးက မောင်ဖြူကို မည်သို့ အမိန့်ချလေမည်နည်း။

ဖြစ်ရပ်မှန်ကို အစဉ်မပြတ် ဖတ်ရှုနေသော စာဖတ်သူအဖို့ ဥပဒေဗဟုသုတ ပြည့်ဝနေပြီဟု ယူဆပါသည်။ ဤအမှုကို သင်တရားသူကြီး ဖြစ်လျှင် မည်သို့ အမိန့်ချပါမည်နည်း။ ဥပဒေဗဟုသုတရစရာ တရားရုံး အဆုံးအဖြတ်ကို ဆက်လက် ဖော်ပြပါမည်။ သင်၏ ဥပဒေအခြေခံမည်မျှ ရင့်သန်နေပြီကို ဆန်းစစ်စေချင်ပါသည်။

နေလင်းထွန်း
(ပဉ္စဝတီ)

တက္ကမဆိုး ဆောင်ကိုးသင်

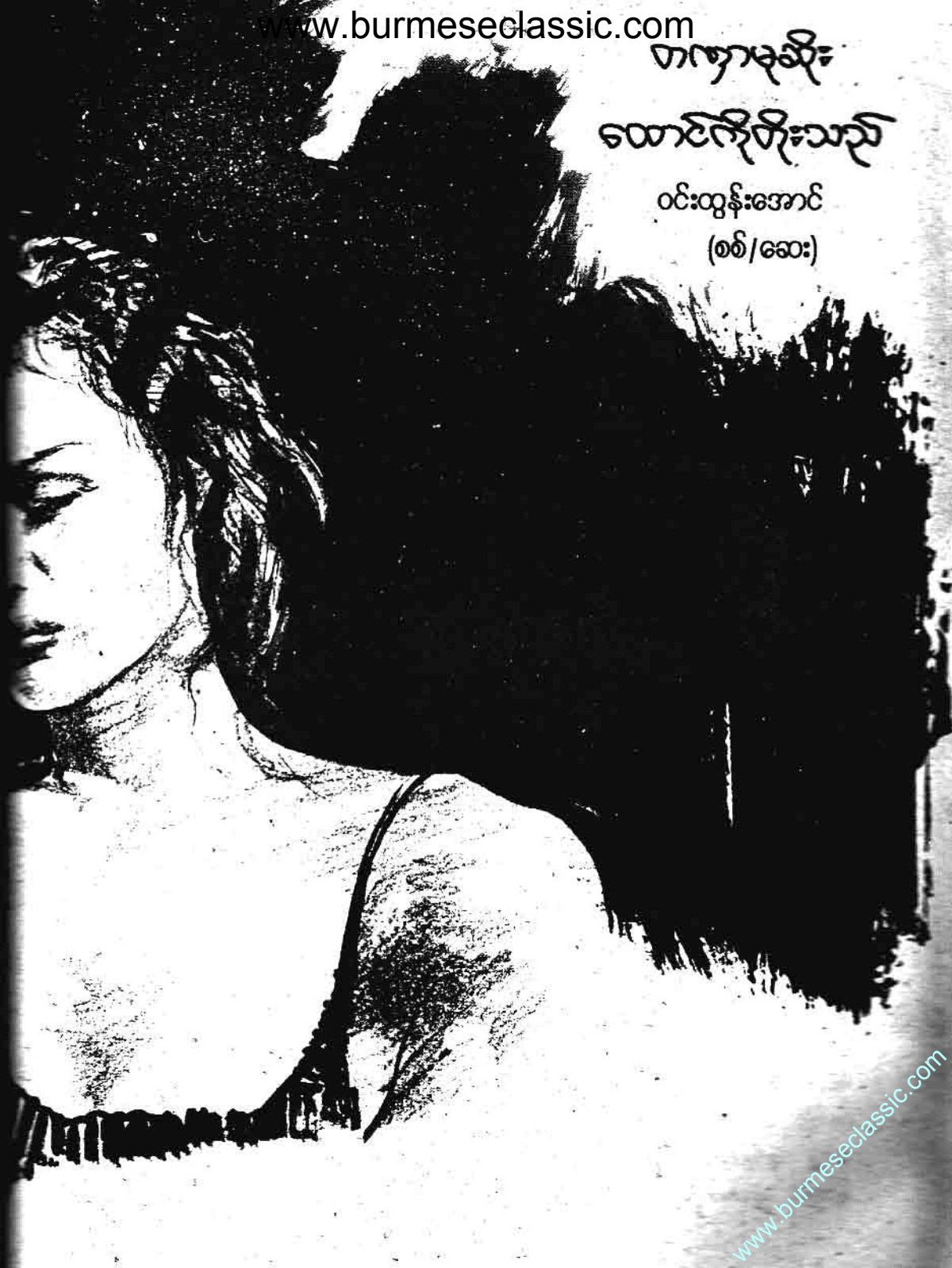
ဝင်းထွန်းဘောင် (စစ်/ဆေး)

ဂါထာသုတေသန

တောင်ကိုကိုးသုတ်

ဝင်းထွန်းအောင်

(စစ်/ဆေး)

၁၈၆

တကယ့်ပုဆိုး ဆောင်ကိုစိုးသည့်

ဝင်းထွန်းဘောင်[၀၈/သေ]

တစ်ခါက ကျွန်တော့်တွင်
“လှဦး”ဟူသည့် သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးသည်။ သူ
နှင့်ကျွန်တော် ဌာနဆိုင်ရာ တစ်ခု
တွင် နှစ်အတော်ကြာ အတူလက်
တွဲ၍ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြဖူး
သည်။

သူ၏ ကောင်းကွက်မှာ
အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေရောင်း
ရင်းနှင့် တပည့် လက်သားတို့
အပေါ် အလွန်ညာတာ ရက်ရော
သည်။ တတ်စွမ်းသမျှ ကူညီ
ထောက်ပံ့သည်။ စိတ်ပါလျှင်
သက်သက်လွတ်စားကာ ပုတီး
စိတ် တရားထိုင်သည်။ သူ၏
အကျင့် စရုဏအားမှ ရရှိလာ
သည့် ထူးခြားသော စွမ်းရည်
များဖြင့် လူအတော်များကို

အံ့သြစဖွယ် ကူညီနိုင်ခဲ့သည်။
သူ၏ ဆိုးကွက်မှာကား...

...

ပြောင်းလဲသွားသည့် လှဦး
ကို ကြည့်၍ ကျွန်တော်သာမက
ကျွန်တော်တို့ဌာန တစ်ခုလုံး
အံ့သြ ဝမ်းသာကြရသည်။ ကျွန်
တော်တို့ အားလုံးထင်ထားသည်
က အဆိုးခွံတွင် ကျုံနေသည့်
လှဦးတစ်ယောက် နှစ်သထက်
နှစ်၍ မြှုပ်သထက် မြှုပ်သွားလိမ့်
မည်ဟူသော။

ထိုသို့ ထင်မည်ဆိုလည်း
ထင်စရာပေ။ ယခင်က လှဦး၏
အနေအထိုင် အမူအကျင့်တွေက
လုံးဝမကောင်း။ အရက်သောက်
သည်။ ဖဲရိုက်သည်။ ကြက်က

လည်း တိုက်တတ်သေးသည်။
ပြီးတော့....။

လှဦးက ရုပ်ရည်သင့်တင့်
ပြေပြစ်သည်။ ရာထူးရာခံလည်း
ရှိသည့် အရာရှိပေါက်စ တစ်
ယောက်လည်းဖြစ်သည်။ ကျော
ထောက် နောက်ခံဖြစ်သည့် မိဘ
ဆွေမျိုးသားချင်းတို့ကလည်း ဓန
အင်အား ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်
လူပျို အရာရှိလှဦးမှာ စန်းပွင့်လှ
သည်။

မိန်းမတွေကလည်း မိန်းမ
တွေပဲဟု ပြောလျှင် မိန်းမတွေက
ကျွန်တော့်ကို မိန်းမလိုမိန်းမရ
ပြောသည်ဟု မေးငေါ့ကြလိမ့်ဦး
မည်။ လှဦးထက် ရုပ်ရည်ကောင်း
အမူအကျင့်ပါသာသည့် ကျွန်
တော် အပါအဝင် သူချိုအရာရှိ

များကိုတော့ သိပ်အရောမဝင်။
ကျွန်တော်တို့ကလည်း ခန့်ခန့်
တည်တည် နေတတ်သော
ကြောင့် ရှိတာလည်းပါမည်ထင်
သည်။

ဒါမှမဟုတ် လှဦးလို
နောက်ခံမတောင့်၍ ဘောမစီ
သည့် ဘောကျများဟု အထင်
သေးချင်တာလည်း ပါချင်ပါ
မည်။ ဘာပဲပြောပြော မိန်းမတွေ
နှင့် အားအားယားယား အမှုကိစ္စ
မများချင်သည့် ကျွန်တော်တို့က
တော့ ဒါကိုပဲ သဘောကျသည်။
အပြင်ထွက်၍ ငွေအထုပ်အထည်
နှင့် ပါလာလျှင်သော်မှ မိန်းမ
တွေရှေ့ဆိုလျှင် မသုံးမစွဲ ခပ်မွဲမွဲ
စတိုင် ဖမ်းနေပြတတ်၏။

လှဦးကတော့ ထိုသို့
မဟုတ်။ မိန်းမတွေရှေ့ဆိုလျှင်
ကြွားကြွားဝါဝါ သုံးတတ်စား
တတ်သည်။ ထိုကြောင့် မိန်းမ
တွေနှင့် လှဦး အမြဲပလူးပလဲရို
နေတတ်သည်။ တစ်ခါကလည်း
ညဉ့်နက်ပိုင်းရောက်မှ အပြင်
ထွက်ရန် လှဦး ကျွန်တော့်ကိုခေါ်
သည်။ အေးမြလှသည့် ဆောင်း
ကာလ ညတစ်ညဖို့ ကျွန်တော်
မလိုက်ချင်၍ ငြင်းမိသည်။

ထို့
အကောင်မအေးနှင့်
လှဦး အနီး
အနားရှိ
ဒြပ်ပတ်များကြား
တိုးဝင်
ပျောက်ကွယ်
သွားကြသည်။
အချိန်အတော်
ကြာသည့်အထိ
သူတို့ ပြန်ထွက်
မလာကြ။

“လာပါ သူငယ်ချင်းရာ၊
အရေးကြီးလို့ပါ။ ညရေးညတာမို့
ငါတစ်ယောက်တည်း အပြင်
ထွက်ဖို့ မရဲလို့ပါ။ အပြန်ကျရင်
မင်းကြိုက်တဲ့ ဝီစကီနဲ့ ဘီယာ
ကော ဝက်ကုန်းဘောင်ပါ ဝယ်
ကျွေးပါ့မယ်”

လှဦးက ကျွန်တော့်စားပွဲ
ပေါ်မှ အနည်းသာ ကျန်တော့
သည့် ဝီစကီပုလင်းပြားလေးနှင့်
မြေပဲဆားလှော်ထုပ်လေးအား ရှေ့
ကြည့်ရင်း မြို့ဆွယ်သည်။ အပြင်
ထွက်ရန် စိတ်မပါသော်လည်း
အားနာစရာ သူစကားကြောင့်
ဆိုစာပေါ်မှ ငေါက်ကနဲ ထလိုက်
သွားမိလိုက်၏။

သူသွားသည်က အခြား
နေရာမဟုတ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဌာန
ဝင်းအနီး ရပ်ကွက်ကလေးထိပ်ရှိ
ကုက္ကိုပင်ကြီး တစ်ပင်ဆီသို့ ဖြစ်
၏။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားပြီး
သည်နှင့် မချေးမနှောင်းပင်
ကောင်မလေး တစ်ယောက်
ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် ထို
ကောင်မလေးနှင့် လှဦး အနီးအ
နားရှိ ဒြပ်ပတ်များကြား တိုးဝင်
ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

အချိန်အတော် ကြာသည်

အထိ သူတို့ ပြန်ထွက်မလာကြ။ ကျွန်တော့်မှာသာ အေးရသည့် အထဲ အုပ်လိုက်ဝဲ၍ ကိုက်ခဲနေကြသည့် ခြင်အုပ်ကိုမောင်းထုတ်ရင်း စိတ်ရှုပ်နေရသည်။ လမ်းဘေးနားက ကျွန်တော်တောင် ဒီလောက်အကိုက် ခံနေရလျှင် ခြံပုတ်ထဲက သူတို့နှစ်ယောက်ကြာကြာခံနိုင်မည် မဟုတ်ဟု တွေးနေမိသော်လည်း သူတို့ တော်တော်နှင့် ပေါ်မလာ။

ခြင်မောင်းရင်း အိပ်ငိုက်သွားသည့် ကျွန်တော် တရားနိုးသော်မှ ကိုယ်တော်ချောတို့ ဒယီး

ဒယိုင်ဖြင့် ပြန်ရောက်လာကြသည်။ သူတို့လည်း ခြင်အတော်မောင်းနေရပြီရသည်။ အေးခဲလှသည့် ဆောင်းဥသော်မှ နှစ်ဦးစလုံး ချွေးသီးချွေးပေါက်များ သီးနေသလို ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေဟန်လည်း ရှိ၏။

“မင်းတို့ကွာ ဒီလောက်အကြာကြီး ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။ ခြင်မကိုက် ကြဘူးလား။”

အပြန်လမ်းတွင် သူဝယ်ပေးသည့် ဝိစကီပုလင်း၊ ဘီယာဘူးများနှင့် ကုန်းဘောင်ကြီးကျော်ထုပ်ကို လွတ်မကျရလေ

အောင် ဂရုတစိုက် ပွေ့ပိုက်ဆွဲကိုင်ရင်း စိတ်ထဲမရှင်းသည်ကို မေးလိုက်မိသည်။

“အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စလုပ်နေလို့ ကြာသွားတာပါကွာ။ ခြင်ကိုက်ချိန်တောင် မရပါဘူး။”

သူက ကျွန်တော့်ကိုသနားစရာ သတ္တဝါတစ်ကောင်နယ်ကြည့်ရင်း ပြုံးပြီးပြီးနှင့် ဖြေ၏။ ရိပ်သာပြန်ရောက်တော့ “အိုက်တယ်ကွာ” ဟုဆိုကာ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး ရေကို အကြာကြီးချိုးနေပြန်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဝယ်ခြမ်းလာသည့် စားသောက်စရာများကို ဇိမ်ခံစားသောက်ရင်း သူရေချိုးရသည့် အကြောင်းရင်းနှင့် ခြင်ကိုက်မခံရသည့် အဖြစ်တို့ကိုသာ တွေးရင်း အံ့သြနေမိပါတော့၏။

မကြာခင်တွင် ထိုကောင်မလေးကို တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ်လျော်ကြေးပေးလိုက်ရသည် ဆိုတော့မှ ထိုညက အကြောင်းအရင်းမှန်ကို သဘောပေါက်ရတော့သည်။ သည်လို အဖြစ်မျိုးတွေက လှဦးအတွက် အဆန်းမဟုတ်တော့။ ကျွန်တော်ပင်လျှင် လှဦး၏ လက်ကျတွေနှင့် အားမှာ စိုး

သဖြင့် ရည်စားမထားဝံ့ခဲ့သည်
မှာ ယနေ့ထိတိုင်ပင်။

လှဦးက အဲဒီလိုကောင်
မျိုး.....။

...

ယခုတော့ လှဦးလိမ္မာသွား
ပေပြီ။ အရက်မသောက်။ ဖဲ
မရိုက်။ အပျော်မပါး မလိုက်
တော့။ ဤသည်မှာလည်းပြောင်း
လဲသွားသည့် သူ့အခြေအနေ
ကြောင့် ဖြစ်ပေမည်။ ယခုလှဦး
က လူပျိုမဟုတ်တော့။ ကလေး
(၂) ယောက်ဖခင် ဖြစ်နေပေပြီ။

သူ့ဇနီး ဘောဘိစိုးကလည်း
အဝေးကတော့ မဟုတ်။ ကျွန်
တော်တို့ဌာနမှ ဆရာကြီးတစ်ဦး
၏သမီးပင်။ ဘောဘိစိုးတို့က ညီ
အစ်မ (၃) ဦး ရှိပြီး သူမက
အလတ်မဖြစ်သည်။ အကြီးမက
သူ့အိမ်ထောင်နှင့်သူ ဖြစ်ပြီး
အငယ်ဆုံးမ ကေသီစိုးမှာ အပျို
ပေါက်မလေး ဖြစ်၏။ ဘောဘိစိုး
တို့ ညီအစ်မက ရှေးကုသိုလ်
တော့ ကောင်းကြသည်။ အား
လုံး ညှိချောလေးတွေသာ ဖြစ်
သည်။

ရုပ်ချောသည့် မိန်းကလေး

သတိသတိဗျတိ
စားသည်။
ယုတီးစိတိသည်။
အဓိဋ္ဌာန်
ရုက္ခိ ဂုဠိဆိုတာ
ကြီးတွေကို
ဝင်သည်။
အာဟုဋ္ဌိက
အဓိဋ္ဌာန်
ဧကုဋ္ဌာန်သည်နှင့်
ယုနီဟောင်း
ခွတိကာ
ယောဂီဧကုဋ္ဌာန်
ဝမ်းဆက်
ပြောဝင်တိသည်။

တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ဘောဘိစိုးက
လည်းမခေ။ အားနာလွယ်တတ်
သူမို့လည်း သူမ၏ အချစ်
တောင်းခံလာသည့် ယောက်ျား
သားများကို အနည်းငယ်မျှစီ မျှ
ပေးတတ်သူလည်း ဖြစ်၏။
ယခုတော့ လူတကာတို့၏ ဟို
ဒင်းများ ပုစွန်ဆိတ်ခေါင်းပုံကျ
ဆိုသကဲ့သို့ လှဦးခေါင်းပေါ်ပုံကျ
လာခဲ့ချေပြီ။

သို့သော်လှဦးက ဘောဘိ
စိုးကိုတော့ အရမ်းချစ်သည်။ သူ
မိန်းမလုံးဝ မျက်နှာမငယ်စေရ။
ရွှေဆိုရွှေ ငွေဆိုငွေ အားလုံးပြည့်
စေသည်။ သူ၏အကျင့်ဟောင်း၊
အကျင့်ဆိုးများလည်း ဖျောက်ပစ်
လိုက်သည်။ ယခုတော့ သူတော်
ကောင်းလှဦး ဖြစ်လာပြန်သည်။

သတ်သတ်လွတ်စားသည်။
ပုတီးစိတ်သည်။ အဓိဋ္ဌာန် ရက်
ရှည်ဆိုတာကြီးတွေကို ဝင်သည်။
အလုပ်က အိမ်ပြန်ရောက်သည်
နှင့် ယုနီဟောင်း ချွတ်ကာ ယော
ဂီရောင် ဝမ်းဆက်ပြောင်းဝတ်
သည်။ မသိလျှင် နက်ဖြန်သ
ဘက်ပဲ အရှင်ထွက်လိုလိုအသေ
ထွက်လိုလို ထွက်တော့မည့်
အသွင် ရှိသည်။

ဒါပေမယ့် လှဦးလုပ်နေသည့် အလုပ်တွေကမဆိုး။ အချိန်တော်တော်လေး ကြာလာတော့ အထူးအဆန်းလေးတွေ ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဌာနထဲက ကလေးငယ်လေးတွေ ထိတ်တာ လန့်တာတွေကို လှဦး ရေမန်းနှင့် တိုက်ပေးတောက်ပေးတော့ ချက်ချင်း ရပ်ကုန်သည်။

တချို့ အမျိုးသမီးတွေ ခေါင်းမူးခေါင်းကိုက်တာ၊ ဗိုက်နာ ဗိုက်အောင့်သလို ဖြစ်တာလေးတွေကို လှဦးရေမန်းက ယူပစ်သလို ပျောက်စေနိုင်ခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ လှဦးနှုတ်ထွက် စကားတွေက နိမိတ်ဖတ်သလို မှန်ကန်လာခဲ့သည်။ နည်းနည်းတော့ လှဦးလူရိုသေ ရှင်ရိုသေ

ဖြစ်လာသည်။

ယခင်က အရက်သမားလှဦး၊ ဗရတ်သုတ်ခ လှဦးဟု ကွယ်ရာရော ရှေ့တွင်ပါ ခေါ်ခဲ့သည့် သူများနှုတ်မှ ယခုတော့ “ဆရာလှဦး၊ ဆရာလှဦး” နှင့် တရီတသေ ဖြစ်လာသည်။ ဆေးကုခံသည့်သူ၊ ဗေဒင်မေးလိုသည့်သူများဖြင့် လှဦးအနားဝိုင်းနေကြသည်။

ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပင် တစ်ခါက လူမသိသူမသိ တိတ်တိတ်လေး ကြိတ်၍ စားသာမည့် နေရာကောင်းလေး ရောက်မရောက်မေးဖူးသည်။

“လူကြီးကို ဖားရမုန်းမသိတဲ့ မင်းလိုကောင် ဘယ်တော့မှ နေရာကောင်း မရောက်ဘူး” တဲ့။

လှဦးက အဲဒီလိုမှန်အောင် ဟောနိုင်သည်။ ထိုသို့လည်း အဟောအပြောလေးပါ ရလာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဌာနမှူးကြီးက တော်၏ အတိုင်ပင်ခံ အခါတော်ပေး ဖြစ်လာခဲ့ပြီး လူကြီးကတော်၏ အမိန့်ဖြင့် ကျွန်တော်မျှော်လင့်သည့် စားသာသည့် နေရာသို့ လှဦး ရောက်သွားတော့သည်။

ကောင်းတာလုပ်၍ကောင်း

ကျိုး ခံစားလာရကာ ဘဝအခြေမြင့်လာသည့် လှဦးကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အားလုံး မုဒိတာပွားနေကြစဉ်မှာပင်.....

...

“အေးလေ နင့်ကိုငါတို့ အစောကြီးထဲက တားနေကြတာပဲ။ နင့်မှ နားမထောင်ခဲ့တာပဲ။ ငါ့ညီမရယ်၊ အခုမှ နောင်တရမနေနဲ့တော့။ နင်ပြတ်ဖို့ပဲ လိုတယ်။ အဲဒီလို ကောင်ထက် အများကြီးသာတဲ့ အရာရှိတွေနဲ့ ပေးစားမယ်။ ဟိုစာရေးဆရာလိုလို ကဗျာဆရာလိုလို လုပ်နေတဲ့ ဆရာဝင်းထွန်းအောင်ကို သူတယ်မဟုတ်လား။ နင့်ခဲအိန္ဒိယတစ်ဌာနထဲ သူငယ်ချင်းလေ။ အဲဒီလူက မိန်းမနဲ့ပတ်သက်ရင် အူရိုင်းငါအောင်သွယ်ပေးမယ်”

ခရီးရောက်မဆိုက် ငိုတစ်ခါ ရယ်တစ်လှည့်ဖြင့် အစ်မဖြစ်သူအား သူမအဖြစ်တို့ကို တိုင်တောပြောဆိုနေသည့် ခယ်မဖြစ်သူ ကေသီစိုးနှင့် ခွဲကာရွံ့ကာဖြင့်ညီမကို မြှောက်ပင့်ပေးနေသည့် သူဇနီးသည် ဘေဘီစိုးတို့အား ကုလားထိုင်ပေါ်မှ လှဦး နား

ကြည့်နေသည်။

ကေသီစိုးက သူတို့နှင့်ကွဲ
သွားခဲ့သည်မှာ နှစ်အတော်ကြာ
ခဲ့ပြီ။ လွန်ခဲ့သည့် (၃) နှစ်ကျော်
ခန့်က ကေသီစိုး အိမ်ထောင်ကျ
သည်။ သူမနှင့်ကျသည့် ကောင်
လေးကလည်း ဌာနဆိုင်ရာ တစ်
ခုမှ စာရေးလေးဖြစ်၏။ ထို
ကောင်လေးနှင့် ဖြစ်နေကြသည်
ကြားစဉ်က သူတို့တွေ ဝိုင်းဖျက်
ကြသေးသည်။

သူတို့အားလုံး ဖြစ်စေချင်
ကြသည်က သူတို့ဌာနမှ အရာရှိ
တစ်ဦးဦးနှင့်သာ ညားစေချင်ကြ
သည်။ သူတို့ညီအစ်မအားလုံးတံ
တွင် ကေသီစိုးက အထွေးဆုံး
ဖြစ်သလို အချောဆုံးလည်း ဖြစ်
သည်။ ကတော်ဖြစ်ထိုက်သည့်
ရုပ်မျိုး။

ပြီးတော့ အထွေးဆုံးအလို
လိုက် ခံရဆုံးပီပီ နည်းနည်းဆိုး
သလို အသုံးအဖြုန်းလည်း ကြီး
ချင်သည်။ တော်ရုံတန်ရုံ ရှာနိုင်
ဖွယ်ရှိရုံမျှဖြင့် ကေသီစိုးအလိုဆန္ဒ
ကို ပြည့်ဝအောင် ပြည့်ဆီးပေးနိုင်
ဖို့ ဆိုသည်မှာ မလွယ်။ တင့်
တောင့်တင့်တယ် ထားနိုင်သည့်
ယောက်ျားမျိုးကို ရအောင်ရှာယူ

ဝန်ထမ်း
ဘဝဆိုသည်မှာ
ဇာတိဇာတိ
နေရာဇာတိ
ရပ်ဇာတိ
တယ်တယ်
နေနဲ့
စားနဲ့ပါ။
နေနဲ့
စိတ်အေးရပါ။
ထိုသို့
နေရာဇာတိ
ရအောင်ပင်
တစ်ယောက်နှင့်
တစ်ယောက်
တွဲနဲ့လုပ်ကိုင်
နေရာဇာတိ
စားနဲ့ ထိုးသင့်က
မညာမတာ
တစ်ပိတ်
ထိုးရပါ။

စေချင်သည့် ကြားမှ ကေသီစိုး
က အချစ်ကို ဦးစားပေးကာ ထို
ကောင်လေးကို ယူဖြစ်အောင်
ယူ သွားခဲ့သည်။

ကောင်လေးက ရိုးသား
သော်လည်း အေးလွန်းလှသည်။
ဘဝတွင် အခြားမျှော်လင့်ချက်
ဘာမှရှိဟန် မတူ။ သူရရှိထား
သည့် အလုပ်လေးကိုသာ ရိုရို
သေသေလုပ်ရင်း သူ့ဘဝသူ
ကျေနပ်နေပုံရသည်။ စားရမည့်
နေရာမျိုးသို့ လူကြီးသူမများက
ပိုပေးသော်လည်း ပါးစပ်မပါသူ
ကဲ့သို့ လုပ်နေ၍ မူရင်းရုံးတွင်
သာ ပြန်ခေါ်ထားခြင်း ခံရသူဟု
သိရသဖြင့် သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်း
က အထင်ကြီးမရ။

သူတို့ဝန်ထမ်း ဘဝဆို
သည်မှာ လစာထက် နေရာ
ကောင်းရမှသာ တင့်တင့်တယ်
တယ် နေနိုင်စားနိုင်သည်။ နောင်
ရေး စိတ်အေးရသည်။ ထိုသို့
နေရာကောင်း ရအောင်ပင် တစ်
ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ကွန်းရ
တိုက်ရ နောက်ကျော စားနှင့်ထိုး
သင့်က မညာမတာ တစ်ပိတ်
ထိုးရသည်။ ထိုသို့ မလုပ်တတ်
သည့် ထိုကောင်လေးကို သူမ

အမျိုးစာရင်း သွင်းရမှာ သူတို့
တစ်မျိုးလုံးရှက်သည်။

သူ့ခယ်မနှင့်လည်း ကြာ
ကြာဖြစ်မှာ မဟုတ်ဟု သူတို့ထင်
ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်လာခဲ့ချေ
ပြီ။ အိမ်ထောင်ကျပြီး မကြာမီ
ကေသီစိုးတို့ ရန်ကုန်နားရှိ မြို့
တစ်မြို့သို့ ပြောင်းသွားကြသည်။
ထို့နောက် ကလေးတစ်ယောက်
ရသည်ဟု ကြားရသည်။ ယခု
လင်မယားချင်း စကားများပြီး
ဆင်းလာတော့ ကလေးပါမလာ။

“ကဲ...ငါ့ညီမလည်းအေး
အေးဆေးဆေး နားလိုက်ဦး။ ဒါနဲ့
ကလေးရော”

လှဦး ခယ်မဖြစ်သူအား
နှစ်သိမ့်လိုက်ရင်း တစ်လက်စ
တည်း မေးလိုက်မိသည်။

“ရှုပ်လို့ သူ့အဖေ့ပဲထား
ခဲ့တယ်”

မိခင်ပီသလွန်းသည့် သူ
ခယ်မစကားကြောင့် လှဦးပြုံးမိ
သွားပြီး...

“ကဲ...သွားသွား ငါ့
ညီမ တစ်ညလုံး ကားစီးလာရ
တာ ပင်ပန်းပြီး မိုက်ဆာနေရော
ပေါ့ ထမင်း သွားစားချေ”

“ဘာဟင်းချက်လဲ”

“မနေ့ညက ချက်ထားတဲ့
ဆိတ်သားဟင်းတွေလည်း ကျန်
သေးတယ်။ အခုမနက်တော့ ငါး
သလောက် နှပ်ထားတယ်”

“အတော်ပဲ...ငတ်နေတာ
ကြာပြီ”

ဝမ်းသာ အားရဟန်ဖြင့်
ကမန်းကတန်း ထွက်ခွာသွား
သည့် ခယ်မဖြစ်သူ၏ တင်ပါး
လုံးကျစ်ကျစ်လေးအား အမှတ်
တမဲ့ အကြည့်ရောက်သွားရင်းမှ
တံတွေးတစ်ချက်ကို လှဦး
ယောင်၍ မြို့ချမိသွား၏။

...

“အားပါး...ကောင်းလိုက်
တာကွာ။ ငါ့ညီမလက်ရာ မစား
ရတော့ဘူးတောင် ထင်နေတာ
ဟဲ...ဟဲ” ရုံးက ပြန်ရောက်
ရောက်ခြင်း လှဦး ယူနီဖောင်းပင်
မလဲနိုင်သေးဘဲ ထမင်းစားခန်း
ထဲ ဝင်သွားပြီး စားပွဲပေါ်မှာ အုပ်
ဆောင်းကို ဖွင့်ကာ ဝက်သားနီ
ချက် ဟင်းတစ်ဖတ်ကို မြည်း
လိုက်ရင်း ကျေနပ်စွာ ကျူးရင့်
လိုက်မိသည်။

လှဦးက ထိုဟင်းကိုအလွန်
ကြိုက်သည်။ စားသောက်ဆိုင်

ကြီးများသို့ ရောက်မှ တစ်ရံ
တစ်ခါသာ စားရသည့် ဟင်း။
ထိုဟင်းမျိုးကို ကိုယ်တိုင်ချက်
စားချင်သော်လည်း သူလည်း
မချက်တတ်သလို သူ့မိန်းမက
လည်း မချက်တတ်။ အဲ ကေသီ
စိုးကတော့ ချက်တတ်သည်။

ကေသီစိုးက စားသောက်
ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်တွင် တစ်ခါက
အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့်
ဆိုင်ကြီးလက်ရာမီအောင် ချက်
တတ်ပြုတ်တတ်၏။ ယခင်အိမ်
ထောင်မကျခင်က မကြာခဏ
လာ၍ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးခဲ့ဖူး
၏။

ခဲအို၏ ချီးမွမ်းစကား
ကြောင့် မီးဖိုဘေးတွင်ထိုင်၍
ကြက်သွန်နွာနေသည့် ကေသီစိုး
က ကျေနပ်ပြုံးလေး ပြုံးသွား
သည်။

“အဟင်း စိတ်ချ ဒီညနေ
အစ်ကိုကြီး လျှာလည်သွား
အောင် အစ်ကိုကြီးကြိုက်တဲ့ ပဲ
သီးလည်း သုပ်နေတယ်။ ပူပူ
နွေးနွေးလေး စားရအောင် စွန့်
တန်ဟင်းချိုကိုတော့ စားကန်းမှ
ကမန်းကတန်း ချက်ပေးမယ်”

“ဟား...ရှယ်ပဲလွှာ။ ငါ့

ညီမပြန်သွားမှာတောင် စိုးရိမ်နေပြီ။

“ညီမက မပြန်တော့ပါဘူးဆို။ ဘာလဲ အစ်ကိုကြီးက ညီမကို ကျွေးမထားနိုင်တော့ဘူးလား။”

မျက်ဝန်းလေးထောင့်ကပ်ကာ မခိုတရိလေး ပြောလာဟန်လေးက မရည်ရွယ်ဘဲ လှဦးရင်ထဲ လှိုင်းခတ်ချင်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“မဟုတ်ရပါဘူးကွာ။ ငါ့ညီမနေနိုင်တယ်ဆို တစ်သက်လုံး ကျွေးထားနိုင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ နင့်အစ်မနဲ့ ကလေးတွေရော။”

“ကလေး (၂) ယောက်တော့ အခုပဲ ကျူရှင်သွားတယ်။ အစ်မကတော့ မြို့ထဲက တိုင်းရင်းဆေးခန်းကို ဒေါ်သိန်းနဲ့ သွားတယ်။ ဒေါ်သိန်းရောဂါကတော့ အဲဒီဆရာနဲ့ကျမှ တော်တော်သက်သာ သွားတယ်တဲ့လေ။”

“အင်း၊ နင့်အစ်မကလည်း အစားအသောက် အနေအထိုင် မဆင်ခြင်တာ ခက်တယ်ဟာ။ ပြောစကားလည်း နားထောင်ဘူး။”

လှဦး သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုချရင်း ငြီးပြောပြောလိုက်မိသည်။ ယခုတလော ဘောဘီစိုးက ချူချာသည်။ နှလုံးရောဂါ၊ လေးဘက်နာရောဂါ၊ သွေးတိုးစသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး ဖြစ်ချင်လာ၍ ဆေးခန်းချည်း ပြနေရ၏။ ယခင်လို ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး ဘောဘီစိုး မဟုတ်တော့။ အတော်ကျသွားခဲ့ပြီ။

တော်ပေသေးသည်။ ကေသီစိုး ရောက်လာလို့။ ယခုတော့ အိမ်ထောင် တာဝန်ဖြစ်သည့် အချက်အပြုတ် အလျှော်အဖွပ်သာမက အစ်မကိုပါ ပြုစုနေရသည်။ တစ်နေ့...

ထိုနေ့ကတော့ အချိန်ကာလ အတော်ကြာကြာ တည်ငြိမ်

နေခဲ့သည့် လှဦး၏ နှလုံးသွေးတို့ ဖွတ်ဖွတ်ဆူဆူ ဘဝတွေပျက်ကြရတော့မည့် နေ့များစွာထဲမှ အစ ပထမနေ့ဆိုလျှင် မမှား။

ထိုနေ့က ထုံးစံအတိုင်း နေလည်ပိုင်း ရုံးဆင်းချိန် လှဦး ထမင်းစားပြန်လာသည်။ အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းသို့ အရောက်ရောက်ဖေးမှ ဝင်လာသည့် ကေသီစိုးနှင့်တိုး၏။ ကေသီစိုးက ထမိရင်လျား ရေစိုနှင့်။

“ဟော...အစ်ကိုကြီး ပြန်လာပြီးလား။ ခဏနေနား။ ညီမအဝတ်တွေ ရေစိမ်လိုက်ဦးမယ်။ ပြီးမှ ထမင်းခူးပေးမယ်။”

ကေသီစိုးက အဝတ်လျှော်နေပုံရသည်။

“နင့်အစ်မရော။”

ကလေးတွေက ဆမင်း
ချိုင့် ကိုယ်စီနှင့် ကျောင်းသွားနေ
ကြမို့ ညနေမှ ပြန်ရောက်မည်ဖြစ်
ကြောင်း သိသော်လည်း ဘောဘီ
စိုးကိုသာ မမြင်မိ၍ မေးမီးခြင်း
ဖြစ်သည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်က ဆေး
ခန်းက ဒီနေ့ ပြန်ချိန်းထားတာ
လေ။ အဲဒီသွားပြတာ ပြန်မလာ
သေးဘူး”

ကေသီစိုးပြောမှ မနက်က
သူ့ဇနီး ပြောထားသည်ကို သူပြန်
အမှတ်ရမိသည်။ ကေသီစိုးက
သူ့ကိုပြောရင်း သူတို့အိမ်ခန်းထဲ
သို့ ဝင်သွားသည်။ အခန်းထဲမှ
လျှော်ရန် အဝတ်ဟောင်းများ
ဝင်ယူသည်မှန်း သူသိသည်။ သူ
ဆက်တီခုံပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်
စဉ်...

“အံ့မယ်လေး...မူးလိုက်
တာ”

အခန်းထဲမှ ကေသီစိုးအသံ
နှင့်အတူ လဲပြိုကျသံကို ကြား
လိုက်မိသဖြင့် သူကမန်းကတန်း
အခန်းပေါက်ဝ သွားကြည့်တော့
ကုတင်ဘေးတွင် ကုတင်ကို မှီ
ထိုင်ရင်း မျက်စိစုံမှိတ်ကာ နား
ထင်ကို လက်နှင့်ဖိထားသည့်

ကေသီစိုးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်
စိုးရိမ်တကြီး အနားသွားထိုင်ရင်း
မေးလိုက်မိသည်။

“ငါ့ညီမ...ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အဝတ်တွေယူပြီး ပြန်
အလှည့် ခေါင်းထဲမှိုက်ခနဲ ဖြစ်
သွားတာ။ အရမ်းမူးတာပဲ အစ်
ကိုကြီးရယ်”

ကေသီစိုး တစ်ယောက်
မျက်စိဖွင့်နိုင်သေးဟန် မတူ။
မျက်လုံးလေး မှိတ်လျက်ကပင်
ပြန်ဖြေသည်။ နေ့စဉ်သူတို့မိသား
စုအတွက် ချက်ပြုတ်လျော်ဖွတ်ရ
တာရော၊ အစ်မဖြစ်သူကို ပြုစုရ
တာတွေရောကြောင့် ပင်ပန်းလွန်
ပြီး အားနည်းကာ မူးဝေသွား
သည်ထင်သည်။

သူကမန်းကတန်း အိပ်ရာ
ဘေးမှ ရှူဆေးဗူးလေးကို လှမ်း
ယူပြီး အဖုံးဖွင့်ကာ ကေသီစိုး
နှာခေါင်းဝအနီး တွေ့ပေးလိုက်
သည်။ ကေသီစိုးက အသာမှိန်း
နေရင်း ရှူနေသည်။ ထိုစဉ်သူ
မျက်လုံးတို့က တစ်စုံတစ်ခုကို
မြင်တွေ့သွားပြီး နှလုံးသွေးတို့
တဒိန်းဒိန်း ဆောင့်တက်လာ
သည်။

ရုတ်တရက် လဲကျသွား

သည့် အရှိန်ကြောင့်ထင်။ ကေသီ
စိုး၏ ရင်လျှားထားသည့် လုံ
ချည်မှာ အောက်ဖက်သို့ တစ်
ဝက်တစ်ပျက် လျော့ရဲကျနေ
သည်။ ရွှေရင်အစုံက မလုံမလဲ
ဖြစ်နေရသည့်အထဲ အသက်ပြင်း
ပြင်း ရှူရှိုက်နေသဖြင့် နိမ့်တုံမြင့်
တုံဖြင့် သက်ဝင်လှုပ်ရှား အသံ
ယားစရာပင်။

မကြည့်ရဲသဖြင့် အကြည့်
လွှဲလိုက်ပြန်တော့ မပျက်တပြယ်
ပါးကွက်ကြားလေးဖြင့် လှပနေ
သည့် ပါးပြင်လေးနှင့် နီရဲဖူးရွ
နုတ်ခမ်းလှလှလေးကို မြင်လိုက်
ရပြန်သည်။ လှဦး၏ ထိန်းချုပ်
နိုင်စွမ်းတို့ လွတ်ကင်းသွားခဲ့ရ
သည်။ သူ့မျက်ဝန်းထဲတွင် တစ်
ချိန်ကစိတ်တိုင်းကျ ချစ်ခဲ့ရဘူး
သည့် ချစ်သူဟောင်းတို့၏ မျက်
နှာလေးတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု။

သူ့အထွေးအပိုက်၊ အနမ်း
အရွှိက်အောက်တွင် လူးလွန်လှုပ်
ရှားနေသည့် ကေသီစိုးကိုပင် နေ
သွားခဲ့ရ၏။

...

—တစ်ခါတစ်လေတော့လည်း
သူမှားသွားလေသလားဟု တွေး

မိရင်း လှဦး နောင်တရချင်သလို
ပင်။ မိဘနှစ်ပါးစလုံး သေဆုံး
သွားပြီဖြစ်သည့်အပြင် အကြီးဆုံး
အစ်မကလည်း အရက်သမား
မယား ဖြစ်နေသဖြင့် အားကိုးရာ
မဲ့နေသည့် ကေသီစိုးအတွက် သူ
တို့ဆီသို့ အားကိုးတကြီး လာမှီ
ခိုခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ သူ့လုပ်ရပ်က
လူမဆန်သလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သို့
သော် သူ့နောင်တက တဒဂ်ပင်။
အခြေအနေ ပေးသည်နှင့် ကေသီ
စိုးနဘေး ရောက်သွားပြန်ကာ
ရုန်းကြွလာသည့် အချစ်စိတ်ရိုင်း
တို့ဖြင့် ထင်တိုင်းကြမိတတ်စမြဲ
ပင်။

မကောင်းမှုဟူသည် ကြာ
ရှည် ဖုံးဖိကွယ်ဝှက်ထား၍ မရ
နိုင်သည့် ထုံးစံအတိုင်း မူမမှန်
သည့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘေ
ဘီစိုးက ရိပ်မိသွားခဲ့ပုံရသည်။
ညီမကို အချီသတ်၍ ပြန်လွှတ်
သည်။ အစ်မဖြစ်သူ၏ မျက်နှာ
ရိပ် မျက်နှာကဲကို နားလည်သည့်
ကေသီစိုးမှာ ဘာမှ ပြန်မပြောရဲ
ဘဲ ပြန်လစ်သွားခဲ့ရသလိုသူ
လည်း နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့ရသည်။
သို့သော် စားဖူးသည်

သူ့လုပ်ရပ်က
လူမဆန်သလို
ဖြစ်ခဲ့ရသည်။
သို့သော်
သူ့နောင်တက
တဒဂ်ပင်။
အခြေအနေ
ပေးသည်နှင့်
ကေသီစိုးနဘေး
ရောက်သွားပြန်ကာ
ရုန်းကြွလာသည့်
အချစ်စိတ်ရိုင်း
တို့ဖြင့် ထင်တိုင်း
ကြမိတတ်စမြဲပင်။

ကလေး ဝိုင်တတ်သည်ဆိုသည့်
ကောသလီတိုင်း တစ်မျိုးမဟန်
တော့လည်း တစ်မျိုး ကြံမိပြန်
သည်။ သူတို့ဌာနအရဖြင့် ရန်
ကုန်ဌာနချုပ်သို့ ကြွလာသော အိ
ရင်ခံစာ ပို့ပေးရလေ့ရှိ၏။ ထောင်
က အခြားသူတစ်ဦးဦးကိုသာ
စေလွှတ်လေ့ရှိသော်လည်း ထာ
အခေါက်တော့ အကြံအစေ့လုပ်
၍ သူ့ကိုယ်တိုင် ထွက်ခဲ့သည်။

ရုံးချုပ်တွင် ဆောင်ရွက်
စရာရှိသည်များကို ကမန်းက
တန်း ဆောင်ရွက်ပြီး အပြန်တွင်
ကေသီစိုးဆီ ဝင်လိုက်သည်။
အဝင်ပြကောင်းစေရန် အစ်မဖြစ်
သူမှ လက်ဆောင် ပစ္စည်းများ
ပေးလိုက်သည်ဆိုကာ သူ့စိတ်
ကူးဖြင့် ဝယ်လာသည့် လက်
ဆောင်ပစ္စည်းတို့ကို ပေးလိုက်ပြီး
ခေတ္တတည်းခို နေလိုက်သည်။
ကေသီစိုးကလည်း သူ့ကိုမြင်
တော့ အံ့သြဝမ်းသာစွာ ကြိုဆို
ရှာသည်။ ကောင်လေးမျက်နှာက
သိပ်မကြည်သာသော်လည်း ဆွေ
မျိုးသားချင်းများဖို့ မပြောသာ
သဖြင့် နှုတ်ဆိတ်နေပုံရသည်။

သူက ရိပ်မိသော်လည်း
ကေသီစိုးနှင့် လွတ်လွတ်လပ်

လပ် တွေ့လိုသေးသည်မို့ မသိဟန်ပြုကာ မျက်နှာပြောင်တိုက်တည်းနေလိုက်သည်။ တတိယမြောက် နေ့လည်ခင်းတွင်တော့ သူ့အတွက် အခြေအနေပေးလာသည်။ ကောင်လေးက ထမင်းစား ပြန်လာပြီး အခုနလေးတင်ရုံးသို့ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင် ညနေမှပြန်လာတော့မည်။

ကေသီစိုးကလည်း သူမယောက်ျား ပြန်သွားပြီးမှ ရေမိုးချိုးပြီး အခန်းထဲတွင် သနပ်ခါးလိမ်းနေသည်။ နေ့လည်နေ့ခင်းမို့ တံခါးပိတ်ထား၍ မဖြစ်သဖြင့် အပေါက်ဝတွင် ရပ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်ပြီးအခန်းထဲသို့ ကမန်းကတန်း ဝင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရင်လျားလေးဖြင့် သနပ်ခါး လိမ်းနေသည့် ကေသီစိုးနဘေး အပြေးကပ်ပြီး ထွေးဝိုက် နှမ်းရွှက်ပစ်လိုက်သည်။

“အင် အစ်ကိုကြီးကလည်း၊ တစ်ယောက်ယောက် ဝင်လာလို့ တွေ့သွားဦးမယ်၊ ဖယ်ပါဦး”

“မတွေ့ပါဘူး ကလေးရယ်။ လမ်းပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ

မရှိပါဘူး”

“နေပါဦး။ သနပ်ခါးလိမ်းလို့တောင် မပြီးသေးဘူး။ ပြီးမှ...”

“ဟင့်အင်း။ ပြီးမှဆိုတာ မကျန်သေးဘူး။ သနပ်ခါးကိုသာ ပြီးမှ ဆက်လိမ်း”

“အဟင်း ဟင်း။ ဘာပြီးမှ ဆက်လိမ်းရမှာလဲ။ အို... အစ်ကိုကြီးရယ်”

ကေသီစိုး၏ အသံလေးက တိမ်ဝင်သွားသလို သူကလည်း စကားမဆိုမိတော့။ ရင်ဖိုစရာ အချစ်ရေယဉ်ကြော နှစ်ဦးသား စိတ်တူကိုယ်တူ နှစ်မြောနေကြစဉ်...

“တောက်... ငါထင်တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ခွေးမျိုးတွေ ခွေးဇာတ်ခင်းနေကြတာကိုး”

မထင်မှတ်ဘဲ အခန်းဝမှ ထွက်ပေါ်လာသံကြောင့် ထိတ်လန့်တကြား ဖရိုဖရဲဖြင့် လူးလဲကာ ထကြည့်လိုက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဒေါသတကြီး ကြည့်နေသည့် ကေသီစိုး၏ ယောက်ျား။

...

သောက်လေသောက်လေ ငတ်မပြေသည့် တဏှာဆားငန်ရေကို သတိလက်လွှတ် စိတ်ရှိတိုင်း တစွပ်စွပ်သောက်ခဲ့သည့် လှဦးနှင့် ကေသီစိုးတို့ နှစ်ဦး၏ မိုက်မဲသောလုပ်ရပ်ကြောင့် လှဦးကိုယ်တိုင် မယားခိုးမှုဖြင့် ထောင်ကျသွားခဲ့ရသလို လင်ယောက်ျား၏ စွန့်ပစ်ခံခဲ့ရသည့် ကေသီစိုးမှာလည်း အခြေ ပျက်ခဲ့ရကာ အစ်မဖြစ်သူ ဘေဘီစိုးနှင့် ကလေးတွေ ချောလည်း...

“ကာမတဏှာ ကိုယ်တွင်းနာကား ကုရာနတ္ထိ ဆေးမရှိ” ဆိုသော်လည်း သတိသမ္ပဇ္ဇန်ဉာဏ်နှင့် ယှဉ်၍ အရှက်အကြောက်တရား လက်ကိုင်ထားခဲ့ပါလျှင် ဤကဲ့သို့ အဖြစ်ဆိုးမျိုး မကြုံမတိုးနိုင်ဘူး ဆိုသည်ကို လှဦးနှင့် ကေသီစိုးတို့ နောင်တရမိခဲ့ချိန်က နောက်ကျခဲ့လေပြီ။

(ဆင်ခြင်သတိ၊ မြဲရှိကြရန် စိတ်ရည်သန်လျက်)

ဝင်းထွန်းအောင်(စစ်/ဆေး)

နီလေးမောင်

မြန်မာ့အသံ

လူကြိုက်ပင်း လုပ်ငန်း၏ ကောင်းသတင်းများ ပိုမိုကျယ်ပြန့်ပို့ပြရန်နှင့် ပြစ်လုပ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ တိုင်ပင်ဝင်ကြားကြပါ

၂၀၁၅ ခုနှစ်သစ်အတွက် အထူးသက်သာသော ဈေးနှုန်းဖြင့် ကြော်ငြာများ
လက်ခံနေပါပြီ ၊ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်တစ်ပြည်လုံးသို့ ဖြန့်ချိ၍ ၊
အာဆီယံ နိုင်ငံများအထိပါ လစဉ်တင်ပို့သောမဂ္ဂဇင်းဖြစ်ပါသည် ၊
ကြော်ငြာကိုယ်စားလှယ်တော်များလည်း ဆက်သွယ်နိုင်ပါပြီ ၊

နောက်ကျောပုံ:	၄ ရောင်	၂၅၀,၀၀၀/-
နောက်ကျောပုံ: (အတွင်း)	၁ ရောင်	၁၀၀,၀၀၀/-
နောက်ကျောပုံ: (အတွင်း)	၄ ရောင်	၁၅၀,၀၀၀/-
ရှေ့မျက်နှာပုံ: (အတွင်း)	၁ ရောင်	၁၀၀,၀၀၀/-
ရှေ့မျက်နှာပုံ: (အတွင်း)	၄ ရောင်	၂၀၀,၀၀၀/-
အတွင်းတစ်မျက်နှာ	၁ ရောင်	၅၀,၀၀၀/-
အတွင်းမျက်နှာဝက်	၁ ရောင်	၃၀,၀၀၀/-

အမှတ် ၁၈၉ ၊ ဒုတိယထပ် (၃၄ လမ်းအထက်)
ကျောက်တံတားမြို့နယ် ၊

ဖုန်း ၀၉၅၁ ၉၆၃၃၁ ၊

Email ; True.megazine@gmail.com

မွေးအသက်

ပေးဆက်ခဲ့ရတဲ့အင်္ဂါကြီး

တမာသင်းခိုင်း (ဝက်မှလယ်ယာ)

ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး (အ
နောက်ပိုင်း) ပေါင်းတလည်မြို့
နယ်ထဲက “ချောင်းကောက်
ကြီး” ကျေးရွာသည် တောင်သူ
လယ်သမား အများစုတို့ နေထိုင်

ကြတဲ့ ကျေးရွာကြီးပါ။ ဘာသာ
သာသနာအတွက် အရေးထား
ကြသလို ခေတ်အဆက်ဆက်တို့
မှလည်း မိဘ ဘိုးဘွားများက
ကဲ့သို့ပင် ရိုသေကြင်နာကြသည့်
ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြန့်မာလူမျိုးစုတွေ
ပါ။ အချို့အချို့သော လူငယ်လူ
လတ်ပိုင်းများကတော့ “အရက်”
ကို “အသက်” လောက် ခင်
ကွယ်ကြသူတို့က ရှိနေပါ၏။

သဘာဝ နိယာမ တရားကြီးကို
က “အဖြူ” ရှိရင် “အမည်း”
ရှိသလို “အတက်” ရှိရင်လည်း
“အဆင်း” “အထက်” နဲ့
“အောက်” ဆိုတာ ရှိနေပြန်
ရောခိုးလား။ “ခိုးများလေ ပျော်
ချင်လို့ အရက်သောက်” ဟု
သော “ယမကာသမား”
(အရက်သမား)တို့စကားကြောင့်
လည်း မှတ်သားခဲ့ရပါသော
“စကားပုံ” ကလေးထဲက “စာဆို”
တွေပါ။ ဒီလိုပါ...။

“တစ်ရက်ပျော်ချင်အရက်
သောက်” ။

“တစ်လပျော်ချင် ခရီး
သွား” ။

“တစ်နှစ်ပျော်ချင် မိန်းမ
ယူ” ။

“တစ်သက်လုံး ပျော်ချင်
ဥယျာဉ်ခိုက်”

ဆိုတဲ့ (တရုတ်စကားပုံ)
လေးထဲကလို။ “တစ်ရက်ပျော်
ချင် အရက်သောက်” ခဲ့ရာမှ
အိမ်ထောင်ရှင် “မောင်ကျော်”
ဆိုသူမှာတော့ လယ်ယာလုပ်ငန်း
ကို “ဟုတ်တိပက်တိ” (သေ
သေချာချာ) မလုပ်ပါဘဲ။ ငယ်
သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြတဲ့ “ဖိုး

မို့” အပါအဝင် “ဆွေဝင်း”တို့ နှင့်အတူ ရွာအနောက်ပိုင်းက ကျော်ဦးရဲ့ တောအရက် (ဆန် အရက်) ကို ညနေ “အပူချိန်” ဆိုတဲ့ ည (၆:၀၀) နာရီတိုင်းလို လိုမှာပင် စုပေါင်း၍ အရက် သောက်ကြသည်က တောဓလေ့ တစ်ခုနယ် ဖြစ်ခဲ့သည်က ကြာခဲ့ ပါပြီ။ “အရက်အဖော် ကြွက် ကြော်”လည်း ပါရဲ့ပေါ့ (အ မြည်း) ပါ။ မောင်ကျော်မိန်းမ “စန်းကြည်”မှာတော့ “လင် ဆိုးမယား တစ်ဖားဖား သားဆိုး အမေ တစ်ပေပေ”ဆိုသလိုပါပဲ လား။ ကလေးဖခင်ဖြစ်နေပြီဖြစ် တဲ့ မောင်ကျော်ကတော့ အရက် ကလေး တမြဲမြဲ ညနေဆို မူး လာခဲ့ပြီးမှ အိမ်ကို ပြန်နေကြ ပေါ့။ “မူးလာရင် ဆင်ဖမ်းရ မလား ကျားဖမ်းရမလား” ဆိုတဲ့ ကောင်မျိုးပေါ့။

သူတို့ လင်မယားမှာက ကလေးတစ်ယောက် သားယော ကျားလေး၊ ရလာသည့်တိုင်မောင် ကျော်မိန်းမ စန်းကြည်တို့ပိုင် (အမွေဆိုင်အိမ်) မှာပဲ အတူ နေ ကြပါသည်။ သည်အိမ်ကြီးမှာက အိမ်ကြီးရှင်ဆိုသူ လူပျိုကြီး

ကိုမြင်ကြိုင် ရှိပါသည်။ အသက် အရွယ်က (၅၀) နီးပါးခန့်ရှိလို့ ပေါ့။

ကိုမြင်ကြိုင်က သူ့ညီမ လေး စန်းကြည်အပေါ် အလွန် ချစ်သည်။ မိဘများ ဆုံးပါးသွား ပြီးနောက် မောင်နှမနှစ်ယောက် အတူနေခဲ့ကြသည်။ ဘိုးဘွားပိုင် လယ်မြေ (၅၀၀) ဧကရှိသည်။ အစ်ကိုကြီး ကိုမြင်ကြိုင်က “ဦး စီးဦးရွက်” လုပ်ကိုင်သလို ရိုး သားစွာ လုပ်ကိုင်ကျွေးသည်။ “အရက်”သေစာ ဆိုတာဝေးလို့ “ကွမ်းပင်မစားတတ်” “ဆေး လိပ်”ကိုတော့ သောက်တတ် သည်။ အိပ်မပျော်လျှင် ဆေးလိပ် သောက်၍ “အတွေးချာန်ဝင်”

ရပါသတဲ့။

ညီမလေးကိုတော့ “အစ် ကိုကြီး အဖအရာ” ဆိုတဲ့ “ကိန်း”ဆိုသလို အိမ်ထောင် ကျသွားပြန်တော့လည်း မိဘ နေရာမှာပင် နေ၍ “ကန်တော့ ခံပုဂ္ဂိုလ်” (မိဘ) ဖြစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါကလား။ ညီမနှင့်အစ် ကိုကြီးပေမို့ ရပ်ရည်ချင်း တူကြ သည်။ “စိတ်တူကိုယ်တူ” လည်း ဖြစ်ကြသည်။

ရခါစကတော့ မောင် ကျော်မှာ “ယောက်ဖကြီး” ကို မြင်ကြိုင်ကို ရိုသေသမှု ရှိပါသေး သည်။ လမုနှစ်ပြောင်း အိမ် ထောင်သက်ကလေး ရလာခဲ့ သည်နှင့်အမျှ အရက်ကလေး တမြဲမြဲရှိခဲ့၏။ ယောက်ဖကြီးကို မြင်ကြိုင်အပေါ် ရိုသေလေးစားမှု လျော့နည်းလာခဲ့သည်။ မထီ လေးစား “ပမာမခန့်” လုပ်ချင် လာခဲ့ပြီကြောင့်လည်း နှမကလေး ကို ချစ်သည့်စိတ်ကြောင့် “ဒေါ သစိတ်”ကို “ဖြေသိမ့်” လို့ “ယောက်ဖ”ကို “မေးထူးခေါ် ပြော”လောက်သာ ရှိခဲ့သည်က တစ်အိမ်တည်းအတူနေမို့ ဖြစ်ကြ ပါသည်။

အစ်ကိုကြီး ကိုမြင့်ကြိုင်မှာက အိမ်ကြီးပေါ်တွင် တစ်ဦးတည်းနေသလို နှမနှင့်ယောက်ဖတို့က တစ်ဝိုင်းတစ်ခြံထဲမှာ နေသလို ညီမလေး ဖိန်းကြည်က အစ်ကိုကြီး ကိုမြင့်ကြိုင်ကို ချက်ကျွေးသည်။ “အစ်ကိုကြီး အဖအရာ”မို့ လေးစားသည်။ “ချစ်ကြောက်ရိသေ”သည်။ ဦးဦးဖျားဖျား ချက်ပြုတ်ကျွေးတဲ့ ညီမအရင်းလေးပါပေ။

“သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန်ပွင့်”ဆိုသကဲ့သို့ ဆိုရိုးစကားနှင့် “စာဆို”ရှိခဲ့လို့ “အိမ်ထောင်သားမွေး” ပြုရသည်တိုင် ညီမလေးအပေါ် အသက်မကချစ်သည်။ မောင်နှမ နှစ်ယောက်ထဲ သည်အိမ်ကြီးပေါ်မှာ နှစ်နေ့ချီနေခဲ့ပြန်ရင်လည်း မသင့်လျော်မို့ ချင့်မျှော်တွေးမိရင်းက ညီမလေးအိမ်တောင်ပြုသွားသည်ကို “သဘောတူ ကြည်ဖြူ”ခဲ့မိတဲ့ အစ်ကိုကြီး မြင့်ကြိုင်ပါ။ “လူရိုးကြီး ကိုမြင့်ကြိုင်”လို တစ်ရွာလုံးက အသိအမှတ်ပြုကြပါ၏။

“ကြိုက်ရင် သောက်ပါ မောင်ကျော်။ အချိန်မတော် ဆူတာဆဲတာကိုတော့ ငါမကြိုက်

“အေးဂျီဂျီအေ
အေးဂျီ
မျက်နှာကြည့်”
ဆိုသလို
ယောက်ဖကျ
မျိုးပေမယ့်
ညီမလေးက
သံယောဇဉ်
ကြောင့်သာ
“သည်းခံ
စွန့်ပစ်”
နေခဲ့ရ

ဘူး။ ငါလည်း မသောက်တတ်ဘူး။ “အရိပ်နေနေ အခက်ချိုးချိုး” ဆိုသလိုမျိုးတော့ ငါ (လုံးဝ) လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါလည်း အားနာပါဦးကွာ နေ့ဟောကောင် မောင်ကျော်...”

လို့ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့စကားက “အပ်ကြောင်းထပ်”နေခဲ့သလို မောင်ကျော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း “သောက်ဂရုမစိုက်ဘူးကွ”လို့ မပြောရုံတမယ် ရှိခဲ့တဲ့ အရက်သမား မောင်ကျော်ပါ။

တောလုပ် တောကိုင် (တောင်သူလယ်သမား) အလုပ်ကို လူမြင်ကောင်းရုံလုပ်သည်။ နေ့စဉ်အတွက် အရက်မသောက်ရလျှင် မပြီး။ ဟင်းမကောင်းပြန်ရင်လည်း မိန်းမကို ရန်ရှာသေးသည်။ ဒီလိုအကြိမ်တွေကမနည်းလှသော်လည်း “မသိချင်ကြားချင်၊ မမြင်ချင်” အောင်ဆောင်ခဲ့ပေမယ့် တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ရိုင်းသည် ထက်ရိုင်းလာခဲ့ပြန်တော့ “သည်းခံစိတ်”ကို ဖြိုသိပ်ခဲ့ရသော်လည်း “ပုထုစဉ်လူသားအတွေး”နှင့် ယှဉ်လာပြန်တော့ “သည်းခံစိတ်”ကို “ပျက်ပြယ်”ခဲ့ရတဲ့ လူမျိုးကြီး ကိုမြင့်

ကြိုင်ပါ။ “ခွေးရိုက်ချင် ခွေးရှင် မျက်နှာကြည့်” ဆိုသလိုယောက်ဖ ကို မုန်းပေမယ့် ညီမလေးရဲ့ သံယောဇဉ်ကြောင့်သာ “သည်းခံ ခွင့်လွှတ်” “နေခဲ့ရတဲ့ ကိုမြင့် ကြိုင်မှာ သစ်ငှက်တို့သည် ပင် ကြာကြာ “နဲ့” တော့ “ရဲ့” (ယိုင်) လာခဲ့သည်တို့နှင့် အတူ “ပေါက်ကွဲ” ခဲ့ရပါသောဆောင်း ညများအလွန် “နွေတစ်ည” တွင် “ဖြေမရ” သည့်အဆုံး ယောက်ဖဖြစ်သူ “မောင်ကျော်” နှင့် “ဆွေဝင်း” အပါအဝင် “ဖိုးမိုး” တို့၏ ညအရက်ပြဲမှ အိမ် အပြန် အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာ၍ အရက်သံကြီးနှင့် အတူ...

“ဟေ့... မိန်းမ ငါ့ကိုလာ ကြိုစမ်း... မြန်မြန်လာခဲ့... ဒီ သောက်ကမြင်းမ ခုထိပေါ်မလာ သေးဘူး။ အမြန်လာခဲ့စမ်း...”

ဟု အိမ်ခြံဝိုင်း အဝင်က တည်းက ဖိုက်ဖိုက်ရိုင်းရိုင်း ပြော ဆိုသံကို အိမ်ပေါ်မှ အစ်ကိုကြီး မြင့်ကြိုင် အတိုင်းသားကြားသိနေ ရသလို ဇနီးဖြစ်သူ မစန်းကြည် မှာ ညစာဟင်းတစ်ခွက် ချက်နေ ခိုက် ရုတ်တရက် သွားရောက်၍ လင်ဖြစ်သူကို ခရီး မကြိုဖြစ်ခဲ့

သဖြင့် ဟင်းချက်ရင်းမှပင် လှမ်း ၍ ပြောလိုက်သည်။

“ကိုကျော်ရယ် ကျုပ်ည စာဟင်းတစ်ခွက်ချက်လို့ မပြီး သေးလို့ အမြန်မလာဖြစ်တာပါ။ တော်မှူးလာရင်လည်း အစ်ကို ကြီးကို အားနာဖို့ ကောင်းပါ တယ်။ ကြိုက်လို့သောက်တာ သောက်ပါ အစ်ကိုကြီးအိမ်မှာ လည်း နေသေး...”

လို့လည်း ပြောရုံသာရှိ သေး အရက်သံကြီးနှင့်အတူ...

“ဪ... နင်က... ငါ့ ထက် နင့်အစ်ကိုကြီးကို ပိုပြီး ကြောက်သလေ။ သောက်ကမြင်းမ ငါကနင်းလင်ရော နင့်အတွက်...”

ဆိုပြီး လက်ဝါးကြမ်းကြမ်း ကြီးနှင့် ညာဘက်ပါးပြင်ကို တ အား ရိုက်ချလိုက်လေရော...

“အား... အား... အား...” အိမ်ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တစ်ခဏ အတွင်း “မှောက်ရက်လဲကျ သွားမှာတော့... ရှိုက်သံများနှင့် အတူ...”

“အစ်ကိုကြီးရေညီမလေး ကို မတရားစော်ကားနေပြီ။ ဒီ သေချင်းဆိုး မသာကို လာဆုံးမ ပေးပါဦး အစ်ကိုကြီး...”

လို့လည်း “ငိုသံရှိုက်သံ”

ကြားမှ တအားကုန် အော်ခေါ် လိုက်တဲ့ ညီမလေး စန်းကြည် အသံကို ကြားလိုက်ရတဲ့ အစ်ကို ကြီး မြင့်ကြိုက်မှာ အိမ်ခေါင်းရင်း တွင် ထောင်ထားခဲ့သည့် “လက် သုံးတော်” ငှက်ကြီးတောင် ဓား” ကို အားမာန်အပြည့်နှင့် ယူခဲ့ပြီး ညီမလေး အော်ခေါ် သည့် အိမ်ငယ်လေးပေါ်သို့တက် ရောက်ခိုက်မှာပင် အိမ်ပေါ်မှညီမ လေးမှာ အစ်ကိုကြီး ယူဆောင် လာခဲ့သည့် ငှက်ကြီးတောင်ဓား ကို ကြည့်၍ “အရိုးကွဲအောင် ရိုက်မှ အသည်း စွဲအောင်ချစ် တယ်” ဆိုတဲ့ မိန်းမစားမျိုးတွင် ပါဝင်ခဲ့လေသူ ကိုမြင့်ကြိုင်နှုမ အရင်း မစန်းကြည်မှာ ကယာ အရင်း...

“အစ်ကိုကြီးရယ် ဒီဓား ကြီးနဲ့တော့ မခုတ်ပါနဲ့။ လက် သီးနဲ့ပဲ ထိုးပြီး ဆုံးမပေးပါနော်။ ညီမလေး မကြည့်ရက်လို့ပါ...”

လို့ ပြောအပြီး အစ်ကိုကြီး ထံမှ “ငှက်ကြီးတောင်ဓား” ကို လုယူခိုက်မှာပင် “ဆန်အရက်” ရဲ့ “မာန်ထွက်” တဲ့အသွင်မျိုး မောင်ကျော်မှာ သူ့ဇနီးစန်းကြည်

ဆီမှ ငှက်ကြီးတောင်စားကို လှ
ယူလိုက်သလို...

“ခင်ဗျားကြီးက ကျုပ်ကို
ခုတ်ဖို့ ယူလာတာပေါ့။ လင်
မယားကြား၊ မိဘနှစ်ပါးကြား၊
ဆွေမျိုးသားချင်းကြား “ကြား
သုံးကြား” ဆိုတာကို မဝင်ရဘူး
ဆိုတာလောက်တော့ သိနိုင်မှာ
ပါ။ ဒီငှက်ကြီးတောင်က ကျုပ်
အတွက် အသက်မသေရဘူး။
ရှေ့ ခင်ဗျားစားနဲ့ နှစ်ပါးသွားပေ
တော့”

ဟုဆိုကာ ငှက်ကြီးတောင်
စားနှင့် (၂) ချက်ဆက် ခုတ်
လိုက်ချိန်မှာတော့... “စလွယ်
သိုင်းခုတ်” က လည်ပင်းဒဏ်
ရာ (၂) ချက်နှင့်အတူ... “အား
...အား...အား...”

တဒဂ် အတွင်းမှာပင်
ဝိညာဉ်ပျောက်ခဲ့ရတဲ့ လူပျိုကြီး
ကိုမြင်ကြိုက်ပင် မဟုတ်ပါက
လား။ သနားစရာ လူပျိုကြီးဘဝ
ပင် ဖြစ်ရပါတော့၏။

အချိန်က ည (၈:၀၀)
နာရီပင် မကျော်သေးမို့ ပတ်ဝန်း
ကျင် အိမ်များမှ ဆူသံဆဲသံသံ
တွေ ကြားခဲ့ရသဖြင့် ကျေးရွာလူ
ကြီး (မ.ယ.က ဥက္ကဋ္ဌ) “ဦး

ဝင်း” နှင့် အတွင်းရေးမှူး “ဦး
မောင်ခင်” အပါအဝင် “ရွာဆော်
လူကြီး” (ဗျိုးဟစ်သူ) ကိုလှထွန်း
တို့မှ ပေါင်းတလည် ရဲစခန်းသို့
တိုင်ကြားလိုက်ရာ၌ ရဲစခန်းမှူး
(ရဲအုပ်) “သက်တင်” မှ တရားခံ
မောင်ကျော် (ခ) ဦးလူပု အသက်
(၃၈) နှစ်အား ပုဒ်မ (၃၀၂) အရ
အရေးယူလိုက်ပါသည်။ သက်
သေခံ “ငှက်ကြီးတောင်စား”
ကိုပါ သိမ်းဆည်းလိုက်ပါ၏။

မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီး ၏
“ဆေးစစ်ချက်” (ဆေးစာ) အရ
ပြစ်မှု ထင်ရှားခဲ့သဖြင့် ခရိုင်
တရားသူကြီး၏ ရုံးတော်မှ
အလုပ်နှင့်ထောင် ဒဏ် (၇) နှစ်
ကျခံစေခဲ့သည်က “တောင်ငူ
ထောင်” တွင် ဖြစ်ပါ၏။

“အရင်းစစ် အမြစ်မြေ”
ဆိုသကဲ့သို့ ညီမလေးအပေါ်ချစ်
တဲ့စိတ်နဲ့ အစ်ကိုကြီး ကိုမြင်ကြိုက်

ဆိုသူမှာ ဒေါသတွေ အခါခါ
ပေါက်ကွဲခဲ့သည့်တိုင် သည်းခံခဲ့
ပါသော်လည်း ညီမလေးအပေါ်
နှိပ်စက်နေသည့် မြင်ကွင်းကြည့်
နေရသလို အားကိုးတကြီး ခေါ်
ဆိုလိုက်တဲ့ ညီမလေးအသံလာ
ရာသို့အသွား ငှက်ကြီးတောင်စား
နှင့် ခုတ်ရန် လာခဲ့ပါသော်ငြား
ယောက်ဖဖြစ်သူ၏ စားချက်နှင့်
ပင် အသက်ထွက်ခဲ့ရပါသော
“အဖြစ်သည်” “နှစ်ရှည်” လာခဲ့
ပါသော်လည်း ယခုထိတိုင် မေ့
ပျောက်မသွားနိုင်တဲ့ ဇာတ်လမ်း
တစ်ပုဒ်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

သို့ပါ၍လည်း “သွေးအ
သက်ပေးဆက်ခဲ့ရတဲ့ အစ်ကို
ကြီး” ရယ်လို့ အမည်သညာ
ခေါ်စရာ” တွင်ရစ်ခဲ့ပါတော့သ
တည်း။

၁၉၉၇ ခုနှစ်မှ ဖြစ်ရပ်မှန်
ကို ဇာတ်ကောင် အမည်များ
ပြောင်း၍ ရေးဖွဲ့ပါသည်။

တမာသင်းနိုင်
(စက်မှုလယ်ယာ)

သားဖြစ်သူ ဘွဲ့ယူဖို့သို့အသွား ကားလမ်းပေါ် လေယာဉ်ပျက်ကျ၍ မိသားစု လေးဦးစလုံး သေဆုံး

သားဖြစ်သူ ဘွဲ့ယူရန်အတွက် မစ္စစပီတက္ကသိုလ်သို့ လေယာဉ်ငယ်ဖြင့် သွားရောက်ခဲ့ရာတွင် လေယာဉ်ပျက်ကျခဲ့သည့်အတွက် မိသားစုလေးဦး စလုံး သေဆုံးခဲ့ရကြောင်း စကိုင်းသတင်းဌာနက ဖော်ပြခဲ့သည်။

ဂရက်ဘတ်ဒ်နှင့် ၎င်း၏သား နှစ်ဦးဖြစ်သည့် ဖီးလစ်၊ ခရစ္စတိုဖာနှင့် ခရစ္စတိုဖာ၏ဇနီးလောင်း ဂျက် ကီကူဇာတို့သည် မစ္စစပီတက္ကသိုလ်တွင် ဘွဲ့ယူမည့် ရောဘတ်ဂရက် ဘတ်ဒ်ထံသို့ Piper-32 အင်ဂျင်တစ်လုံးထိုးလေယာဉ်ငယ်ဖြင့် သွားရောက်ခဲ့ရာတွင် ဂျော့ဂျီယာ ပြည်နယ်အတ္တလန္တာမြို့ မြောက်ပိုင်း အနီးရှိအဝေးပြေးလမ်းမ ၂၈၅ သို့ အရောက် လေယာဉ်ပျက်ကျခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အတ္တလန္တာမြို့ပတ်လမ်း လမ်းအမှတ် ၂၈၅ ပေါ်သို့ ပျက်ကျခဲ့ပြီး နောက်လေယာဉ်ငယ်မှာ မီးလောင်ပေါက်ကွဲခဲ့ကာ လေယာဉ်ပေါ်လိုက်ပါလာသည့် လူလေးဦးစလုံး အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့သည်။ Dekalb Peacetree လေဆိပ်မှ ထွက်ခွာလာပြီးနောက် အချိန် အနည်းငယ်အတွင်းလေယာဉ်မောင်းသူက ၎င်းတို့လေယာဉ်အခက်ကြုံ နေရသည်ဟု လေဆိပ်၏ ဌာနချုပ်သို့ ဆက်သွယ်အကြောင်းကြားခဲ့ ပြီး လေယာဉ်ထိုးဆင်းနေပြီဟု ပြောခဲ့ပြီးနောက် အဆက်အသွယ် လုပ်၍မရတော့ကြောင်း စကိုင်း သတင်းဌာနကဖော်ပြသည်။

အခင်း ဖြစ်ပွားချိန်တွင် လမ်းအမှတ် ၂၈၅ ပေါ်တွင် ကားမောင်းနေသည့် ကျွန်ုပ်တို့ကား မောင်းသမား ဂျာရယ် စမစ်ကအဲဒီလေယာဉ်က ကျွန်တော့်ကား လေကာမှန်တည့်တည့်ကို ထိုးဆင်းလာတာတွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဘရိတ်အုပ်လိုက်တယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ အဲဒီလေယာဉ်က ကျွန်တော့်ကား စက်ဖုံးကိုဝင်တိုက်မိတဲ့အသံ ကြားလိုက်ရတယ်။ လေယာဉ်ပေါ် ပါတဲ့သူတွေကို ကူညီဖို့ကားထဲက ထွက်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ လေယာဉ်က ဆိုးဆိုးရွားရွားမီးလောင်နေ ပါပြီဟုပြောသည်။

Dekalb မြို့နယ် မီးသတ်ဌာနမှ ဗိုလ်မှူးအရစ်ကျက်ဆင်က တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့အဖြစ် အပျက်ပါ။ ကားတစ်စီးကိုမှ မတိုတ်မိခဲ့တာ အရမ်းအံ့သြဖို့ ကောင်းတယ်ဟုပြောသည်။ လေကြောင်းမတော်တဆမှုများနှင့် ပတ်သက်၍ စုံစမ်းစစ်ဆေးသူများက လေယာဉ်ပျက်ကျခြင်း အကြောင်းအရင်းကိုစစ်ဆေးအဖြေ ရှာနေ ကြောင်း စကိုင်းသတင်းဌာနမှဖော်ပြသည်။

ငြေးလေးအား သေဆုံးသည့် အထိ ငြေးစေခဲ့တဲ့ အဖွား တစ်သက် တစ်ကျွန်းထောင် အာရုံစူးစိုက်ခဲ့ရ

Joyce Hardin Garrard က သူ့ရဲ့ မြေးမ
လေး Savannah ကို စာသင်ခန်းထဲမှာ
သကြားလုံး လိမ်ယူတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
အပြစ်ဒဏ်ပေးချင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်

အဲဒီအပြစ်ပေးမှုကြောင့် Savannah သေဆုံးတဲ့အထိ ဖြစ်စေခဲ့လို့ Garrard ကို တစ်သက်တစ်ကျွန်း
ထောင်ဒဏ် အထိ ကျရောက်စေခဲ့တယ်လို့ The Washington Post က သတင်းဖော်ပြထားပါတယ်။

သူမက ၉ နှစ်အရွယ် Savannah ကို မရပ်မနား ဂုဏ်ရိက္ခာ ပြေးလွှားစေခဲ့ကြောင်း
Garrard ရဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေက တရားရုံးမှာ သက်သေထွက်ဆိုခဲ့ပါတယ်။ တစ်ခါတလေ ထင်းတွေ
သယ်ခိုင်းတယ်လို့လည်း ဆိုတယ်။ Savannah အသက်ရှူဖို့ ရပ်နားတိုင်း သို့မဟုတ် အန်နေရင်တောင်
အဖွားက ဆက်ပြေးဖို့ အော်ဟစ်ပြောဆိုခဲ့ပါတယ်တဲ့။

ရုတ်တရက် ဦးနှောက်ထိခိုက်မှုတစ်ခုဖြစ်ပြီးနောက် ဆေးရုံကိုပို့ပြီး ရက်အနည်းငယ်အကြာမှာ
ဆုံးသွားခဲ့တယ်။ အချိန်အကြာကြီး ကိုယ်ကာယလေ့ကျင့်ခန်းပြုလုပ်ခြင်းကြောင့် သေဆုံးခဲ့တာဖြစ်
တယ်လို့ ကျွမ်းကျင်သူများက ပြောဆိုခဲ့တယ်။

တရားရုံးက Garrard အသက် ၅၀ ကို မတ်လက လူသတ်မှုနဲ့ အပြစ်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိခဲ့ပြီး
သူမကို အဲဒီဂျူလီယွေကပဲ ကတိဝန်ခံချက်မရှိ တစ်သက်တစ်ကျွန်းထောင်ဒဏ် ချမှတ်ခဲ့တယ်။
သူမ သေဒဏ်အထိပါ ချမှတ်ခံရနိုင်တယ်လို့ဆိုပါတယ်။

Ref: internet

မိုးရေကြိုး

မိုးရေကြိုး | မိုးရေကြိုး

ART / hit 2015

ဝါးငှက်ကျော့စိန်

မင်းသုတ/မင်းသား

အခန်း (၁)

လမသာပေမယ့် ဝါးငှက်
များတွင် တင်ထားသည့် ရေနံ
အိုးများအား မီးထွန်းညှိထား
သည့်အတွက် အလင်းရောင်ကား
မှိုင်းမှိုင်းပြပြ၊ ပူအိုက်သော ရာသီ
ဝယ် ရေနံညှော်များ၊ မီးခိုးမှိုင်း
များကြားဝယ် “ပယ်ခုတ်-မ-
ခွဲ” မာန်အပြည့်အဝဖြင့် အမှောင်
ထုအား အန်တုကာ သိုင်းပြောင်း
ပြန် လေ့ကျင့်နေသော အသံများ
ပင် ဖြစ်သည်။

အချိန်ကား (၁၉၃၈) ခုနှစ်
နေရာကား မတ္တရာမြို့နယ်၊
စကျင်ရွာ၏ အရှေ့ဘက်တွင်း
ပြင်ကျယ်ကြီးတွင် ဖြစ်သည်။
စကျင်ရွာကား ငယ်ပင်ငယ်ငြား
သော်လည်း မြန်မာနိုင်ငံတွင်မက
ကမ္ဘာနိုင်ငံတချို့ကပင် သိသော
ဒေသတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

အကြောင်းမူကား စကျင်တောင်
မှ ထွက်ရှိသော စကျင်ကျောက်
ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ စကျင်
ကျောက်အား မြန်မာနိုင်ငံတွင်
ဘုရားဆင်းတုများ ထုခြင်း၊
ကျောက်စာများ ပြုလုပ်ခြင်း၊
သိမ်ငုတ်များ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အခြား
အသုံးအဆောင်များ ပြုလုပ်ခြင်း
ကြောင့် ဖြစ်သည်။

၎င်းသိုင်းပြောင်းပြန် လေ့
ကျင့်ရာသို့ ညညတွင် ရွာမှ
သက်ကြီးရွယ်အိုများ ဆံရစ်ဝိုင်း
နှင့် အပျိုစင်လေးများ၊ ကလေး
သူငယ်များအဆုံး လာရောက်
ကြည့်ရှုအားပေးတတ်၏။ ၎င်း
နောက် ‘မည်သူက တော်သည်’
‘မည်သူက ညံ့သည်’ ဟု အချင်း
ချင်း လက်တို့ပြီး ချီးမွမ်း၍သော်
လည်းကောင်း ကဲ့ရဲ့၍သော်
လည်းကောင်း ပြုတတ်ကြ၏။

သင်တန်းအား ခေတ္တနားပြီး
နောက် သိုင်းဆရာကြီးမှ ၎င်း၏
သင်တန်းသား တပည့်များအား
“အေး...ငါ့တပည့်တို့ သေသေ
ချာချာ မှတ်ထားကွ။ မင်းတို့ကို
သင်ပေးတဲ့ သိုင်းပညာတွေကို
ကျေလည်အောင် လေ့ကျင့်ကြ။
အစပထမပိုင်းမှာတော့ မှားကြ
လိမ့်မယ်။ ပုံသဏ္ဌာန်လည်း ကျ
ခြင်းမှ ကျမယ်။ အဲဒါကြောင့်
မြန်ဖို့မလိုဘူး။ မှန်ဖို့လိုတယ်။
ဘာဖြစ်လို့လည်း ဆိုတော့
တဖြည်းဖြည်း မှန်ရာကနေ မြန်
လာလိမ့်မယ်။ အခု မင်းတို့ကို
သင်ကြားပေးတဲ့ သိုင်းပြောင်းပြန်
ပညာဟာ ဟိုးရှေးဘုရင်တွေ
လက်ထက်က ဘုရင့်သားတော်၊
သမီးတော်တွေ၊ မူူးကြီးမတ်ရာ
သေရာပတ်တို့ရဲ့သား သမီးတွေ
မှ သင်ရတာကွ။ ဒါကြောင့် နန်း

တွင်း သိုင်းလို့လည်း ခေါ်သကဲ့
ရန်သူကို အချိန်တိုအတွင်းမှာ
အထိရောက်ဆုံးသော တိုက်
ကွက်တွေပဲ ဒါပေမယ့် သိုင်း
ပညာကတော့ သိပ်ပြင်းထန် ပင်
ပန်းလွန်းတယ်ကွယ်။ အဲဒါ
ကြောင့် စွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယ ကောင်း
ကောင်းနဲ့ ကြိုးစားဖို့တော့လိုတယ်
ဟေ့။ အခုအချိန်မှာ ဒို့နိုင်ငံဟာ
ထီးကျိုး စည်ပေါက် ကျန်သ
ပေါက် ဖြစ်နေရပြီ။ ဒို့ရဲ့ သိုင်း
ပြောင်းပြန် ပညာတွေလည်း
တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တိမ်မြုပ်ပျောက်
ကွယ်ရတော့မယ်။ ဒါကြောင့်မို့
တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်
လက်ဆင့်ကမ်းပြီး ထိန်းသိမ်းဖို့
လိုတယ်ကွယ်။ အမျိုးဘာသာ၊
သာသနာအတွက် လက်ဆင့်
ကမ်း ထိန်းသိမ်းပြီး ဆင့်ကဲဆင့်
ကဲ ပညာပြန့်ပွားအောင် ကြိုးစား
ကြပါလို့ ဆရာကြီးမှာချင်တယ်
ကွယ်” စသည်ဖြင့် မိန့်ကြား၏။
ထို့နောက် သင်တန်းသားများ
သည် မိမိတို့ ယခုသင်ကြားထား
သော ပညာဖြင့် မည်သူတစ်ဦး
တစ်ယောက်ကိုမှ နိုင်ထက်စီးနင်း
မပြုကြောင်း မိမိ၏ဘဝမပျက်စီး
သမျှ ခွင့်လွှတ်သည်ခံမည်ဖြစ်

ကြောင်း ယခု သင်ယူထားသော
ပညာဖြင့် အမျိုးဘာသာ သာ
သနာအား စောင့်ထိန်းပါမည်ဟု
၍ ညီညာစွာ အဓိဋ္ဌာန်ပြုရွတ်ဆို
ကြရသည်။ သို့သော် သင်တန်း
သားများအနက် တစ်ဦးသောသူ
ကား ရွတ်ဆိုခြင်းမပြုပေ။ လိုက်
၍ မရွတ်ဆိုသည်မှာလည်း သူ
အကြံနှင့်သူ သူရည်ရွယ်ချက်နှင့်
သူ ဖြစ်ပေသည်။ ဤကဲ့သို့
မရွတ်ဆိုကား အခြားမဟုတ်
သင်တန်းတွင် အကြိုးစားဆုံးနှင့်
အတော်ဆုံး ဖြစ်သူ ကျော်စိန်ပင်
ဖြစ်သည်။

ကျော်စိန်မှာ အရပ်ရှည်
ရှည်သွယ်သွယ် အသားမှာဖြူ
ဝင်းပြီး မျက်ခုံးမျက်လုံး ကောင်း
ကောင်း နှာတံစင်းစင်း ယောင်
တစောင်းနှင့် ဥပတိရုပ်ခန့်ညား

သူဖြစ်သည်။ ကျော်စိန်သိုင်း
ပြောင်းပြန် လေ့ကျင့်ရာတွင်
အလွန်ကြည့်၍ ကောင်း၏ နန်း
တော်တွင်းမှ ဘုရင့်သားတော်
တစ်ဦး သိုင်းလေ့ကျင့်နေသည်
ဟုပင် ထင်ရ၏။ ဤကဲ့သို့ ထင်
ရလောက်အောင်ပင် ကျော်စိန်
ကား လှပသူ၊ ခန့်ညားသူဖြစ်၏။
ရွာထဲမှ ဆံတောက်လေးများအသံ
စွဲ၊ ပျိုတိုင်းကြိုက်သည့် နှင်းဆီခိုင်
ပေတည်း။ သို့သော် ကျော်စိန်
ငယ်စဉ်က ရွာဦးကျောင်း ဆရာ
တော်ထံတွင် နေစဉ်ကတည်းက
အတ္တလည်းကြီး၊ လောဘလည်း
ကြီး၊ တစ်ပါးသူ ပစ္စည်းအား လို
ချင် တပ်မက်မှုလည်း ကြီး၏။
လက်အလွန်ယဉ်ပြီး ကျောင်း
သားအချင်းချင်း မကြာခဏ ရန်
ဖြစ်တတ်၏။ မိမိကျောင်းသား
များနှင့် ရန်မဖြစ်ရလျှင် ရွာနီးချပ်
စပ်ကျောင်းသားများနှင့် ရန်ဖြစ်
တတ်၏။ ရန်ဖြစ်တိုင်းလည်း
ကျော်စိန်ခံရသည်ဟူ၍မရှိ အိုင်
ရတိုင်းလည်း ဆရာတော်က
ကျောပြင်ကို ဆရာတင်၍ ကြိမ်
လုံးစာ ကျွေးခံရပေါင်း မရည်း
တော့ချေ။ ကျော်စိန်ကား စိုက်
နှက်ဆုံးတန်း တစ်ခဏ ပြီးလျှင်

မမူရေးချမမူ။ ယခုကဲ့သို့ သိုင်း
ပြောင်းပြန် သင်ယူနေခြင်းမှာ
ကျော်စိန်၏ ရည်ရွယ်ချက်ကား
၃ နှစ်တင်းတင်း ပြည့်ပြီးဖြစ်
သော်လည်း မသေချာ မရေရာ
ပေ။

ဥရောပတွင်လည်းဒုတိယ
ကမ္ဘာစစ်ကြီးက မီးဟုန်းဟုန်း
တစ်တိုင်းပြည်ကား လှုပ်လှုပ်ရွရွ
၎င်းအချိန်မျိုးတွင် စကျင်ရွာ၏
ပတ်ဝန်းကျင် ရွာများဖြစ်သော
တံငါသည်၊ ရှမ်းမြောင်းရိုး၊ ရေနံ
သာ၊ ကတက်ချည်၊ ပိဿနိုး၊
ကွေ့တော၊ ပင်းယစသော ရွာ
များတွင် “ဓားပြတိုက်သွားလို့
တဲ့ဟေ့” ဤကား ပထမဆုံး
ထွက်ပေါ်လာသောအသံ “ဘယ်
ရွာကိုကျော်စိန် ဓားပြဝင်တိုက်
သွားပြန်ပြီတဲ့” ဤကားဒုတိယ
အသံ မကြာခဏအသံများ ကြား
နေရလေပြီ။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်
ကြောင့် ခေတ်ကာလ ပျက်စ၊
ဓားပြကျော်စိန် အဖွဲ့ကလည်း
ဟိုးလေးတစ်ကြော်ကြော် ဖြစ်လာ
ရသည်။ ကျော်စိန်သည် ဓားပြ
တိုက်လျှင် ယောင်တစောင်းအား
သေချာလှပစွာ ဖီးပြီး တောင်
ရှည်ပုဆိုး၊ ခြေနင်းဖိနပ်၊ ခါး

တောင်အင်္ကျီအဖြူ လက်ရှည်
အား ဝတ်ဆင်ပြီး ငှက်ကြီး
တောင်ဓားအား ကိုင်ဆောင်၍
ရှေးခေတ် မင်းညီမင်းသားများ
ပုံသဏ္ဌာန်ဖော်ပြီးမှသာ ဓားပြ
တိုက်သည်ဟု ဆို၏။

တပည့်တပန်းများသာလျှင်
ခြောက်လုံးပြူး၊ တူးမီး၊ ရိုင်ဖယ်
စသော သေနတ်များကိုင်ဆောင်
လေ့ ရှိသည်ဟုလည်း ဆို၏။
အထူးသဖြင့် ကျော်စိန်အဖွဲ့သည်
ခေတ်ကာလပျက်၍ ထွက်ပြေး
တိမ်းရှောင်လာသော ကုန်သည်
များ၊ သူဌေး၊ သူကြွယ်များ၊
အရာထမ်းများသည် ကျော်စိန်
၏ ရန်ပုံငွေဖြည့်တင်းသူများ ဖြစ်
လာရသည်။

ကျော်စိန်သည် တစ်နေ့တ
ခြား နာမည်ကြီးလာသည်နှင့်
အမျှ အပ်အားလည်း ကြီးထွား
လာသည်။ ဓားပြကြီးလျှင်သူပုန်
ဆိုသူကဲ့သို့ တောရိပ်ခို၍ အင်္ဂ
လိပ်အပြေး ဂျပန်ဝင်သည့်တိုင်
ကျော်စိန်မှာ ဓားမြတိုက်ကောင်း
နေဆဲ....

အခန်း (၂)

“ထွန်းအိုင်” ကား မတ္တ

ရာမြို့မြောက်ဘက် ရေနံသာရွာ
တွင် မွေးဖွားသည်။ ငယ်စဉ်
တောင်ကျေး ကလေးဘဝကပင်
မိုက်ရဲသည်၊ ရိုက်ရဲသည် ၎င်း
ဘွဲ့ထူးအား အကြိမ်ပေါင်းများစွာ
ရရှိပြီး ကြီးပြင်းလာသူ

၁၉၄၂ နှစ် အင်္ဂလိပ်တို့
ပြေးသောအခါ ကျော်စိန်သည်
အင်္ဂလိပ်တပ်မှ အကြံအဖန်လုပ်
၍ ရိုင်ဖယ်သေနတ်အချို့ရလိုက်
သလို (၁၉၄၅) ဂျပန်ဆုတ်ခွာ
ပြေးသောအခါ တပ်နှင့်တွဲလာ
သော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးက ရေ
နံသာရွာထဲဝင်ပြီး ရေတောင်း
သောက်ရာ ရေသောက်နေစဉ်
ထွန်းအိုင်က အလစ်တွင်ဓားရှည်
ဖြင့် ခုတ်ပိုင်းလိုက်သဖြင့် ဂျပန်
စစ်ဗိုလ်တွင် ပါလာသော ဓား၊
လက်နက်၊ ရိုင်ဖယ်၊ ပစ္စတိုသေ
နတ်တို့ကို ထွန်းအိုင်ရရှိလိုက်လေ
သည်။ ထွန်းအိုင်သည် ဂျပန်စစ်
ဗိုလ်၏ အလောင်းအား မြေမြှုပ်
၍ ၎င်း၏စစ်ဝတ်တန်ဆာများ
အား မိမိ၏အိမ်အနီး မကျီးပင်
ထိပ်ဖျားတွင် ချည်နှောင်၍ ပုံကံ
ထားခဲ့လေသည်။ ဓားပြကျော်စိန်
သည် မြွေမြွေခြင်းမြေမြင် ဆိုသ
ကဲ့သို့ ထွန်းအိုင်တစ်ယောက်

ပုန်စစ်ဗိုလ်အား သတ်၍လက်
နက်များ ရရှိထားကြောင်း သိရှိ
သောအခါ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ရှိ
ပြီး ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ သတ္တိရှိသော
ထွန်းအိုင်အား ဖိတ်ခေါ်ပြီး မိမိ၏
ဓားပြအဖွဲ့၌ လက်ထောက်ခန့်
တာ အဖွဲ့သစ်ကို တည်ထောင်
လိုက်သည်။

ဓားပြအဖွဲ့သစ်တွင် ထုံးစံ
အတိုင်း ကျော်စိန်သည် စည်းမရှိ၊
ဓားပြတိုက်လျှင် ပစ္စည်းတွင်မက
ထူပါယူသည်။ စိတ်မထင်လျှင်
သတ်ပစ်သည်။ လက်ထောက်
ဓားပြထွန်းအိုင်က စည်းထား
သည်။ ပစ္စည်းယူ၍ လူမသတ်၊
လေးသူငယ်၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်
တို့၏ နားမှဆင်မြန်းထားသည့်
ဓားကပ်အား မည်သည့်အခါမှ
မပြတ်၊ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်
သူများအား မည်သည့်အခါမှ

မညှာတာ ထို့ကြောင့်ထွန်းအိုင်
နှင့် မကြာခဏ စကားများရ၏
ကျော်စိန်သည် ဓားပြတိုက်၍ရ
သော ပစ္စည်းများ စုဆောင်းမိ
သောအခါ မိန်းမများမှိုလိုပေါက်
အောင် ယူ၏။ လက်နက်အား
ကိုးဖြင့် အမွေအနှစ်ကျင့် ယူတာ
မျိုးလည်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်
ကျော်စိန်အား ခေတ်သစ်ရနောင်
မောင်မောင်တုတ်ဟု ခေါ်ရမလို
ဖြစ်လာသည်။ ၎င်း၏ အပြုအမူ
များအား ထွန်းအိုင်က လုံးဝမနှစ်
မြို့ချေ။

တစ်နေ့ကတက်ချည်ရွာသို့
ကျော်စိန်တို့အဖွဲ့ ဝင်၍ ဓားပြ
တိုက်ရာ ကျော်စိန်သည် အိမ်ရှင်
အဘွားအိုအား ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်

စိန်သည် နားကြောမာလှတဲ့
အဘွားကြီး သေတာကောင်း
တယ်ဟု ဆိုကာ အဘွားအိုအား
ဓားဖြင့်ခုတ်၍ သတ်ခဲ့လေ
သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ထွန်းအိုင်
နှင့် ကျော်စိန်တို့ စိတ်ဝင်စားလွှာစ
ပြုလေပြီ။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး
လည်း မှားကွက်ထောက်ခံ၊ ရန်
စောင်နေကြပြီ။ ထို့နောက် ထွန်း
အိုင်အုပ်စုနှင့် ကျော်စိန်အုပ်စု
နှစ်စုကွဲကာစ ပြုလာလေပြီ။

ရိုက်နှက် ကျော်စိန်နှင့်ပြဒါးတစ်
လမ်း သံတစ်လမ်း...

တိုက်ရာပါ ပစ္စည်းခွဲဝေ
ခွင့်လည်း ကျော်စိန်သည်
အောက်လက်ငယ်သားများအပေါ်

၍ ပစ္စည်းများတောင်းရာအဘွား
အိုမှာတင်း၍ ခံသော်လည်းကျော်
စိန်၏ ရိုက်နှက်မှုအား မခံနိုင်
သည့် အဆုံးတွင် အဘွားအိုသည်
ပစ္စည်းများ ထုတ်ပေးလိုက်ရာ
ပစ္စည်းများ ရှိပြီဖြစ်သော ကျော်

တစ်နေ့ရေနံသာ ရွာသို့ ထွန်းအိုင် အပြန်တွင် ကျော်စိန်တို့ အုပ်စု သည် လမ်းမှကြို တင်စောင့်ပြီး သေနတ်ဖြင့် ချောင်းမြောင်း ပစ်ခတ်ရာ ထွန်းအိုင်သည် သေနတ် ကျည်သင့်၍ လူမိုက်တစ်ဇာတ် သိမ်းသွားရလေသည်။

အခန်း (၃)

လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ရှိသော ထွန်းအိုင် သေဆုံးသွားသောအခါ ကျော်စိန်သည် ပြည်တွင်းသောင်း ကျန်းသူများဖြင့် ဆက်သွယ်ပြီး လူသူလက်နက်စုဆောင်း၍ က တက်ချဉ်ရွာ၏ အနီးအနား တောင်တန်းများတွင် တောရိပ်ခို၍ မင်းမူသောင်းကျန်းနေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင် ရွာများမှလည်း ကျော်စိန်တွင် လက်ဖွဲ့ရှိသည်။ တုတ်ပြီး၊ ဓားပြီး၊ သေနတ်ပြီး သည် ၎င်း၏ ဆံပင်အား ခြေမျက်စိထိ ဖြန့်ချလိုက်လျှင် ကိုယ်ပျောက်သည် စသည်ဖြင့် နာမည်ကြီးထွားလာလေသည်။

သတင်းကြီးထွားလာသည်နှင့်အမျှ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ ရွာများမှာလည်း ကျိုးလန့်စာ စား၍ တောထဲသို့ ထင်းခုတ်၊ ဝါးခုတ်၊

မျှစ်ချိုး၊ မှိုရှာပင် မထွက်ရဲကြ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သစ်ခုတ်၊ ဝါးခုတ်လာသူများ ကျော်စိန်အဖွဲ့နှင့် တွေ့လျှင်လည်းနားများ သိမ်း၍ ရိုက်နှက်ပြီးမှပြန် လွတ်လေ့ရှိသည်။ စိတ်မထင်လျှင် သတ်ဖြတ်ခြင်းခံရလေသည်။ ခေတ်ကာလမကောင်းသော အချိန်တွင် ကျော်စိန်မှာ လသာတုန်းဗိုင်းငင် ဆိုသကဲ့သို့ စိတ်ထင်တိုင်း သောင်းကျန်းနေလေတော့သည်။

စက်ဝန်းရာသီ အလီလီ ပြောင်းလာသည်နှင့်အမျှ ခေတ်ကာလကလည်း ပြောင်းလဲလာပါသည်။ နိုင်ငံတော်သည် ပြည်တွင်း သောင်းကျန်းသူများအား ပြည်သူလူထုနှင့် လက်တွဲ၍ အမြစ်မှ ချေမှုန်းချိန် ခြေလျှင်တပ်မတော်မှ ကတက်ချဉ်ရွာသို့ ချီတက်၍ လာသောအခါ ၎င်းသတင်းအား ကျော်စိန်ကြားသိသောအခါ အခါနှောင်းလေပြီ။ ထွက်ပေါက်မရှိတော့ပြီ။ ၎င်း၏ အောက်လက်ငယ်သား တချို့က ၎င်းတို့၏ဆရာကျော်စိန်ကို ယုံကြည်သည်။ အားကိုးသည်။ ယခု တက်လာသော တပ်မတော်သည်

မိမိတို့လောက် နယ်မြေ မကျွမ်းကျင်ဟု လူဆကြသည်။ ကျော်စိန်ကိုယ်တိုင်ကပင် မိမိဆံပင်ဖားလျား ချပါက တစ်ဖက်မှ ကျည်မထွက်ဟု ယုံကြည်နေသူ၊ ဒုတ်ပြီး၊ ဓားပြီး၊ သေနတ်ပြီး သည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အထင်ကြီးနေသူ၊ ထို့ကြောင့် မတိမ်းရှောင်ဘဲ တိုက်ပွဲဝင်ရန် တပည့်များအား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

မကြာမီ တပ်မတော်နှင့် ဓားပြကျော်စိန်အဖွဲ့ တိုက်ပွဲဖြစ်လေပြီ။ ဓားပြအချို့ကို အသေရလိုက်၏။ အချို့ကို လက်ရဖမ်းမိ၏။ ဓားပြီး၊ တုတ်ပြီး၊ သေနတ်ပြီးသည် ဆံပင်ဖားလျားချလျှင် ကျည်မထွက်ဟု နာမည်ကြီးလှသော ဓားမြဲကျော်စိန်မှာရင်ဘတ်တွင် သေနတ်ကျည်ဆံထိ မှန်၍ ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးရလေ၏။

ကျော်စိန်၏ အလောင်းအား ၎င်း၏ ဆံပင်ဖြင့် ခြေထောက်အား ချည်နှောင်ပြီး ဝါးလုံးဖြင့် ရှေ့တစ်ယောက်၊ နောက်တစ်ယောက် ရှိထမ်း၍ သယ်ဆောင်လာရာ ရေနံသာရွာတောင်ပိုင်းတွင် ချ၍ လူအများအား ပြသခဲ့၏။

လာကြည့်သူများမှာ တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် “ဓားပြကျော်စိန်ကို အသေမိတာတဲ့ ဒါဟာဓားပြကျော်စိန် အစစ်မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ ကျော်စိန်ကတုတ်ပြီး၊ ဓားပြီး၊ သေနတ်ပြီး ဆိုတာပဲ” လူကရှာသလောက် မိုက်ဇာတ်ကတော့ ကမ်းကုန်ပဲ” စသည်ဖြင့် အသံပေါင်းစုံထွက်ပေါ် လာကြလေသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ လူမိုက်ဇာတ် သိမ်းသွားလေပြီ တောထဲတောင်ထဲ သစ်ဝါးပင်

ထွက် မထုတ်ရဲလောက်အောင် ကြောက်ခဲ့ရသော ဓားပြကျော်စိန် အလှူပွဲ၊ မင်္ဂလာပွဲတို့တွင် ကိုယ့်ချွေးနည်းစာဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော လက်ဝတ်လက်စား၊ ရွှေတိုရွှေစကိုပင် ထုတ်မဝတ်ရဲလောက်အောင် ကြောက်ခဲ့ရသော ဓားပြကျော်စိန် အပျို၊ အအိုမရွေး အဓမ္မကျင့်ကြံခဲ့သော ခေတ်သစ်ရနောင် မောင်မောင်တုတ်ကဲ့သို့ သော ဓားပြကျော်စိန် လူတစ်ယောက် အသက်အား ပုရွက်ဆိတ် တစ်ကောင်လောက်မျှ

တန်ဖိုးထားခဲ့သော ဓားပြကျော်စိန်တုတ်ပြီး၊ ဓားပြီး၊ သေနတ်ပြီး၊ ကိုယ်ပျောက်သည်ဟု နာမည်ကြီးခဲ့သော ဓားပြကျော်စိန် ယခုအခါမှာတော့ လက်မောင်းတွင် လက်ဖွဲ့ကြီး တန်းလန်းဖြင့် လူမိုက်တို့သွားရာ လမ်းအတိုင်း အသေဆိုးဖြင့် သွားရလေပြီ။ မကောင်းမှုဟူသည် ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိသလို ရာဇဝတ်ဘေးလည်း ပြေး၍မလွတ်နိုင်ပါတကား.....။

။

ကောင်းသူတ(မင်းဘူး)

ယုံကြည်မှုအထွေထွေ စွဲလမ်းမှုအမျိုးမျိုး

ဓားပြများသည် ဓားပြတိုက်ရာတွင် လူလေးယောက်၊ လူခြောက်ယောက် စသည်ဖြင့် ‘စုံ’ ကျနေလျှင် မတိုက်ဘဲ ရှောင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သေနတ်ကို လူတစ်ယောက်အဖြစ်အသိအမှတ်ပြု၍ ‘မ’ အက္ခရာ ဖြစ်အောင်ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။ နတ်တင်ရာတွင် သေနတ်လဲကျခြင်း၊ လမ်းခရီးတွင် မသာနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ရဲအရာရှိနှင့်သော်လည်းကောင်း တွေ့လျှင် နိမိတ်မကောင်းဟု ယူဆကာ ဓားပြတိုက်ရန် အစီအစဉ်ကို ပယ်ဖျက်လေ့ရှိသည်။

လူဆိုးဓားပြများကဲ့သို့ ရဲအမှုထမ်းအချို့တွင်လည်း ယုံကြည်ချက်အသီးသီး ရှိပေသေးသည်။

မှင်နီအိုးတွင် ကလောင်တံစိုက်ထားလျှင်၊ လက်ထိပ်ကို လှုပ်ခတ်လျှင်၊ ခေါက်လျှင် လာဘ်မကောင်း၊ အမှုကြီးများလာတတ်သည်။ အမှုစစ်သွားစဉ် လမ်းခရီး၌ အမှိုက်သမိုက်များကို ရှင်းလင်းမီးရှို့ ထားခြင်းတွေ့လျှင် အမှုပေါ်မည်။ လူဆိုးများကို ရှင်းလင်းနိုင်မည်ဟု နိမိတ်ကောက်လေ့ရှိပေသည်။

မြန်မာ့
အလင်း
စာတန်း

ARTIST
CHIT U
2015

တဏှာရမှက်၏
စေခိုင်းမှုကြောင့် ဆင်ခြင်တုံ့ပြုရားမဲ့စွာဖြင့်
မိမိရင်သွေးငယ်ကို ဂရုမလွန်သဖြင့် ခွဲမိသဖြင့် မိနာနောင်တ

ကမ္ဘာမီးမလောင်ဘဲ သားကောင်ချောင်းသူ မောင်လင်းခိုင်

ခင်ဌေးမူ ဆင်းမီးတောက်
နေသည်။ သူသိပ်ထားခဲ့သည့်
ကလေး ပျောက်နေသဖြင့် လိုက်
ရှာနေသည်မှာ တစ်အိမ်လုံး နှံ့နေ
ပြီ။ အနီးအနားတွေ့သည့် လူတွေ
ကို မေးရသည်မှာလည်း အမော
ဖြစ်နေသည်။ ဘယ်သူမှ မေး၍
မရ။

“ညည်းကလေးဘယ်မှာ
ထားခဲ့လို့လဲအေ”

“အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းမှာ သိပ်
ထားခဲ့တာ သူ့ဘေးနားက စောင်
တွေပတ်ပြီး ဗိုက်ပေါ်မှာ စောင်
ပါးပါးကလေး တစ်ထည်တင်ပြီး
ထားခဲ့တာ။ ကျွန်မဈေးသွားစယ်
တာ ပြန်လာတော့ သမီးကို
မတွေ့တော့ဘူး”

ခင်ဌေးမူသည် ပြောရင်း
မျက်ရည်စီးကျလာသည်။ ငိုသံ

ပါ ပါလာသည်။

“သူ့အဖေကောအေ”

သူ့အဖေလည်း တစ်မနက်
လုံး မတွေ့ပါဘူးအေ။ ဘယ်
သွားနေလဲ မသိပါဘူး။

“မောင်ရင်ထွေးကော”

“မောင်လေးမနက်အစော
ကြီးကတည်းက အလုပ်ထွက်
သွားတယ်”

“အင်းတွေးရခက်ပါလား
အေ။ ဒေါ်လေးကလည်း တရား
စခန်းဝင်နေတယ်”

“ဟုတ်တယ် အမေက
၁၀ ရက်တရားစခန်း ဝင်နေ
တယ်။ အဖေလည်းလိုက်ပါသွား
တယ်”

ခင်ဌေးမူသည် ပြောရင်း
မျက်ရည်တို့ လိမ့်ဆင်းလာကြ
ပြန်သည်။ နှာရည်တို့လည်း ယို

စီးကျလာသဖြင့် လက်နှင့်သပ်
ယူပြီး ထဘီတွင် သုတ်လိုက်ရ
ပြန်သည်။ သမီးကလေးချစ်ချစ်
စိုး ပျောက်ပုံမှာ ဆန်းသည်။
ပဟေဠိဆန်နေသည်။ ကလေးနှို့
ဘူးတိုက်ပြီး ကလေးအိပ်နေစဉ်
လူမြင်နိုင်သည့် ဧည့်ခန်းတွင်
အခင်းကလေးခင်း စောင်တွေ
ဘေးမှဝိုင်းကာ ကာရံပြီးဗိုက်ပေါ်
မှ စောင်ပါးပါးကလေးတစ်ထည်
အသာတင်ပြီး သိပ်ထားခဲ့သည်။
ထမင်းဟင်းချက်ဆဲမို့ မိမိ
အိမ်နှင့် ၃၊ ၄ အိမ်မျှဝေးသော
ဈေးဆိုင်တွင် ဟင်းချက်စရာ
သွားဝယ်သည်။ ဈေးဝယ်အပြန်
ကလေးကြည့်တော့ ကလေးမူ
ဗိုက်ပေါ်ဖိထားသည့် စောင်တစ်
လည်း ဘေးကိုလွင့်ကျနေသည်။
ဘယ်သူလာပြီး ချီပိုးသွားလေ

သလဲ။ တစ်စက္ကန့်အတွင်း ဦး
နောက်ကို အကြိမ်တစ်သိန်းမျှ
အလုပ်ပေးကာ စဉ်းစားသည်။
အဖြေလုံးဝမတွေ့။

သမီးကလေး ချစ်ချစ်စိုးမှာ
သူ၏ ရင်မှလွယ်၍ မွေးသည့်
ကလေးတော့မဟုတ်ပေ။ ညီမ
ဖြစ်သူ ခင်ဌေးကြူ၏ သမီးထွေး
ကလေးဖြစ်သည်။ ညီမဖြစ်သူ
မှာ ကလေးမွေးပြီး မီးတွင်းထဲမှာ
ပင် သွေးတက်ပြီး ဆုံးပါးသွားခဲ့
သည်။ သူကပင် အစ်မကြီးအမိ
အရာဖြစ်၍ ဝိုးမွေးသလိုမွေးခဲ့ရ
သည်။ တစ်အိမ်လုံးကလည်း
မိခင်မဲ့သွားသော သမီးကလေး
ကို ဝိုင်း၍ချစ်ကြသည်။ နာမည်
ပေးတော့လည်း သူပင်သည် နာ
မည်ကို ပေးခဲ့သည်။ တစ်အိမ်
လုံးကဝိုင်း၍ ချစ်မဆုံးချစ်မဝဖြစ်
ခဲ့ရသဖြင့် အားလုံးကိုစိုးမိုးသူ
အဖြစ် ချစ်ချစ်စိုးဟု မှည့်ခဲ့
သည်။

ညီမခင်ဌေးကြူမှာ လွန်ခဲ့
သည့် နှစ်နှစ်လောက်က ဝင်း
မောင်နှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်။
သူတို့ခြင်း ချစ်ကြိုက်၍ ညားကြ
ခြင်းကား မဟုတ်။ ဝင်းမောင်၏
အမေ ဒေါ်ခင်ကြွေနှင့် အလွန်ခင်

ကြသည်။ ဒေါ်ခင်ကြွေ၏ခင်ပွန်း
ဦးကြွက်နီမှာ လေဖြတ်ရောဂါဖြင့်
ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။ သူတို့တွင်
ဝင်းမောင်ဟု သားငယ် တစ်
ယောက်ကျန်ခဲ့သည်။ မိဘခြင်း
ငယ်စဉ်ကပင် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်
ခင်မင်ကြသဖြင့် သားသမီးများ
အရွယ်ရောက်လာပါက ပေးစား
ကြရန် စကား ကမ်းလှမ်းထားခဲ့
ကြသည်။ အရွယ်ရောက်လာ
တော့ ကတိအတိုင်း ပေးစားခဲ့
ကြသည်။

ဝင်းမောင်သည် ခင်ဌေး
ကြူကို ကြိုက်၍ချစ်၍မဟုတ်။
လူကြီးများ၏ စကားလွန်ဆန်
နိုင်သဖြင့် ခင်ဌေးကြူကို ယူခဲ့
သည်။ သူ့တွင် ရည်းစားချစ်သူ
ရှိသည်။ ဝင်းမေဟုခေါ်သည်။
စီးပွားဥစ္စာ ချမ်းသာသူများ
မဟုတ်။ လက်လုပ်လက်စား
ရောင်းဝယ် စားသောက်နေကြသူ
များ ဖြစ်သည်။

ခင်ဌေးကြူတို့ကမူ ချောင်
ချောင်လည်လည် စားနိုင်
သောက်နိုင်ကြသည်။ လက်ရှိ
သည် ဥယျာဉ်ရှိသည်။ အိမ်တွင်း
ပစ္စည်းလည်း ရွှေနှင့် ငွေနှင့်
အပြည့်အဖြူး ဖြစ်သည်။ ဖခင်

ဦးထွန်းရှိန်မှာ ဖန်းတိမ်လုပ်သည်
လက်ရာ ကောင်းသဖြင့် အပ်
ထည်တွေမှာ လက်လည်အောင်
လုပ်ရသည်။ မိခင်ကြီး ဒေါ်ရင်မြ
မှာ အိမ်မှုကိစ္စတွေ ဝှံ့သိမ်းရင်း
ကြီးကြပ်ကွပ်ကွေသူ ဖြစ်သည်။
ဦးထွန်းရှိန်မှာ အဓာတ်လုပ်ခဲ့သော်
လည်း နောက်ပိုင်းတွင် လယ်ကို
ငှား၍လုပ်ကာ သူက ငယ်ငယ်
ကတတ်ထားသည့် ဖန်းတိမ်လုပ်
ငန်းကို ပြောင်း၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့
သည်။ သားငယ်မောင် ရင်ထွေး
မှာ အစိုးရဌာန သစ်လုပ်ငန်း
တွင်း ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေ
သည်။ မိုးလင်းထမင်း ချိုင့်ဆွဲ
အိမ်ကထွက်ရသည်။

လယ်ယာလုပ်ငန်းကိုလယ်
ငှားနှင့်လုပ်ခဲ့သော်လည်း လယ်
ငှား လုပ်သူက လယ်လုပ်သူ
လယ်ပိုင်ရမည်ဟု ဆိုစကားနှင့်
တရားရုံးတွင် လယ်ပိုင်လိုမှု
လျှောက်ထားခဲ့သည်။ ဦးထွန်းရှိန်
မျက်လုံးပြူးသွားခဲ့တော့သည်။

သက်ဆိုင်ရာတို့ထံတွင်
လယ်မြေပိုင်ဆိုင်သည့်အထောက်
အထား စာရွက်စာတမ်းများနှင့်
ပြသ၍ ကျေးရွာလူကြီးများက
လည်း သက်သေလိုက်ပေးကြ

သဖြင့် လယ်ယာမြေပြန်လည်ရရှိခဲ့သည်။ လယ်ကိုငှား၍မလုပ်ရတော့ဘဲ သမီးနှစ်ယောက်အား အိမ်ထောင်ချဖို့ ဖြစ်လာတော့သည်။ ခင်ဌေးမူနှင့်ခင်ဌေးကြူ ညီအစ်မနှစ်ယောက် အိမ်ထောင်ချဖို့ စဉ်းစားရတော့သည်။ ခင်ဌေးမူက သူအိမ်ထောင်မပြုချင်သေးဟု ဆိုသဖြင့် ညီမခင်ဌေးကြူ မဲပေါက် သွားလေတော့သည်။

လူရည်သန်ကောင်းကောင်း မွန်မွန်နှင့် အလုပ်ကြိုးစားလုပ်တတ်သူကို ရှာသည်။ ဦးထွန်းရှိန် ဒေါ်ရင်မြတို့နှင့် ငယ်စဉ်ကတည်းက ခင်မင်ကြသော ဒေါ်ခင်ကြွေ၏သား ဝင်းမောင်ကို မြင်ကြသည်။ မိဘချင်းကလည်း ပြောဆိုထားကြသည်။ ဝင်း

မောင်နှင့် ပေးစားခဲ့ကြသည်။ သို့သော်ဝင်းမောင်မှာ နောက်မရှင်းမဝင်းမေနှင့် ကြိုက်နေကြသည်။ ခင်ဌေးကြူကိုမယူဘဲ ဝင်းမေကို ယူလိုက်ပြန်လျှင် နှုတ်ခမ်းပဲ့ခြင်း မီးမှုတ်သည်ဟု ပြောဆိုခံရမှာ စိုးသည်တစ်ကြောင်း။ မအေကလည်း သားကိုနားချသည်။

“သားလေး အမေတို့ဖို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက လူကြီးခြင်း စကားပြောထားကြတာ ရှိတယ်။ ကြီးလာရင် ပေးစားကြဖို့ ကမ်းလှမ်းထားခဲ့ကြတာ စိတ်ကူးမလွဲပါနဲ့ သားရယ်”

“အမေရယ် သားက အမေတို့ စကားကို မလွန်ဆန်ချင်လို့သာ ခင်ဌေးကြူကို သားမကြိုက်ဘူး။ အမေရဲ့သားမှာ ရည်းစားရှိတယ်။ မြောက်ပိုင်းက

ဒေါ်ခင်ကြွေရဲ့သမီး ဝင်းမေလေ”

“ရှိတော့ရှိတာပေါ့သားရယ်။ ဒါပေမယ့် ရည်းစားတစ်ထောင် လင်ကောင်တစ်ယောက် ဆိုရိုးစကားရှိတယ် မဟုတ်လား။ ခင်ဌေးကြူတို့ ညီအစ်မကြိုက်တဲ့ လူကိုယူလိုက်ပါကွယ်။ ခင်ဌေးကြူတို့က စားနိုင်သောက်နိုင် ကြေးရေတတ်တွေကွဲ့”

နောက်ဆုံးဝင်းမောင်သက်ပြင်းနှိုက်၍ ဝင်းမေကို ချစ်လျက်နှင့် ခွဲခွာခဲ့ကာ ခင်ဌေးကြူနှင့် ညားခဲ့ရတော့သည်။ ခင်ဌေးကြူကလည်း ကံမကောင်းရှာပါ။ လင်ယောက်ျားရပြီးကာမှ မိန်းမရောဂါ မီးယပ်ဖြစ်ကာ ကလေးမွေးတော့ ထိုရောဂါနှင့်ပင် ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။ တစ်အိမ်သားလုံးက ယူကြိုးမရ အပူလုံးကြွ၍ ငိုပွဲဆင်ခဲ့ကြသည်။ ခင်ဌေးမူက အပူကို ရင်မှာပိုက်ရင်း မွေးလာသည့် သမီးငယ်ကလေးအား သမီးရင်းနှင့်မခြား ပြုစုကျွေးမွေးခဲ့သည်။

ဝင်းမောင်မှာတော့ နီးလှူပေါ်ပါးသွားခဲ့သော်လည်း ဇွဲရမုန်းမသိသလိုပင်။ ကလေးကိုတစ်

ခါတစ်ရံမှ ချိုးတတ်ပြီး ဖာသိဖာ သာနေတာကများသည်။ ခင်ဌေး ကြူကို ယူခဲ့စဉ်ကလည်း သူ တကယ်ချစ်၍ မဟုတ်ဘဲ လူကြီး မိဘစကား မငြင်းပယ်နိုင်သဖြင့် ယူခဲ့ရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ငယ်ချစ်ဝင်းမေကို စိတ် ကမကုန်။ ဝင်းမေကလည်း အိမ် ထောင်မပြု မိခင်မုဆိုးမကြီးနှင့် ဈေးရောင်းဈေးဝယ် လုပ်ကိုင်စား သောက်နေကြသည်။ ဝင်းမောင် သည် ဇနီးသည်ခင်ဌေးကြူဆုံး ပြီး ရည်းစားဟောင်း ဝင်းမေနှင့် ပြန်ဆက်သွယ်နေကြသည်။ ဝင်း မေက ဝင်းမောင်ကို စကားဆို သည်။

“ကျွန်မကတော့ ကိုဝင်း မောင်ကို အရင်တုန်းကလိုအချစ် မပြယ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်ကျွန်မ ဆီကို အဆွယ်အပွားတွေ မပါ လာစေချင်ဘူး”

ဝင်းမောင်သဘောပေါက် သည်။ သူ့ကိုချစ်၍သူ့ကိုယူမည် ဆိုလျှင် ကလေးခေါ်မလာရ။ ကလေးမလိုဟု အဓိပ္ပာယ်ကို နား လည်ပါသည်။ ဝင်းမောင်၏ ခေါင်းထဲတွင် ထိုပြဿနာကိုတစ် နည်းနည်းနှင့် ရှင်းရတော့မည်

ဝင်းမောင်၏
အိမ်ထဲတွင်
ထိုပြဿနာကို
တနည်းနည်းနှင့်
ရှင်းရတော့မည်

ဝင်းမေကိုဖြတ်လျှင်ဖြတ် မဖြတ် လျှင် ကလေးကိုဖြတ်။

...

ခင်ဌေးမူသည် မျက်ရည် စမ်းစမ်းဖြင့် ကလေးရွာဝံ့တော် ဖွင့်နေသည်မှာ မနက်မှသည် ည နေစောင်းခဲ့ပြီ။ ရာသီဥတုမှာ မိုး ကာလမို့ ဝဋ္ဋာဘေမှာ အံ့မှိုင်းနေ သည်။ ရွာချင်လည်းရွာချနိုင် သည်။ ရခိုင်ဒေသသည် မိုးရွာ ချလျှင် တော်တော်နှင့် မိုးမစဲ တစ်ခါတရံ တစ်နေ့ကုန်ရွာတတ် သည်။ ခင်ဌေးမူမှာ မိုးနှင့်အပြိုင် မျက်ရည်များဖြင့် ကလေးရွာဝံ့ တော် ဖွင့်နေရသည်။ ရင်ထဲက အပူသည် မိုးစက်များလို မအေး မြ ပူလောင်စွာ ခံစားနေရသည်။ ဘယ်မှသတင်းမရသည့်အဆုံး ရွာလူကြီး ဦးတက်လူဆီ သွား ရောက်အကြောင်းကြားရတော့ သည်။ အိမ်နီးနားခြင်း စုစုမေကို အဖော်ခေါ်သည်။ တင်တင်အေး ပါ လိုက်လာသည်။

သူကြီးကို အကြောင်းနဲ့ ပြောပြရသည်။

“ကလေးမကလေး သိင် ထားရင်း မျောက်သွားလို့ လူကြီး

ရယ်။

ရှာတာလည်း နဲ့နေပြီ။ ဘယ်မှသတင်းမရလို့ သူကြီးကို လာပြီးအကြောင်းကြားရတာ”

“ဘယ်လိုပျောက်ပုံပျောက် သွားရတာလဲ ပြောပြကြစမ်းပါ ဦး” သူကြီးဦးတက်လူက မေး သည်

“ကျွန်မကလေးကို နို့ဘူး တိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့စဉ်ခန်းမှာ သိပ် ထားခဲ့တာ ကလေးအိပ်တုန်းဈေး ထွက်ဝယ်တာ ပြန်လာတော့ အိပ် ရာမှာ ကလေးမရှိတော့ဘူး။ အနီး အနားမေးတာလည်း နဲ့နေပြီ”

“သူ့အဖေချီသွားတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“သူ့အဖေကိုရော ညည်း တို့မေးကြည့်ပြီးပြီလား”

“သူ့အဖေမနက်ကတည်း က အိမ်ကထွက်သွားတာ။ ခုချိန် ထိ ပြန်မလာသေးဘူး။ သူ့အဖေ ကို မေးမလို့ရှာတာလည်း ဘယ် မှ မတွေ့ဘူး”

“အေး သူ့အဖေကို တွေ့ အောင်ရှာ သူ့အဖေကို မေးကြည့် ဦး။ သူ့အဖေကလည်း သူမသိ ဘူး။ သူမယူဘူးဆိုရင် ညည်းတို့ ဂါတ်ထဲကိုသွား တိုင်ချက်ဖွင့်ကြ

တော့”

သူကြီးဦးတက်လူက ညွှန် ကြားပြောဆိုလိုက်သည်။ ခင်ဌေး မှတို့ သူငယ်ချင်းသုံးဦး ပြန်လာ ကြသည်။ ညသူ့အဖေပြန်လာ လျှင် သူ့အဖေကိုမေးရမည်။ သူ့ အဖေသာ မယူဘူးဆိုလျှင် နက် ပြန်ခါ ဂါတ်ထဲသွားရုံမှတစ်ပါး လမ်းမမြင်တော့ပေ။ ညမိုးချုပ် တော့ ဝင်းမောင်ပြန်လာသည်။ ခင်ဌေးမူ ဝင်းမောင်ကို မျှော်နေ သည်။ လာလာခြင်းပင်။

“ဝင်းမောင် နင်သမီးကို ချီသွားသလား”

“မချီဘူး”

ဝင်းမောင်က တုံးတိတ်ဖြေ သည်။

“မယူရင် ဘယ်သူယူ မလဲ” သမီးပျောက်နေတယ်။ မနက်ကဘဲ ရှာတာဘယ်မှမတွေ့ ဘူး။ တစ်ယောက်ချီသွားသလား လို့ မေးရတာလဲ တစ်ရွာလုံးစေ လှပြီ” ခင်ဌေးမူပြောရင်း မျက် ရည်စီးကျလာပြန်သည်။

“ကလေးမယူဘူး။ မနက် ကဘဲ လယ်ထဲသွားတာ ခုမှ ပြန် ရောက်လာတာ” ဝင်းမောင် တစ် ဘက်သို့ လှည့်ပြီးပြောသည်။

ချုပ်နေပြီမို့ မီးမရှိသောအရပ် ပို မှောင်နေသည်။ ရေနံဆီမီးခွက် ဖယောင်းတိုင် အလင်းရောင်ဖြင့် သာ အမှောင်ကို ခွင်းနေရသည်။ သတင်းမေး လာကြသူတွေနှင့် အိမ်မှာ ပြည့်နေသည်။ တစ် ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြဆို ကြသည်။ သူထင်ရာသူ ပြော နေကြသည်။

“ကလေးပျောက်ပုံဆန်း တယ်နော်။ တောမှာတောင်မှာဆို ကျားတို့ သစ်တို့ ချီနိုင်တယ်လို့ ပြောရသေး။ ခုတော့ ရွာထဲမှာ ဆိုတော့ ပြောရခက်လိုက်တာ။ မနက်ဖြန်ဂါတ်တိုသွားကြပါအော်”

“သမီးကလေး ချစ်ချစ်စိုး မှာ ၆ လသမီးအရွယ် ဖြူဖြူဖွေး ဖွေး ဝဝကန်ကန်ကလေး လူမြင် တိုင်းချစ်မကြာ။ တစ်ယောက် လက်မှတစ်ယောက် လက်ကူး နေကြသည်။ သူ့အဖေဝင်းမောင် ပင် ချီပိုးချိန်မရ မြူလိုက်လျှင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရီမော့၍ ချစ်မဝချစ်မဆုံး ဖြစ်ကြရသည်။ မောင်လေးမောင်ရင်ထွေးလည်း အလုပ်က ပြန်ရောက်ပြီ။ သူတို့မ အချစ်စုဘူးကလေး ပျောက်သွား သည်ဆို၍ စိတ်မကောင်း ရှေး

တသတ်သတ်။ ဘယ်ငါ့မသား
လက်ချက်လဲ မသိဘူး”ဟု ဆဲ
သည်။

အဖေနှင့် အမေကိုလည်း
အကြောင်းမကြားချင်။ တရား
စခန်းဝင်၍ ဝိပဿနာလုပ်ငန်း
လုပ်နေကြသဖြင့် စိတ်မကောင်း
မဖြစ်စေချင်။ မနက်ဖြန်ဝင်းမောင်
ကိုပါ ခေါ်၍ဂါတ်သိုသွားရမည်။

“ဝင်းမောင်မနက်စောစော
ဂါတ်ကိုသွားကြမယ်။ နင်ဘယ်
မှ မသွားနဲ့”

ဝင်းမောင် ဘာစကားမှ
မပြော မျက်နှာမှိုသိုးသိုးနှင့် စိတ်
မကောင်းဖြစ်နေဟန် ဖြစ်သည်။
နောက်နေ့ဂါတ်ကိုသွားကြသည်။
ဝင်းမောင်ပါလိုက်သည်။ မောင်
လေးလည်း အလုပ်မသွားဘဲ သူ
တို့နှင့်အတူ လိုက်လာသည်။
စခန်းမှူးရှေ့တွင်ထိုင်၍ အမှုတိုင်
တန်းလိုကြောင်း ပြောသည်။ ခင်
ဌေးမူက အကြောင်းစုံ ပြောပြ
သည်။

“ကလေးပျောက်ပုံကဆန်း
မနေဘူးလား။ ကလေးသိပ်ထား
ပြီး ဈေးသွားဝယ်စဉ် ခဏပြန်
လာတော့ ကလေးမတွေ့တော့
ဘူးဆိုတာ တော်တော်ကိုဆန်းနေ

တယ်။ အနီးအနားအားလုံး မေး
စမ်းကြည့်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဗိုလ်ကြီး။
အနီးအနားတွေ အားလုံး မေးစမ်း
ကြည့်ပြီးပါပြီ။ ဘယ်သူမှမမြင်
မသိကြဘူး”

“ကလေး အဖေကော
ကလေးအဖေ ချီသွားတာမျိုး
မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ကလေးအဖေက သူပါ
သူလည်း မယူဘူးလို့ ဆိုပါ
တယ်”ဝင်းမောင်သည် သူနှင့်
မပတ်သက်မဆိုင်သလို ငူငူကြီး
ထိုင်နေသည်။ ခင်ဌေးမူက
ကလေးအဖေသူပါဟု သူဘက်
သို့လှည့်၍ ပြောသည်။

“ခင်ဗျားက ကလေး
အဖေ ဟုတ်လားဟု စခန်းမှူးက
မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျား ကလေးပျောက်
တုန်းက အိမ်မှာမရှိဘူးလား”

“မရှိဘူး”

သူက တုံ့တိတိပြောသည်။

“အဲဒီ အခင်းဖြစ်ပွားချိန်
ခင်ဗျား ဘယ်သွားနေလဲ”

“ကျွန်တော်လယ်ထဲသွား
နေတယ်။ ချီချီပျံ့ချီရောက်
တယ်”

ဝင်းမောင်ခေါင်းညှိထားပြီး
ပြောသည်။ ခင်ဗျားမှာ ဝင်း
မောင်၏ နေထိုင်ပုံကိုကြည့်၍
ဘဝင်မကျ ဖြစ်နေသည်။

ခင်ဗျားသည် ခင်ဗျားတို့
ပြောသမျှ ရောမွတ်ထားပြီး
“ကျွန်တော်တို့ နက်ဖြန်မှလော့
ပါမယ်။ ဒီနေ့တော့ ကျွန်တော်

တို့မှာ လူအင်အားနည်းနေတယ်။
တခြားရွာတစ်ရွာမှာ လူသတ်မှု
တစ်ခုဖြစ်လို့ သွားကြပါတယ်။
ဒီမှာ တစ်ယောက်နှစ်ယောက်
တော့ရှိတယ်။ လုံခြုံရေးကင်းချ
ထားတယ်။ မနက်ဖြန်လာခဲ့ပါ
မယ်။ အနီးအနားက လူတွေခေါ်
ပြီး မေးပါဦးမယ်”

...

နောက်နေ့တွင် စခန်းမှူးနှင့်
ရဲသား ၃ ဦးရောက်လာပြီး အခြေ
အနေကို လေ့လာသည်။ ခင်ဌေး
မူက ကလေးသိပ်ထားသည့်
နေရာကိုပြသည်။ အိမ်မှာ ၃ပင်
နှစ်ထပ်အိမ်ဖြစ်သည်။ အိမ်ရှေ့
ဧည့်ခန်းမှာ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေ
သည်။ ဘုရားစင်တစ်ခုရှိသည်။
ထိုင်ခုံ ၃လုံး၊ စာအုပ်တင်စားပွဲ
ကလေးတစ်လုံးရှိသည်။ တခြား
ဘာမှမရှိ။ ကလေး သိပ်ထား
သည့် နေရာမှာ ပြောင်ရှင်းနေ
သည်။ စခန်းမှူးက အိမ်၏အခြေ
အနေကို လေ့လာပြီး အဖေ့
အမေ မရှိကြဘူးလားဟု မေး
သည်။

“ရှိပါတယ်။ အဖေ့
အမေက ၁၀ ရက်တရားစခန်း

ဝင်နေကြတယ်။ ရက်စေ့ကာနီး
နေလို့ သူတို့ကိုလည်းအကြောင်း
မကြားတော့ပါဘူး။ တစ်ရက်နှစ်
ရက်ဆို ပြန်လာကြတော့မှာပါ”

“ကိုဝင်းမောင်က လယ်ပဲ
သီးခြားလုပ်ပါသလား။ တခြား
ဘာအလုပ်များ လုပ်ပါသေးသ
လဲ”

“တခြားဘာမှမလုပ်ပါဘူး။
လယ်ပဲ သီးသန့်လုပ်ပါတယ်”

“လယ်ထဲကို ဘယ်အချိန်
သွားတတ်ပါသလဲ”

“တစ်ခါတစ်လေတော့
လည်း မိုးမလင်းခင်သွားတတ်ပါ
တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့
လည်း မနက် ၆ နာရီ ၇ နာရီ
လောက်မှ သွားတတ်ပါတယ်”

ဝင်းမောင်မှာစခန်းမှူးမေး
သမျှ တစ်ခွန်းခြင်းပြောသည်။
ခေါင်းကတော့ အောက်ကိုသာ
စိုက်ထားသည်။ စခန်းမှူးက
ဝင်းမောင်ကို အကဲခတ်နေသည်။
ဝင်းမောင်သည် သည်ကိစ္စတွင်
ပတ်သက်နေသူလော! သူ့ဟန်ပန်
အမူအရာကတစ်မျိုး တစ်ခုခု
အလိုမကျဖြစ်နေပုံမျိုး။ စခန်းမှူး
တို့ အဖွဲ့သည် အနီးပတ်ဝန်းကျင်
ကို အကဲခတ်လေ့လာပြီး မေး

သင့်သူတို့ကိုမေးပြီး ပြန်ကြ
သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကြ
မယ်။ အကြောင်းထူးရှိရင် ချက်
ခြင်းအကြောင်းကြားပါ”

...

ခင်ဌေးမူမှ ငိုရပါများ၍
မျက်နှာတစ်ခုလုံး မို့မောက်နေ
သည်။ ရင်မှလွယ်၍ မမွေးရ
သော်လည်း ညီမဆုံးပြီးကတည်း
က ပိုးမွေးသလိုမွေးကာ တယု
တယမွေးလာရသဖြင့် မိမိရင်
သွေးနှင့်မခြား ချစ်ခဲရပေသည်။
အိပ်လည်းသည်စိတ် စားလည်း
သည်စိတ်နှင့် ကျန်းမာရေးထိခိုက်
မှာပင် စိုးနေရသည်။

ကလေးအဖေ ဖြစ်သော
ဝင်းမောင်မှာ ပုရမုန်းပင်ရမုန်း
မသိဘဲ ခင်ဌေးမူက အပူလုံးကြွ
ယူကြုံးမရ ဖြစ်နေသည်။ ညီမ
လေးသေပြီးသည့်တိုင် ဝင်းမောင်
က သူတို့နှင့် ဆက်နေသည်။
လယ်လုပ်ငန်း ဆက်လုပ်နေ
သည်။ မနက်မိုးမလင်းခင် အိမ်
က ထွက်ပြီး ညမိုးကြီးစုတ်စုတ်
ချုပ်မှ ပြန်လာတတ်သည့်အခါ
မနက်စာထမင်းပင် ဘယ်ဘာသာ

မှန်းမသိ။ ညစာမင်စားချင်မှ စားသည်။

ကလေးပျောက်ပြီး ၃ရက်မြောက်နေ့တွင် မိုးသဲသဲမဲမဲ ရွာချသည်။ ချောင်းတွေမြောင်းတွေ ရေတွေလျှံသည်။ စိုက်ထားသည့် ကောက်ပင်တွေ ရေမြုတ်ပြီး ရေနင့်အတူ မြောပါကုန်ကြသည်။ နှစ်ရက်မျှ ဆက်တိုက် မိုးရွာချသည်။ မိုးစဲသွားသောအခါလယ်ထဲတွင် ကောက်ပင်တွေ ကျိုးတိုးကျဲတဲနှင့် လတာပြင်ကြီးသဖွယ် ဖြစ်နေလေတော့သည်။ ညနေစောင်းသောအခါ လယ်နီးနားခြင်းဖြစ်သော တင်တင်အေး၏ မောင်ကလေး မောင်ထွန်းတင်က ခင်ဌေးမူကို ပစ္စည်းတစ်ခုလာပြသည်။

“အစ်မရေ ကျွန်တော်လယ်ထဲက ကလေးဦးထုပ်တစ်လုံး ရလာတယ်။ ဒီမှာကြည့်ပါဦး။”

ခင်ဌေးမူဦးထုပ်ကို ကိုင်ကြည့်သည်။ ဦးထုပ်မှာ မိုးစိုရွှံ့၍ ပျော့ပြနေသော်လည်း ဦးထုပ်ကို မြင်သည်နှင့် သိနေသည်၊ မှတ်မိနေသည်။ သည်ဦးထုပ်သည် ပျောက်သွားသော သမီး

ကလေး ချစ်ချစ်မိုး၏ဦးထုပ်ဖြစ်ကြောင်း မြင်ကတည်းကသိသည်။

“နင် ဒီဦးထုပ်ဘယ်ကရသလဲ”

“ကျွန်တော် လယ်ထဲကရတာ။ တစ်ဝက်နစ်ပြီး တစ်ဝက်

က ပေါ်နေလို့။ ဘာလဲလို့ဆွဲကြည့်လိုက်တာ ကလေးဦးထုပ်ကလေး ဖြစ်နေလို့ အစ်မတို့ကလေးနဲ့ ပတ်သက်နေမလားလို့ယူလာခဲ့တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကလေးဦးထုပ်ပဲ သိတာနဲ့”

အိပ်နေတော့ ဒီဦးထုပ်ကလေး ဆောင်းပေးထားခဲ့တာ”

ခင်ဌေးမူသည် ပြောရင်း ဆိုနှင့်လာပြီး ငိုလိုက်မိတော့ သည်။ “မောင်တင်ထွန်း နင့် အစ်မ တင်တင်အေးသွားခေါ်။ စုစုမေလည်းခေါ် တခြားလူကြီး ၃၊ ၄ ယောက်လောက်ခေါ်ပြီး လယ်ထဲသွားရအောင်”

ခင်ဌေးမူတို့သည် လူစုလူ ဝေးနှင့် ဦးထုပ်တွေ့ရသည့်လယ် ထဲသို့ သွားကြသည်။ မနေ့ညက မိုးသဲသဲမဲမဲ ရွာထားသဖြင့် လယ် တွေ ကစဉ့်ကလျားနှင့် အမှိုက် ထွေးများ ကောက်ပင်ကျိုးများ ရေလွှတ်ပေါက်များကို ရှာဖွေကြ သည်။ သူတို့လယ်တွင် ကစင်း ကြီးတစ်လုံးရှိသည်။ မြင့်လည်း မြင့်သည်။ တစ်ဘက်မှရေစီးနိုင် အောင် ရေလွှတ်ပေါက်ဖောက် ထားတာရှိသည်။ ထိုရေလွှတ် ပေါက်ကို သွားကြည့်ကြစဉ်ပိတ် ထားသော ရေလွှတ်ပေါက်သည် ရေစီးအားကြောင့်ပေါက်ပြီး အထဲ မှ အစတစ်စထွက်နေသည်။ အိမ် နားနီးခြင်းများက အစကို ဆွဲ လိုက်ရာ မိုးကာအင်္ကျီ ဖြစ်နေ သည်။ အင်္ကျီကို ဆွဲလိုက်ရာ

အားလုံး အံ့အားသင့်သွားကြ လေတော့သည်။

သမီးကလေး ချစ်ချစ်စိုး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကလေးကို တွေ့လိုက် ရလေတော့သည်။

“ဟာကနဲ ဟင်ကနဲ ဖြစ် သွားကြသည်။ အလွန်ချစ်စရာ ကောင်းသည့် ကလေးမကလေး မှာ ရုပ်ပျက်မသွားသေးသည့် တိုင် ရွံ့နွံတွေပေကျံ၍ ခန္ဓာကိုယ် အခြေပျက်နေလေတော့သည်။

“အရမ်းမဆွဲကြနဲ့ အရမ်း မကိုင်ကြနဲ့ဦး ကိုမောင်မောင်ရေ ရဲကို သွားခေါ်ကြရအောင် ရဲလာ မှပဲ ကလေးမကလေးကို သယ် ကြတာပေါ့။ တော်ကြာခြေရာ လက်ရာပျက်နေရင် မကောင်း ဘူး”

ခင်ဌေးမူမှာ စကားတစ် ခွန်းမှ မပြောနိုင်ဘဲ ဆိုနှင့်ကာ ဖင်ထိုင် လဲကျသွားလေတော့ သည်။ တင်တင်အေး၊ စုစုမေတို့ က ဝိုင်း၍ထိန်းကာ နှိပ်သူနှိပ် ဖြစ်သူဖြစ်နှင့် ပြုစု၍လယ်ထဲသို့ မသွားရလေသည့် အမျိုးမျိုးအဖုံ ဖုံ တစ်ယောက်တစ်မျိုးပြောကြ သည်။

ဒါ ဘယ်သူ့လက်ချက်ဖြစ်

နိုင်သလဲ။ ကလေးမကလေးနဲ့ ဘာရန်ညှိုးရန်စ ရှိလို့လဲ စကား လည်း မပြောတတ်သေး ဖိလ သမီးကလေးပဲ ရှိသေးတာ။ လူ ကိုမုန်းလို့နွားကိုစားနဲ့ ခုတ်သလို ဖြစ်နေပြီ။ ညနေမွန်းလွဲ ၃နာရီ လောက်တွင် ရဲများရောက်လာ ကြသည်။ ရဲများနှင့်အတူ စုစုမေ ၏ယောက်ျား ရွှေအောင်ပါ ပါ လာသည်။ ရဲများက ကစင်းရေ လွှဲပေါက်ထဲမှ ကလေးမကလေး ၏ အလောင်းကိုဆွဲထုတ်ယူစေ သည်။ တဲထဲသို့ ယူလာကြ သည်။ ကလေးမကလေးမှာ ရုပ် ပျက်စပြုနေပြီ။ ရေတိုက်စားမှု ကြောင့် အဝတ်တွေလည်း စုတ် နေသည်။

“ဒါဘယ်သူ့လက်ချက်လို့ ထင်ကြသလဲ”

စခန်းမှူးက မေးသည်။ ဘယ်သူမှ မဖြေနိုင်ကြ။ ခင်ဌေး မူကတော့ ရင်ဆိုပြီး တက်မလို ချက်မလိုနှင့် စကားပြော၍မ ရွှေအောင်က ဝင်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်အခင်းဖြစ်တဲ့ နေ့ ကလေးမကလေး ပျောက်တဲ့ နေ့ပေါ့လေ။ နေ့လယ် ဆွမ်းခံပြီး ချိန်လောက် တညင်းသီး တညင်း

နေတုန်း ဝင်းမောင်တစ်ယောက်
လယ်ကစင်း ရေလွှဲပေါက်မှာ
ပေါက်ပြားတက်နဲ့ ဘာတွေ
ပေါက်ဆွနေသလဲတော့ မသိ
ဘူး။ ကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်းနဲ့
လုပ်နေတာ တွေ့ရတယ်။”

“ဝင်းမောင် ဘယ်ရောက်
နေလဲ။ ဝင်းမောင်ကိုခေါ်စမ်းပါ
ဦး။” ဝင်းမောင်ကို ရှာမတွေ့ ဝင်း
မောင်ပျောက်နေသည်။

“ကဲအလောင်းကို အိမ်
သယ်ကြမယ်။ အိမ်ရောက်မှဝင်း
မောင်ကို ရှာပြီးမေးကြရအောင်။”

ရွာပြန်ရောက်သောအခါ
ဝင်းမောင်ကို တစ်ရွာလုံးနှံ့အောင်
ရှာရသည်။ ဝင်းမောင်သည်
အရက်ရောင်းသည့် အိမ်တစ်အိမ်
တွင် မူးပြီးအိပ်နေသဖြင့် နှိုးပြီး
ခေါ်လာခဲ့ရသည်။ အိမ်ရောက်
၍ ရဲတွေနှင့် တွေ့ရသောအခါ
အမူးပြေသလို ဖြစ်သွားလေ
သည်။

“ကိုဝင်းမောင်ကျွန်တော်
ခင်ဗျားကို တည့်တည့်ထဲ မေး
မယ်။ ကျွန်တော်တည့်တည့်မေး
သလို ခင်ဗျားလည်း တည့်တည့်
ပဲ ဖြေပါ။ သွယ်ဝိုက်ပြီး မဖြေပါ
နဲ့။ ဒီဂျာကင်အင်္ကျီဟာ ခင်ဗျား

အင်္ကျီ မဟုတ်လား။ ခင်ဗျား
ကလေးကို ဂျာကင်နဲ့ပတ်ပြီး ရေ
လွှဲပေါက်ထဲသွင်းခဲ့တယ် မဟုတ်
လား။”

စခန်းမှူးက ဝင်းမောင်ကို
တိုက်ရိုက်မေးသည်။ ဝင်းမောင်
လုံးဝမဖြေ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့်
အင်းမလှုပ်အဲမလှုပ် ဟုတ်သည့်
မပြော မဟုတ်လည်းမပြော။ ပါး
စပ်ပိတ်နေသည်။ ဆိတ်ဆိတ်နေ
ဝန်ခံရာရောက်နေသည်။

“သမီးကလေးကိုခင်ဗျား
မချစ်ဘူးလား။ ဒီကလေးဟာ
ခင်ဗျား ရင်သွေးပဲဗျာ။”

ဝင်းမောင်ဆီက လုံးဝ
အသံမထွက် ခေါင်းငုံ့မြဲ ငုံ့နေ
သည်။

“ဒါလောက်ချစ်စရာကောင်း
တဲ့ သမီးကလေးကို ဘာလို့ရက်
ရက်စက်စက် သတ်ပစ်ရတာလဲ
ဗျာ။”

“ဟေ့ သန်းမောင် သူ့ကို
လက်ထိပ်ခတ်လိုက်။”

ဝင်းမောင်သည်ဘာစကား
မှ ပြန်မပြောဘဲ ငူငူကြီးလုပ်နေ
သဖြင့် စခန်းမှူးက သူ့တပည့်
ရဲသားကလေး သန်းမောင်ကို
လက်ထိပ်ခတ်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ကျွန်တော်
လုပ်မိပါတယ်။ ဟိုဝင်းမောင် သူ
ကိုယူရင် ကလေးပေါ်လာရတယ်။
အသွယ်အမြွေး မလိုချင်ဘူးဆိုလို့
ခုလိုလုပ်မိတာပါ။” နောက်ဆုံးဝင်း
မောင် ခွင့်ဟဝန်ခံသည်။

“ခင်ဗျား ကလေးကိုယူ
တော့ ဘယ်သူမှ မျှီဘူးလား။”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်
အိမ်ထဲဝင်တော့ ဘယ်သူမှ မျှီ
ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း အဖွင့်ရေး

ပေးတုန်းဆိုပြီး ကလေးကိုချီသွား
တာ ကလေးကနိုးပြီး ရိပြတယ်
ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်နား
ထဲ ဝင်းမေပြောစကားပဲ ကြားနေ
တော့ ဘာမှ မမြင်မိတော့ဘူး”

“ဝင်းမေဆိုတာ ဘယ်သူ
လဲ”

စခန်းမှူးက မေးသည်။

“ဝင်းမေဆိုတာ မခင်ဌေး
ကြူနဲ့မရခင် ကြိုက်ခဲ့တဲ့ရည်းစား
ဦး” စုစုမေက ဝင်ပြောသည်။

“ဝင်းမောင်ရယ် နင်ဝင်း
မေနဲ့ယူလည်း ဒီကလေးနင်ခေါ်
သွားစရာ မလိုပါဘူး။ ငါတို့
မွေးမှာပေါ့။ ခင်ဌေးကြူဝမ်းက
ကျွတ်ကတည်းက ငါပဲ ကရိုက်

ထခံ မွေးကျွေးလာတာ။ နင်လုပ်
ရက်လိုက်တာ ဝင်းမောင်ရယ်”

ခင်ဌေးမူက ငိုရင်း ပြော
သည်။

“ကျွန်တော်တို့စခန်းကို
ပြန်ကြမယ်။ ခင်ဗျားတို့နက်ဖြန်
လိုက်ခဲ့ကြ နက်ဖြန်ကျမှ ရုံးတင်
အမှုလုပ်မယ်”

စခန်းမှူးတို့ အဖွဲ့သည်
ဝင်းမောင်ကိုခေါ်၍ စခန်းကို ပြန်
ကြသည်။ မိမိ၏ရင်သွေးရတနာ
ကို ရက်ရက်စက်စက် သေဘွင်း
ပို့ရက်သည့် ဖခင်လို မေတ္တာမျိုး
ကား သည်ကမ္ဘာမှာ တစ်ထောင်
တွင်တစ်ယောက်ရှိမည် မထင်
ပါ။ တဏှာရမ္မက်နွဲ့တွင် နှစ်မွန်း

သူမို့ နောင်သံသရာကို ထားဦး
ပစ္စုကွတွင်ပင် တစ်ကျွန်းနှင့်သေ
ဒဏ်မှလွဲ၍ လွတ်လမ်းမမြင်ပါ။
အချစ်တွင် မျက်စိမရှိ မျက်စိကန်း
သည်ဟု ဆိုရိုးရှိသည်။

အချစ်မျက်စိကန်းနေသော
ဝင်းမောင်မှာ ရည်းစားဦး ဝင်းမေ
နှင့် မညားရတော့ဘဲ ချစ်သူ
အသစ် ထောင်မင်းသမီးကလေး
နှင့် ထိမ်းမြား လက်ထပ်ရန်
အတွက် ခေါ်ဆောင်သွားကြလေ
ပြီ။ ဝင်းမောင်၏ အချစ်သည်
၅၂၈ လော ၁၅၀၀ လော ဝင်း
မောင်သည် ဘယ်အချစ်အတွက်
မျက်စိကန်းပါသနည်း။

မောင်လင်းနိုင်

မှူး၊ ယစ်အေး၊ ငါးစိုက်ဖျက်ရေးနှင့်
မှခင်၊ များကျော့နည်းကျဆင်းရေးအဖွဲ့က

သေဒဏ်အခ

အင်္ဂလန်နိုင်ငံသည် ရာဇဝတ်မှုကြီးများ ကျူးလွန်သူများကို သေဒဏ်ပေးသော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဖြစ်သလို ၁၉၆၅ ခုနှစ်မှစ၍ အစမ်းသဘော ငါးနှစ်တိတိ သေဒဏ်ပယ်ဖျက် ထားသော နိုင်ငံလည်း ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ငါးနှစ် အစမ်းပယ်ဖျက်လာခဲ့ရာ ၁၉၇၀ ခုနှစ် မကုန်မီကပင် အင်္ဂလိပ်အထက်အောက် ပါလီမန်နှစ်ရပ်စလုံးက များရာမဲဆန္ဒဖြင့် ဘုရင်မ၏ သဘောကျင်းများ မီးရှို့မှု၊ ပင်လယ်ဒ်မြတိုက်မှုနှင့် နိုင်ငံတော်အပေါ် သစ္စာ ဖောက်မှုများမှလွဲ၍ ကျန်ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများအား သေဒဏ်ပေးခြင်းကို အပြီးအပိုင် ပယ်ဖျက်လိုက်တော့သည်။ အင်္ဂလန် အောက်ပါလီမန်တွင် ၃၄၃ မဲ၊ ၁၈၅ မဲဖြင့်လည်း ကောင်း၊ အထက်ပါလီမန် ၂၂၀ မဲ - ၁၇၄ မဲဖြင့်လည်းကောင်း သေဒဏ်ပယ်ဖျက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းကဲ့သို့ မပယ်ဖျက်မီ ၁၈၀၀ ခုနှစ်က ၁၀ နှစ်သား ကလေးငယ်တစ်ဦးအား စာတိုက်တွင် ပစ္စည်းများခိုးမှုဖြင့်လည်းကောင်း၊ ၁၈၀၁ ခုနှစ်တွင် ၁၃ နှစ်သား လူငယ်တစ်ဦးကို ဇွန်းတစ်ချောင်းခိုးမှုဖြင့်လည်းကောင်း ကြူးပေးသတ်ဖြတ် ခဲ့ဖူးသည်။ ၁၉၀၈ ခုနှစ်တွင်မှ ၁၆ နှစ်အောက် အရွယ်ကလေးများ သေဒဏ်ပေးခြင်းကို ပယ်ဖျက်ခဲ့၍ ၁၉၃၁ ခုနှစ်တွင်မှ ကိုယ်ဝန်ဆောင် အမျိုးသမီးများ သေဒဏ်ပေးခြင်းကို ပယ်ဖျက်ခဲ့သည်။ ၁၉၅၇ ခုနှစ်တွင် ဘဏ်ဥပဒေတစ်ရပ် ထုတ်ပြန်၍ ရာဇဝတ်ပြစ်မှု များ အဖန်တလဲလဲ ထပ်မံကျူးလွန်သူများကိုသာ သေဒဏ်ပေးရန် ကန့်သတ်ခဲ့ပြီး ၁၉၆၅ ခုနှစ် ဝီလဆင် ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် တက်ရောက်လာသည်တွင်မှ လောဘအစိုးရက သေဒဏ်ကို ငါးနှစ်အစမ်းပယ်ဖျက်သည့် ဥပဒေတစ်ရပ် ပါလီမန်မှတစ်ဆင့် ထုတ်ပြန် ကြေညာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးအောင်သန်းထွန်း၊ ဟောစီစွာ

အလွန်အမင်း
အလွန်အမင်း

HRha
2015

အလွန်အမင်း // အလွန်အမင်း //

သမင်လည်းကျား ကျားလည်းသမင် ရဲရင့်ထက်(သံတောက်)

(တစ်)

သံသမာက ခုတင်ပေါ်မှ
ကိုလူချောကို ကြည့်လိုက်သည်။
ကိုလူချောကား နှစ်မြိုက်စွာ အိပ်
မောကျဆဲ။ လောကကြီးကို မေ့
နေဆဲ...

ထိုသို့မေ့သွားအောင်လည်း
အဖြူရောင် ဆေးပြားလေးဖြင့်
သူမ စွမ်းဆောင်ခဲ့ရ၏။

သူတို့နှစ်ဦးမှာ လွန်ခဲ့သော
နာရီအနည်းငယ်ကမှ စတင်တွေ့
ဆုံဖူးသူများသာ။

ရုပ်ရှင်တစ်ပွဲစာ ချစ်သူ
ဘဝကို ကိုလူချောက မကျေနပ်
သံသမာ၏ လက်ကို ဆွဲကာ
တည်းခိုခန်းတစ်ခု၏ အပေါ်ထပ်
တိုင် တက်ခဲ့၏။

အသင့် ဝယ်ယူလာသော
အချို့ရည်မှန်းမှုကို ဖောက်စဉ်မှာပင်

ဆေးဖြူ ပြားလေးက သူ့ထဲ
ရောက်သွားသည်။

သံသမာက ကိုလူချောကို
ကမ်းပေးလိုက်ပြီး ကျန်တစ်ဖူးကို
တော့ သူမ နှုတ်ခမ်း၌တော့၏။

ထိုလူချောက သံသမာ၏
ကိုယ်လေးကို အငမ်းမရသိုင်း
ဖက်လိုက်သည်။

နှစ်ဦးစလုံးအား မွတ်သိပ်
မှုများ တောက်လောက်နေဆဲမှာ
ပင် ကိုလူချော၏ လက်တို့က
တဖြည်းဖြည်း ပြေလျော့ကျသွား
၏။

သူမက အပြုံးပန်းတစ်ပွင့်
ကို ပွင့်စေလိုက်သည်။

“ဆယ်သိန်းဖိုးလောက်
တော့ ရှိနိုင်တယ်”

ကိုလူချောထံမှ ဟန်းချိန်း၊
ဆွဲကြိုး၊ လက်စွပ်နှစ်ကွင်း၊ နာရီ

နှင့် ငွေစက္ကူအချို့ကို ရှာဖွေယူ
ရင်းက သူမ တွက်ချက်ကြည့်
သည်။

အဝတ်အစားကို သပ်သပ်
ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်၍ မျက်
နှာကို မိတ်ကပ်အနည်းငယ်တို့
၏။

အခန်းတံခါးကို အသာဆွဲ
စေလိုက်သည်။

“နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။
ကိုလူချောရယ်”

ကိုလူချောကား စကြာ
ဝဠာအနှံ့လွင့်မျောနေဆဲ။ သူမက
တော့တည်းခိုခန်းပေါ်မှ ဣန္ဒြေရ
စွာပင် ဆင်းသက်လာခဲ့လေ
တော့သည်။

(နှစ်)

“မောင်လေးက သယ်တို့

သွားမှာလဲဟင်”

ချိုမြသာယာသော အသံ
လေးကြောင့် ဝင်းစိုးအောင်လှည့်
ကြည့်သည်။ အားပါးပါး လှမှ
လှဟုပင် မှတ်ချက်ပြုရတော့
မယ်။

ခေတ်မဆန်ပေမယ့် အလှ
တွင် အယဉ်ဆင့်သူ မမတစ်
ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မွေးယုံနန္ဒာတို့သော နံ့သာ
တို့ဖြင့် ကျက်သရေတင့်သော
မျက်နှာလေး။ ရင်ခုန်ဖွယ် ကိုယ်
ကာယအလှပိုင်ရှင် မမကြောင့်
သူ့အကြည့်တို့က ရိုင်းသွားရ၏။
ထိုသည်ကိုပင် မမက မသိဟန်
ဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။

“မောင်လေးက ဘယ်လို
သွားမှာလဲဟင်”

ဒုတိယ မေးခွန်းဝင်လာမှ
သူ့အသိစိတ်တို့က မမလှလှထံမှ
ပြန်ပြေးလာကြ၏။

သူက ရှက်ရယ်လေးရယ်
ရိုင်း...

“သာစည်ထိပဲ မမ။ မမ
ကရောဟင်”

“မမလည်းသာစည်ကိုပဲ
ကွယ့်။ မောင်လေးတစ်ယောက်
တည်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

“မမလည်းတစ်ယောက်
တည်းပါပဲ။ ဒါနှင့်မောင်လေး
နာမည်က ဘယ်သူလဲ ဘယ်မှာ
နေတာလဲ”

“ကျွန်တော့်နာမည်က
ဝင်းစိုးအောင်ပါ။ ရန်ကုန်ကပဲ
မမ။ သာစည်မှာ တစ်ရက်နှစ်
ရက်နေပြီး ရွှေညောင်ထိ ဆက်
တက်မယ်လေ”

“မမနာမည်က သံသံမာ
တဲ့။ သာစည်က အစ်မဆီသွား
လည်မှာ။ မောင်လေးနှင့် အဖော်
ရတာပေါ့နော်”

လက်မှတ်ယူပြီးတော့ နံ
ပါတ်(၄) ပလက်ဖောင်းအတိုင်း
လျှောက်လာခဲ့သည်။

“သာစည်တွဲက ဒီနား

လောက်ရောက်မှာ မမရဲ့။ အထဲ
နေတဲ့ထိုးလိမ့်မယ်။ ဟောကြ
ညာနေပြီ။ နားထောင် မမ”

“ခရီးသွားလုပ်သားပြည်
သူ အပေါင်းတို့ရှင်...ဒုစရိုက်
သမားများဟာ ခရီးသွားအချင်း
ချင်း မိတ်ဖွဲ့ပြီး ရင်းနှီးလာတဲ့
အခါမှာ မူးယစ် ထိုင်းမှိုင်းစေ
သော ဆေးဝါးများကို အစား
အသောက်တွင် ထည့်ပြီး ကျွေး
မွေးတတ်ကြပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ယခင်ကတည်း
က တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်
ယောက်မသိဘဲ ခရီးသွားအချင်း
ချင်း ညှော်ခံ ကျွေးမွေးသော
အစားအသောက်များကို မစား
မသောက်ကြရန် သတိပေး နှိုး
ဆော်အပ်ပါတယ်ရှင်”

“ကျွန်တော်ကတွဲထိုးမယ့် အကြောင်း ကြေညာတာလားလို့ ဒီအကြောင်းတွေကတော့ ရိုးနေ ပါပြီ မမရယ်။ ဖြစ်ရပ်မှန်မှခင်း၊ စာနယ်ဇင်းတွေရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် လူတိုင်း ဗဟုသုတ ရှိနေကြပါ ပြီ”

“ဒါလည်းမကြာခဏ ခံ နေကြရတုန်းပဲကွယ်။ မမတို့လူ မျိုးကိုက တစ်ဖက်သားအပေါ် ယုံကြည်လွယ်ကြ၊ အားနာတတ် ကြတယ်မဟုတ်လား။ မမကျွေး တဲ့ အစာလည်း မစားနဲ့နော်။ တော်ကြာ မောင်လေး ဆေးမိ သွားမယ်”

“မမ ကျွေးလို့ကတော့ အကုန်စားမှာပဲ မမရေ။ မေ့ချင် မေ့။ သေချင်သေပါစေတော့”

“ဒါဆိုလည်း ကျွေးရမှာ ပေါ့ကွယ်။ စားပြီးတော့သာ မမ ရက်စက်တယ်ဗျာတို့...ဘာတို့ မလုပ်ရဘူးနော်”

ခဏအကြာတွင် ရထား တွဲဆိုက်လာ၏။

“မမ အေးအေးဆေးဆေး တက်။ ပစ္စည်းတွေ ကျွန်တော် သယ်မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲကွယ်။

ဟောဒီခြင်းလေးပဲ သယ်ပေးပါ။ အဝတ်အစားအိတ်ကိုတော့ မမ ဖာသာ သယ်ပါ့မယ်”

သူတို့ ခရီးသွားဖော် နှစ်ဦး တစ်ခုတည်းကျသည်။

စတီးထမင်းချိုင့်၊ ရေသန့် ဗူး၊ ဓာတ်ဗူးငယ်လေး တစ်လုံး နှင့် လက်သုတ်ပဝါ၊ မဂ္ဂဇင်းစာ အုပ်အချို့ ထည့်ထားသောပလပ် စတစ် ဆွဲခြင်းအား ကိုဝင်းစိုး အောင်က နေရာချပေး၏။

သူနှလုံးသားသည် တစ် ညလုံးခုတ်မောင်းနေမည့် ရထား ကြီးပေါ်မှ မမနှင့်သူ၏ ချစ်ဇာတ် လမ်းအတွက် ခံစားရန်နေမည် လား မပြောတတ်။

သဲသဲမာအဖို့မူ ခရီးဖော် မောင်လေး၏ လက်မှကျောက် စိမ်းလက်စွပ်နှင့် နာရီကိုလည်း ကောင်း၊ ခရီးဆောင်ဂျင်းအိတ်ထဲ တွင် ပါရှိနိုင်မည့် အဝတ်အထည် နှင့် ငွေကြေးတို့ကိုလည်းကောင်း စိတ်တွက် တွက်နေသည်ကား အမှန်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

(သုံး)

“ရန်ကုန်-သာစည်အမြန် ရထားက သတ်မှတ်ချိန်ထက်

နာရီဝက်ခန့် နောက်ကျပြီးမှ ထွက်နိုင်ခဲ့သည်။

ဝင်းစိုးအောင်က မျက်နှာ ချင်းဆိုင်ရုံမှ ခရီးသည်နှစ်ဦးကို အကဲခတ်လိုက်၏။

အိန္ဒိယအမျိုးသားကြီး နှစ် ယောက်။

လျှာခလုတ်တိုက်မတတ် တစ်လမ်းလုံး စကားတွေပြော လာသည်။

တစ်တွဲလုံး ဘယ်သူမှမပါ ဘဲ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲ ရှိသည့် အတိုင်း။

“လေကောင်းလေသန့် ရ အောင် ပြတင်းပေါက်ဖက်က ထိုင်မလား မမ”

“နေပါစေ မောင်လေး။ လေတိုးရင် အအေးမိတတ်လို့ ဒီ မှာပဲ ထိုင်တော့မယ်”

ပဲခူး မရောက်မီမှာပင် မှောင်ရီသန်းစပြုလာ၏။

“မောင်လေး ဒီတွဲမှာမီး မတွေ့ဘူး။ ထမင်းစောစောစား ထားရအောင်”

သဲသဲမာက ထမင်းချိုင့်ကို ထုတ်ရင်း ဆိုသည်။

“ပဲခူးရောက်မှ ထမင်း ဟင်းဝယ်ပြီး စားမယ်လေ မမ”

“မဝယ်ရပါဘူးကွာ။

မောင်လေးနှင့် တွေ့မယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေလို့ ထမင်းရောဟင်းပါ ပိုထည့်ခဲ့တယ်ကွာဟင်း...ဟင်း”

မမက ရယ်ဖွဲ့ဖွဲ့၍ပြောရင်း ထမင်းတစ်ချိုင့်ကို ဇွန်းတပ်ကာ လက်ထဲအတင်းထည့်၏။ ဝင်း စိုးအောင် ငြင်းမရတော့။

“စားပါကွယ် ဆေးခတ် မထားပါဘူး။”

ပြောပြောဆိုဆို ကြက် အသည်းတစ်စုံ ထည့်ပြန်သည်။

“ဟာမဟုတ်တာဘဲ။ မမ စားပါ”

“မောင်လေးစားပါကွဲ့”
ဝင်းစိုးအောင် ပြန်ထည့် ပေးသော အသည်းကို မမက ပြန်ထည့်၏။

နောက်ဆုံး၌ တစ်ယောက် တစ်စက်စီဖြင့် အဝေတည့်သွား ကြသည်။

မကြာခဏဆုံမိသော သူ တို့၏အကြည့်များ၌ သံဃောဇဉ် များက အပြည့်။ ရွှန်းလဲ့မျက်ဝန်း တို့မှ ချစ်ရိပ်ချစ်ယောင်များအား ကိုယ်စီ ကိုယ်ငှ တွေ့နေကြရ သည်။

“အိတ်လေးကို အပေါ်စင်

သူ့အလုံးသားသည့်
တစ်ညလုံး
ဆုတ်မောင်းနေမည့်
ရုထားကြီးပေါ်မှ
မမနှင့် သူ၏
ဆွစ်ကတ်ကပ်
အတူတူ
စံစားရင်ဆိုင်
နေမည့်လား
မပြောတတ်။

မှာ တစ်ယောက်တည်း ဆက်သွယ်
ခဲ့”

“ကျွန်းပေါ်နှင့် မဆက်သွယ်
ချင်တော့ဘဲ၊ သမီးမိလ္လာ
တွေ မလို”

သဲသဲမာမာ မှတ်ရန်အတွက်
ရထားကြီး ခုတ်မောင်းသွားရင်း
ဖြင့် ဖြစ်သွား၏။

ဝဲခူးဘူတာမှ ထွက်လာ
ချိန်၌ အမှောင်က ကြီးမားလာ
သည်။

အလင်းရောင်တစ်စတစ်
မျှင်မျှပင် မရှိတော့။

သူမက ဝင်းစိုးအောင်၏
ပခုံးကိုနဲ့မှီလိုက်သည်။

ဝင်းစိုးအောင်ကလည်း
အလိုက်တသိ မမ၏လုံးဝန်းပခုံး
လေးအား ကျောဖက်မှ သိုင်း
ဖက်၏။

သဲသဲမာမာ ကျိတ်ပြုံးလေး
ပြုံးရင်း အစီအစဉ်ကို အကွက်ချ
သည်။

“ချာတိတ်တော့ မာယာ
ကွန်ထရိုက်နေပြီ”

ချာတိတ်ကို စည်းရုံးပြီး
တောင်ငူ၊ ပျဉ်းမနားမှာ ဆင်းကြ
တည်းခိုခန်းတစ်ခုကိုသွားလေဟ
ဒါမှမဟုတ် သာဓကတို့

တည်းခိုခန်း တစ်ခုမှာ တည်း
မလား။

လုပ်နည်းကိုင်နည်း သိ
သော်လည်း လမ်းခရီးတွေမှာ
တော့ သူမ မလုပ်ချင်။

ဖုတ်ပူမီးတိုက်နိုင်သည်။
ရှောင်ရတိမ်းရခက်သည်။

သူကတည်းခိုခန်းတွေမှာ
လုပ်ရတာပဲ အားသန်၏။

ကျားသတ္တဝါကို အစာပြ
ပြီး လောင်အိမ်ထဲထည့်ဖမ်းရတာ
အလွန်လွယ်ကူသည် မဟုတ်ပါ
လား။

ရထားက မီးအလင်းတန်း
စုကြီးအားကိုးဖြင့် နက်ရှိုင်းသော
အမှောင်ထဲကြီးထဲက တဟုန်ထိုး
ဝင်ရောက်လျက်ရှိ၏။

တံတားတို့ကို ကျော်ဖြတ်
တိုင်း 'တဝေါဝေါ' အသံတွေ ဆူ
ညံသွားသည်။

ဘူတာအချို့ကို ရပ်လိုက်၊
ဆက်ထွက်လိုက် လုပ်ရင်းညောင်
လေးပင် ဘူတာသို့ ဝင်လာ၏။

“အိပ်ချင်ပြေ တစ်ခုခု
သောက်မလား မမ။ ကျွန်တော်
ဆင်းဝယ်ပေးမယ်”

“နေပါစေ မောင်လေး။
ရထားထွက်သွားလို့ ဒုက္ခရောက်

နေမယ်”

ဝင်းစိုးအောင်က ပြတင်း
ပေါက်မှ ကိုယ်တစ်ပိုင်းထွက်ပြီး
ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်သည်။

ဈေးသည်လေးတစ်ယောက်
ကို လှမ်းခေါ်၏။

“ညီလေး လက်ဖက်ရည်
နှစ်ခွက်ဝယ်ပေးစမ်းကွာ”

ကောင်လေးက တခဏ
အတွင်းပါဆယ်အိတ်ကို ဆွဲ၍
ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဘောက်ဆူး” ဟုဆိုကာ
အိတ်ကပ်ထဲက ငွေစက္ကူအချို့
နှိုက်ယူပြီး ပေး၏။

ကိုယ်ကို လှည့်ကာ ခုံပေါ်
နေသားတကျ ပြန်ထိုင်ပြီးမှ...

“အခုသောက်မလားမမ။
ဓာတ်ဖူးထဲထည့်ထားဦးမလား”

“ဓာတ်ဘူးထဲမှာ ရေဇွေး
တွေနဲ့လေ။ ခုပဲသောက်တာပေါ့”

ဝင်းစိုးအောင်က သံသေမာ
သောက်ရန် ပလပ်စတစ်ခွက်
လေးနှင့် ထည့်ပေးသည်။

သူကတော့ ဓာတ်ဘူးအဖုံး
ကို လက်ဖက်ရည်ခွက်အဖြစ်
အသုံးပြုလိုက်၏။

ရထားကြီးက နာရီစည်း
ချက်ကျ ပြေးလွှားကခုန်နေဆဲ။

ပိန်းဇလုပ်၊ ကျောက်တံ
ခါး၊ ပဲနွယ်ကုန်းဘူတာများကို
ဖြတ်ကျော်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်ထိ သူမကောင်း
ကောင်း မှတ်မိနေဆဲ။

ထို့နောက်ပိုင်း ဘာဖြစ်
သွားသည်ကိုမူ သူမ မသိတော့။

စိတ်အစဉ်က မောင်လေး
နှင့်အတူ စကြာဝဠာထဲ လွင့်
မျောလိုက်ပါပျော်ရွှင်ခဲ့သည်လား။

“ကန္တာရခရီးလမ်း ကြမ်း
တမ်းပါစေ မောင်ရေ...မောင်
ရေ” ဟုပဲ လိုက်မော့စွာ သီဆိုခဲ့
သည်လား။

ဘာဆိုဘာမှ မသိလိုက်ပါ
ချေ။

သတိ ပြန်လည်လာလော
အချိန်၌ ဖြူးဘူတာသို့ ရထား
ဝင်လေပြီ။

ထိုအခါမှ သူမ၏ခရီးဖော်
မောင်လေးတစ်ယောက် သူမ
အပါး၌ မရှိတော့ခြင်းကို လည်း
ကောင်း၊ ကိုလူချောထံမှ သူမရ
ယူခဲ့သည့် ရွှေထည်ပစ္စည်းများ၊
ထည့်ထားရာ သူမ၏ အဝတ်
အစားအိတ်လေး ပျောက်ဆုံးနေ
ခြင်းကို လည်းကောင်း အိမ်
လိုက်လေတော့သည်။

တကယ်တော့ သဲသဲမာ ဆိုသော ကျားပျိုမလေးက ဝင်း စိုးအောင်ကို သားသမင်ငယ်ပမာ မှတ်ယူခဲ့၏။

အောင်ပွဲကို ရှေ့ရှုကာ မာ ယာကွန်ရက်ကို ဖြန့်ကျက်ခဲ့၏။ သို့သော်ဝင်းစိုးအောင်ကား သားသမင်မဟုတ်။

ကျားဘုရင်သာ ဖြစ်သည် ကို သူမကောင်းကောင်းသိလိုက် လေပြီတကား။

(လေး)

သဲသဲမာက မျက်နှာချင်း ဆိုင်မှ အိန္ဒိယအမျိုးသားကြီးနှစ် ဦးထံ မေးမြန်းကြည့်၏။

ဝင်းစိုးအောင် ကညွတ် ကွင်းဘူတာ၌ ဆင်းသွားကြောင်း သိရသည်။

သူမက လက်ဆွဲခြင်းကို ယူကာ ဖြူးဘူတာ၌ ဆင်းလိုက် ၏။

ပြီးတော့မီးရထားရဲစခန်းနှင့် ဆက်သွယ်သည်။

တစ်ကိုယ်တော် ဒုစရိုက် သမားအချို့က မီးရထားပေါ်မှ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ရယူပြီးသည် နှင့် တွေ့ပေါ်မှ ခုန်ချကာထွက်ပြေး

ဟန်ဆောင်တတ်သည်။

ပြီးမှနောက်တွဲတစ်တွဲတွင် တက်လိုက်ကာ ခြေရာရော ကိုယ်ယောင်ပါ ဖျောက်တတ်၏။ အချို့ကျတော့ အဆန်ရ ထားနှင့်လိုက်လာပြီး အကြံအဖန် လုပ်သည်။

ရသည်နှင့် ဘူတာတစ်ခု တွင် ဆင်းကျန်ခဲ့ကာ အစုန်ရ ထား တစ်စီးစီးဖြင့် ပြန်လိုက် သွားသည်လည်း ရှိ၏။

မီးရထားရဲက ဒုတိယ အမျိုးအစား ဖြစ်နိုင်သည်ဟု တွက်ဆကာ ဖြူးမှကညွတ်ကွင်း သို့ ကုန်ကားတစ်စီးဖြင့် လိုက် လာခဲ့သည်။

ကျွတ်ကွင်းဆောက်တော့ နယ်ခြားစခန်းနှင့် ဝင်ဆောင်၍ နိုင်ငံ ဝင်ခိုင်းဆောင်၏ ခုနစ် သတ္တန်သောက သုကာကဆင့် ဖမ်း၍ ခိုလှုံသည်။

တွတ်သည့်သော နယ်ခံက ည (သ)နာရီခန့်အချိန် ကျွတ် ကွင်းဘူတာသို့ ဆိုက်လာသည့် မန္တလေး-ရန်ကုန်အမှတ် (၂)အစုန် စာပို့ရထားကို စီးရန် ဝင်းစိုး အောင် ထွက်လာရမည် ဟုတ် ပါလား။

မြို့သည် ဗွီဒီယိုရုံများ ကြောင့် ညဆယ်နာရီခန့်အထိ လှုပ်ရှား သွားလာနေသူများဖြင့် စည်းကားနေဆဲ။

ဗွီဒီယိုရုံများပြီး၍ လူခြေ အတန်ငယ် တိတ်သွားသော် လည်း ဝင်းစိုးအောင် ပေါ်မလာ။

ဘူတာစင်္ကြံအတွင်း၌အစုန် ရထားဖြင့် လိုက်ပါမည့် ခရီး သည် အနည်းငယ်သာ တိတ် ဆိတ်စွာ ထိုင်နေကြသည်။

ည ဆယ့်တစ်နာရီထိုးရန် ဆင့်ငါးမိနစ်အလို အစုန်ရထား ဝင်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်းအချက် ပေး သံချောင်းခေါက်သည်။

အရိပ်အယောင်ပင် ချော

ရသေး။

စင်စစ် ဝင်းစိုးအောင်မှာ ရထားပေါ်က ဆင်းလျှင်ဆင်းချင်း ဗွီဒီယိုရုံ တစ်ရုံထဲဝင်ကာ ခြေရာ ဖျောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဗွီဒီယိုပြီးတော့ ဘူတာနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်၏ အတွင်းထောင့်ကွယ်၌ ထိုင်ကာ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် နှင့် အချိန်ဖြုန်းနေခဲ့၏။

သည်မြို့မှာ သူ့အတွက် မစိမ်း။

မကြာခဏ ဝင်ထွက်သွား လာခဲ့ဖူးသည်။

ရထား အဝင်အထွက်ကို လည်း သူသိ၏။

သံချောင်း ခေါက်သံကြား တော့ အရိပ်အကဲကြည့်သည်။

မသင်္ကာဖွယ် တစ်စုံတစ်ရာမျှမတွေ့။

ခေတ္တတော့ ထပ်အချိန် ဖြုန်းလိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ရထားလက်မှတ်ဝယ်ရန် ဘူတာပေါ် တက်လိုက်၏။

သူ့ရထားစီးတိုင်းဘယ်တော့မှ လက်မှတ်မဲ့မစီး။

ငွေစအနည်းငယ်သာ တန်ကြေးရှိသော လက်မှတ်တစ်စောင်ကြောင့် သူ့လုပ်ငန်းအထိ ခိုက်မခံနိုင်။

လက်မှတ်ပေါက်ရှေ့တွင် ရပ်ကာ “ရန်ကုန်တစ်စောင်” ဟု ပြောပြီး ကျသင့်ငွေကို ပေး၏။

“ထိုစဉ်မှာပင် ချိုမြသာယာသော အသံလေးကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။

“မောင်လေး...”

အလန်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

အစစအရာရာသည် သူ့အတွက် နောက်ကျသွားလေပြီ။

ခေတ်မဆန်ပေမယ့် အလှတွင် အယဉ်ဆင့်သော မမနှင့် အတူ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များအား တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

(ငါး)

ဝင်းစိုးအောင်၏ ဂျင်းအိတ်အတွင်းမှ သံသံမာ၏ အဝတ်အစားအိတ်ကို တွေ့ရသည်။

ရွှေထည်တွေနှင့် ငွေကြေး အဝတ်အထည်ကအစ ဘာတစ်ခုမျှမလျှော့။

ဝင်းစိုးအောင်၏ပစ္စည်းများ အဖြစ် လက်စွပ်၊ နာရီနှင့်ငွေသုံးထောင်၊ မှတ်ပုံတင်ကတ် (၃)ခု၊ ဒိုင်ယာရီစာအုပ် တစ်အုပ်နှင့် သတင်းစာစက္ကူများကို နှစ်ရာတန်ငွေစက္ကူ၊ အရွယ်ဖြတ်ကာ အုပ်လိုက်စည်းပြီး ပလပ်စတစ်ဖြင့် ထုတ်ထားသည့် ငွေထုပ်အတူ တစ်ထုပ်။

မငွေမက်တို့ကို မျှားရာ၌ ငွေထုပ်အတူကို အစာအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ခြင်းပါပေ။

သဲသဲမာက ကညွတ်ကွင်း
ရဲ့ စခန်း၌အမှုဖွင့်တိုင်တန်းသွား
သည်။

ရွှေထည်များကိုတော့ ပြန်
မရသေး။ သက်သေခံပစ္စည်း
အဖြစ် ရုံးတော်၌ တင်ပြထားရ
၏။

ရန်ကုန် လိုင်သာယာမှဖြူး
သို့ ရုံးချိန်းနှစ်ကြိမ်လာရသည်။
နောက်ဆုံးအခေါက်၌ ဝင်း
စိုးအောင်ကို တရားရုံးက စီရင်
ချက်ချ၏။

အလုပ်ကြမ်းနှင့်ထောင်(၃)
နှစ်တိတိ။

နာမည်က သဲသဲမာအလုပ်
ကလည်း အသည်းမာရသည်
မဟုတ်လား။

ဝင်းစိုးအောင်ကို စောင်းငဲ့
၍မျှမကြည့်မိ။

တရားရုံး ဝန်ထမ်းတစ်ဦး
နှင့် တွေ့ဆုံကာ ရွှေထည်ပစ္စည်း
များ ပြန်ထုတ်ယူနိုင်ရေးအတွက်
မေးမြန်းသည်။

ရက်ပေါင်း ခြောက်ဆယ်
စောင့်ဆိုင်းရဦးမည်ဆို၍ စိတ်
ပျက် အားလျှော့သွား၏။

ရုံးခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်မည့်
အပြည့် လူအချို့အခန်းထဲ ဝင်

လာသည်။

“ရှာလိုက်ရတာ မသဲသဲ
မာရယ်။ ခုမှပဲ စိတ်အေးရတော့
တယ်”

သူမ မော့ကြည့်လိုက်မိ
သည်။

မမေ့ပါ။ စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်မိ
လျက်ပါ။

ရန်ကုန်မြို့၏ တစ်ခုသော
တည်းခိုခန်းအတွင်းဝယ် အချို့
ရည်တစ်ဖူးတိုက်ကာ သူမစွန့်ခွာ
ခဲ့သူ။

သူမမှာ ရွှေထည်ပစ္စည်း
များ အပိုင်ကြံခြင်းကို ခံလိုက်ရ
သူ။

ကိုလူချော။

ကိုလူချော၏ဘေး၌ ရန်
ကုန်တိုင်း တံဆိပ်တပ် ရဲနှစ်
ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

“လုံးဝအစရှာမရအောင်
ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဘယ်ကိုလိုက်လို့
လိုက်ရမှန်းလဲ မသိဘူး။ ဟော
ဒီဂျာနယ်ကို ဖတ်မိပေလိုသာ
ပေါ့”

“ရထားပေါ်၌ ဆေးခတ်
ပစ္စည်းယူသူ ဖမ်းမိ”ဟူသော
စာလုံးမည်းများအောက်တွင်...
ရန်ကုန်-သာစည် အမြန်

ရထားပေါ်၌ သူမအား ဆေးခတ်
ပြီး ပစ္စည်းများ ယူသွားသည့်
သတင်းအပြည့်အစုံ။

တရားခံနှင့် သက်သေခံ
ရွှေထည်ပစ္စည်းများ ဓာတ်ခုံ။

“တိုယ်အမှုဖွင့်ထားတဲ့ ရဲ
ခန်းက အမှုခင်းအရာရှိနှင့် ဖြူး
လာပြီး ခုံခန်းတာ မသဲသဲမာနှင့်
တိုးတော့ အဆင်ပြေသွားတာ
ပေါ့။

သူမက စိတ်ထဲမှကန့်သတ်
လိုက်သည်။

ကိုလူချောကိုလား...
ဝင်းစိုးအောင်ကိုလား...
သူမကိုယ်သူမလား...

သတင်း ထည့်လိုက်သည့်
ဂျာနယ် သတင်းထောက်လား
ဆိုသည်ကိုတော့ သူမသာ သိ
နိုင်ပါတော့မည်။

ရထားပေါ်၌ဆေးခတ်ပစ္စည်း
ယူသည့်မူခင်းမျိုး ရေးပါဦးဟု
တိုက်တွန်းခဲ့သော ဖြစ်ရပ်မှန်စာ
ဖတ်သူများနှင့် ကညွတ်ကွင်း သူ
တာရုံပိုင်ကြီး ဦးစိုးမောင်အထွတ်
....

ရဲရင့်ထက် (သံတောက်
ဆယ်ရွာ)

မေ့ရမည်လွယ်မသေး
သေချာစွာ
တင်ပေးသော

ရမ္မက်လွမ်းသော ငရဲခန်း

တင်ဖေသော် (သထုံ)

သည်ညဆိုလျှင် ကျွန်တော်
ခြေလျင်ပြန်ရသည်မှာ သုံးည
မြောက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏
ဘေးလွယ်အိတ်ထဲ၌ ငွေစက္ကူ
အပြည့်ပါ၏။ ကျွန်တော်အတွက်
ဤလမ်းတွင် အရေးကြုံလျှင်
အသုံးပြုရန်အတွက် လက်နက်
တစ်ခုသာ ပါ၏။ သဗ္ဗဒွေဂါထာ
တော်။ အခြားမည်သည့် လက်
နက်မျှမပါ။ အဖော်လည်း တစ်ဦး
မျှမပါ။ တစ်ကိုယ်စည်းသာ။

မှတ်မှတ်ရရ (၂၃-၁၂-
၉၈) ရက်နေ့ ည။ အချိန်ကား
ည (၉) နာရီ။ နေရာကား
မန္တလေး- သီပေါ- လာရှိုး လမ်း
ပိုင်း။ သီပေါမြို့ မန္တလေးဘက်
အဝင် “ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ”
ဟူ၍ ကမ္ဘည်းစာတန်း နဖူးစည်း

ရေးထိုးထားသည့် မုဒ်ဦးမှ ကိုက်
(၃၀၀) ခန့် ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ကြ
ရသည်။

ကျွန်တော်သည် ကုမ္ပဏီ
လိမိတက် မန္တလေး- သီပေါ-
လာရှိုး လမ်းဖောက်လုပ်ရေး စီမံ
ကိန်းတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေ
သူ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏
တာဝန်မှာ စတုတာဝန်ခံ ဖြစ်
သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီ၏
လမ်းဖောက်လုပ်ရေး စီမံကိန်း
တွင် အပါအဝင်ဖြစ်သော သီပေါ
တိုးဂိတ် (toll gate) တည်
ဆောက်ရေးအတွက် အခြေခံ
ဖောင်ဒေးရှင်းများ စတင် အခြေ
စိုက်နေချိန် ဖြစ်သည်။

သီပေါတိုးဂိတ် ဆောက်
လုပ်မည့်နေရာမှာ မိုင်တိုင်အမှတ်

(၁၂၇/၄) ဖြစ်ပြီး သီပေါမြို့၏
တည်ရာမှာ မိုင်တိုင် အမှတ်
(၁၃၀/၀) ဖြစ်သည်။ ဆောက်
လုပ်မည့် ကွာဝေးမည် ဖြစ်ပါ
သည်။

ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီ၏
ရှေ့တန်း အခြေစိုက်ရုံးခွဲမှာသီပေါ
မြို့တွင်း၌ ရှိပါသည်။ အမှတ်
(၆၇) အောင်သပြေလမ်း၊ ပန်း
တိမ်မြောက်ရပ်ကွက်တွင် ရုံးစိုက်
ထားပါသည်။ ကျွန်တော် သီပေါ
တိုးဂိတ် ဆောက်လုပ်ရေးအတွက်
မြေကို စတင် လှန်ကတည်းက
မိုင်တိုင်အမှတ် (၁၂၇/၄) စောစီး
စွာ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိ အခြေပြု
နေထိုင်ခဲ့ရပါသည်။ သီပေါရုံး၏
ထပ်ဆင့်ရုံးခွဲ သဘောမျိုး ဖြစ်
သည်။ မိုင်တိုင် (၁၂၇/၄) ဝှင်

ကျွန်တော်နှင့်အတူ လမ်းအင်ရှင် နီယာများ၊ စာရေးဝန်ထမ်းများ၊ လမ်း အလုပ်သမားများ၊ လက် သမားများ၊ ပန်းရံများ စသည်ဖြင့် စခန်းချ နေထိုင်ခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အဆောက် အဦများ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း အတွက် လိုအပ်သော အုတ်၊ သဲ၊ သစ်တို့ကို ဝယ်ယူခြင်း၊ လမ်း ဖောက်လုပ်ရေးအတွက် ကတ္တရာ၊ သံချောင်း၊ ဘီလပ်မြေ စသည့် ပစ္စည်းများ ထိန်းသိမ်းခြင်း လုပ်ငန်းများကိုပါ တာဝန် ယူ ဆောင်ရွက်ရသူ ဖြစ်ပါ သည်။

ပစ္စည်းများ ဝယ်ယူရခြင်း၊ အလုပ်သမားများ အလုပ်လုပ်ရ ခြင်းအတွက် ကျသင့်သည့် အမိုး အခငွေကြေးများကို တာဝန်ယူ ရှင်းလင်းပေးရခြင်းကိုပါ ပူးတွဲ ဆောင်ရွက်ရပါသည်။ နေ့စား အလုပ်သမားများ အတွက်ကိုမူ ညနေပိုင်း မိုးချုပ်ခါနီးမှ တစ်နေ့ တာအတွက် လုပ်ခများ ပေးချေ ခြင်းကို နေ့စဉ် ပြုလုပ်ရပါသည်။ ထိုငွေများကို နေ့စဉ် ပေးချေနိုင် ရန် ကျွန်တော်သည် သီပေါမြို့ တွင်း၌ ရုံးစိုက်ထားသည့် ရှေ့ တန်း အခြေချစခန်းသို့ နေ့စဉ်

အလုပ်များသိမ်းချိန် ညနေပိုင်း၌ သွားရပါသည်။ ငွေထုတ်ပြီးလျှင် တိုးဂိတ်စခန်းရှိရာသို့ အချိန်မီ ပြန် ရပါသည်။

ထိုသို့ ငွေထုတ်ရန် သွားရ သည့် ကိစ္စတွင်ကုမ္ပဏီမှ ငှားရမ်း အသုံးပြုထားသည့် အုတ်ကား၊ သဲကား၊ သစ်ကား၊ ဆီကား၊ ရုံး ကား၊ လမ်းကား စသည်တို့မှ ကြုံရာကားဖြင့် သွားပြီး အပြန် တွင်လည်း ကြုံရာကားဖြင့်ပင်ပြန် ရပါသည်။

•••

လုပ်ငန်း လိုအပ်ချက်အရ သတ်မှတ်လမ်းပိုင်းကို သတ်မှတ် ကာလအတွင်း ပြီးစီးအောင် ဖောက်လုပ်နိုင်ရေး၊ ဖောက်ပြီး ကားလမ်းများကို ထိန်းသိမ်း ပြင် ဆင်ရေး တိုးဂိတ်စခန်း တည် ဆောက်မှုကို အမြန်ပြီးစီးနိုင်ရေး အတွက် အားကြိုးမာန်တက် အဖက်ဖက်မှ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက် နေကြရသည် ကားမျိုးစုံတို့မှာ သူ နေရာနှင့်သူ မအားကြရပေ။ မအားနိုင်ပေ။ ကျွန်တော် ငွေ ထုတ်ရန် အကြံစီးမည့်ကား၊ စခန်းသို့ အချိန်မီပြန်ရန် အကြံ

မည့်ကားပင် မရှိအောင် ဖြစ်နေ တော့သည်။

ကျွန်တော်၏ ငွေထုတ်ယူ ရေး၊ ငွေပေးချေရေးလုပ်ငန်းက နေ့စဉ်မလုပ်မဖြစ် သွားနေရသည် သာ။ ညနေ ခပ်စောစောပိုင်းတွင် မူ ခရီးသည်တင်ကားများ ရှိနေ သေးသဖြင့် သီပေါရုံးသို့ အသွား အတွက် ကားစီးနိုင်ပါသည်။ ရုံး သို့ရောက်လျှင် ငွေတောင်းခံလွှာ များ ဖြည့်စွက်ခြင်း၊ ငွေပြေစာများ တင်ပြခြင်း၊ ငွေစာရင်းဌာမှ စစ် ဆေးခြင်း၊ ငွေစာရင်း အရာရှိ၏ အတည်ပြုချက် ရယူခြင်း၊ ငွေ ထုတ်သူခြင်းတို့ကို ဆောင်ရွက် ရသေးသည်ဖြစ်၍ မိုးကြီးချုပ်လေ တော့သည်။ ကျွန်တော်၏ တိုး ဂိတ်စခန်းသို့ အပြန်ခရီးသို့ မိုး ကြီးချုပ်ချိန် ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်၍ ခရီးသည်တင် ကားများလည်း အသွားအလာ မရှိတော့ပြီ။ ထို ရောအခါ ကျွန်တော့်မှာ ခြေလျင် လျှောက်ရပါတော့သည်။

တိုးဂိတ် တည်ဆောက်ရေး စခန်းတွင် ညအိပ်ကြကုန်သော အလုပ်သမားတို့မှာ လုပ်ခများ ထုတ်ယူရန် ကျွန်တော့်အား နေ့စဉ် ညစဉ် စောင့်မျှော်လို့ နေကြပါ

သည်။ ကျွန်တော်မှာလည်း ၎င်းတို့၏ တစ်နေ့တာ လုပ်ငန်းများအတွက် ငွေပေးချေရန် တာဝန်ရှိနေသဖြင့် စီးစရာကား မရှိသော်လည်း အလုပ်သမားများကို ထောက်ထားသောအားဖြင့် သီပေါမြို့တွင်းမှ တိုးဂိတ်စခန်းသို့ မဖြစ်မနေ ခြေလျှင်ခရီး လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သည်ညဆိုလျှင် ကျွန်တော်

ခြေလျှင်လျှောက်ရသည်မှာ သုံးညမြောက်ရှိပြီ။

သီပေါမြို့ပေါ်မှ တိုးဂိတ်စခန်းရှိရာသို့ ကျွန်တော်၏အပြန်လမ်းမှာ အချိန်အားဖြင့် ညဉ့်ကိုးနာရီခန့် ဖြစ်သည်။ မြောက်ပိုင်းရှမ်းပြည်နယ်၊ သီပေါမြို့ ပတ်ဝန်းကျင်၏ ဒီဇင်ဘာညများသည် အေးစက် မှောင်မိုက်လွန်းသည်။ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်း၍ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်၏။ ကမ္ဘာလအနက်ခြုံလွှမ်း၍ နှင်းရိုင်းများ

ပက်ဖြန်းထားသကဲ့သို့ ရှိ၏။ ပြီးတော့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းအားကြီးသည်။ လူသူလည်း ကင်းမဲ့၏။

မြို့အတွက် မုခ်ဦးက လွန်သည်နှင့် လမ်းနံဘေးလေး ရှိသည်။ မူလတန်းကျောင်းကလေး၏ အနောက်တောင်ဘက်တွင် ကား စော်ဘွားများ၏ သင်္ချိုင်းကုန်းဟောင်းတွင် ချုံနွယ်ပိန်းပေါင်း များစွာ အကြား၌ အုတ်ဂူဟောင်းများ၊ စေတီပုထိုး အကျိုးအပျက်များကို နေ့ဘက်တွင် ကောင်းစွာတွေ့ရမည် ဖြစ်သော်လည်း ညအခါ၌ကား အမှောင်ထုတို့က လွှမ်းခြုံထားသဖြင့်လုံးဝ မမြင်နိုင်ပေ။ လက်ဝဲဘက်အခြမ်းတွင်ကား အိမ်ခြေ ရာခြေမရှိ။ ဥယျာဉ်ခြံမြေဖြင့် ပြီး၏။ သစ်ကြီးဝါးကြီးတို့ဖြင့်သာ မှောင်မည်းနေ၏။ လမ်းဘေး ဝဲ/ယာ နှစ်ဖက်စလုံးမှာမူ လူတစ်ရပ်ကျော် မြင့်မားသော နေကြာရိုင်းပင်များကြီးစိုး ဖုံးအုပ်ထားလျက်ရှိသည်။ နေကြာပွင့်တို့လည်း အပင်မလုပ်ပွင့်အပ်ကုန်၏။ နေ့ဖက်တွင် ဝင်းဝါလှပ နေကြသော်လည်း အကာလှ ညအခါတွင်မူကား အနိပ်

မည်းကြီးများသာ ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်တော်သည် မြို့၏မုခ်
ဦးက ထွက်စကတည်းက အာရုံ
များကိုဖြန့်ထားပြီး သတိပြုမိ
သည်။ မျက်စိမြင်ကွင်းကမရှင်း။
နှင်းမဲ့တွေကြားမှာ မြင်ကွင်းအား
လုံးသည် ဝိုးတဝါး။ စော်ဘွား
သီခိုင်းကုန်းဘက်ရှိ အမှောင်ထုကို
သတိပြုမိ၍ ကြည့်မိလျှင် အပေါ်
တက် အောက်ဆင်း ဝေဝိုက်ခြင်း
ပြုကုန်သော၊ တစ်ခုပြေးတစ်ခု
လိုက် အာလိုက်အပြုလိုက်အလင်း
ရောင်များကို ဆောင်ကြကုန်သော
ပိုးစုန်းကြူးကောင်တို့ကို များစွာ
ပင် မြင်ရ၏။ လေနအေးတစ်
ချက်က ရုတ်တရက် လှုပ်ရှား
ခတ်ပြီး ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်
သွားသဖြင့် သိမ့်ကနဲ အေးစိမ့်
သွား၏။ ပြုပြင်ခြင်း မရှိသေး
သော ကားလမ်းမကြီးပေါ်တွင်
လျှောက်လှမ်းနေရသည့် ခြေ
ဖဝါးတို့မှာလည်း မညီမညာ
သော ချိုင့်ခွက်တို့ကြောင့် အထိ
အတွေ့ မကောင်းလှ။ နောက်
တစ်ချက် ရုတ်တရက် နှုတ်ဆက်
လာသော လေနအေးက နေကြာ
ပန်း ရန်လေးတွေကို လက်ဆောင်
ပေးသွားသည်။ အေးခနဲ၊ မွေးခနဲ

ကျွန်တော်

လှည့်မပြေး

မိအောင်

ကြိုးစားရင်း

အာရုံစူးစိုက်

ထပ်ပေးလျက်

ပြန်သည်။

ဂြိုဟ်မျှသာ

သမုတိတို့ကို

ညစ်ထုတ်

လျက်ရ၏။

နှုတ်ကပည်းဇေး၊

မျက်စိကပည်း

အသံဟူသို့

ဟုပြော၏။

ရှိ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လူ
သံသ့သံ မကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ်
မှုအားကြီးသည်။ မီးကွက်တစ်
ကောင်၏ အော်မြည်သံကို တစ်
ချက်တစ်ချက် ကြားမိသည်။
ပုရစ်သံတို့က ကြိုးကြား ကြိုး
ကြား။ ကျွန်တော် သတိထားမိ၍
လျှောက်လာ၏။ မုခ်ဦးမှအထွက်
ကိုက်သုံးရာခန့် လျှောက်လှမ်းမိ
သည်တွင်...

“အီး... ဟီး... ဟီး။

အီး... ဟီး... ဟီး။ အင်း...”

ဖျော့တော့အားနည်းသော
မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ ညည်းညူ
သံတစ်ခုက ကျွန်တော့်နားတွင်း
သို့ ပြေးဝင်လာသည်။ ကျွန်တော်
၏ ခြေလှမ်းများ တုံ့ဆိုင်းသွား၏။
ဦးခေါင်းမှာ ပုတ်လောက် ကြီး
သွား၏။ ကြက်သီးမွေးညှင်းတို့
ထကုန်၏။ သတ္တုခွေဂါထာတော်
ခွတ်ဆိုနေသည့်မှာပင် စောက်ထိုး
မိုးမျှော် ဖြစ်ကုန်၏။

“ဟေ့... ဘယ်သူလဲကွ။

ရှေ့မှာ”

မရဲသော်လည်း ပြေးခဲ့စေ
ဆိုသည့် စကားအတိုင်း ဟန်
ကိုယ်ဖို့လုပ်လိုက်သည်။

“အီး... ဟီး... ဟီး။

အိး... ဟီး...ဟီး။ အင်း...
ဟင်း”

ကျွန်တော်၏ အမေးကို တုံ့
ပြန်သော စကားသံကိုမကြား။
ညည်းညူသံသာ ဆက်ကြားနေ
ရသည်။

“ဟေ့... မေးနေတာ
မကြားဘူးလားကွ။ ဘယ်သူလဲ။
ဘာလဲ ပြောစမ်း”

ကျွန်တော် လှည့်မပြေးမီ
အောင် ကြိုးစားရင်း အရဲစွန့်ပြီး
ထပ်မေးလိုက်ပြန်သည်။ ရှိသမျှ
သော သတ္တိတို့ကို ညှစ်ထုတ်
လိုက်ရ၏။ နှုတ်ကလည်းမေး၊
မျက်စိကလည်း အသံလာရာသို့
ရှာကြည့်၏။

လမ်းပြုပြင်ရန် စုပုံထား
သည့် ကျောက်ခဲပုံတွေကြားထဲ
မည်းမည်းသဏ္ဌာန် အုပ်စုတစ်စု
ကို မြေပြင်ပေါ်တွင် မြင်လိုက်ရ
သည်။ ဘာတွေများပါလိမ့်ဟူ
သော အတွေးဖြင့် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်
သွား၏။ ကျွန်တော် မျက်လုံးအစုံ
မှာ ပိုမို အာရုံစိုက်ရန် ပြူးကျယ်
သွား၏။

“ဟိုက်... ဘာတွေပါ
လိမ့်”

ထိုစဉ် စကားသံသဲ့သဲ့ကို

ကြားလိုက်ရ၏။

“ခိုင်ကျင်နမ့်ခါ၊ ခိုင်ကျင်
နမ့်”

ဟောဗျာ။ ရှမ်းဘာသာ
စကားနဲ့ ပြောနေပါလား။ ကျွန်
တော့်မှာ ရှမ်းဘာသာစကားကို
မတောက်တခေါက် တတ်ထား
သဖြင့် အသံရှင်၏ ပြောစကား
ကို နားလည်လိုက်ပါသည်။

“ဘာပြောတယ်။ ရေ
သောက်ချင်တယ်။ ဟုတ်လား”

အသံရှင်ကို ရှင်းအောင်ပြန်
မေးရင်းက ကျွန်တော် ရှေ့သို့
အနည်းငယ် တိုးလျှောက်သွားပါ
သည်။ ကျွန်တော်၏ မြင်ကွင်းထဲ
မှာ လူသားဟူ၍ မထင်မရှား။
မိန်းမသားတစ်ဦး၏ မလှုပ်ရှား
သော ပုံစံနှင့် တစ်ယောက်တည်း
သတိထားကြည့်မိသည်။ အခြား
သက်ရှိလှုပ်ရှားမှု တစ်စုံတစ်ရာ
မတွေ့ရပါ။

“ခိုင်ကျင်နမ့်။ ခိုင်ကျင်
နမ့်”

အသံရှင် မိန်းကလေးက
ရှမ်းဘာသာစကားနှင့် ဆက်ပြော
နေပါသည်။

“မြန်မာလိုတတ်ရင် မြန်မာ
လိုပြောပါ။ ဒီက ရှမ်းလို သိပ်

မတတ်ဘူး”

ထိုအခါကျမှ သူမ မြန်မာ
စကားပြောလာသည်။

“ဩ... အစ်ကိုကြီးက
မြန်မာလား”

“အေး... ဟုတ်တယ်။
ပြော”

“ရေသောက်ချင်ပါတယ်
ရှင်။ ရေပေးပါ”

“ရော်... ခက်ချေပြီ။ ဒီ
လောက်တောင် အေးလှချမ်းလှ
တဲ့ထဲ ရေသောက်ချင်ရသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်။ ကူညီ
ပါ။ ရေဆာလွန်းလွန်းလို့ပါ။
အင်း... ဟင်း... ဟင်း”

“ဒီအချိန်ကြီး ရေဘယ်ပါ
ပါ့မလဲ။ ဒါနဲ့ နင်က ဘယ်က
ဘယ်လို ဒီနေရာကို ရောက်နေရ
တာလဲ။ အရင်ရက်တွေက ဒီမှာ
မတွေ့ခဲ့ပါလား”

“ကျွန်မအနားကို တိုးခဲ့ပါ
လားရှင်။ စကားအော်ပြောရတာ
မောလို့ပါ”

“ရော် ခက်ပြန်ပါပြီ”

ကျွန်တော်လည်း မိန်းက
လေး၏ အသံကိုသာ ကြားနေရ
ပြီး ဘယ်လိုဘယ်ပုံမျိုးဆိုတာ
မမြင်မတွေ့ရသေးပေ။ အသံက

တော့ ကြည်ကြည်လင်လင်၊
ပြတ်ပြတ်သားသားပါပဲ။ ရုပ်က
တော့ ဘယ်လိုနေမည်မသိပါ။

သူနဲ့ ကျွန်တော် အမေး
အဖြေပြုနေရင်းက ကျွန်တော်
ကြားဖူးနားဝ ရှိထားသည့် ဗဟု
သုတကို ပြေးပြီးသတိရမိသည်။
အကြံအဖန် ဒုစရိုက်သမားတွေ
က ကြိုတင် အကွက်ဆင်ပြီး
ကျွန်တော်ကို ထောင်ချောက်
တွင်း ကျုံးသွင်းတာများလား။
အထူးသတိထားလိုက်မိသည်။
သို့သော် မိန်းကလေးမှာ အမှန်
တကယ်ဒုက္ခသည်ဖြစ်နေလျှင်ကား

သူမအား အကူအညီပေးလိုသော
ဆန္ဒအမှန် ကျွန်တော်ထံ ရှိနေပါ
တယ်။ အကြောင်းအစုံကိုလည်း
သိလိုသည်။ သိချင်တာလည်း
မေး၊ အကူအညီလည်း ပေးချင်
တာကြောင့် ထိုမိန်းကလေး တိုး
သွားမိပါသည်။ ကျွန်တော် သူမ
အနား တိုးသွားသည် ဆိုလျှင်ပဲ။

“မီးခြစ်ပါရင် မီးထည့်ပေး
ပါလားရှင်။ အဲဒီနားမှာ ကောက်
ရိုးထုံးကိုးထုံး ရှိပါတယ်”

ဟုတ်ပါသည်။ စောစော
က ကျွန်တော် စတင်မြင်ခဲ့ရသည့်
မှောင်ထဲက မည်းမည်း သဏ္ဌာန်

အုပ်စုတစ်စုဆိုတာ ထိုကောက်ရိုး
ထုံးများ ဖြစ်နေပါတော့သည်။
တစ်ထုံးလျှင် သုံးထွာဆိုင်ခန့်စီ
ရှိကြပါသည်။ ပြီးတော့ ရေစိုနေ
သော စောင်တစ်ထည်ကိုလည်း
အနားမှာ ကျွန်တော် နင်းမိသည်။

“ကောင်းပြီ။ ငါ မီးထည့်
ပေးမယ့်။ အနွေးဓာတ်လည်းရ။
လူချင်းလည်း တွေ့ရတာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကျွန်တော်
တွင် အသင့်ပါလာသော ဂက်(စ်)
မီးခြစ်ကို အိတ်ထဲက နှိုက်ပြီး ခြစ်
၍ ကောက်ရိုးထုံး တစ်ထုံးကို

စတင်မီးရှို့လိုက်ပါသည်။ တခဏ
ချင်းမှာပင် ကောက်ရိုးထုံးမီး
သည် အမှောင်ထုကို ခွင်း၍
အလင်းရောင် ပေးပါတော့သည်။
ထိုအလင်းရောင်ဖြင့် ကျွန်တော်
မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်း
မှာ များစွာအံ့သြဖွယ် ကောင်းနေ
၏။ အသံရှင် မိန်းကလေးမှာ မြေ
ကြီးပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေ၏။
စောင်ထူထူ တစ်ထည်ကို သူတစ်
ကိုယ်လုံး ခြုံထား၏။ မျက်နှာကို
လည်း ဖော်မထားဘဲ ခေါင်းမြီးခြုံ
ထား၏။ သူမသည် ခေါင်းမြီးခြုံ

ထဲက စကားပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်တော် အလွန်အမင်း စိတ်အိုက်သွားသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... နင်က ခေါင်းမြီးခြုံထဲက ပြောနေတာပဲ။ ဘာကြောင့် မျက်နှာမဖော်တာလဲ”

“အေးလွန်း ချမ်းလွန်းလို့ပါရှင်။ အစ်ကိုကြီးက ကျွန်မကို မြင်ချင်လို့လား”

“အေးလေကွာ။ နင်ဘယ်လိုပုံစံ၊ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မြင်ချင်တာပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်မ မျက်နှာဖော်ပြမယ်။ အစ်ကိုကြီး စိတ်ပျက် မသွားနဲ့နော်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် မိန်းကလေးသည် ခေါင်းမြီးခြုံထားသော စောင်ထူကြီးကို ခွာချ၍ သူ၏ မျက်နှာကို ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

မိန်းကလေး၏ မျက်နှာပြင်နှင့်တကွ ဦးခေါင်းပိုင်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်တွင် ကျွန်တော့် စိတ်ထဲအထင်နဲ့ အမြင်တက်တက်စင်အောင် လွှဲနေပါတော့သည်။ အသံ ကြည်လင်သော်

လည်း မျက်နှာပြင်မှာ ကြည်လင်ခြင်း အလျဉ်းမရှိပါ။ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ကတုံးဆံပင် လက်တစ်ဆစ်ခန့်၊ မျက်နှာပြင်မှာ ဖောသွတ်သွတ်။ အသားရောင်မှာ ဝါဖန့်ဖန့်။ ပျော့တော့နေ၏။ လောကဓာန် ရိုက်ပုတ်ညှင်းပန်းမှု ဒဏ်ကို ပြင်းထန်စွာခံထားရသည့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေ၏။ ဘဝကြမ်းပြိုးအဖြစ်ဆိုးခဲ့ရပုံပေါ်သည်။ အရွယ်အားဖြင့်တော့ ငယ်သားပင်ဟု ဆိုရပါမည်။

ကျွန်တော်လည်း တဖြည်းဖြည်း စိတ်ဝင်စားလာတာက တစ်ကြောင်း၊ စာလေး ဘာလေးရေးဖို့ ကုန်ကြမ်းများ ရလိုရငြားဆိုပြီး အချက်အလက်တွေ မှတ်သားလိုတာကြောင့် စပ်စုရပါတော့သည်။

“ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦး။ ဆက်ပျဉ်း။ ညည်းက ဘယ်က ဘယ်လို ဒီကို ရောက်လာရတာလဲ”

“ကျွန်မကို သူတို့ လှည်းနဲ့ တင်ပြီး ဒီမှာလာပြီး ပစ်ထားကြတယ်”

“သူတို့ဆိုတာက ဘယ်သူတွေလဲ”

“ကျွန်မ ယောက်ျားပါ”

“ဟ... နင့်ယောက်ျားက တယ်ရက်စက်ပါလား”

“ဟုတ်တယ်။ သူ ကျွန်မကို ရက်စက်တယ်။ အနိုင်ကျင့်တယ်။ ရောင်းလည်း ရောင်းစားခဲ့တယ်”

“ဘယ်လို... ဘယ်လို ဆိုစမ်းပါဦး”

“ကျွန်မ သိပေါ့မှာ မီးရထားလမ်း အလုပ်သမားဘဝနဲ့ လုပ်နေတုန်း အသက် (၁၈) နှစ်မှာ တွေ့ပြီး ညားတယ်။ ကျွန်မကို သားမယားအဖြစ် မပေါင်းဘဲ ရောင်းစားပစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မအခု အသက် (၂၁) နှစ်ရှိပြီ”

“ဘယ်ကို ရောင်းစားလိုက်လဲ”

“ဟ... တယ်ဆိုပါလား။ ဆက်ပါဦး”

ကျွန်တော်မှာ စိတ်ဝင်စားလို့သာ စပ်စုမေးမြန်းနေရသော်လည်း အန္တရာယ်တစ်ခုခု ကျရောက်ကိုလည်း စိုးထိတ်နေပါသည်။ လူကြီးသူမများ သတိပေး စကား ပြောထားဖူးသည့်အတိုင်း ညောင်သီးလည်းစားလေသံလည်း နားထောင်နေရသည်။ မိန်းကလေးကိုလည်း

မေး။ ဘေးဘီကိုလည်း အကဲခတ်ရသေးသည်။

“ကျွန်မကိုက ကံတကယ် ဆိုးပါတယ်ရှင်။ မညားခင်ကလည်း ပထွေးနဲ့ နေရတယ်။ ပထွေးက စော်ကားတာ ခံခဲ့ရတယ်။ ပထွေးကို ကြောက်လို့ အိမ်ထောင်ပြုတယ်။ လင်သားကလည်း ရောင်းစားတယ်”

“ဟဲ့... နင်ပြောတာတွေ အမှန်ပဲလား”

ကလေးမမှာ မဟုတ်မမှန်တာတွေ လုပ်ကြံပြီး ပြောနေတာလားလို့ မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နဲ့ အမေးဆက်ခဲ့ရပြန်ပါသည်။ သူမက ပြန်ဖြေပါသည်။

“အမှန်တွေပဲပေါ့။ ကျွန်မအခုမလှုပ်ရှားနိုင်တော့လို့ မကျွေးနိုင်။ မမွေးနိုင်ဘူး ဆိုပြီး ဒီမှာလာပြီး ပစ်ထားကြတာ”

“နင်ကို ဟိုဘက် ရောင်းစားလိုက်ကြတာဆို။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကို ပြန်ရောက်လာတာလဲ”

“ဟိုမှာ ကျွန်မကို ခိုင်းစားလို့ ဝပြီး မကျန်းမမာ ဖြစ်တော့မှ ပြန်လွှတ် လိုက်ကြတာလေ။ ကျွန်မ လမ်းလည်း မလျှောက်နိုင်တော့ဘူး။ အားလည်းမရှိဘူး။

အလုပ်သမား

ဘဝနဲ့

လုပ်နေတုန်း

အသက်

၁၈ နှစ် မှာ

တွေ့ပြီး

ညားတယ်။

ကျွန်မကို

သားမယားအဖြစ်

မပေါင်းဘဲ

ရောင်းစား

ပစ်ခဲ့တယ်။

ကျွန်မ အခု

အသက်

၂၁ နှစ် ဝှိတ်”

ထိုင်တောင် မထိုင်နိုင်တော့ပါဘူးရှင်။ ကျွန်မ ရွာပြန်ရောက်တော့ အမေတို့လည်း မရှိကြတော့ဘူး”

“ဘယ်ရောက်ကုန်တာလဲ”

“သေကုန်တာ”

“အေးကွာ။ မေးလက်စနဲ့ မေးလိုက်ဦးမယ်။ နင်က ဟိုဖက်မှာ ဘာတွေလုပ်ခဲ့ရပြီး ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့တာလဲ ဆိုစမ်းပါဦး”

“အဲဒါတွေ မေးမနေပါနဲ့တော့ရှင်။ ကျွန်မရဲ့ လက်ရှိ ဒုက္ခကိုပဲ တတ်နိုင်တဲ့ အကူအညီသာ ပေးပါ”

“ငါက ဘာကူညီပေးရမှာလဲ”

“ပိုက်ဆံလေး ဘာလေး ပေးခဲ့ပေါ့”

မိန်းကလေး နှုတ်ဖျားမှ ငွေစကားကို လွယ်ကူစွာ ပြောလာသောကြောင့် ကျွန်တော်ပိုမိုသတိထားရန် လိုအပ်လာပါသည်။ သူမ အနားမှာ ဆက်မနေသင့်မသင့် ချင့်ချိန်ရန် လိုအပ်လာပါသည်။

“ငါ့ ပိုက်ဆံမပါဘူးဟာ။ ငါက တစ်နေ့လုပ် တစ်နေ့စား

နေ့စား အလုပ်သမားဘဝပါ။ နင့်ကို ကူညီချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့...

ကျွန်တော် စကားမဆက်ဖြစ်တော့ပါ။

ကျွန်တော်မှာ ပိုက်ဆံမပါဘူး ဆိုသည်ကို မိန်းကလေး ယုံကြည်ပုံမရချေ။ တကယ်တော့လည်း ကျွန်တော်မှာ ပိုက်ဆံတွေများစွာ ပါပါသည်။ သူမကို နှစ်ရာမျိုး၊ သုံးရာမျိုးတော့ ကူညီနိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ပိုက်ဆံကို အိတ်ထဲက နှိုက်ထုတ်ရဦးမှာ၊ လွယ်အိတ်ကို ဖွင့်ရဦးမှာ၊ အိတ်ဖွင့်ပြီး ငွေကို ရွေးရဦးမှာ၊ အိတ်ဖွင့်ပြီး ငွေကို ငုံ့ပြီး ထုတ်နေသခိုက် ဒုစရိုက် ငမိုက်သားတို့၏ ဆင်ကွက်ဆိုပါက ကျွန်တော်ကိုယ်ကျိုးနဲ့ ရချည်ရဲ့လေ။ ကျွန်တော် မကူညီရဲပါ။ ဘာဆက်လုပ်လျှင် ကောင်းမည်ကို ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိပါတော့သည်။

ကျွန်တော် မီးရှို့ပေးလိုက်သော ကောက်ရိုးထုံး၏ မီးရောင်မှာ ကောက်ရိုးမီးတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ရှိန်ထိုးသာ ထတောက်လောင်ကျွမ်းပြီး သကာလ၊ တခဏချင်းမှာပင် ငြိမ်ကျ

သွားတော့သည်။ အားကြီးသော မီးရောင်မှာမလင်းသာဘဲ ရှိနေတော့သည်။

“အစ်ကိုကြီး ဒီလိုလုပ်ပါလား”

ကျွန်တော် ငြိမ်နေသခိုက်မှာ မိန်းကလေးက ဆက်ပြောလာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ”

“အစ်ကိုကြီး ဒီမှာအိပ်”

“ဟာ... ကြံကြီးစည်ရာ။ ဘယ်အိပ်လို့ ဖြစ်မလဲ”

“ကျွန်မနဲ့ အတူအိပ်မယ်လေ”

“ဟဲ့... နင်အရူးလား။ အကောင်းလား။ နင် ရူးနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ကျွန်မ မရူးပါဘူး။ အစ်ကိုကြီး အကူအညီ ပေးချင်ရင် ကျွန်မနဲ့ အိပ်ရအောင်ပါ”

မိန်းကလေး၏ ပြောစကားကြောင့် ကျွန်တော် ထူပူသွားပါသည်။ နားကြားလွှဲသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ ဇေဝဇဝါ မဟုတ်အသေအချာဖြစ်သည်။ ပီပီသသကြီးကို ကြားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ အာရုံကြောအားလုံးလိုလိုပင် လန့်ဖြန့်နှိုးကြားသွားကြကုန်

သည် ထင်ရ၏။

“တော်တော် နင်ပြောတဲ့ စကားတွေ ပုံစံမမှန်ဘူး။ ငါ သွားတော့မယ်”

“အစ်ကိုကြီးမှာ မိန်းမရှိလို့လား”

မိန်းကလေးက ကွန့်ပြီး မေးလာပြန်သည်။

“ရှိတာပေါ့ သိပ်ရှိ။ ကလေးတွေတောင် လေးယောက်နဲ့”

ကျွန်တော်လည်း ထွက်မိထွက်ရာ ပိုပိုသာသာ ပြောချလိုက်မိသည်။

“ကျွန်မ အသက် (၂၁) နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်မနဲ့ အတူ မအိပ်ချင်ဘူးလား။ လာပါ။ ကျွန်မ အနားတိုးလာခဲ့ပါ။ ဘယ်သူမှ မရှိတာ။ မသိတာဟာဘဲ”

“ဟဲ့... တော်တော့ ပေါက်ကရတွေ မပြောနဲ့။ နင်နဲ့လည်း မအိပ်ချင်ဘူး။ နင့်နားမှာလည်း မနေချင်တော့ဘူး။ သွားပြီ”

မိန်းကလေး၏ ပြောဆိုပုံများမှာ ကျွန်တော့်အတွက် အူယား-အသည်းယားစရာတွေ ဖြစ်လာသည်။ စိုးရိမ်စရာ မသင်္ကာ

မကင်းစရာ ဖြစ်လာသည်။ သင်းကလေး ရူးများနေသလား။ ဦးနောက်မှ ကောင်းပါရဲ့လား။ ဒါမှမဟုတ် မဟုတ်မှလွဲရော ကျွန်တော်သည် ဒုစရိုက်သမား ငမိုက်သားတို့၏ ထောင်ချောက်စက်ကွင်းမှာ သက်ဆင်းနေမိပြီလား။ သတိထားစရာဖြစ်၍ လာပါတော့သည်။ ကျွန်တော်၏ သတိတရားနှင့် ရှိသမျှသော သတ္တိအားတို့ကို ပြန်လည် စုစည်းထားလိုက်မိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဤမန္တလေး သီပေါ- လာရှိုးလမ်းပိုင်းပြုပြင်ဖောက်လုပ်ရေး စီမံကိန်းအတွက် ကုမ္ပဏီတည်ရှိရာ ရန်ကုန်မြို့မှ ဤနယ်မြေ၊ ဤဒေသတို့ ရောက်လာခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ သားဝေးမယားဝေးနဲ့ နေလာခဲ့သည်မှာလည်း တစ်နှစ်ကာလပင် ကျော်လွန်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ အိမ်ထောင်ရှင်တစ်ဦး တစ်ယောက် ဖြစ်ရကား အပျော်အပါး၊ အသောက်အစား ကင်းရှင်းစွာ နေခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ ဤနယ် မဖွယ်မရာ ကိစ္စမျိုး ကျွန်တော် မတိုးဝံ့ပါ။ သတိတမံ၊ ဉာဏ်မြေကတုတ်၊ ကျွန်တော်

END HUMAN TRAFFICKING

စိတ်ဆင်ရိုင်းဝင်မလာအောင် ချွန်းအုပ်ရန်သာ ရှိပါတော့သည်။

“အစ်ကိုကြီးကလည်း မသွားပါနဲ့။ လာပါ”

“ဟဲ့... ဘယ်လိုလာပြီး ဘာလုပ်ရမှာတုန်း တော်တော့ ငါသွားပြီ”

ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ကျွန်တော်လည်း ခြေလှမ်း ပြင်ပါတော့သည်။

“ဒါဆိုလည်း သွားပေါ့။ ကောက်ရိုးပုံမီးလေးတော့ ဆက်ပေးခဲ့ပါဦး။ ဒီက ချမ်းလို့ သေတော့မယ်”

“နောက်ဆုံး ကူညီခြင်းပဲဟေ့”

သူမ ပြောသည့်အတိုင်း

ကျွန်တော်သည် နောက်ထပ် ကောက်ရိုးထုံးတစ်ထုံးကို မီးကူးပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် မီးကူးပေးလိုက်သော ကောက်ရိုးထုံးမှ မီးဟုန်းကနဲ ဆတောက်ပါတော့သည်။ ယင်းမီး အလင်းရောင်ကပင်လျှင် မချွော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသော မိန်းကလေးကို ကျောခိုင်း၍ သတိကြီးစွာထားပြီး ကိုယ်သွားရမည့်လမ်းကို သုတ်ခြေတင်၍ အပြေးတစ်ပိုင်းနဲ့ ဆိုင်းခဲ့ရပါတော့သည်။

...

တော်ပါသေးသည်။ ကျွန်တော် ခြေဦးတည်ရာ ဖြစ်သည့် တိုးဂိတ် ဆောက်လုပ်ရေး စခန်းဆီသို့ ဘေးမသီ ရန်မခတ် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိခဲ့ရပါသည်။ ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ကျွန်တော်တို့လို တာဝန်ယူ ထမင်းကျွေးသည့် ‘စိန်မေတ္တာ’ ထမင်းဆိုင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်စိုးရင်ကို သူလေးနဲ့ တွေ့ခဲ့သမျှ တစ်လုံး တစ်ပါးမကျန် ပြန်၍ဖောက်သည်ချလိုက်ရာ ဒေါ်စိုးရင်မှာ စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်နေရင်းမှာ ကျွန်တော်၏ စကားအဆုံးတွင် ဤသို့

ဤနှယ် ကောက်ချက်ချပါသည်။

“ဒီလိုမျိုး အဖြစ်အပျက် ခဏ ခဏ ကြားဖူးတယ်။ အန္တရာယ်လည်း ရှိတယ်။ အချို့ လူငယ်တွေ မူးမူးရှူးရှူး ဝင်ပြီး ဖိုက်မှားတတ်ကြတယ် ဆရာရေ”

“ဩ... ဩ... ဒီလိုရှိတယ်လား”

“ထွေးမွန်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးများ ဖြစ်မလား မပြောတတ်ဘူး”

ဟူ၍လည်း ထင်မြင်ချက်ပေးပြန်ပါသေးသည်။

သည်တော့ ကျွန်တော်က...

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်မရ။ သူ့နာမည်ကို ပြောပါသေးတယ်ဗျာ။ ငယ်ထွေးတဲ့။ ငယ်ထွေး”

“ဟုတ်လား။ ဒီနာမည် မကြားဖူးဘူး။ နာမည်လွှဲပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်လေ”

“ဟုတ်မယ် ထင်တယ်။ သူဘယ်မှာနေလဲလို့ ကျွန်တော် မေးတော့ သုံးနေရာ ပြောတယ်။ သီပေါကလို့ ပြောလိုပြော၊ မိုးတောကလို့ ပြောလိုပြော။ ပြီးတော့ ကွန်စလစ် ရွာကလို့ ပြောလို

ပြော။ စကားမမှန်ဘူးဗျ။ ရှေးများ ရှေးနေသလားပဲ”

“မရှေးဘူး ဆရာရေ။ မရှေးဘူး။ ဆရာအပြေးကောင်းလို့။ အပြေးမကောင်းရင်”

ဆိုပြီး ဒေါ်စိုးရင်က သူ့စကားကို ရပ်ထားလိုက်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်မလဲဟင်။ အပြေးမကောင်းရင်”

“ဘာပြောတတ်မလဲ။ မသိဘူးလေ။ အပြေးမကောင်းရင် မှောက်လျက်လဲပြီး ချောက်နက်ထဲ ကျသွားမှာပေါ့။ ဟား... ဟား... ဟား...”

ဟု ရယ်ကာမောကာဖြင့် ဒေါ်စိုးရင်က သူ၏ စကားကို အဆုံးသတ်သွားလေတော့သည်။

ဒေါ်စိုးရင်၏ စကား အဓိပ္ပာယ်ကား လွန်စွာ အနက်ကျယ်၏။

ထိုနေ့ည အလုပ်သမားများကို ရှင်းပေးစရာ ရှိသည့် လုပ်ခများ ရှင်းပေးပြီးချိန်၌ ည (၁၀) နာရီကျော်ခွဲလေသည်။ ထမင်းဆိုင်ရှင် ဒေါ်စိုးရင်မှ ခူးခပ်ပေးသော ထမင်းဟင်းလျာများကို စားသောက်နေရင်းက တွေ့ခဲ့ကြတဲ့ ခွဲရ ပြောခဲ့ဆိုခဲ့ကြသည်များကို

ပြန်လည်၍ပင် မြင်ယောင်နေမိပေသည်။

အိပ်ချိန်တန် အိပ်ရာဝင်ခဲ့ရငြားလည်း ထိုညတစ်ညလုံး ကျွန်တော်ကောင်းစွာ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲရှိခဲ့လေသည်။

...

နောက်နေ့ နောက်ရက်များတွင် ကျွန်တော် သီပေါရုံးသို့ မသွားရတော့ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သီပေါရုံးမှ တာဝန်ရှိသူများက တိုးဂိတ်တည်ဆောက်ရာသို့ နေ့စဉ်လာရောက်အထူး အစီအစဉ်ဖြင့်လာရောက်ငွေပေးချေသည့် စနစ်ကိုကျင့်သုံးလိုက်သောကြောင့်ပင်တည်း။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့်လည်း စတိုတာဝန်ခံ၏ အလုပ်များကိုနေ့စဉ် အချိန်တွေ ကုန်မှန်းမသိ ကုန်နေပေတော့၏။

...

မှတ်မှတ်ရရပါပဲ။ ၂၉-၁၂-၉၈ ရက်နေ့၊ နံနက် (၁၀) နာရီကျော်ခန့်တွင် ကျွန်တော်သည် စားပွဲနှင့် ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်၍ စာရင်းဇယားများ တ

ကုပ်ကုပ် ရေးမှတ်နေစဉ် သီပေါ
ဈေးမှ ဈေးဝယ်ခြမ်းပြီး ပြန်
ရောက်လာသော ထမင်းဆိုင်ပိုင်
ရှင် ဒေါ်စိုးရင်၏ အမောတကော
နှင့် လှမ်းခေါ်သံကို ကျွန်တော်
ကြားလိုက်ရပါသည်။

“ဆရာ ဦးတင်ဖေ။ ဆရာ
ဦးတင်ဖေ”

“ဗျာ... ဗျာ... ဘာများ
လဲ ဒေါ်စိုးရင်”

“ဆရာအတွက် သတင်း
ထူးတယ်”

“ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ။ အလန်
တကြားရှိလှတယ်။ ဝမ်းသာရမှာ
လား။ ဝမ်းနည်းရမှာလား”

“ဝမ်းနည်းစရာလို့ပဲ ဆိုပါ
တော့”

“ဟင်... ဝမ်းနည်းစရာ။
ဟုတ်လား”

“အင်း... ပြောပြရမှာ
တောင် စိတ်မကောင်းဘူး”

“လုပ်ပါဦးဗျာ။ ဆက်ပါ
ဦး။ စိတ်မောလိုက်တာ။ သီပေါ
ရုံးက ဘာတွေများ မှာလိုက်လို့
လဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ သီပေါ
ရုံးက ဘာမှမမှာလိုက်ပါဘူး”

“နို့ ဘာပြုလို့တုန်း။ ဝမ်း

နည်းစရာဆိုတာက”

ဒေါ်စိုးရင်၏ ပြောဆိုစကား
ကို ကျွန်တော်က အားမလို အား
မရ အငမ်းမရ မေးလိုက်မိပါ
သည်။ သည်တော့မှ ဒေါ်စိုးရင်
က အေးဆေးသော လေသံနှင့်
ဤသို့ ဖြေပြန်၏။

“ဆရာ ကောင်မလေး
လေ။ ဆရာကောင်မလေး”

“ဘယ်က ကျွန်တော့်
ကောင်မလေးလဲ။ ပြောစမ်းပါဦး။
ကျွန်တော့်မှာ ဘယ်ကောင်မလေး
မှ မရှိပါလား”

“ဆရာလည်းတော်။ မေး
မြန်းလိုက်တာ ကတည်းကမှပဲ။
ကိုယ့်ကောင်မလေးတောင် ကိုယ်
မသိတော့ဘူးလား”

“မသိဘူးလေ”

“ဟိုတလောက ဆရာနဲ့
ညဘက်ကြီး လမ်းဘေးမှာ တွေ

ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးပေါ့။
ငယ်ထွေးလေ။ ငယ်ထွေး”

“သူ ဘာဖြစ်သလဲ”

“သူ ၂၈-၁၂-၉၈ ရက်
နေ့၊ ညနေ (၅) နာရီက ဆုံးသွား
ပြီတဲ့။ ဈေးထဲက ကြားခဲ့တယ်”

“ဟောဗျာ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ
တယ်”

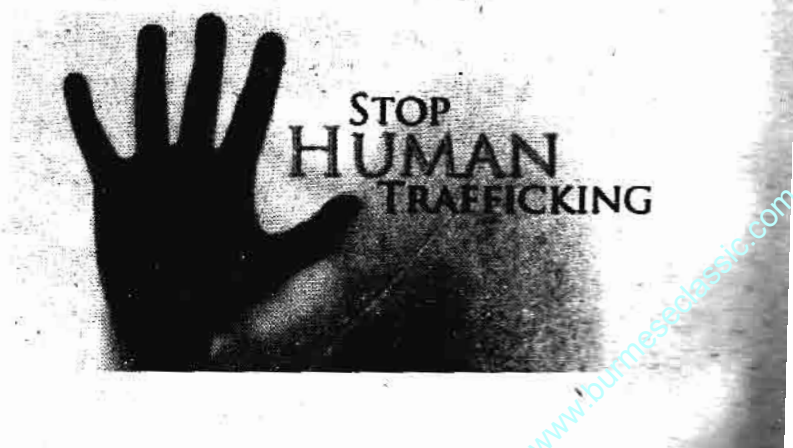
“သူ့ ဇာတ်ကြောင်းက
အတော့်ကို သနားစရာကောင်းပါ
တယ်။ ရင်နှင့်စရာပါ ဆရာ
ရယ်”

“ဘယ်လို ဘယ်လိုဖြစ်
သွားလို့လဲ”

“သူ့မှာက အေအိုင်ဒီ
အက်စ်ရောဂါရှိနေသတဲ့ ဆရာ”

“အေအိုင်ဒီအက်စ် ရောဂါ
ဟုတ်လား။ ဘုရား... ဘုရား”

“သူ့ အရောင်းစားခံရလို့
ရောက်သွားပြီး အဲဒီက ရောဂါပိုး

တွေ ကူးစက်ခံခဲ့ရတယ်တဲ့။ ဟို မှာ အနိုင်ကျင့်ခံရပြီး ဘဝဆုံးရှုံး ခဲ့ရတယ်ဆိုပဲ”

“စိတ် မကောင်းပါဘူးဗျာ။ သူ့မျက်နှာလေး ကျွန်တော် မြင် ယောင်မိပါသေးတယ်။ ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ် ရှိသေးတယ်”

“သူ့ဘဝက ရေတိမ်နစ် တယ်ပဲ ဆိုရမှာလား။ ကံဆိုးမိုး မှောင်ကျတယ်ပဲ ဆိုရမှာလား။ မပြောတတ်ပါဘူး ဆရာ။ သူ အကြောင်းကြားရသမျှ နားမချမ်း သာပါဘူး”

“ဘာတွေ ကြားခဲ့သေးလိ ခ်”

“သူမှာ ဦးနှောက်လည်း မကောင်းဘူးတဲ့။ မူးယစ်ဆေးဝါး တွေ၊ စိတ်ကြွရူးသွပ်ဆေးတွေကို သူဆန္ဒမပါဘဲ နိုင်ထက်စီးနင်း သူခန္ဓာကိုယ်မှာ လိမ်းကျံခြင်း၊ ထိုးသွင်းခြင်း၊ တိုက်ကျွေးခြင်းတို့ ကို ခံခဲ့ရတယ်တဲ့ ဆရာ။ အဲဒီ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ သူ့ဘဝ ပျက်ခဲ့ရတာပဲတဲ့။ ရောဂါလည်း ရ။ ဦးနှောက်လည်းပျက်”

“သူဘယ်မှာ ဆုံးတာလဲ ဒေါ်စိုးရင်။ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့တဲ့ နေရာမှာပဲလား”

“မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဇာတိ ဖြစ်တဲ့ ×××× ရွာမှာ ဆုံးပါ တယ်”

“အဲဒီရွာဆိုတာ ဘယ်နား မှာလဲဟင်”

“သီပေါမြို့ကနေ (၁၅) မိုင်လောက် ဝေးမယ်ထင်တယ်”

“တော်တော်ဝေးသားပဲ။ ဘယ်လို အဲဒီရွာကို ပြန်ရောက် သွားတာလဲ”

“သီပေါမြို့ မုခ်ဦးနားမှာ လာပစ်ထားကြတဲ့ မုခ်ဝနားမှာ ရှိတဲ့ စံဖိတ်ရွာက ရွာလူကြီးတွေ က စုံစမ်းမေးမြန်းပြီး သူ့ဆွေမျိုး တွေဆီကို အကြောင်းကြားတာ ပေါ့။ သူကြီးတော်နဲ့ ညီမဆိုသူ တို့က လာပြန်ခေါ်သွားကြတယ် လို့ ကြားတာပဲ ဆရာ”

“အိမ်ပြန်ရောက်မှ ဆုံးတာ ပဲလား”

“ဟုတ်တယ်။ အိမ်ပြန် ရောက်တော့ ရေတွေမိုးတွေ ချိုး ပေး၊ အဝတ်အစားတွေ လဲပေးပြီး ခဏအကြာမှာပဲ ဆုံးသွားတယ် လို့ ပြောကြတာပဲ”

“သနားစရာ ဘဝနာလှ ချည့်လားဗျာ”

“ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ

ဆရာရယ်။ သူလည်းသေရော သူ ရဲ့ အဝတ်အစားတွေ၊ အသုံး အဆောင်တွေကိုပါ အားလုံးကို မီးတွေနဲ့ ရှို့ပစ်လိုက်ကြတယ်တဲ့။ ဆရာနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ နေရာ မှာလည်း မီးတွေနဲ့ ရှို့ထားလိုက် ကြတယ်။ ထုံးတွေလည်း ပက် ထားလိုက်လိုက်ကြတယ် ဆရာ။ ဆရာ သွားကြည့်ရင် တွေ့နိုင်ပါ သေးတယ်”

“ဪ ... ဒီလောက် တောင်ပါပဲလား။ ဆိုးလိုက်တဲ့ အဖြစ်ရယ်”

ကျွန်တော် အမှန်တကယ် ရင်နင့်လှစွာဖြင့် ညည်းတွားမိပါ သည်။

မှန်ပါသည်။ သူကလေး သေဆုံးသွားကြောင်း သတင်း ကြားရပြီးနောက်၊ နေ့လယ်စာ ထမင်းစားပြီးချိန်တွင် သူကလေး နှင့် တွေ့ခဲ့ရသော နေရာဆီသို့ ကျွန်တော် မနေမထိုင်နိုင်ဘဲ အရောက် သွားခဲ့ပါသေးသည်။ ထိုနေရာကလေး အနီးအနား တစ်ဝိုက်တွင် မီးများ ရှို့ထား သော နေရာကို ကွက်ကြားကွက် ကြား မြင်ရသည်။ မူလတန်း ကျောင်းရှေ့ ခြံစည်းရိုး အပြင်

ဘက်၊ ကုန်းကမူတစ်ဝိုက်တွင် လည်း ထုံးဖြူဖြူတို့ ပက်ဖျန်းထား သည်ကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ် ရာ တွေ့မြင်ရပါတော့သည်။ ရောဂါပိုးများ ကူးစက်ပြန့်ပွားမှာ စိုးရိမ်ကြသောကြောင့် ဟူ၏။

‘ရွှင်လန်း ချမ်းမြေ့ပါစေ’ ဟူသော ကမ္ဘည်းစာသား ရေးထိုး ထားသော မြို့အဝင် မုခ်ဦးနှင့် လိုက်လျောညီထွေ မရှိလှသော ထိုမြင်ကွင်းသည်ကား ကျွန်တော် အတွက် မရွှင်မလန်း ပင်ပန်းနွမ်း လျှလျက်သာရှိနေပါတော့သည်။

“အို... အဆိပ်ပန်းက လေး ငယ်ထွေးရေ။ မင်းကလေး ကောင်းရာသုဂတိ လားပါစေ ကွယ်။ မင်းကလေးကို ငါ မကူ ညီနိုင်ခဲ့တာ ငါ့ကို တမလွန်ဘဝ က နားလည်ပေးကွယ်”

ဟူ၍ ကျွန်တော် အရှုံးကြီး တစ်ယောက်ပမာ ဖြည်းလေးစွာ ဖြင့် တီးတိုး ရေရွတ်မိလေသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲ တွင် သဘာဝပန်းရိုင်း နေကြာ လေး တစ်ပွင့်ကို မြေမှာ ကြွေ လွင့်အောင် ဘယ်သူတွေ ခြွေပစ် ခဲ့ကြပါလိမ့်ဆိုသော မေးခွန်းတွေ အမျိုးမျိုး တစ်သိတစ်တန်းကြီး

ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

ငယ်ထွေး တစ်ယောက်ကို မရဏသေမင်း၏ ခံတွင်းထဲသို့ စောစီးစွာ ရောက်အောင် တွန်းပို့ ပေးခဲ့ကြတဲ့သူတွေက ဘယ်သူ တွေလဲ။ သူတို့တွေက ဘယ်သူ တွေလဲ။ သူတို့ မကြင်နာ ရက် စက်စွာ ရောင်းစားခဲ့တဲ့ တစ် ကိုယ်ကောင်းသမား သူရဲ့ လင် ယောက်ျားလား (သို့တည်း မဟုတ်) ဘယ်သူသေသေငတေ မာလျှင် ပြီးစတမ်းဆိုတဲ့ မူးယစ် ဆေးဝါး ဒုစရိုက်သမား လောဘ သားတွေပဲလား။ (သို့တည်း မဟုတ်) ငယ်ထွေးကိုယ်နှိုက်ကို က ပိုးဖလံမျိုးမီးကို တိုးပြီး မိုက် တွင်းနက်ခဲ့လေသည်မို့လား။ (သို့ တည်းမဟုတ်) ရှေးဘဝ ကြမ္မာ ဝဋ်ကြွေးက ပြေးမလွတ်အောင် အလိုက်ခံရသည်မို့လား၊ စသည် ဖြင့်လား ပေါင်းထပ်နေသော မေးခွန်းများက ကျွန်တော်၏ ဦးခေါင်းကို တိုက်စားနေကြလေ တော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင်ကား...

ကျွန်တော် ပြန်လည် ကြား ယောင်နေသော ထမင်းဆိုင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်စိုးရင်၏ စကားသံများက

ကျွန်တော့်ကို ကျောချွန်းအောင် ခြောက်လှန့်နေပေတော့သည်။

“ဘာပြောတတ်လဲ၊ ခဏိ ဘူးလေ။ အပြေးမကောင်းရင် မှောက်လျက်လဲပြီး ချောက်နက် ထဲ ကျသွားမှာပေါ့။ ဟား... ဟား...ဟား”

ဒေါ်စိုးရင်၏ စကား အဓိ ပွယ်ကား လွန်စွာ ကျယ်ဝန်းလှ ပေသည်တကား။

အကယ်၍များ ကျွန်တော် သာ သူလေးနဲ့ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ မှောင် မည်းသော တစ်ညအချိန်မှာ ယောင်လဲရောပြီး မိုက်မှားမိခဲ့ပါ လျှင်။

“ကဲလေ... စဉ်းစားသာ ကြည့်ကြပေတော့”

တင်စေသော်(သထုံ)

